

Giới thiệu Tận Thế Song Sủng

Truyện Tận thế song sủng Full - Bạch Tiểu Trinh

Cô, tỉnh dậy đã thấy mình ở một thân thể xinh đẹp tuyệt mỹ, có một vị hôn phu mới hứa hôn đẹp trai phong độ nằm bên cạnh.

Anh, tỉnh dậy đã thấy bản thân trọng sinh về ba năm trước, khi còn anh tuấn, bên cạnh có mỹ nữ trong sáng đơn thuần ngủ cạnh.

Thế giới của họ ngày hôm đó, đồng thời rơi vào mặt thế với zombie chạy loạn đầy đường. Thôi thì vừa yêu vừa giết zombie vậy.

Tóm tắt ngôn tình sủng này:

Đường Nhược kiếp trước qua đời trong tình trạng bệnh tật nghiêm trọng, luôn nằm trên giường và chuyển dịch vào hai cánh tay. Cô xuyên qua, trở thành một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt mỹ, thấy mình mơ màng trong bộ váy cưới, được dẫn đi vào lễ đường và đeo trên tay chiếc nhẫn đính ước với một người cô không rõ mặt.

Bạch Thất trải qua mặt thế suốt ba năm, khó khăn gian khổ bao nhiêu cũng đã nếm trải, một ngày tỉnh dậy thấy mình đã xuyên về chính mình ba năm trước khi mặt thế mới bắt đầu. Kiếp trước, bữa tiệc đính hôn giữa anh và Đường Nhược bị chính cô phá hỏng khi cô bỏ trốn, dong thuyền ra biển. Còn kiếp này, anh tỉnh dậy với Đường Nhược kề bên.

Tuy nhiên Đường Nhược không hề nhớ ra anh ta là ai. Và cả tính cách của cô so với kiếp trước cũng đã thay đổi hoàn toàn, là một người nhu mì, hiền chuyện, biết cố gắng thích nghi với thời loạn.

Đường Nhược bối rối với thân phận mình đang mang, không dám nói cho Bạch Thất hay bất kì ai biết. Nhưng cô cũng không ngừng tò mò thắc mắc về cơ thể này, cũng như quá khứ đã xảy ra chuyện gì.

Trên tất cả, cái thế giới họ đang đứng bùng nổ đại dịch zombie khắp nơi, người chết la liệt, họ phải cùng nhau học cách chiến đấu, kích hoạt nên dị năng phi thường và vượt qua thế giới muôn trùng gian lao bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Mới Gặp Gỡ

Đường Nhược cảm giác mình đang vui lấp sâu trong một giấc mơ rất chân thật, mặc dù gần đây thời gian cô ngủ càng ngày càng dài, nhưng chưa từng có

giấc mơ nào chân thật đến vậy.

Trong mơ cô mặc chiếc váy cưới kéo dài trên mặt đất, bị từ trên mặt đất ôm lấy đặt ở trên ghế sa lon mềm mại, sau đó một nhóm người bắt đầu vây quanh cô lăm lăm.

“Mẹ, thuốc này không có gì vấn đề chứ? Mới vừa rồi chị ấy trực tiếp hít một hơi, đến bây giờ bộ dáng vẫn không được tỉnh táo, một lát nữa sẽ không chết luôn chứ?”

“Chỉ là một ít thuốc mê thôi, không thành vấn đề gì đâu, mới vừa rồi không phải con vịn nó đã an toàn vượt qua sao, một lát con đưa con bé lên lầu, cứ nói là nó uống rượu say, vào lúc mẩu chốt này không thể xảy ra lại chuyện không may được.”

“Mau mau, thời gian tới rồi, nhanh đi nó đi ra ngoài, Phi Phi, con phải vịn em gái con mới được. . . . .”

Đường Nhược cảm giác mình hoàn toàn bị người ta khống chế, đứng yên, ra cửa, bước lên đài cao. . . . .

Trên đài cao rất chói mắt, hoa tươi cùng ánh đèn tán loạn, màn ảnh phía sau giống như đang chiếu gì đó, chẳng qua cô mơ mơ màng màng, nhìn thấy không rõ lắm. Chẳng không thấy rõ người trước mặt là ai, đang làm gì cô.

Làm khó cô sống hai mươi năm, một khi bị bệnh, bệnh tới như núi sập, nhưng gần đây lúc nằm trên giường bệnh làm các loại điều trị bằng hoá chất, đã lâu rồi cô chưa từng thấy qua cảnh tượng hoành tráng như vậy, cho nên Đường Nhược cảm thấy giấc mơ này mặc dù chân thật, nhưng lại giả tượng mà tự mình nghĩ ra.

Khi còn bé cha mẹ cô ly dị, mẹ ra nước ngoài, cha thì tái giá, dẫn đến việc lúc cô hai mươi tuổi bởi vì bệnh bạch cầu phải nằm ở trên giường bệnh, cũng chỉ cô đơn một người. Bây giờ hồi quang phản chiếu, thấy một giấc mơ có cảnh kết hôn chân thật, khắc sâu như vậy, cũng coi như giải quyết xong tâm sự lớn trong cuộc đời, thử hỏi, người con gái nào mà không muốn mặc lễ phục xinh đẹp nhất, cử hành một hôn lễ cả đời khó quên chứ?

Cho dù, đây chỉ là một cảnh trong mơ, trong mơ ngay cả chú rể là ai cũng nhìn thấy không rõ.

Sau khi xuống đài cao, Đường Nhược mơ mơ màng màng ở bên tai lại nghe được vài giọng nói.

“Không ngờ lần này lại thuận lợi thông qua như vậy.”

“Ông thuê người điều khiển chương trình không tệ, biết quan sát sắc mặt, mỗi lần đều có thể xoay đề tài đến chỗ khác, còn có cái đài cao này dựng rất tốt, cách tân khách xa như vậy, ở trong ánh đèn và hoa tươi, dĩ nhiên là thấy không rõ lắm.”

“Tôi nói, vẫn là Bạch Thất quá kỳ quái, bộ dáng sốt cao nghiêm trọng, mới vừa rồi lúc tôi bỏ tay của Đường Nhược vào trong tay của Bạch Thất, vô tình đụng phải tay của nó, nóng hổi.”

“Ông nói như thế, tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, không nhìn thấy Bạch Ngạn cũng bị vịn đấy sao. . . . .”

Bạch Thất này tên đầy đủ là Bạch Ngạn, bởi vì ở trong đại gia tộc họ Bạch đứng hàng thứ thứ bảy, cho nên người người đều thuận miệng gọi anh ta là Bạch Thất.

Đường Nhược khẽ nhắm mắt lại ngủ thiếp đi. Cô thật sự quá mệt mỏi, chưa từng có cảm giác thân thể mình nặng nề như vậy.

Lúc nhắm mắt lại, cô nghĩ, lần này đợi chờ cô nên là cái chết.

Dù sao, gần đây bác sĩ Trần cũng không có làm bất kỳ trị bệnh bằng hoá chất nào cho cô, mà ánh mắt y tá trưởng Liên nhìn cô đều mang theo thương xót.

Mặc dù Đường Nhược cảm giác mình không đáng thương, nhưng bác sĩ và hộ sĩ trong bệnh viện đều cảm thấy cô bé không có cha mẹ ở bên cạnh, thân lại mang bệnh nặng vô cùng đáng được mọi người đồng tình.

Khó tránh khỏi bệnh viện cũng yêu thương Đường Nhược thật nhiều.

Lúc Đường Nhược ngủ mê đi, mọi người đưa cô đang ngủ mê man vào một gian ‘phòng cho tổng thống’ trên lầu khách sạn.

Bị chuyển vào trước cô còn có Bạch Thất mặc một áo bành tô đang sốt cao.

Được đặt nằm chung với nhau trên giường lớn xong, hai nhóm người liền xã giao với nhau, khách sáo xong là đi ra ngoài.

Hôm nay là ngày vui, đối với đang tân hôn, tất nhiên sẽ không bị quấy rầy.

Hai người nằm ở trên giường ngủ đến mơ hồ, nhưng hai người đều cảm nhận được mặc lễ phục chính trang mà nằm ở trên giường sẽ khó chịu, cho nên ríu rít bắt đầu cởi quần áo, ngủ tiếp. . . . .

Bạch Thất cả người đều bị vây trong mơ mơ màng màng.

Anh nhớ mình thật sự quá mệt mỏi, lúc đang lẩn trốn một nhóm sóng lớn Zombie, đã thất lạc với các đồng đội. Cuối cùng phải chen chúc ở trong một khe hẹp rất nhỏ, còn dùng hết dị năng. Đang trong hỗn loạn nhắm mắt lại, liền mơ thấy một cảnh tượng kỳ quái vào ba năm trước.

Sở dĩ nói kỳ quái, là bởi vì anh nhớ rõ ba năm trước anh chưa từng đính hôn thành công với vị họ Đường kia, nhưng trong giấc mơ này người nọ lại ngoan ngoãn đứng cùng mình kết thúc tiệc đính hôn?

Chẳng qua Bạch Thất thật sự mệt chết đi được, chỉ chốc lát sau đã lâm vào hôn mê mà không có giấc mơ.

Thời gian dần trôi qua, lúc mặt trời mọc ở phương đông.

“A ——”

Tiếng hét hoảng sợ chói tai phá vỡ sự yên bình lúc sáng sớm, Đường Nhược nhíu mày, tiếng hét kia cách khá xa, nhưng đã đem cơn buồn ngủ của cô la đến tỉnh. Rất nhanh, liền nghe được tiếng hét chói tai vang lên liên tiếp.

Tại sao, tại sao ảm ỉ như vậy, chẳng lẽ trong bệnh viện đã xảy ra chuyện gì? Đường Nhược mở màng mở hai mắt ra, đập vào mắt chính là màu sắc của gối ngủ. Bệnh viện đổi lại gối rồi? Đưa tay sờ sờ, trong nháy mắt, Đường Nhược liền ngồi bật dậy.

Con mẹ nó, nhất định là cô tỉnh dậy không đúng cách.

Cái này rõ ràng không phải là gối, là lồng ngực của đàn ông, cô còn mò được cơ bụng của đàn ông bởi vì tập thể hình mà có.

Gặp quỷ, mình lại ngủ ở trên một giường với một người đàn ông trần trụi.

Bệnh viện thiếu giường bệnh đến nam nữ chẳng chia ra sao?

Nhưng mà lúc liếc nhìn về tay mình, Đường Nhược mới chân chính kinh hãi.

Trắng nõn thon dài, như ngọc tự nhiên.

Mặc dù mình cũng trắng nõn mảnh khảnh, nhưng mà, cái này hoàn toàn không phải là tay của mình.

Tay của mình mỗi ngày đều phải truyền dịch, đã sớm hiện đầy lỗ kim cùng vết máu ứ đọng. Làm sao có thể hoàn hảo không tí vết nào thế này.

Lúc Đường Nhược ngồi dậy, Bạch Thất cũng tỉnh, mở hai mắt ra, vừa lúc đối diện với ánh mắt bối rối muốn khóc sau khi ngồi dậy của Đường Nhược.

Hai người nhìn nhau.

Đường Nhược: “. . . . .”

Bạch Thất: “. . . . .”

“A ——” “Cứu mạng ——” bên ngoài từng đợt tiếng kêu sợ hãi, đánh vỡ cái nhìn yên lặng này.

Ánh mắt Bạch Thất trầm xuống, trước bất kể tại sao lại xảy ra chuyện anh vừa tỉnh dậy trụ đang ở trong phòng của một khách sạn không biết tên, bên cạnh còn có phụ nữ. Nhưng hiện tại hoàn cảnh bên ngoài đủ nói rõ cho anh biết nơi này không đủ an toàn.

Nhanh chóng đứng dậy, Bạch Thất vô cùng nhanh nhẹn di chuyển đến mắt mèo của cửa phòng, nhìn ra bên ngoài.

Phía ngoài, một con Zombie đang muốn găm cổ của một nhân viên làm việc khách sạn. Nhân viên làm việc của khách sạn vừa đưa tay cản trở, vừa hướng trên người Zombie đập một cước, không ngờ lại có thể đập con Zombie kia ra. Sau đó hắn ta liền xoay người thật nhanh hướng về một đầu khác của hành lang chạy trốn.

Zombie bị đập ngã trên mặt đất xong, lại lấy một loại tư thế vặn vẹo đứng thẳng lên, chậm chạp đuổi theo hướng người đã chạy trốn.

Bạch Thất khẽ nhíu mày.

Vì sao tỉnh dậy, không chỉ có vị trí mình ở chỗ quái dị, ngay cả năng lực của Zombie cũng thụt lùi rồi?

Con Zombie mới vừa rồi, hoàn toàn không có sự nhanh nhẹn và sức mạnh mà mình lúc trước gặp phải. Giống như là không tiến hóa vậy.

Không tiến hóa. . . . .

Chân mày của Bạch Thất nhíu chặt hơn, hắn rời đi mắt mèo, lại sai bước trước cửa sổ gian phòng, rầm một tiếng kéo ra rèm cửa sổ dày cộm nặng nề.

Tiếp theo hắn đã bị cảnh tượng ngoài cửa sổ kích thích thật sâu.

Trên đất bằng dưới lầu đã trở thành sân chiến đấu, thỉnh thoảng có Zombie nhào tới thân thể của người bình thường, thỉnh thoảng có tiếng người sợ hãi

kêu lên, cũng có người bình thường cầm lấy gây ổng phản kháng.

Độ bảo tồn của những vật kiến trúc này, còn có loại cảnh tượng đánh Zombie, không chút nào giống cảnh tượng sau ba năm tận thế, giống như là tận thế vừa mới bắt đầu.

Loài người vẫn còn không sử dụng dị năng, Zombie cũng không có tiến hóa, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Trọng Sinh

Đường Nhược nhìn bộ dạng Bạch Thất mặc quần lót, thân thể trần truồng ở trong phòng đi tới đi lui, nhìn tới nhìn lui, sau đó lại nhìn một chút bộ dáng ngồi ở trong chăn chỉ mặc con quần lót của mình, cô cảm thấy rất bất lực.

Mặc dù đã nhớ lại, ngày hôm qua trong lúc mình mơ mơ màng màng đã trao đổi nhắn với người đàn ông này, nhưng . . . . . Nhưng mà cô vẫn không cách nào tiếp nhận cái cảnh tượng vẫn cho là trong mơ thành tồn tại trong thực tế.

Rốt cuộc đây là chuyện gì a?

Là xuyên qua mà ngày ngày trong miệng hộ sĩ nhắc tới sao?

Vì để cho cô bé Đường Nhược này đối mặt với tánh mạng có hi vọng về tương lai tốt đẹp hơn, nên các y tá sẽ đem những tình tiết trong tiểu thuyết hoặc phim truyền hình mà mình đã xem qua nói cho Đường Nhược nghe, nhưng mỗi tình tiết đại khái đều không thể rời bỏ xuyên qua và trọng sinh. Các cô vẫn muốn Đường Nhược tin tưởng, linh hồn có thể xuyên qua thời không, tồn tại ở không gian khác.

Mặc dù lúc trước Đường Nhược vẫn không tin, nhưng mà hiện tại . . . . .

Lúc trong lòng Đường Nhược chột dạ, thì Bạch Thất đã quay đầu lại, mắt sáng như đuốc nhìn cô đang ngồi ở trên giường.

Người đã trải qua sinh tồn trong tận thế, ánh mắt hung ác kia làm cho người ta có cảm giác lạnh thấu xương.

Cho nên, trong lòng Đường Nhược càng thêm trống rỗng.

Mặc dù sau khi mất đi tánh mạng, trời cao đã cho mình một cơ hội làm lại từ đầu, nhưng đối với thân thể không có chút trí nhớ, Đường Nhược vẫn vô cùng hoảng sợ.

“Đường Nhược?”

Đường Nhược thấy gọi tên của mình, thì ngoan ngoãn gật đầu. Mặc dù đối với việc xuyên qua mà tên của mình vẫn không thay đổi đã thấy có chút kỳ quái.

“Cô làm sao. . . . .” Bạch Thất muốn nói sao cô lại biến thành bộ dạng này, hẳn rõ ràng nhớ được lần cuối cùng ở trong căn cứ nhìn thấy Đường Nhược không phải là bộ dáng này, khi đó tóc của Đường Nhược giống như cỏ dại, gương mặt cùng thân thể tái xám khô gầy, không chút nào giống với gương mặt chừng hai mươi tuổi.

Mà bây giờ, tóc dài đen nhánh như mực cùng màu da trắng nõn đều đang nói cho hắn biết, bộ dạng Đường Nhược bây giờ hoàn toàn không giống với lúc trước anh đã nhìn thấy.

“Tôi, tôi làm sao?” Đường Nhược không khỏi có chút sợ.

Cô không nhớ được bất cứ chuyện gì của thân thể này, cũng không nhớ được tại sao mình với anh ta lại kết hôn (thật ra chỉ mới đính hôn thôi). Xuyên qua không có chút nào bảo đảm như vậy, thật là một chút cảm giác an toàn cũng không có.

Bạch Thất nhìn cô một, cũng không hỏi tiếp nữa, mà nhanh chóng rời đi cửa sổ đi về hướng nhà vệ sinh.

Hiện tại anh muốn xác nhận một việc, có phải mình đã trở lại ba năm trước hay không?

Anh nhớ rất rõ ràng, ba năm trước đây, sau khi Nhị tiểu thư Đường gia chạy khỏi bữa tiệc đính hôn thì anh liền lái du thuyền ra biển, đợi đến khi trở về, thì toàn bộ thế giới đã hoàn toàn thay đổi. . . . .

Cách cục của ‘phòng cho tổng thống’ vô cùng tốt, bên cạnh phòng ngủ chính có gắn thêm toilet, toilet vừa to vừa hoa lệ, nhưng mà Bạch Thất lại không có tâm tình để quan sát. Anh gấp gấp muốn biết hình dáng hiện tại của mình.

Khi dung mạo của anh xuất hiện ở trong gương, Bạch Thất cảm giác hốc mắt của mình nóng hổi .

Người đàn ông trong gương, anh tuấn nhẹ nhàng khoan khoái, khóe mắt còn mang theo chút ít non nớt, hoàn toàn không phải là bộ dáng lồi thối không chịu nổi của ba năm sau khi tận thế.

Lệ nóng của Bạch Thất tràn trong hốc mắt, cảm thấy hai chân đều có chút run rẩy.

Đây không phải là trọng sinh mà có một vài người dân kể chuyện cổ tích đã miêu tả sao?

Bởi vì sau tận thế sẽ không có TV Computer ... để tiêu khiển, cho nên một vài quyển tiểu thuyết tồn tại sau tận thế đã được mọi người xem là hạng mục tiêu khiển.

Tiệm sách trong trụ sở có các loại tiểu thuyết cùng với các bộ sách tài liệu khác, một số người sẽ đi mượn đọc cộng thêm tự mình sửa đổi, sau đó giống như người kể chuyện cổ tích ở tủ lâu thời cổ, ở giữa quảng trường kể tình tiết trong tiểu thuyết để kiếm lấy tiền trả nước sinh sống.

Có đôi khi Bạch Thất cũng sẽ ngồi ở chỗ đó nghe một chút tình tiết tiểu thuyết, để gia tăng một chút lòng tin của mình đối với tương lai.

Mà hôm nay, mình thật sự trở lại ba năm trước. . . . .

Đường Nhượng thấy anh ta hỏi mình một câu, sau đó như bị thần kinh nhanh chóng vọt vào toilet, lại thỉnh thoảng nghe được lầu dưới truyền đến tiếng kêu sợ hãi, quả thực cảm thấy tóc gáy sau lưng dựng cả lên, gai ốc nổi đầy người. Nhưng cô vẫn còn nhớ rõ thân thể của mình đang trần truồng, cho nên cô bắt đầu nhìn xuống giường tìm kiếm quần áo.

Tất cả mọi chuyện đều phải chờ mặc quần áo đầy đủ hết rồi hãy nói!

Đập vào mắt chính là một váy cưới đuôi dài .

Mặc dù rất xinh đẹp hoa lệ, nhưng mặc cái này vào thì... ?

Cái này rõ ràng. . . . . Không thể nào, muốn tự mình mặc cái váy này sẽ rất khó khăn, mà mặc cái này xong đoán chừng sẽ không đi được.

Đường Nhượng kéo chăn chuẩn bị đi đến tủ treo quần áo tìm, nếu hai người phải ở chỗ này qua đêm, chắc có chuẩn bị quần áo để thay. . . . .

Trong nháy mắt quần chăn, Đường Nhượng liếc về phía miếng ngọc bội trên ngực mình.

Cái ngọc bội này là lúc cô một tuần tuổi, được bà ngoại đưa cho.

Bởi vì vẫn đeo ở trên người hai mươi năm, cho nên lúc vào bệnh viện, bác sĩ cũng không có cường chế yêu cầu lấy miếng ngọc bội này xuống.

Mà giờ khắc này nghĩ đến ngọc bội này làm sao tới, Đường Nhượng không khỏi run rẩy cả người.

Đây là chuyện gì thế?

Mình bây giờ không phải đã ký thác đến thân thể một người khác ư, cả người đã không phải là của mình rồi, vì sao cái ngọc bội này vẫn còn?

Tại sao lại quý dị như vậy?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Nhượng càng không xong, sắc mặt càng trắng hơn.

Vừa dùng lực, không cẩn thận bẻ gãy ngọc bội thấp kém trước ngực. Ngọc bội vỡ ra, cắt trúng tay Đường Nhượng, cũng lộ ra một đầu của miếng kim loại bên trong ngọc bội.

Miếng kim loại này tỏa ra ánh sáng màu xanh biếc. Khiến Đường Nhượng theo bản năng bưng kín hai mắt.

Đối mặt tình cảnh như thế, Đường Nhượng đã không còn kinh ngạc, giờ phút này cô chỉ có một ý niệm trong đầu, may quá, người đàn ông kia đang ở trong toilet không có đi ra ngoài.

Sau khi tia sáng ngừng lại, Đường Nhượng phát hiện mảnh ngọc bội trên tay mình biến mất.

Mặc dù xuyên qua, ngọc bội bỗng phát sáng, những thứ này cô cũng chứng kiến rồi, nhưng gặp phải chuyện đồ vật bỗng biến mất quý dị, trong lòng cô vẫn linh quýnh, đem cả người rút vào trong chăn.

Là thế giới huyền hoặc hay là cô huyền hoặc rồi, kinh nghiệm ngày hôm nay, thật sự là quá kinh khủng!

Cho dù phản ứng chậm chạp hơn nữa, cô vẫn có tư tưởng của người bình thường, và một thân thể máu thịt.

Chẳng qua cô mới rút đầu vào trong chăn, lập tức bắn ra ngoài cực kỳ nhanh.

Bởi vì, cô phát hiện mu bàn tay trái của cô, nơi gần ngón tay cái xuất hiện một hình xăm thực vật màu xanh biếc. Hơn nữa ở trong bóng tối nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy nó lóe lên ánh sáng xanh lục.

Nắm tay trái của mình lại, Đường Nhược không tự chủ run lên.

Chuyện quỷ dị hết cái này đến cái khác, cô không phải là xuyên qua thế giới thần quái đó chứ?

Đường Nhược tìm tòi một vài câu chuyện xuyên qua mà các y tá kể với cô, tất cả câu chuyện đều không thể rồi bỏ trách đầu, cung đầu cô đại . . . . . Không có một người nào, không có một câu chuyện nào là nói xuyên đến thế giới thần quái.

Chẳng qua các bản đều có kết cục tốt.

Sau khi khủng hoảng cực độ qua đi, ngược lại Đường Nhược bắt đầu tỉnh táo lại.

Người chết qua một lần cũng có thể sống lại, không nên khô hài như vậy, mới vừa sống lại, lại không giải thích được mà chết đi mất.

Cô vừa tự nhủ với mình, vừa đưa tay đụng vào cái lá Clover màu xanh biếc trên tay trái.

Sờ soạng hồi lâu cũng không thấy có bất kỳ phản ứng khó chịu nào, Đường Nhược mới từ từ an tâm lại.

Nếu không có nguy hại gì . . . , cứ để đó thôi. Cô lại bắt đầu bọc chăn đi tìm quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tận Thế

Edit: Tiểu Tuyền Beta: Sakura Trong tủ treo quần áo đã sớm bỏ vào hai chiếc vali lớn, một cái màu đỏ một cái màu đen, đại khái là chuẩn bị cho hai người. Đường Nhược không có do dự, trực tiếp mở vali màu đỏ. Bên trong quả nhiên có rất nhiều quần áo, mỗi một thứ đều có giá không rẻ.

Đường Nhược lật tìm một phen, phát hiện tất cả đều là váy, cũng không có quần quýt nữa, cảm một đồ lót cùng chiếc váy đơn giản ở phòng thay quần áo thay.

Phòng thay quần áo có kính sát đất, từ trong kính Đường Nhược thấy được mình ở thế giới này, trắng nõn mảnh mai, rất là trẻ tuổi xinh đẹp. Đúng vậy, mình bây giờ rất trẻ, dường như nhìn mình còn muốn trẻ hơn kiếp trước.

Đường Nhược nhìn chiếc nhẫn trên tay, khế cau mày, mặc dù nghĩ không ra tại sao nguyên chủ kết hôn sớm như vậy, nhưng so với thân thể tàn phế vẫn nằm ở trên giường bệnh thì thân thể này đã làm cho người ta vô cùng hài lòng.

Đi ra khỏi phòng thay quần áo, phát hiện Bạch Thất vẫn đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài như cũ. Anh thấy Đường Nhược từ phòng thay quần áo đi ra ngoài, thì sải bước đi đến, vào phòng thay quần áo.

Đường Nhược đoán được chắc đối phương đi thay quần áo, mấp máy miệng một cái, liền đi tới bên cửa sổ nhìn một chút xem tình hình dưới lầu rốt cuộc ra sao.

Vị trí của bọn họ là lầu sáu, trên căn bản có thể thấy rõ tất cả chuyện xảy ra ở dưới lầu.

Chỉ thấy dưới lầu có mấy thi thể ngổn ngang té ở trên đường, trên người một bãi máu, bên kia còn có mấy quái vật vừa giống người lại không giống người đang cúi đầu gặm thịt người máu chảy đầm đìa, trong lúc này cũng có mấy chiếc xe chạy qua, nhưng không dừng xe, tài xế giống như nổi điên rồi thật nhanh cán lên thi thể cùng những quái vật không giống người để đi qua, vòng qua vòng lại vài lần, cuối cùng chạy mất.

Đường Nhược cảm thấy bây giờ mình xuất hiện ảo giác rồi, nếu không tại sao có nhiều người chết ở bên ngoài khách sạn như vậy lại không ai quản. Vội vàng dụi dụi hai mắt, bấm bấm mũi, mở to mắt nhìn lại, dưới lầu là cảnh tượng đó.

Chẳng qua là nhìn thêm một chỗ, chẳng qua là nhìn sang phía kia, Đường Nhược liền ói. Ngay cả chạy về phòng vệ sinh cũng không kịp!

Hiện tại bên ngoài chính là Địa Ngục nhân gian, đang trình diễn màn quái vật ăn thịt người, người giết quái vật!

Thật là đáng sợ, thì ra cái thế giới này kinh khủng như vậy!

Từ phòng thay quần áo ra ngoài, Bạch Thất cảm lấy quần áo tắm rửa, nhìn thấy bộ đáng Đường Nhược như vậy, cũng chỉ nhẹ nhàng liếc mắt một cái, sau đó liền tiến vào phòng vệ sinh.

Anh đã có ba năm không có thoải mái tắm rửa rồi, hôm nay nhất định phải sướng khoái tắm nước nóng cho sướng.

Sau tận thế không lâu, kiểm tra đo lường nguồn nước mới biết là nhiễm virus bệnh và phóng xạ, không thể sử dụng, tất cả nước đều phải trải qua xử lý đặc biệt mới có thể sử dụng. Sau đó, tắm đối với con người ở tận thế mà nói, thật sự là cuộc sống hưởng thụ xa xỉ, ở tận thế chỉ có nhân tài và tầng lớp trên mới có tư cách hưởng thụ.

Thời điểm Đường Nhược ới đến không còn sức, Bạch Thất mới từ toilet đi ra, bước đến phía ngoài đã là áo trắng quần xanh, nhân khuôn nhân dạng (ý chỉ bộ đáng của người thành công). Anh nhìn Đường Nhược một cái, lại nhớ tới bắt đầu thu dọn đồ đạc trong phòng thay quần áo. Khi hắn thông dong bình tĩnh nuốt vào bánh ngọt mang từ trên bàn tiệc đính hôn của bọn họ vào phòng, lúc này Đường Nhược mới kịp phản ứng liền nhào tới trước mặt anh: “Đại ca! (tôi thật không nhớ được tên anh ta là cái gì.) phía ngoài, có quái vật giống người đang ăn thịt người. . . . .”

Bạch Thất nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, tiếp tục nuốt bánh ngọt.

Đường Nhược: “. . . . .”

Tại sao anh còn nuốt trôi, anh không nhìn thấy tôi đã ới đến nước chua hay sao?

Ánh mắt Đường Nhược lấp lánh, há to mồm nhìn hắn.

Bạch Thất rốt cục bị nhìn đến không nhịn được, liền dùng tay lấy một miếng bỏ vào đĩa ăn đưa qua: “Muốn ăn thì tự mình cầm đĩa ăn.”

Đường Nhược: “. . . . .”

Tôi rõ ràng không phải muốn cái này.

Ới thì ới, Đường Nhược vẫn ngoan ngoãn nhận lấy đĩa ăn.

Phía ngoài quái vật đang ăn thịt người, ta ở khách sạn ăn bánh ngọt.

Cảm giác thật không khỏe a. /(T o T)/~~

Đường Nhược hít hít cái mũi, yên lặng an ủi mình. Từ phản ứng bình tĩnh của người đàn ông trước mắt này, cô đoán cái thế giới này vốn không khoa học thế đấy, mình ngàn vạn lần không thể tỏ ra phản ứng quá ngu si quá dễ nhũn để cho anh nhìn ra mình là giả.

Cô ngồi ở trên ghế ngoan ngoãn ăn xong hai cái bánh ngọt, chờ Bạch Thất ra lệnh.

Không có biện pháp, thế giới này quá không khoa học, lại không có người cho cô một bản thuyết minh, hay nội dung giới thiệu vắn tắt . . . , vẫn nên ôm chân to trước đã.

Mới ngồi một lát, thì một trận buồn nôn lại tuôn ra, Đường Nhược chạy đến phòng vệ sinh lại ới một lần nữa.

Ới xong rồi, một lần nữa ngơ ngác ngồi đối diện người đàn ông trước mặt, từ từ tiêu hóa, tiếp nhận sự thật mình đã xuyên qua thế giới thần quái.

Đối với loại bánh ngọt mà ở tận thế đã trở thành xa xỉ phẩm trong xa xỉ phẩm, tất nhiên Bạch Thất không thể nào ăn không vô, cho nên cái bánh ngọt hai mươi mấy tác đã bị Bạch Thất ăn hết sạch.

Đường Nhược: “. . . . .”

Một người có thể lấy tốc độ nhanh như vậy giải quyết cái bánh ngọt to bằng chậu nước rửa mặt, quả nhiên là thế giới không khoa học.

Sau khi Bạch Thất ăn xong, lật xem ví tiền của mình, phát hiện thẻ và giấy căn cước đều ở đây, nhét vào một bên balo, sau đó nhìn chung quanh chuẩn bị cầm vật thuận tay để làm vũ khí.

Sau tận thế tiền đã không thể mua được bất kỳ vật gì. Mặc dù bắt đầu tận thế không lâu, quốc gia đã thành lập một trụ sở có quy mô lớn ở thủ đô, cũng có mở ra cửa sổ dùng tiền đã lưu thông lúc chưa tận thế để đổi lại vật chất, nhưng mà đồ đổi lại quả thực ít đến đáng thương.

Mà đổi như vậy có thời gian xếp hàng chờ đến lượt, còn không bằng đi ra ngoài làm nhưng công việc trụ sở phân công còn có lợi hơn.

Có điều bây giờ mới bắt đầu tận thế, Bạch Thất cũng không biết trật tự của thế giới này còn ở đó hay không, trước cảm lấy những thứ này đã, chờ xác định xong rồi dùng hay vứt đi cũng không muộn.

Thật ra thì thẻ căn cước ở tận thế cũng không có tác dụng gì, chẳng qua sau tận thế, thủ đô dựng lên một ngọn trụ sở lớn, mà địa chỉ chọn xây chính là khu quy hoạch mới xây ở thủ đô tận thế trước.

Sau tận thế, thường thường sẽ xảy ra một loại tình huống là: người đi ra ngoài làm nhiệm vụ, trải qua kinh nghiệm trăm cay nghìn đắng thật vất vả mới về đến nhà, lại phát hiện, nhà đã bị người ta chiếm, còn có thể có thêm loại chuyện liên hoàn là vật chất bị người ta cướp, vợ cũng cướp, con thì bị bán. . . . .

Nếu muốn có cuộc sống bảo đảm ở trụ sở, phương pháp tốt nhất chính là phải tìm được nhà có hệ số an toàn cao nhất.

Mà đúng lúc ở vùng quy hoạch Đái Hoa Viên mới xây này Bạch Thất có một nóc biệt thự ba tầng.

Là biệt thự kiểu mới được đề nghị về tính an toàn, tính thư thích, đầy đủ hết tất cả chức năng, nơi này đều thống nhất dùng dấu vân tay để mở khóa, cửa kính chống đạn, các loại khóa mật mã an toàn chống trộm.

Kiếp trước tất nhiên anh không có cái biệt thự này, bởi vì đi qua bên đó muộn, nên khóa vân tay đã bị phá hỏng, biệt thự đã bị người ta chiếm, thứ nhất là mình không cảm ra được chứng cứ để chứng minh căn nhà này trước lúc tận thế là của mình, thứ hai trên đầu cũng không có đầy đủ vật chất để trả phí dựng, cho nên kiếp trước, trong trụ sở an toàn Bạch Thất vẫn sống ở khu bình dân. Có đôi khi đi ra ngoài rồi trở lại sẽ xảy ra chuyện mới vừa rồi, nhà cửa bị chiếm, đồ đạc bị cướp. . . . .

Đối với trụ sở an toàn mà nói, khu biệt thự dĩ nhiên là khu nhà giàu, cũng có bảo đảm hơn, ít nhất sau khi có thể cung cấp đầy đủ chứng minh đây là nhà mà anh đã mua trước khi tận thế, anh chỉ cần nộp một ít ‘ phí dựng ’ nhất định quân đội sẽ bảo đảm an toàn cho nhà và tài sản riêng của anh.

Nếu đã lập lại một lần, Bạch Thất tất nhiên sẽ không ngáy ngốc mà đem nhà của mình tặng cho người khác.

Cả đời này, anh không chuẩn bị tri hoãn để đi nơi khác mà trực tiếp trước chạy trụ sở an toàn mà tương lai thù đô muốn xây dựng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Không Gian

Đường Nhược nhìn anh lật xem giấy căn cước, bộ dáng đã thu dọn xong, nên cẩn thận mở miệng: “Anh định cứ như vậy đi ra ngoài hả?”

Thật không cần mang theo gì ư, cảm giác không có chút nào bảo đảm, thì đi ra ngoài nhất định bị cắn chết . . . . .

Bạch Thất ở trong phòng tìm kiếm vũ khí tiện tay, nhìn quanh khắp nơi, liền thấy Đường Nhược vẫn đi theo phía sau anh, nhưng lại không có nói thêm cái gì, đem đầu quay sang nơi khác.

Đường Nhược vẫn nhắm mắt theo đuôi đi theo anh.

Sau đó, Bạch Thất nhìn thấy đèn ngủ chân dài đặt trên mặt đất ở hai bên đầu giường, bộ phận thân đèn được chế tạo bằng kim loại. Hắn đi qua cầm lấy đèn nâng nâng lên, tiếp theo lật ngược để đèn, đem mũ đèn . . . xoay cho rớt xuống, sử dụng một chút thân đèn bằng thép, cảm thấy khá tiện tay. Quay người lại, lại nhìn thấy Đường Nhược đi theo phía sau mình.

Anh nhú nhú mày, sau đó đưa thân đèn cho cô: “Cầm lấy.”

Ý là có thể mang mình đi chung hả?

Đường Nhược vui mừng ở trong lòng, nhanh chóng nhận lấy thân đèn, ngoan ngoãn một chút đứng nhìn Bạch Thất lại vặn xong một . . . thân đèn ngủ khác: “Chúng ta, chúng ta không cần mang quần áo và đồ ăn đi à?” Mặc dù phản ứng của cô chậm, có đôi khi sẽ hơi ngơ, nhưng thật sự không phải ngu, cũng biết xã hội bây giờ hỗn loạn, nước, thức ăn, cùng quần áo đều là vật trân quý.

Bạch Thất nhìn cô một cái, thấy cô không có khóc, cũng có chút kinh ngạc, thử nghĩ xem, ba năm trước đây thời điểm mình nhìn thấy tình cảnh này, cho dù lúc ấy ở trên thuyền đã thức tỉnh dị năng rồi, nhưng dù sao cũng không có hết kinh ngạc và hoảng sợ nhanh như vậy.

Bạch Thất thu hồi ánh mắt, xé một góc của tấm chăn quấn lên thân đèn, để cho mình cảm thuận tay hơn: “Chúng ta đã không có tay để mang, có thể bảo vệ mạng là tốt rồi, có mạng mới có những biện pháp khác.”

Đường Nhược gạt đầu, nhìn cái vali quần áo ở dưới chân vẫn có chút tiếc rẻ, vali này thật lớn, bên trong trừ quần áo đắt tiền ra còn có mấy túi xách và vài đôi giày, thậm chí còn có một cây ô xếp rất đẹp và tinh xảo.

Cô thấy Bạch Thất đang mang giày vào, cũng chọn lấy đôi dép lê thấp vừa chân mang vào.

Nhìn nhiều đồ như vậy mà phải vứt bỏ ở chỗ này, rốt cuộc có chút không muốn, Đường Nhượng vịn mặt vali cảm thán một câu, “Nếu như có thể mang cái vali này theo thì tốt. . . . .”

Sau đó, vali màu đỏ bỗng biến mất không thấy.

Đường Nhượng: “. . . . .”

Bạch Thất: “. . . . .”

So với Đường Nhượng trọn mắt há mồm, dù sao Bạch Thất cũng ở tận thế ba năm, nên trấn định rất nhiều: “Cô thức tỉnh không gian dị năng hả?”

Nhưng anh rõ ràng nhớ được, ở trong căn cứ kiếp trước khi nhìn thấy Đường Nhượng thì cô không có thức tỉnh bất kỳ dị năng nào. Nếu như có dị năng, thì Đường Nhượng kiếp trước cũng sẽ không nghèo túng đến bộ dáng kia.

Sau đó Bạch Thất cũng cảm thụ một chút dị năng của mình, lại phát hiện trước mắt mình còn không có bất kỳ dị năng gì.

Kiếp trước Bạch Thất có dị năng thuộc tính Băng, là khi ở trên du thuyền đã thức tỉnh. Khi đó anh ở trên du thuyền bắt đầu nóng sốt, ba ngày sau đó anh phát hiện mình có thể bắn ra Băng Tinh từ đầu ngón tay. Lúc anh vô cùng hưng phấn dự định trở lại sẽ cố gắng lợi dụng dị năng này, thì mới phát hiện thế giới đã biến dạng, mà người có dị năng cũng rất nhiều.

Đường Nhượng hoàn toàn không hiểu, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, bởi vì trong đầu cô không ngừng tuần hoàn những chữ: bình tĩnh xem phản ứng, đây chính là thế giới không khoa học, đây có lẽ là ‘công năng đặc dị’ mà chủ nhân lúc trước có. Mình không thể ra vẻ quá ngu quá khờ quá si và phản ứng để nhử để cho anh ta nhìn ra mình là giả.

Cho nên cô quyết định dùng câu trả lời trăm kiểu để ứng đối vấn đề này: “Ha ha. . . . .”

Mình nhất định là xuyên qua đến thế giới huyền hoặc . . . . .

Cẩn thận trong lòng hoàn toàn chịu không được a. . . . .

Ai có thể mang bản thuyết minh ra để tôi xem một chút không. . . . .

Làm người phạm hai mươi mấy năm, cô hoàn toàn không hiểu loại chuyện thần quái này . . . . .

Bạch Thất nhìn bộ dáng kỳ dị của cô, từ vẻ mặt ngu si đến vẻ mặt ta hiểu ta sẽ giải thích, có chút lấy làm khó hiểu: “Không gian của cô lớn bao nhiêu?”

Đường Nhượng: “Ha ha. . . . . chắc không lớn lắm . . . . .”

Bạch Thất: “Không lớn lắm là bao nhiêu, có thể bỏ vào bao nhiêu thứ, thời gian lưu động trong không gian tính giờ như thế nào?”

Những thứ này Bạch Thất nhất định phải hiểu rõ, dị năng không gian ở đầu thời kỳ tận thế, nhất là hiện tại, dị năng không gian rất quan trọng, bởi vì tất cả cũng chỉ mới bắt đầu, anh có thể dùng không gian của Đường Nhượng mang theo đầy đủ vật chất đi đến trụ sở dần xếp xong là tốt nhất.

Đường Nhượng: “. . . . .”

Tất cả vấn đề Đường Nhượng đều không thể trả lời. Bởi vì mọi chuyện cô đều không hiểu, hết thấy không biết.

Đột nhiên, Bạch Thất bắt Đường Nhượng lại, áp cô vào trên tường, “Cô là ai?”

Đường Nhượng bị sợ đến thót tim, cô vùng vẫy khỏi cánh tay của người đàn ông này nhưng đẩy mãi không ra: “Anh, anh muốn làm gì?”

Giết người diệt khẩu sao?

Bạch Thất lại lập lại rõ ràng: “Cô là ai?”

Đến giờ phút này anh vẫn không có nghe được Đường Nhượng gọi tên của mình lần nào, còn có mối vừa rồi từ khi nhìn thấy Zombie cho đến lúc cô hoảng sợ lại sau đó làm bộ trấn định, cũng không phải là phản ứng bình thường.

Mặc dù sau khi tận thế, anh và Đường Nhượng không có tiếp xúc bao nhiêu, nhưng dù chỉ có mấy lần gặp mặt trước tận thế, anh cũng cảm thấy tính tình thực sự của Nhị tiểu thư Đường gia không phải như thế.

Đường gia có hai đứa con gái một đứa con trai, trong đó con gái lớn và con trai út là do một người phụ nữ sinh, con gái thứ hai Đường Nhượng lại do một phụ nữ khác sinh. Mà hết lần này tới lần khác người phụ nữ không sinh ra con gái lớn và con trai út lại là vợ chính mà Đường Thiệu Thiên cưới hỏi đăng hoàng, con gái lớn và con trai út đều là con riêng.

Cũng giống như rất nhiều nhà giàu đều có những vụ bê bối, mẹ Đường Nhượng sau khi sinh Đường Nhượng liền buông tay nhân gian, ba Đường tái giá, cưới về là người phụ nữ lúc trước giẫy dụa không rõ, mang theo đứa con gái lớn, sau đó lại sinh hạ con trai út. Sau khi cưới, lòng dạ của người phụ nữ này không cạn, trong mắt của người ngoài thì cũng chịu hết mực đối với Đường Nhượng do vợ trước của cha Đường sinh, thậm chí là cưng chiều quá độ,

chỉ cần Đường Nhược muốn, chỉ cần Đường Nhược cần, không một thứ gì mà không để cho cô lấy tới tay, đưa đến việc cô ngang ngược tùy hứng, lại cực độ thiếu hụt cảm giác an toàn.

Bạch Thất cũng không quá đồng ý chuyện đính hôn với Đường Nhược, bản thân anh không có tiếp xúc với Đường Nhược được mấy lần, nhưng tất cả trí nhớ về cô đều là bộ dáng ngang ngược càn rỡ, cuồng ngạo tự đại, nếu không phải di ngôn cuối cùng của ông nội lúc ở trên giường bệnh chính là muốn hoàn thành hẹn ước lúc trước của hai nhà, chắc chắn Bạch Thất sẽ không thực hiện như đám hỏi chính trị này.

Kiếp trước khi Đường Nhược đào hôn, nghe nói ở trong đại học cô kết giao với một bạn trai quen biết đã lâu. Mà đời này, cô không chỉ có biết điều một chút cùng mình hoàn thành tiệc đính hôn, quan sát đến bây giờ cũng không còn thấy cô toát ra bất kỳ bộ dáng lớn lối nào mà đại tiểu thư nên có, ngược lại bộ dạng vô cùng xa lạ chỗ này.

Bạch Thất nghĩ, kiếp này mình là trọng sinh, chẳng lẽ Đường Nhược trước mắt cũng trọng sinh?

Nhưng mà, người sống lại sau khi trải qua tận thế còn có thể có ánh mắt sạch sẽ thuần khiết như vậy sao?

Đường Nhược không biết ý nghĩ giờ phút này của Bạch Thất, cô suy nghĩ một chút, nuốt một ngụm nước bọt, chú ý sắp xếp từ ngữ rồi trả lời: “Tôi, tôi là Đường Nhược.”

Bạch Thất nói: “Ừ, sau đó thì sao?”

Đường Nhược khóc không ra nước mắt, giờ giờ chiếc nhẫn đeo trên tay, chỉ chỉ chiếc nhẫn.

Tôi là vợ của anh nha, mặc dù tôi kết hôn trong lúc đàn độn u mê, nhưng mà anh cũng không có thể vào lúc tôi xuyên qua ngày thứ nhất liền giết vợ diệt khẩu.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đính Hôn

Edit: Tiểu Tuyền Beta: Sakura Bạch Thất nhìn chiếc nhẫn của cô một chút, đồng thời nhìn thấy trên tay mình cũng đeo nhẫn: “Trừ chiếc nhẫn đính hôn ra thì còn gì nữa không?”

Thì ra chiếc nhẫn này là nhẫn đính hôn, vậy buổi tiệc hôm qua chắc là tiệc đính hôn.

Sắc mặt Đường Nhược có chút trống rỗng, cô đau đớn nhớ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm: “Tôi không nhớ ẽo, tôi chỉ nhớ được không biết người nào bỏ thuốc tôi, tôi liền mơ mơ màng màng đứng ở trên đài cao, sau đó giống như bị vịn cùng trao đổi nhẫn, cuối cùng tôi cứ như vậy mà đi, rồi cái gì cũng không nhớ được. . . . .”

Về mặt Bạch Thất cổ quái: “Ý của cô là, cô ngủ dậy một giấc, liền mất ký ức?”

“Chính là như vậy. . . . .” Đường Nhược gật đầu, trước khi chưa nghĩ ra lời giải thích tốt hơn, thì phải liều chết nói mình mất ký ức. Thật ra thì trí nhớ của mình đối với thân thể đúng là cái gì cũng không có mà! /(T o T)/~~

Bạch Thất “Ha ha” cười hai tiếng, nhìn cô lơ đãng nói: “Thì ra tính cách của một người trước lúc mất trí nhớ và sau khi mất trí nhớ lại khác nhiều như vậy.”

Đường Nhược cũng “Ha ha” hai cười cái: “Lúc trước, lúc trước tôi là cái dạng gì?”

Bạch Thất: “Người gặp người ghét, nhìn thấy đã muốn đánh cô một trận.”

Đường Nhược: “. . . . .”

Mình quả nhiên quá khờ, nhìn thấy cái hồ mà còn nhảy vào, đáng đời bị anh nắm lỗ mũi nhục nhã.

Đường Nhược lắc lắc tay trái, khiến cho chiếc nhẫn rõ ràng hơn một chút: “Nếu như tôi đáng ghét vậy, chẳng lẽ anh yêu tôi yêu đến bao dung tất cả, cho nên mới đính hôn sớm với tôi đúng không?”

Bạch Thất cười cười: “Ừ, ông ngoại cô hứa với tôi, chỉ cần tôi cưới cô, ông ngoại cô sẽ mang hai mươi phần trăm cổ phần của Thịnh Thế chuyển tới danh nghĩa của tôi.”

Đường Nhược: “. . . . .”

Cmn, mình lại gả cho thằng ăn com chùa vô on.

Nhưng mà. . . . .

Bây giờ không phải là ở thế giới thần quái không khoa học ư, những thứ xí nghiệp công ty lớn sẽ sản xuất thứ gì, có thể đưa vào hoạt động cùng phát triển theo ‘ bình thường ’ ‘ khoa học ’ xong, sau này còn muốn chia cổ phần?

Phát triển một chút công ty, thỉnh thoảng đánh cương thi, sau đó trên đất bằng phía dưới ở công ty, xác của một nhóm người đang nằm đó?

A, cái thế giới này quá kỳ diệu!

Bạch Thất thấy cô đắm chìm ở bên trong ảo tưởng, gương mặt nho nhỏ đang nhú chung với nhau, liền lấy tay vuốt mặt cô, hỏi cô: “Hiện tại cô hãy nói cho tôi biết, không gian của cô lớn bao nhiêu, thời gian ở trong không gian được tính toán như thế nào?”

Đường Nhược yên lặng cúi đầu, biết hôm nay làm sao cũng chạy không khỏi rồi, cho nên hơi có vẻ lúng túng nói: “Tôi không biết cái gì gọi là dị năng không gian, tôi cũng không biết tại sao vali lại biến mất, loại chuyện này tôi lần đầu tiên gặp phải.”

Bạch Thất cười, anh cũng có thể đoán được là Đường Nhược không biết sử dụng, nếu không một chuyện cần giữ bí mật như vậy, Đường Nhược không có ngu đến nỗi ở trước mặt mình trình diễn một lần: ” Không phải cô mất ký ức sao, sao còn nhớ rõ lần đầu tiên đụng phải loại chuyện này?”

Đường Nhược nhăn mũi chẳng quan tâm, cái gì cũng không biết.

Đối mặt với người không có lúc nào nói lời khách sáo với mình, trầm mặc mới là phương thức trả lời tốt nhất.

Bạch Thất cũng không so đo với cô nữa: “Cô nhắm mắt lại, cảm thụ một chút, xem cái vali đang ở nơi đâu? Dị năng không gian chính là cô có một không gian giả thuyết có thể chứa đồ, hiện tại, cảm thụ một chút nó lớn bao nhiêu.”

Đường Nhược nhìn hẩn, thấy không phải đang nói đùa. Từ đầu đến giờ, cô cũng biết cái thế giới này không khoa học. Cho nên theo lời anh nói, từ từ nhắm mắt lại đi tìm chiếc vali màu đỏ.

Lông mi thật dài của cô buông xuống, mỗi một chuyển động rất nhỏ đều khẽ lay động, giống như có lông vũ cọ cọ khẽ vào trong lòng Bạch Thất, có chút ngứa ngứa.

Bạch Thất ho khan một tiếng, thu tay về, giữ vững một chút khoảng cách với cô.

Cmn, chẳng lẽ ở tận thế quá lâu anh chưa từng gần gũi phụ nữ, nên nhớ lại ánh mắt sạch sẽ của cô, mới vừa rồi thậm chí anh có chút muốn.

Anh mới thối lui một chút thì Đường Nhược đã mở mắt ra, có chút hưng phấn nắm lấy cánh tay của Bạch Thất: “Tôi cảm nhận được, vali ở trong một kho hàng.”

Bạch Thất: “. . . . .”

Tay cô buông ra trước rồi hãy nói tiếp!

Bạch Thất: “Vậy kho hàng cỡ bao nhiêu?”

Đường Nhược tính toán một chút: ” Lớn hơn gian phòng này rất nhiều.”

Bạch Thất có chút kinh ngạc, anh nhìn chung quanh căn phòng, một phòng phủ thêm một phòng khách này tăng lên ước chừng có 100 mét vuông ” Còn lớn hơn cả phòng này?”

Đường Nhược gật đầu.

Bạch Thất: “Có thể lấy vali màu đỏ ra không?”

Đường Nhược đưa tay đặt ở giữa không trung: “Vali đi ra ngoài.”

Vali quả nhiên rớt ra ngoài.

Bạch Thất: “. . . . .”

Đường Nhược: “. . . . .”

Bạch Thất: “Kế tiếp chúng ta đo lường tính toán một chút thời gian trôi trong không gian.”

Đường Nhược không hiểu: “Làm sao để đo lường tính toán?”

Bạch Thất nhìn cái tay Đường Nhược đang nắm cánh tay anh.

Lúc này Đường Nhược mới phát hiện mình có loại ‘ đặc dị công năng ’xong, vì quá hưng phấn, hai tay nắm cánh tay người ta cả người gần như nằm lên cánh tay người ta: “Thật ngại quá.” Vừa nói, vừa lập tức buông anh ra.

Bạch Thất đi tới toilet, bây giờ mới là ngày thứ nhất bắt đầu tận thế, tất cả nguồn điện nguồn nước vẫn còn cung ứng. Anh mở vòi nước ra, hứng một chén nước nóng, cảm thụ nhiệt độ một chút, sau đó bung ra để cho Đường Nhược bỏ vào không gian, “Quá một giờ nữa hãy lấy ra.”

Đường Nhược gật đầu, làm theo.

Lúc này, các website, diễn đàn, vẫn còn đang hoạt động, điện lực thủy lợi vẫn còn không xảy ra vấn đề gì?

Bạch Thất đi tới trước ti vi, mở TV.

Trên TV, tất cả tiết mục đã bị tạm dừng rồi, cơ hồ tất cả kênh đều đang trình diễn một tin tức, một phóng viên xinh đẹp đang không ngừng cho lời khuyên, tất cả nhân dân thành thị tốt nhất là mua nhiều lương thực một chút, tận lực giảm bớt đi ra ngoài, virus bệnh đang hoành hành ngang ngược, nhưng các tổ chức khoa học chuyên nghiệp trong và ngoài nước đối với loại virus bệnh dị chủng mới xuất hiện vô cùng coi trọng, vắc-xin phòng bệnh đang trong quá trình nghiên cứu, xin tất cả người dân không nên lo lắng, giai đoạn nguy hiểm rất nhanh có thể vượt qua. . . . .

Đường Nhược nhìn những tin tức tái diễn này, nhú chân mày. Nhưng ngay sau đó cô nhìn thấy Bạch Thất lấy ra điện thoại di động ngồi ở trên sofa lướt web.

Internet là nơi có tin tức rộng nhất, muốn hiểu rõ thế giới này có thể tìm hiểu qua internet.

Đường Nhược cũng đi tìm túi xách mà chủ nhân trước để lại, lấy điện thoại di động ra .

Chẳng qua một khắc nhìn thấy mặt mã để mở màn hình kia, Đường Nhược . . . . .

Nói xong mở khóa bằng chỉ tay đâu? Tại sao cô ấy lại khóa bằng mặt khẩu chứ?

Đường Nhược thử gõ tất cả mặt khẩu mà cô có thể nghĩ ra, vẫn không phải mặt mã mở điện thoại di động, không thể làm gì khác hơn là ‘ ha ha ’ hai tiếng, nhích đến gần bên cạnh Bạch Thất, đưa đầu qua: “Trên mạng đang nói cái gì?”

Bạch Thất ngẩng đầu, nhìn cô còn đang ở vào trạng thái mở khóa màn hình điện thoại, liền cười một tiếng, nhàn nhạt nói: “Tất cả bọn họ đều đang nói, ngày tận thế đã tới.”

Thì ra ta xuyên qua thế giới tận thế.

Đường Nhược gật đầu, nhất thời hiểu ra: “Cho nên hiện tại, mới là ngày đầu tiên bắt đầu tận thế?”

Bạch Thất: “Có thể nói như vậy.”

Mặt Đường Nhược có chút đen.

Thì ra là mới vừa rồi biểu hiện ra hành động ta không thể quá ngu quá khờ quá quê mùa mới là hành động ngu nhất khờ nhất quê mùa nhất.

Nếu sớm biết là ngày đầu tiên tận thế, từ đầu đến cuối cô không cần làm bộ trấn định, sợ thì cứ phản ứng trực tiếp là được.

Chờ một chút. . . . .

Đường Nhược kỳ quái nhìn Bạch Thất: “Nếu là ngày đầu tiên tận thế, tại sao anh lại biết có tồn tại những thứ như ‘dị năng không gian’. . . . .” Còn có mới vừa rồi phản ứng bình tĩnh của anh khi nhìn xuống dưới lầu, rõ ràng giống như đã thấy vô số lần.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đi Ra Ngoài

Bạch Thất ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nói: “Nếu tôi muốn tìm lý do để lừa gạt cô, cái đầu không nhớ được gì của cô có thể từ đó đoán được thiệt giả sao?”

Đường Nhược oan ức suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể mấp máy miệng không hề đặt câu hỏi nữa.

Lấy hiểu biết của cô đối với thế giới này, thật đúng là không có thể phán đoán tin tức anh đưa là thật hay giả.

Dù sao mình có không gian, mà người đàn ông này đang cần một kho hàng di động, mình thì cần anh ta bảo vệ. Tạm khóa lại quan hệ này, sau này sẽ biết thôi.

Hai người nhìn xem diễn đàn một lát.

Trên diễn đàn có rất nhiều người cũng đang thảo luận sự kiện virus bệnh lần này. Có vài người nói đây là virus bệnh do thiên thạch bên ngoài vũ trụ mang đến, lại có vài người nói đây virus bệnh do phòng thí nghiệm khoa học truyền bá ra. . . . . Dù sao cũng là một đồng suy đoán, không ai chứng minh được thiệt giả.

Còn có rất nhiều người nói, người nhà của mình còn đang bị sốt cao, có thể biến dị thành Zombie hay không. . . , nên online thỉnh cầu làm sao bây giờ. . . .

Bạch Thất nhìn một lát, cảm giác đã đến thời gian, bảo Đường Nhược lấy ra cái chén vừa rồi mới bỏ vào.

Cái chén bị cầm ở trên tay trong nháy mắt, ánh mắt của Bạch Thất có chút tỏa sáng: “Không ngờ lại là tỉnh .”

Hiện tại nhiệt độ nước ấm không khác với vừa rồi.

Đường Nhược cũng biết ý nghĩa trong đó: “Anh muốn nói, nếu đồ thật bỏ vào hình dáng ra sao, thì khi lấy ra cũng là hình dáng đó, không có quá hạn?”

Vì không gian còn rất lớn, Đường Nhược cũng thu vali màu đen của Bạch Thất vào, nhìn quanh một chút bốn phía, cũng cảm thấy không có gì mang theo nữa thì hai người định chuẩn bị ra khách sạn.

Đường Nhược nắm thân đèn, thần kinh căng thẳng nói: “Chúng ta định đi đâu?”

Bạch Thất suy nghĩ một chút, chứng nhận bất động sản của bộ biệt thự ở trụ sở tận thể còn đang trong nhà tại thành phố H, muốn đi thì phải về đó lấy trước.

Kiếp này anh muốn bộ biệt thự từ kia đầu tới đuôi đều thuộc về mình. Mà buổi tối hôm sau anh sẽ bắt đầu nóng sốt, hiện tại không có dị năng mà tùy tiện lên đường đi thủ đô, khẳng định là không an toàn.

“Về nhà trước.”

Đường Nhược cũng nhớ không nổi là nhà của thân thể này ở nơi đâu, nếu Bạch Thất đã không nói sẽ bỏ cô lại, tất nhiên là ngoan ngoãn một chút phía sau đi theo Bạch Thất.

Hai người ra cửa, không phát hiện có dấu vết đánh nhau, Bạch Thất dẫn đầu hướng phía cầu thang đi tới. Hiện tại mặc dù có điện, thang máy cũng có thể sử dụng, nhưng ai cũng biết lúc gặp nguy hiểm động đất hỏa hoạn thì ngàn vạn lần không thể đi thang máy .

“Chúng ta không cần đến bãi đậu xe sao?” trong lối đi nhỏ của cầu thang, Đường Nhược không nhịn được nhỏ giọng hỏi một câu.

Một khách sạn cỡ lớn, thì bãi đậu xe lúc này hẳn sẽ có rất nhiều Zombie sao.

Nói thật, cô thật sự không có một chút cảm giác an toàn nào, để cho một cô gái tay trái gà không chặt đi đối phó xác sống, thử nghĩ xem đã cảm thấy thật huyền ảo.

“Không đi, trực tiếp đi phía ngoài, có xe .” Bạch Thất lời ít mà ý nhiều.

Một đường đi tới không có Zombie, đại khái đã bị nhân viên làm việc mới vừa rồi hấp dẫn đi hết.

Đường Nhược âm thầm thở ra một hơi, đột nhiên nhìn thấy người bán hàng biến thành Zombie lấy một tư thế kỳ quái hưng phấn hướng bọn họ vọt tới. Nói là ‘ hướng ’ nhưng tốc độ kia so với người bình thường thì chậm hơn rất nhiều rất nhiều, chỉ cần người bình thường có lòng, đánh không lại, vẫn có thể chạy trốn.

Bạch Thất vòng vo nửa vòng, liền nhường một chỗ ở phía trước cho Đường Nhược: “Cô tới giải quyết xong nó.”

Đường Nhược đang nắm thân đèn : “. . . . .”

Hầm răng của Đường Nhược đang run lập cập: “Tôi sẽ không bị gặm chết chứ. . . . .”

Bạch Thất nhìn Zombie kia càng chạy càng gần: “Nhắm ngay đầu của nó, mới có thể một kích trí mạng.”

Đường Nhược hoảng sợ bất an, “Tôi... tôi hơi sợ.”

Cô lớn như vậy, ngay cả gà cũng chưa từng giết qua một con.

Bạch Thất đưa mắt nhìn cô: “Mỗi người dưới lầu đều sợ, nhưng nếu như sợ có thể làm cho cô tránh khỏi loại chuyện này xảy ra, cô có thể tiếp tục, nếu không thể, vậy thì phải đổi mặt, tốt nhất cô hãy làm cho mình không sợ.”

Đường Nhược khóc không ra nước mắt: “Mặc dù anh nói rất có đạo lý, nhưng hiểu là một chuyện, làm được là một chuyện khác.”

Bạch Thất quát một tiếng: “Nếu không nhanh lên một chút, cô thật sự sẽ bị cắn chết, nhớ kỹ không thể để cho nó nhích tới gần, bị cào trúng cũng sẽ lây nhiễm thành Zombie.”

Đường Nhược ngó chừng người bán hàng ở phía trước, thật ra thì bọn họ đã không quá giống con người, gương mặt so với người chết càng thêm xanh xám, hành động cứng ngắc, hai mắt lờ lờ, máu màu xanh biếc, mùi hôi mùi tanh, coi như là thi thể trong nhà tang lễ thì càng giống người hơn họ.

Bọn họ đã không phải là người, là quái vật, cái thế giới này không khoa học, không khoa học !

Sắc mặt Đường Nhược xanh mét, hai tay nắm thật chặt lấy thân đèn, bỗng nhiên tiến lên trước mấy bước, đem tất cả sức lực đánh vào đầu Zombie kia.

Rầm” một tiếng, thân thể Zombie nghiêng một cái, không đợi nó đứng lên lại, Bạch Thất tiến lên mấy bước, thoáng một cái đâm thủng đầu của nó.

Máu của Zombie đã ngừng chảy, cho dù đâm vào đầu, máu cũng không có bắn ra ngoài, cho nên quần áo của hai người không có dính máu tươi.

Tầng lầu này chỉ có một con Zombie, khi Đường Nhược phát hiện này con Zombie này đã té trên mặt đất, hai chân như nhũn ra cô mới đỡ lấy mặt tường, từ từ ngồi chồm hóm xuống, ói ra lần nữa.

Dĩ nhiên, loại chuyện này có lẽ cũng là ới mãi thành quen.

“Này, súc miệng miệng đi.” Bạch Thất lấy ra một lọ nước khoáng, bình nước suối đã bị mở ra, cái khách sạn này có tủ lạnh nhỏ cung cấp nước, lúc trước khi ra cửa anh đã bỏ hai chai trong balo sau lưng mình, mấy chai còn lại đều ở trong không gian của Đường Nhược.

Vị ngọt của nước khoáng lướt qua cổ họng, nhịp tim đập loạn cào cào lúc trước cũng dần dần bình phục lại.

Lúc Đường Nhược uống nước, Bạch Thất cảm lấy gậy sắt đào mở đầu của Zombie trên mặt đất, bên trong còn không có tạo thành tinh hạch. Nguyên nhân đại khái là còn chưa nhận được tiến hóa.

Một lát sau, Đường Nhược ngẩng đầu nhìn hướng hần cười cười, “Đi thôi, tôi không sao rồi.”

Sắc mặt của cô vẫn còn kinh hãi như cũ sau khi suy yếu. Nhưng mà trong đôi mắt lại để lộ ra sự bền bỉ khiến Bạch Thất hơi sùng sốt.

Lúc trước còn không xác định, thì hiện tại Bạch Thất có thể trăm phần trăm khẳng định, người này không phải là Nhị tiểu thư Đường gia.

Trong lòng Bạch Thất có chút mâu thuẫn.

Trước tận thể Nhị tiểu thư Đường gia đào hôn xong, sau khi ở trụ sở gặp mặt lại, Bạch Thất cũng không có bất kỳ ý muốn thực hiện hôn ước tiếp, hơn nữa, khi đó Nhị tiểu thư Đường gia cũng không có nhận ra tướng mạo của Bạch Thất.

Mà bây giờ lặp lại một lần, hai người lại trao nhẫn cho đối phương, tựa hồ còn tình lại cùng một ngày. . . . .

Lúc tâm tư của Bạch Thất bay xa, Đường Nhược đã đứng lên.

Hiện tại thật ra thì phần lớn mọi người còn đang trong giấc mộng, cho dù tỉnh lại cũng chỉ ở bên trong khiếp sợ cùng e ngại, cho nên hiện tại người ở trên lầu và Zombie cũng không có mấy.

Lúc này, trên lầu có người thật nhanh nhảy xuống. Người nọ chạy đến trước mặt hai người, đầu tiên là sợ hết hồn, sau đó phát hiện Bạch Thất và Đường Nhược không phải Zombie, mới thở hắt ra kêu lên: “Trên lầu, trên lầu có chút ít Zombie giống như trong phim ảnh đã chiếu. . . . .” Vừa nói vừa nhìn thấy Zombie đã chết nằm trên mặt đất đã không thể nhúc nhích, mới nhảy dựng, “Chính là thứ này, chạy đuổi theo tôi. . . . .” Hần thấy trong tay Bạch Thất và Đường Nhược đều cầm gậy sắt, nhìn lại Zombie nằm trên mặt đất, biết đối phương có năng lực tự vệ, nên đến gần một bước, “Hai người muốn đi đâu, chúng ta có thể đi chung hay không? Cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau. . .

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thế Mâu

Edit: Tiểu Tuyền Beta: Sakura Bạch Thất nghe ngóng trên lầu truyền đến tiếng Zombie hí hơ, phân biệt một chút vị trí Zombie, liền nói với Đường Nhược: “Chúng ta cần phải đi.”

Động tác này rõ ràng nói cho người kia biết, bọn họ không cần kết bạn đồng đội.

Đường Nhược nhìn người đàn ông hơn ba mươi tuổi một cái, nhưng không nói gì, chỉ theo phía sau Bạch Thất đi tới.

Người đàn ông đó cũng không tự mình rời đi, mà đi theo phía sau bọn họ, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn sang phía sau xem con Zombie kia có đi xuống hay không.

Ba người từ thang lầu một đường giết xuống mặt đất.

Thật ra thì Zombie trên thang lầu không nhiều, tổng cộng đếm qua đếm lại chỉ có bốn con mà thôi, Bạch Thất đều bắt Đường Nhược đi lên trước gõ một con, sau đó Bạch Thất trực tiếp thuận thực đâm thủng đầu của nó.

Sau khi giết xong bốn con, Đường Nhược đã không còn cái loại cảm giác... muốn ói lúc trước.

Kéo lê thân thể tàn tật đối mặt với bệnh ma, cô cũng không khóc qua lần nào, huống chi hôm nay có được thân thể bình thường còn có không gian đặc thù.

Càng thêm không thể yếu thế.

Đi ngang qua sảnh lớn, vốn đang nghĩ xem có nên đi phòng ăn đi phòng ăn phía sau tìm xem có còn thừa lại đồ ăn hay không, lại phát hiện cửa thủy tinh nơi đó đóng rất chặt, mấy con Zombie vây quanh ở phía ngoài điên cuồng gõ cửa.

Bên trong có người.

Bạch Thất nhìn thoáng qua, sau đó quyết định trực tiếp rời đi.

Phòng bếp đã có người may mắn sống sót, dù mình đi vào cũng chưa chắc có thể chia được bao nhiêu, thay vì lãng phí thời gian ở chỗ này, còn không bằng đi phía ngoài sẽ thu thập vật liệu càng nhiều.

Bây giờ mới là ngày đầu tiên tận thế, mọi người còn chưa từ trong sợ hãi và bối rối kịp phản ứng, loại tình huống này đại khái cần mấy ngày thời gian hòa hoãn, sau khi dần chứng tỉnh táo lại, người có dị năng cũng có thể có thức tỉnh dị năng, sẽ bắt đầu tìm kiếm thức ăn khắp nơi.

Đến lúc đó vật liệu sẽ bị cướp đoạt càng nhiều.

Một đường ra khỏi đại sảnh, ở trong đại sảnh, Bạch Thất lại thuận tay cầm lấy một tờ bản đồ thành phố H, bản đồ này trước kia không có tác dụng nhiều, nhưng sau này không có điện thoại di động hướng dẫn thì nó rất hữu dụng.

Đi ra khỏi cửa chính.

Buổi sáng đã có những người phát hiện tình huống không đúng, đi ô-tô trốn ra khỏi khách sạn, Zombie ở bên trong khách sạn vốn không ít cũng vì vậy mà bị hấp dẫn ra đất bằng phía ngoài.

Bạch Thất nhìn chung quanh một vòng, thấy một chiếc xe nhỏ và một chiếc xe thể thao đậu ở chỗ này. Chủ xe chắc nhìn thấy có xe tốt hơn nên vứt bỏ nó lại, hoặc chủ xe cũng gặp phải tình huống đột phát gì đó. Trên cửa xe nằm phía bên ghế lái, đang giắt chìa khóa xe, mà xe thể thao thì đang khóa.

Người đàn ông đi theo phía sau nhìn thấy chiếc xe nhỏ, lại thấy thái độ từ chối người của Bạch Thất, nên biết bọn họ chắc chắn sẽ không mang mình theo, không chờ bọn họ nói chuyện, liền vội chạy qua, ngồi lên xe nhỏ nổ máy xe hơi rồi lái đi.

Đường Nhược: “. . . . .”

Dù sao cũng coi như mạng anh từ chỗ nguy hiểm ra ngoài, không nói một câu cảm ơn cứ thế bỏ đi.

Bạch Thất đã ở tận thế ba năm, đối với những người như vậy thấy nhiều nên chẳng phản ứng. Anh nhớ được trước tận thế mình có xe đậu trong bãi đậu xe dưới tầng hầm của khách sạn này, nhưng bãi đậu xe dưới tầng hầm lúc này khẳng định là chỗ rất nguy hiểm. Mà với thủ đoạn sinh tồn trong ba năm tận thế, bảo anh nổ máy chiếc xe Sports kia rồi chạy ra cửa cũng là chuyện dễ dàng.

Bạch Thất mở cửa xe rất nhanh, nổ máy xe hơi. Cùng Đường Nhược một người lên xe rồi lao ra khỏi quảng trường khách sạn.

Trong nhà ăn tầng một của khách sạn, có mấy người nghe được tiếng nổ máy của xe hơi, liền tiến tới bên cửa sổ cẩn thận nhìn quanh.

“Tin tức đều nói ở lại nhà chờ cứu viện, ... mấy người này không muốn sống nữa, thích mò mẫm hành hạ.”

“Chiếc này nữa là chiếc xe thứ mấy rồi. . . . .”

“Mặc kệ nó, đi tốt hơn, ai biết đồ ăn ở đây có thể kiên trì bao lâu. . . . .”

Lúc hai người Bạch Thất bọn họ đi ra, là khoảng mười giờ sáng rồi, lúc này ánh sáng đặc biệt chói mắt, khiến Đường Nhựt phải kéo tấm ngăn ánh sáng ở phía trước xuống.

Đường như Zombie không quá thích ánh mặt trời, lúc này trên đường phố không nhìn thấy người đi đường cùng Zombie.

Bạch Thất nhìn cô một cái, nhắc nhở: “Nên lấy áo tay dài mặc vào, ánh nắng chói chang lúc tận thế không chỉ tia tử ngoại đặc biệt mạnh, trong không khí cũng có chút ít phóng xạ.”

Đường Nhựt đối với việc Bạch Thất biết đến nhiều chuyện như vậy đã không có lòng dạ nào mà hỏi đến đề tài ngu xuẩn ‘tại sao anh lại biết nhiều như vậy’ nữa, chỉ gật đầu, từ trong không gian lấy ra một tấm chăn của khách sạn đắp lên trên người.

Bạch Thất: “. . . . .”

Khí trời tháng tám, cô đắp vậy, không nóng sao?

Trên đường thỉnh thoảng có mấy chiếc xe chạy như bay xông lên đại lộ, xa xa phía sau thường thường kéo theo một đại quân Zombie với chuỗi tư thế quái dị, đứng đưa bước đi. Lúc đầu hành động của Zombie cứng ngắt, tốc độ chậm chạp, nhưng một khi phát hiện sinh vật, bọn nó sẽ kiên nhẫn đuổi theo phía sau, không biết mệt nhọc cực khổ hướng về phía thức ăn tụ tập.

Cho nên thật ra thì một con Zombie không đáng sợ, đáng sợ chính là một đám quái vật không biết mệt mỏi, chỉ biết dứng cảm tiến tới.

Bạch Thất rời đi cái thành phố này đã ba năm, cảm giác vừa quen thuộc lại xa lạ khiến cho anh dựa theo trí nhớ chọn một con đường tương đối thanh tĩnh. Lúc này, tuyệt đại đa số người kịp phản ứng, thì mục tiêu sẽ là trung tâm chợ các loại siêu thị lớn nhỏ. Cho nên hiện tại anh định tới một nhà trung tâm thương mại lớn cách khu vực thành thị khá xa. Các vật chất ở tận thế vẫn luôn không thể thiếu việc cất giữ, muốn sinh tồn được ở tận thế, sẽ phải chuẩn bị đầy đủ vật chất.

Nhìn ngoài cửa xe những thứ rõ ràng đã không phải là con người, Đường Nhựt cảm thấy tiếng tim đập vang vọng trong màng nhĩ, tất cả đều cảm thấy hư ảo và không thành thật.

Mình xuyên qua, mình sống lại một lần nữa, ở nơi thế giới quái dị dị dạng này.

Nhưng mà, bất kể như thế nào, cũng phải cố gắng sống sót.

Chạy ra khỏi trung tâm chợ, trừ chung cư rất xa ở hai bên đường, căn bản không nhìn thấy con người có hành động gì. Không bao lâu, Bạch Thất liền thấy một trung tâm mua sắm cao cao với bảng hiệu: bách hóa Thế Mạo.

Nơi này là một trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố H, là bất động sản do mình đầu tư xây dựng, chính là vì để khiến cho khu cao ốc vùng ngoại thành có giá bán cao hơn.

Mà buồn cười hơn chính là, nơi này còn chưa mở cửa, thì tận thế liền tới rồi, trong tận thế không đáng giá tiền nhất chính là nhà không có bảo đảm.

Trước khi Tận thế, trung tâm thương mại phải mười giờ mới mở cửa.

Virus bệnh tận thế là vào khoảng ba, bốn giờ sáng mới bắt đầu phát sinh biến dị, nhóm người đầu tiên bị hại thường thường chính là người thân cận nhất bên cạnh bọn họ, ban đêm xảy ra loại chuyện này, người đi làm ngày thứ hai tất nhiên là le que không có mấy.

Mà trung tâm thương mại ngày thường mười giờ mới mở cửa hiện tại cũng đang đóng cửa lớn.

Bạch Thất cho xe dừng ở sân rộng trước cửa Thế Mạo, rồi cầm lấy thân đèn đi xuống xe, kiểm tra bốn phía một chút: “Chắc không có ai.”

Đường Nhựt gật đầu, cũng lấy thân đèn ra đi theo phía sau Bạch Thất: “Anh không phải nói về nhà sao?”

“Trong nhà không có đồ ăn.”

Đường Nhựt: “. . . . .”

Cho nên muốn đánh cướp sao?

Bạch Thất không có quay đầu nói: “Buổi tối mấy ngày kế tiếp, tôi sẽ sốt lên, vì không để có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, chúng ta cần phải cất giấu một ít đồ vật để ứng đối cho chuyện kế tiếp.” Anh rõ ràng nhớ được kiếp trước, mỗi đêm đều nóng sốt, uống thuốc hạ sốt thế nào cũng không giảm, liên tục ba ngày sau đó, mới thức tỉnh dị năng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Siêu Thị

Nói đến sót lên, Bạch Thất quay đầu nhìn Đường Nhược một cái, hình như cô ấy không có sót lên thì đã thức tỉnh dị năng không gian rồi, hơn nữa cái không gian này rất khác không gian những người khác sau tận thế. Bởi vì không gian của Đường Nhược không chỉ có diện tích lớn hơn rất nhiều, mà thời gian ở bên trong gần như là tĩnh. Sau một tháng Tận thế, người thức tỉnh dị năng không gian mới ban đầu đều chỉ có bốn tới năm mét vuông, thời gian ở bên trong cũng không phải là tĩnh, chẳng qua chỉ chậm hơn một phần năm mà thôi.

Đường Nhược không hiểu: “Anh sẽ sót lên sao?”

Bạch Thất cạy mở cửa cuốn Thế Mập: “Đúng vậy, cô phải chuẩn bị tâm lý trước.”

Đường Nhược “Ừ” một tiếng, không hề đặt câu hỏi nữa, chuyên tâm đi theo phía sau Bạch Thất.

Cô có bộ dáng một bộ bé ngoan như vậy, làm cho Bạch Thất phải quay đầu lại nhìn cô một cái.

Bạch Thất kéo cửa cuốn lúc, tiếng vang khổng lồ làm cho một con Zombie mặc quần áo an ninh chạy ra. Cách một cánh cửa thủy tinh, gào thét với bọn họ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, gật đầu với nhau, Bạch Thất liền mở cửa thủy tinh ra.

Đường Nhược dùng hết sức một cơn đánh vào đầu Zombie, khiến cho thân thể Zombie cong xuống dưới.

Bạch Thất lập tức bỏ một cơn, sau đó đâm vào trong đầu Zombie.

Quay đầu nhìn Đường Nhược, chỉ thấy mặc dù vẻ mặt của cô vẫn khấn trương, căng thẳng như cũ, nhưng động tác trên tay mới vừa rồi đã kiên định có sức hơn. Biết cô đã điều chỉnh tốt tâm thái, cho nên đối với cô, Bạch Thất càng thêm vài phần kính trọng.

Giải quyết xong một Zombie này, kế tiếp liền không nhìn thấy những cái bóng Zombie khác. Cũng do trung tâm thương mại trước lúc tận thế có hệ thống bảo an bảo vệ làm rất đúng chỗ, nên giữ cửa chỉ một an ninh mà thôi.

Tầng một dưới đất là siêu thị.

Lầu một là các loại châu báu, đồ trang điểm.

Lầu hai là thời trang của phụ nữ và áo lót cùng túi xách.

Lầu ba là thời trang đàn ông cùng với vali túi.

Lầu bốn là trang trí nội thất, giường và các dụng cụ trang trí.

Lầu năm . . . . .

Thời gian không đợi người, hai người lập tức chạy đến siêu thị tầng một dưới đất bắt đầu phát rồ vào nhà cướp cửa.

Siêu thị ở đây chia làm hai loại, một loại là hàng hóa đồ dùng là trong nước sản xuất, một . . . loại khác là đồ ăn vật đồ uống nhập khẩu từ nước ngoài.

Đường Nhược chiếm được không gian khổng lồ, nên không quan thứ gì, cứ nhìn thấy cái gì liền bỏ vào bên trong.

Bạch Thất cũng không nhân rồi, đang quan sát cảnh vật chung quanh đồng thời hấn đẩy xe đẩy tay, không ngừng bỏ bánh bích quy và mì tôm vào trong xe.

Bánh bích quy và mì tôm là đồ ăn rất thông dụng sau tận thế, có thể trực tiếp dùng làm hóa tệ để sử dụng hoặc trao đổi đồ cùng người khác.

Đột nhiên, đang quơ hai bàn tay cầm đồ Đường Nhược bỗng ngừng lại, sau đó bắt đầu chạy thẳng tới khu sản phẩm làm từ các loại giấy.

Bởi vì cô đột nhiên nhớ đến, mình là một cô gái, là con gái thì mỗi tháng đi cả sẽ tới thăm một lần, không chuẩn bị món đồ kia, vậy làm sao sinh tồn ở tận thế chứ?

Cũng may khu nhập khẩu hàng nước ngoài cũng có băng vệ sinh, Đường Nhược vung tay lên, đem cả giá hàng đều bỏ vào trong không gian, mặc kệ nó dùng ban ngày hay ban đêm, băng bông hay băng lưới, có cánh hay không cánh, trước bỏ vào rồi hãy nói, sau này sợ là rất nhiều người đều không có cái mà dùng.

Lúc Bạch Thất đẩy ba xe bánh bích quy tới, Đường Nhược đã thu hầu hết khu hàng nhập khẩu từ nước ngoài vào trong không gian. Nhìn khu cửa hàng rỗng tuếch, Bạch Thất đột nhiên có chút cảm khái.

Dị năng không gian tồn tại ở sơ cấp thật đúng là rất BUG.

“Bỏ những này vào xong thì cảm thụ một chút, không gian còn còn dư lại bao nhiêu.”

Đường Nhựt nghe lời thu đồ vật vào, sau đó nhắm mắt lại cảm thụ.

Lúc nhìn thấy lòng mi thật dài của cô rung động, Bạch Thất lại cảm giác trong lòng có chút ngứa.

Anh cảm thấy, sở dĩ Đường Nhựt làm cho người nhìn ra sự khác nhau với kiếp trước, chủ yếu là dựa vào đôi mắt này, thuần khiết sạch sẽ như đứa bé lại lộ ra từng chút kiên cường.

Một lát sau, Đường Nhựt mở mắt ta nói: “Tôi cũng không biết rõ lắm, nhưng giống như còn không bỏ đầy một phần năm”

Nhiều đồ như vậy bỏ vào mà không đến năm phần vậy thì không gian của Đường Nhựt hẳn tương đối lớn .

Nếu không gian còn trống nhiều, vậy hai người tất nhiên sẽ không khách khí.

Mới vừa rồi Bạch Thất đang quan sát, đã thấy được cửa kho hàng nội bộ bên trong siêu thị. Hai người tới kho hàng siêu thị, nhìn chung quanh một vòng, phát hiện chung quanh không có biến mất, liền lần nữa phát rồ bắt đầu vào nhà cướp của.

Thời điểm nhận được một khu chất đông đồ uống, hai mắt Đường Nhựt đột nhiên tỏa sáng: “Cái này, cái này tôi muốn lấy hết.”

Bạch Thất quay đầu nhìn một chút, phát hiện là một loại sữa chua trong nước sản xuất “Cô thích ăn cái này?”

“Đúng vậy đúng vậy, không ngờ ở chỗ này cũng có.” Cô còn tưởng rằng nhãn hiệu này chỉ tồn tại ở trong thế giới trước đây. Lúc trước nằm ở trên giường bệnh, những món đồ như sữa chua này tất nhiên là không thể ăn, cho nên căn cứ vào nguyên tắc ăn không được mới là ngon nhất, chấp niệm của Đường Nhựt đối với sữa chua càng thêm sâu.

Hôm nay đổi lại thế giới mà vẫn có thể gặp được, còn được lấy mà không tốn tiền, chắc chắn sẽ không bỏ qua lần nữa.

Dù sao vật liệu, chỉ cần có thể ăn, Bạch Thất đều cảm thấy không sao cả.

Đường Nhựt dĩ nhiên đều thu hết tất cả loại sữa chua.

Hai người thu tất cả vò, mì tôm, bánh bích quy, đồ uống. . . . . trong kho hàng vào không gian, còn thu vào rất nhiều nôi, chén, bát, tô, bột mì, gạo, dầu, muối tương dấm đường. . . . . các loại thịt đông trong kho lạnh. . . . . Bột giặt, sữa tắm. . . . .

Có điều siêu thị thật sự quá lớn quá nhiều đồ, đại khái đem tất cả đồ dùng được bỏ vào xong, phát hiện lại đã đem không gian bỏ đầy hai phần ba.

Đường Nhựt tính một cái: “Cho dù chúng ta chỉ ăn đồ trong không gian, chân không bước ra khỏi nhà, hẳn là cũng đầy đủ ăn trong 4~5 năm.”

Bạch Thất liếc nhìn cô một cái, chỉ ra một sự thật: “Cô định mỗi ngày đều ở trong nhà ăn bánh bích quy, đồ uống cùng mì tôm, sau khi ăn sạch sẽ rồi chờ chết hả?”

Sau khi bắt đầu Tận thế, có thể ăn được bánh bích quy và mì tôm lúc tận thế đã là một loại xa xỉ, sau tận thế trụ sở tất nhiên cũng nuôi trồng ra được rất nhiều cây lương thực có thể ăn, bất quá vì cách ly với phóng xạ, mùi vị của những lương thực rau dưa trồng từ nhà kính lớn so với bây giờ thật khó mà nuốt xuống.

Hơn nữa, chuyện chủ yếu nhất chính là Zombie sẽ tiến hóa, nếu loài người lại không tiến bộ theo, miệng ăn núi lở như vậy, kết quả cũng chỉ có chết.

Đường Nhựt không biết chuyện Zombie tiến hóa, trước mắt đều cô có thể nghĩ đến đúng là mỗi ngày chỉ ăn thực phẩm bỏ đi, trong tương lai khuôn mặt mình sẽ đầy mụn.

A, quá tàn nhẫn, quả thực không đành lòng nghĩ!

Cho nên dứt khoát nói: ” Hay là chúng ta đi tìm chút ít trái cây và rau dưa nhé.”

Ước chừng do virus bệnh bộc phát quá đột ngột, đưa đến việc sáng sớm sẽ có chuyến xa chở rau dưa trái cây tươi đến lại không có vận chuyển tới.

Hai người tìm một vòng, cũng chỉ ở khu rau quả tìm được chút ít trái cây và rau dưa.

“Đến lúc đó chúng ta lại đi ra phía ngoài xem một chút, thời gian không nhiều lắm, trước tiên chúng ta thu mấy thứ khác vào đã.” Bạch Thất đưa một trái dưa hấu cuối cùng cho Đường Nhựt, liền đề nghị hai người lên lầu, “Nếu như có tới người nhìn thấy trống không thế này, khó bảo toàn sẽ không đoán được trên tay chúng ta có đồ đặc biệt gì đó, hay là trước khi rời đi, lấy một túi du lịch che mắt người ngoài.”

Đường Nhựt cũng biết đạo lý thất phu vô tội hoài bích có tội, thấy Bạch Thất nói như vậy, tất nhiên sẽ không cự tuyệt, ngoan ngoãn một chút đi theo Bạch Thất lên lầu một.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Càn Quét

Edit: Tiểu Tuyền Beta: Sakura Lâu một phần lớn là tiệm châu báu và ngọc khí.

Chỗ tốt của trung tâm thương mại chính là mỗi cửa tiệm cửa hàng đều thống nhất lấy cửa trung tâm thương mại làm cửa chính, nói cách khác, tất cả những cửa hàng ở trong trung tâm thương mại đều không có cửa!

Bạch Thất nhớ đến một năm sau tận thế, chuyện ban bố nhiệm vụ yêu cầu lính đánh thuê đi tìm vàng và bạc, mặc dù lúc đó anh không phải là một thành viên trong nhóm lính đánh thuê, hơn nữa cũng đã không có ở trong căn cứ lớn của thủ đô, nhưng phần thưởng cho nhiệm vụ lúc đó giống như rất phong phú, khiến ngay cả cả trụ sở bọn họ ở cũng đang thảo luận tác dụng của vàng bạc mà quốc gia cần.

Mà sau nhiệm vụ lần đó không lâu, trong căn cứ cũng xuất hiện việc dùng điểm thưởng để thay mới vũ khí đơn.

Còn có một truyền thuyết về ngọc khí trong căn cứ, nghe nói khi đó có người thông qua ngọc khí mở ra không gian trong ngọc khí, không gian kia so sánh với không gian mà người đi nặng không gian mở ra thì lớn hơn rất nhiều.

Không có lựa thì làm sao có khối, lời đồn chưa hẳn vô căn cứ. Bất kể là thật hay giả, chứa đựng những thứ này cũng chiếm không bao nhiêu không gian, cứ thử một lần là được.

Cho nên Bạch Thất nói: “Lấy hết những món vàng bạc này đi, cả ngọc khí nữa”

Đường Nhược cảm giác mình đã biến thành tên trộm tội ác tày trời. Một lần trộm là trộm cả trung tâm mua sắm, đưa đến nhân sinh quan được nuôi dưỡng hai mươi năm của cô ở kiếp trước, đều bị lẫn lộn giá trị rồi, cảm thấy trong lòng thật sự có chút bất khoan.

Cô vừa cảm ngọc với vàng vừa che lồng ngực của mình yên lặng sám hối.

Bạch Thất cách cô không xa, thấy cô che ngực lại đang tự kỷ một mình, không nhìn được lại muốn véo mặt cô, mặc dù không xa, nhưng tay cũng không đủ với tới, đành phải thôi, chỉ cười một tiếng.

Sống trở lại lần này, lại mang theo con nhỏ tung tung, tựa hồ mình cũng có nhiều thêm chút vui vẻ.

Hơn phân nửa giờ sau, hai người đã đem ngọc, vàng và bạc nên thu đều bỏ vào không gian. Lúc quẹo cua lên lầu hai, Bạch Thất đột nhiên chỉ vào một cửa hàng mỹ phẩm ở khúc quanh rồi nói: “Cô không cần lấy một ít sao?”

Đây là mỹ phẩm cao cấp nổi tiếng của nước ngoài được quý bà yêu thích, mặc dù Bạch Thất không có mua qua, nhưng cũng biết trước tận thế, giá tiền của một bộ bằng tiền lương một năm của giai cấp bình thường.

Đường Nhược không hiểu lắm: “Lấy cái gì, đồ trang điểm?”

“Ừ, phía ngoài tia tử ngoại rất mạnh, con gái không phải đều thích dưỡng da sao?”

Đường Nhược suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng đem tia tử ngoại cùng với mặt gắn chung với nhau, bỏ lại câu ‘cmn’, liền nhanh chóng bỏ tất cả mỹ phẩm nhìn thấy vào không gian.

Cái gì dinh dưỡng, cung cấp nước mát da, cái gì kem chống nắng. . . . . trước khi Đường Nhược ngã bệnh cũng lên đại học giống như người bình thường giống nhau, đối với đồ trang điểm ri tai lướt mắt với nhau nên có sự hiểu biết nhất định, nhưng bởi vì đi tới thế giới này, thì sẽ không giống, cho nên cô cũng không biết nhãn hiệu nào thích hợp với mình, không thể làm gì khác hơn là tin đất tiền nhất là tốt nhất.

Cần quét xong lầu một hai người tới lầu hai.

Quần áo cũng là một trong nhu yếu phẩm, sau tận thế sản lượng cây bông liền ít đến đáng thương, quần áo hàng dệt bông ở trong trụ sở tận thế cũng đã thuộc về xa xỉ phẩm trong xa xỉ phẩm, mà sau tận thế cũng có sản xuất ra một chút quần áo, nhưng đều là sợi hoá học, mặc lên người không thoải mái hay nổi bệnh sởi không nói, còn bất tiện.

Virus bệnh có thể thông qua phương thức găm cắn để lây bệnh, cũng có thể thông qua truyền máu. Da là màng bảo hộ của loài người, nhưng bệnh sởi nổi lên khiến da dễ dàng bị mình cào rách, mang theo vết thương đi chém giết Zombie, rất dễ dàng lây virus bệnh truyền bá từ Zombie tới.

Bạch Thất cùng Đường Nhược thương lượng, chuẩn bị tách ra tìm kiếm quần áo thích hợp với mình.

Mặc dù Đường Nhựt vẫn rất sợ, sợ nơi này vô duyên vô cớ xông tới một con Zombie, nhưng cũng biết đạo lý hiện tại thời gian quý giá.

Bọn họ có thể tới tới đây chủ yếu là bởi vì bọn họ thắng được tiên cơ, cho nên tốt hơn hết phải lợi dụng ưu thế thời gian này.

Bạch Thất cầm xe đẩy tay của siêu thị đẩy lên lầu ba khu chuyên dành cho đàn ông. Đường Nhựt ở lầu hai tiến vào khu quần áo của con gái trẻ mà chọn mua.

Đầu tiên vẩy liền áo ... tất cả đều bị loại bỏ, tận thế mà mặc vẩy chạy tới chạy lui, hình ảnh này thật lòng quá không tốt, nhưng nếu có vài cái cảm thấy quá đẹp cũng không nhịn mà được thu vào, nếu thật sự không được, đến lúc đó cho người khác cũng tốt.

Bây giờ là tháng tám, trong trung tâm mua sắm trừ quần áo mùa hè, cũng đã đưa lên rất nhiều quần áo mùa thu. Đường Nhựt thấy quần áo phù hợp với số đo của mình là ném vào không gian, càng không có loại nhân nhả khi bình thời đi dạo phố, thứ nhất cô đã có hai năm không có đi dạo qua phố, căn bản đều ở bệnh viện vượt qua, thứ hai không có thời gian cùng tâm tình để cô làm loại hoạt động đi dạo phố này.

Áo lót, quần lót, vớ. . . . . tất cả đều không bỏ qua.

Trong đó Đường Nhựt lấy nhiều nhất là một cửa hàng nhãn hiệu thời trang Anh quốc, quần áo trong cửa hàng này hết sức phù hợp với thẩm mỹ của Đường Nhựt, căn bản đều tham chiếu thời trang phục cổ của Anh quốc làm ra, bên trong vẩy quá gối còn có quần tất, áo gió áo khoác đều là màu cà phê hoặc là lam. Ở sau khi tận thế, màu này không sợ bẩn.

Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, cho dù Đường Nhựt cảm giác mình xuyên qua đến thế giới tận thế là không khoa học, dưới tình huống có điều kiện, cũng không thể khiến cho mình quá lười thôi. từ nhỏ cô vẫn nghe được câu nói của mẹ cô: phụ nữ thì nên đối mình tốt hơn một chút, mình cũng không tốt với mình, còn ai sẽ đối tốt với mình chứ?

Cửa hàng này phong cách còn có rất nhiều giày boot mang phong cách anh, Đường Nhựt mang vào một đôi, cảm thấy hết sức êm chân, nên liền bỏ đi giày xăng-đan buổi sáng thay ở khách sạn, trực tiếp mang đôi giày boot da cừu này, rồi đem tất cả giày boot có số đo hợp với mình ở trong tiệm, và giày để đều bỏ bên trong không gian.

Từ trong cửa hàng mang phong cách Anh quốc đi ra, Đường Nhựt đã thay quần áo và giày. Bởi vì buổi sáng tìm không được được quần áo thích hợp, Đường Nhựt đang mặc vẩy liền áo, lúc cùng Bạch Thất nhào lên đối chiến với Zombie, Đường Nhựt cũng phát hiện mặc bộ vẩy này rất bất tiện, nên ở chỗ này chọn lấy một bộ áo sơ mi quần yếm để thay.

Áo sơ mi kiểu Anh chỗ cổ áo ống và tay áo sẽ có đính hoa xinh đẹp, hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn này của Đường Nhựt, Đường Nhựt cũng tự cảm thấy mình bây giờ hết sức xinh đẹp.

Lên lầu ba, Đường Nhựt chuẩn bị bắt đầu gọi Bạch Thất, nhưng cô phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Cô còn không có hỏi Bạch Thất tên là gì, điện thoại lại không mở được màn hình khóa, cũng sớm đã ném lại trong khách sạn rồi!

A, cô gái tự kỷ thần kinh yếu ớt.

Mình quả nhiên quá ngu xuẩn. . . . .

Trong đầu Đường Nhựt yên lặng hiện lên mấy chữ này, không thể làm gì khác hơn là bò lên trên quầy hàng bên cạnh thang cuốn tìm bóng dáng của Bạch Thất.

Cô mới vừa bò lên quầy, nhìn chung quanh một vòng, suy nghĩ một chút, chuẩn bị đến sự tử Hà Đông rộng thì nghe thấy ở bên cạnh truyền đến tiếng nói của Bạch Thất: “Cô bò lên cao như vậy chính là muốn cho tôi xem bộ đồ mới của cô sao?”

Thì ra là Bạch Thất đang đứng ở một chỗ khác bên cạnh thang cuốn đi lên lầu, nhìn dáng vẻ của anh có vẻ cũng đã đợi một lát rồi.

Đường Nhựt yên lặng bò xuống , đi tới bên cạnh Bạch Thất.

Bạch Thất cũng đã thay một bộ quần áo mới, toàn thân là màu đen, chân mang một đôi giày thể thao màu đen, nhìn qua càng lộ vẻ sắc bén hơn. Đại khái lúc trước ở trong khách sạn tìm không được áo đen cùng giày thể thao, nên đến đây liền đổi bộ khác.

“Anh lấy đủ rồi?” Đường Nhựt quyết định nói sang chuyện khác để che dấu hành động ngu xuẩn của mình.

Bạch Thất nhíu mày: “Nơi này không có quần áo mùa đông, tạm thời chỉ có thể thế thôi.”

Đường Nhựt cũng nhớ đến, mình không có lấy được quần áo mùa đông: ” Sau Tận thế mùa đông là quang cảnh thế nào?”

Bạch Thất nói: “Rất lạnh, so sánh với mùa đông bình thường lạnh hơn gấp đôi, nhất là ban đêm. . . . .”

Đường Nhựt lại muốn hỏi, bình thường mùa đông nơi này lạnh đến mức độ nào, nhưng miệng chỉ hơi mở, lại cảm thấy đối phương nhất định sẽ cảm giác mình quá ngu xuẩn, nên không hỏi nữa.

Thu lại quần áo Bạch Thất xong, hai người lại bắt đầu lên lầu bốn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Xong

Đồ của lầu một và lầu hai không chiếm diện tích lớn, hơn nữa quần áo hai người lấy thật sự không coi là nhiều, cho nên tính toán một cái trong không gian ước chừng còn trống một phần ba.

Lầu bốn là giường và vật dụng gia đình, cùng dụng cụ đóng quần dã ngoại bên ngoài.

Đường Nhược thu lại hai mươi mấy bộ giường, tám bộ trang trí nội thất, lại thu thêm hai mươi mấy cái chăn và đệm giường, cảm thấy đã đầy đủ mới đi qua hội hợp cùng Bạch Thất đang chọn dụng cụ đóng quần dã ngoại bên ngoài.

Chỉ thấy bên trong xe đẩy tay Bạch Thất đầy, đã trang bị đầy đủ cờ lê, dao công cụ, xẻng công binh. . . . .Anh nhìn thấy Đường Nhược đi tới, thì chỉ vào nơi đặt một đồng đèn pin cầm tay và đèn bàn đóng quần dã ngoại nói: “Đem những thứ kia thu vào.”

Đường Nhược tất nhiên là ngoan ngoãn một chút làm theo.

Sau đó Bạch Thất lại đẩy một xe công cụ và máy tập thể hình tới đây bảo cô bỏ tất cả vào không gian.

Sau khi thu gom toàn bộ xong, hai người lại lấy ra hai balo đóng quần dã ngoại vác tại trên người. Trong balo có một ít bánh bích quy, nước, khăn lông . . . dùng để che dấu tai mắt người khác.

Một hơi trở lên lầu năm.

Lầu năm của trung tâm thương mại này là nơi tập trung của hàng ăn uống, mỗi quán ăn đều có cửa riêng quầy riêng, nói cách khác muốn vào lấy đồ đều phải phá khóa cửa của mỗi nhà. Hai người suy nghĩ một chút, cảm thấy đồ ăn của quán ăn cũng không nhiều lắm, nên không có hạ thủ từng nhà, chỉ chọn lấy hai quán ăn đặc biệt lớn mà hạ thủ, một quán ăn thức ăn chủ yếu là hải sản, quán còn lại chủ yếu là thịt bò.

Thời điểm Bạch Thất mở cửa phòng bếp của quán ăn hải sản ra, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều hải sản được nuôi ở trong hồ nước còn có một số chứa ở trong tủ lạnh.

Dù sao không gian của Đường Nhược là thời gian tĩnh, bọn họ dĩ nhiên sẽ không bỏ qua tủ lạnh và bể cá, đem tất cả hải sản thu vào. Thuận tiện thu một ít than đá, than củi, bình gas ở trong phòng bếp.

Tiếp theo là quán ăn thịt bò cũng theo như phương pháp này mà đánh cướp một lần.

Thu xong những thứ này rồi, Đường Nhược cảm thụ một chút: “Không gian gần đầy rồi, chỉ còn có mười mấy thước vuông thì sẽ đổ đầy toàn bộ.”

Bạch Thất gật đầu, dự định lúc này rồi đi sẽ trực tiếp về nhà.

Nhưng trước khi về nhà, còn có một chuyện phải làm.

Bạch Thất mang theo Đường Nhược từ từ đi lên lầu sáu.

Nơi này là phòng giám sát của trung tâm mua sắm, là tất cả camera giám sát của trung tâm. Hiện tại trung tâm vẫn còn có điện, nếu không xóa đi hình ảnh đã ghi lại của camera, khó tránh khỏi về sau sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để cho người khác nhìn thấy sự ‘ kỳ quái ’ của Đường Nhược.

Cách cửa là có thể nghe được tiếng gầm bên trong. Bên trong có Zombie, hơn nữa không chỉ một con.

Cửa phòng an ninh vô cùng bền chắc, Đường Nhược nhìn Bạch Thất vô cùng thuần thực cầm lấy một cây sắt đã đem khóa cửa gỗ mở, ngay cả kinh ngạc đều quên mất, chỉ hết sức chăm chú nhìn cánh cửa kia. Chỉ sợ bên trong đột nhiên nhào ra mấy con Zombie, đem cô cắn chết.

Chẳng qua hiển nhiên, Bạch Thất đã quen nhìn cảnh tượng như vậy. Chỉ thấy hắn đem khóa cửa cạy xong, liền nắm tay nắm cửa, nghe tiếng Zombie đã tụ lại đến phía sau cửa, liền nhắm ngay phía cửa đẩy, dùng sức đập một cước, Zombie đã bị cửa đè ở phía sau. Tiếp theo Bạch Thất nhìn một vòng bên trong phòng, phát hiện không có những con Zombie khác, mới nói: ”Này, giải quyết xong bọn họ.”

Đường Nhược cũng hiểu Bạch Thất đang huấn luyện cô, cho dù sợ, nhưng vẫn cắn răng, nắm chặt xẻng công binh đi tới.

Bạch Thất buông chân đạp cửa ra, Zombie tựa như gà chọi, hưng phấn nhào đầu về phía bọn họ.

Thân thể Đường Nhượng khẽ khom xuống, hai tay dùng sức nắm xẻng công binh, vung ra ngoài.

“Cóp, Cóp”

Hai tiếng trầm muộn va chạm từ xẻng công binh truyền đến. Trong thời gian ngắn quơ xẻng hai lần, khiến cho mặt Zombie bị chấn động quay ra sau.

“Nhắm ngay đầu, một kích phải trúng.” Bạch Thất ở một bên chỉ điểm.

Đường Nhượng hít vào thở ra lần nữa, giờ lên xẻng công binh, bước nhanh tiến lên, dùng đầu xẻng nhắm ngay đầu một con Zombie đâm xuống.

Đội lúc cô kịp phản ứng, mới phát hiện này con Zombie này đang muốn đưa tay bắt cánh tay của cô, nhưng lại bị Bạch Thất dùng chân đá vào lồng ngực, ngăn lại.

Bạch Thất đá văng con Zombie bị Đường Nhượng giết chết: “Lúc giết Zombie đồng thời phải chú ý an toàn của mình, giống như cô sẽ chỉ làm cho mình cũng biến thành quái vật như nó.”

Hồ hấp của Đường Nhượng hỗn loạn, gật đầu.

“Còn có một con, mau!”

“Bình, Bình, Bình!” lần này Đường Nhượng càng thêm liều mạng, nhắm về phía đầu Zombie dồn sức đánh. Cho đến khi tay của mình đều run rẩy lên.

“Vào đi.” Lúc Bạch Thất quay đầu hô một câu, cô mới phục hồi tinh thần lại, nhìn một chút, đỉnh đầu Zombie đã bị gõ đến vỡ nát trên đất, bên trong có thứ gì đó tràn ra.

Trong phòng giám sát, Bạch Thất đứng trước máy vi tính hết sức chuyên chú hack hệ thống giám sát, Đường Nhượng thì đứng ở phía sau vịn tường ỏi như điên.

Chỉ mấy phút đồng hồ, Bạch Thất đã xóa hết hệ thống internet của cả trung tâm mua sắm, nhưng hắn vẫn không yên lòng như cũ, dù sao hắn đã có ba năm không chạm qua những thứ này rồi, hiện tại, thủ đoạn đánh Zombie, so sánh với thao tác Computer trong thời kỳ đại học thì tinh tiến hơn rất nhiều.

Cho nên, anh bảo Đường Nhượng cầm chùy đưa cho mình, rồi đập hệ thống giám sát kia tanh bành.

Hết bận xong, tất nhiên là phải về nhà.

Bạch Thất nhìn cô đang uống nước ừng ực, Đường Nhượng uống xong nước lại là một hảo hán, hấn nhứu mảy: “Chúng ta xuống lầu, về thôi.”

Đường Nhượng thu nước lại, gật đầu.

Ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Thất nhìn mình chăm chăm, nắm thật chặt xẻng công binh trong tay, mím môi nói: “Anh yên tâm, nếu chúng ta đã lập tổ đội đánh quái, thì tôi sẽ không làm đồng đội heo đầu. Tôi sẽ cố gắng làm được chuyện anh an bài cho tôi, đuổi theo tốc độ của anh.”

Cô không muốn kéo chân sau, mặc dù mình có một không gian, nhưng cô cũng không muốn thật trở thành kẻ ngồi ăn sau đó chờ chết mà Bạch Thất đã nói.

Đời trước cô đã trải qua cuộc sống như vậy nhiều năm... thật không muốn lại trải qua một lần.

Khóe mắt của Bạch Thất liếc về phía tay cô, bàn tay kia đã mài thành màu đỏ, nếu tiếp tục mài nữa, có lẽ sẽ chảy máu. . . . .

Ý chí như vậy, quả thật hiếm thấy.

Hiện tại đã khoảng một giờ chiều, thời điểm bọn họ xuống lầu đi qua cửa lớn, liền nghe thấy được vài tiếng nói. Hiện tại lúc này, trong lầu dưới của siêu thị quả nhiên đã có người, nhưng không phải rất nhiều, đại khái là vài nhóm người.

Khu đồ ăn vật nhập khẩu của siêu thị hầu hết bị lấy sạch, những chỗ khác Đường Nhượng và Bạch Thất không có động tới, bởi vì sau đó bọn họ đã trực tiếp mang cả kho hàng đi, trừ chút ít sửa chữa Đường Nhượng muốn.

“Móa, nơi này không phải viết đồ ăn vật nhập khẩu nước ngoài ư, làm sao mấy kệ chứa đều trống không thế?”

“Là có người tới trước một bước, đã mang đi hết đúng không?”

“Vậy thì có bao nhiêu người mới có thể cầm nhiều đồ như vậy, không nhìn thấy xe dừng phía ngoài, một cái tay cũng có thể đếm hết à. . . . .”

Nghe được lầu dưới truyền đến tiếng nói, hai người liếc mắt nhìn nhau, bước chân nhẹ nhàng chạy ra ngoài.

Hiện tại còn không có người thức tỉnh dị năng, chắc là không biết liên tưởng đến dị năng không gian, nhưng cũng sợ vạn nhất.

Bọn họ tiến đến cửa vào, quả nhiên đã có mấy chiếc xe đậu ở đó.

Hai người mỗi người một tiến vào xe thể thao, chạy tung bụi mù.

Rẽ vào một chỗ ngoặt, liền nhìn thấy xe cảnh sát chậm mặt chạy đến.

Ngày thứ nhất của tận thế, chính phủ vẫn tích cực ở ổn định lòng người, không chế cục diện.

Trên đường đi ngang qua một trạm xăng dầu, cũng phát hiện nhân viên cảnh sát đã cầm lấy vũ khí và khiên giữ ở cửa ra vào.

Bạch Thất nhìn thoáng qua rồi lái xe đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Về Nhà

Edit: Little squirrel Beta: Sakura Xe của nhóm cảnh sát vũ trang hạng nặng đều ngay ngắn sắp xếp thành hàng để đổ xăng. Mua xăng vẫn là có giới hạn, không phải là bất kì xe nào tới đây cũng có thể đổ đầy.

Đến lượt xe Bạch Thất, nhân viên công tác tiến tới yêu cầu Bạch Thất lấy giấy căn cước ghi số đăng ký. Bạch Thất quay cửa kính xe xuống. Vừa chuyển giao giấy căn cước, vừa thấp giọng hỏi nhân viên bên cạnh trạm xăng dầu: “Sau này mua xăng cũng bị giới hạn sao, là giới hạn mỗi ngày hay giới hạn mỗi xe?”

Chính phủ bắt tay hành động vô cùng nhanh chóng, ngay tức khắc đã khống chế các trạm xăng dầu, xăng là thứ quan trọng nhất lúc ban đầu tận thế, bởi vì muốn tới trụ sở ở đề đô, nhất định phải có đủ xăng mới có thể chạy đến.

Nhân viên công tác ước chừng đã trả lời trên trăm lần vấn đề như vậy, mặt không chút thay đổi nhận lấy giấy căn cước: “Tạm thời không biết, đại khái hai ngày này cũng sẽ giới hạn mua.”

Đổ đủ 10L xăng, sẽ không cho đổ thêm nữa, Bạch Thất lái xe ra khỏi trạm xăng.

Đường Nhược cảm ông nhòm lấy từ trung tâm bách hóa, ngồi ở vị trí phó lái nhìn ra bên ngoài.

Hiện ra khu vực trung tâm thành phố đã được dọn dẹp, trên đường không còn nhìn thấy Zombie, phần lớn cửa hàng cũng đã bắt đầu buôn bán hoặc là sửa sang lại, trên đường cũng đã có người quét dọn vết máu.

“Tốc độ của Chính Phủ rất nhanh, nhanh như vậy đã khống chế được cục diện.” Đường Nhược cảm thán một câu, đặt ông dòm xuống, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, “Tiếp tục như vậy, tận thế cũng sẽ trôi qua.”

Bạch Thất chuyên tâm lái xe, trên mặt còn vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt: “Bây giờ vẫn chưa tính là thật sự bắt đầu, phải chờ tới ba ngày sau, mới thật sự là bắt đầu, đến lúc đó chính phủ cho dù có lòng quản lý cũng vô lực.”

Hiện tại đại đa số người đang mang bệnh độc trên người, ba ngày sau bệnh độc chân chính bộc phát, vượt qua là có thể thức tỉnh dị năng, không thể vượt qua sẽ biến thành Zombie, đến lúc đó số lượng Zombie sẽ nhiều hơn so với hiện tại không chỉ là gấp mười lần.

Khi đó chính phủ tự thân cũng không lo nổi nên không thể chú ý đến dân chúng, nếu chỉ muốn đợi chờ cứu viện, sợ rằng phải ở nhà đóng kín cửa chờ thêm hơn hai tháng mới có thể đợi đến lúc quân đội tới đây. Mà bây giờ nguồn nước hạn chế ở siêu thị cũng là vấn đề lớn nhất.

Nghe lời này của Bạch Thất, tâm tình Đường Nhược chìm xuống, cũng không còn tâm tư nhìn ra ngoài. Cô đã có thể mơ hồ đoán được, Bạch Thất tới từ nơi nào. Nếu chỉ ở thời đại luôn luôn hòa bình, cho dù Bạch Thất vẫn luôn tập thể hình cũng không thể hình thành thân thủ lưu loát cùng tính cách giác như vậy. Hơn nữa lại càng không cần phải nói đến anh rất hiểu rõ tận thế.

Bởi vì thái độ của anh quá chắc chắn, cho dù nhẹ nhàng băng quơ kẻ lại như vậy cũng làm cho người không khỏi sinh ra một cổ cảm giác tin phục, tiện đà khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng với tương lai.

Ngay cả như mình còn xuyên tới đây thì sao anh lại không thể trọng sinh trở lại nơi này.

Nếu hai người đã người tám lạng người nửa cân, Đường Nhược cũng sẽ không vạch trần chuyện này ngay trước mặt anh, đôi khi có nhiều thứ mình mơ hồ đoán được là một chuyện, cảm giác thực sự tìm kiếm nghiên cứu chứng thực nó lại là chuyện khác.

Nhà Bạch Thất trước lúc tận thế là ở khu vực trung tâm thành phố, mà bây giờ khu vực trung tâm thành phố cũng đã được cảnh sát vũ trang dọn dẹp sạch sẽ.

Thấy mọi đội ngũ dài xếp hàng trước cửa một cái siêu thị, lại thấy hai bên siêu thị đều có cảnh sát vũ trang canh giữ, cũng biết hiện tại do sợ siêu thị lớn bị người dân tranh mua, có lẽ đã đều bị giới hạn.

Mà những quầy bán quà vật nhỏ kia. . . . .

Bạch Thất nhìn quanh tìm kiếm một cái, phát hiện quầy bán quà vật nhỏ đều đã trực tiếp đóng cửa. Có lẽ vật phẩm cũng bị chuyển đi.

Đường Nhựt cũng phát hiện chuyện này: “May mà hành động của chúng ta nhanh chóng, nếu không khẳng định cũng sẽ bị ngăn ở ngoài cửa xếp hàng mua đồ như vậy.” Nhớ lại hai chiếc xe cảnh sát đón đầu họ khi ra cửa, Đường Nhựt thật tâm cảm thấy xe kia chính là vừa đi qua kiểm soát các cửa hàng bách hóa lớn.

Lát sau, vòng qua một nhà in đã mở cửa, Bạch Thất mua một quyển bản đồ đất nước chi tiết, liền trực tiếp lái ô-tô về nhà. Trong đầu anh cũng không có trí nhớ trước mặt thế một tuần lễ mọi người đã trải qua như thế, khi đó anh đang ở trên du thuyền, sau khi lái du thuyền trở về, bến tàu hết thấy đã đều là Zombie, anh vừa đánh vừa đi tới chỗ an toàn, cho đến ba tháng sau mới tới được căn cứ thành phố H.

Nhà của Bạch Thất ở thành phố H là một biệt thự nhỏ hai tầng liên kết, ở khu nhà cao cấp, nhưng khi đó là mua theo nhu cầu nhà cho người độc thân, cho nên diện tích cũng không lớn.

Lúc đi ô-tô tiến vào cổng lớn khu nhà, bảo an phát hiện biển số xe này không phải của tiểu khu, còn cố ý cho chặn xe lại.

Phía sau bảo an còn mang theo một cậu bé mười sáu mười bảy, hai người về mặt cảnh giác nhìn xe Bạch Thất. Bạch Thất kéo cửa sổ xe xuống, chào hỏi: “Tòa nhà 2 khu C.”

Đối với Bạch Thất đã là ba năm không có tới, nhưng đối với bảo an cũng chỉ là một ngày không thấy Bạch Thất mà thôi, mà tiệc đính hôn của Bạch Thất cùng Đường Nhựt bị công ty hai đại gia tộc lấy ra tuyên truyền, còn lên cả báo chí, nên cũng biết Bạch Thất và Đường Nhựt.

“Hóa ra là ngài Bạch và cô Đường, thay đổi xe, tôi không có chú ý cho kỹ. Do bên ngoài không an toàn, trong tiểu khu sáng nay cũng xuất hiện vài con quái vật. Cho nên bên này chúng tôi kiểm tra càng thêm cẩn thận hơn.” Bảo an cười lên hướng về phía Bạch Thất, hết sức thật thà.

Bạch Thất gật gật đầu, nhìn thấy cậu nhóc phía sau bảo an tuy rằng nghiêm mặt căng thẳng, nhưng vẫn thoáng thấy vẻ mặt lo lắng cho cha, ba năm không gặp, anh vẫn còn nhớ thiếu niên này.

Trước lúc tận thế, thiếu niên từng nhặt được số tiền mặt vô chủ lớn ở trong tiểu khu, lại cũng không nuốt riêng, ngược lại tìm kiếm từng nhà trong tiểu khu, hỏi xem ai bị mất tiền tài.

Vốn tưởng rằng bên ngoài ba năm, hết thấy đã quên lãng, nhưng thì ra quay về chốn cũ cũng có thể gọi lên chuyện cũ.

Trong nháy mắt Bạch Thất có một chút cảm thán, liền hướng về phía hai người nhắc nhở một câu: “Ừ, thật giống như bệnh độc bùng nổ, các anh cũng đừng đi ra ngoài nhiều, bên ngoài xếp hàng mua lương thực, anh cũng đi có thể mua chút ít về dự trữ. . . . .”

Bảo an cười cười, vỗ vỗ tay con của y, “Tên nhóc này mới vừa đi qua rồi, trước kia một cân gạo ba đồng tiền, hiện tại muốn năm mươi đồng tiền một cân, tiếp tục như vậy, nơi nào mua nổi, nên chờ một thời gian, dù sao trong nhà còn có thể chịu được hai ngày nữa.”

Người bên ngoài tới nơi này đi làm cũng phải tiết kiệm tiền gửi về nhà, không muốn tiêu tốn quá nhiều trên đồ vật như vậy.

Bạch Thất nghe y nói như thế, gật đầu cũng không nói thêm cái gì nữa.

Nhưng Đường Nhựt ngồi một bên nghe y nói như vậy, mở ba lô ra lấy hai chai nước đưa qua, “Phoi dưới nắng mặt trời, cầm lấy hạ nhiệt một chút đi.” Vốn cô cũng muốn cho thêm chút nữa, nhưng lại sợ bại lộ bản thân. Hiện tại nước còn quý hơn gạo, hai chai nước, bây giờ người bình thường cũng đã không nguyện ý lấy ra.

Bảo an vốn định từ chối, bỗng nghĩ đến tài lực của nhà họ Bạch và nhà họ Đường nên cũng không còn ý thoái thác nữa, vui vẻ cầm về: “Cám ơn cô Đường.”

Hiện tại cho dù đứng xếp hàng mua được nước ở siêu thị, một chai 550ml cũng đã phải 80 đồng tiền. Hai chai nước cộng lại cũng bằng một ngày tiền lương của y rồi, đối với Đường Nhựt mà nói thì không coi vào đâu, nhưng đối với y mà nói có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm.

Bạch Thất thấy Đường Nhựt như thế, cũng không có ngăn cản lòng nhiệt tình của cô.

Chương 12: Ăn Cơm

Lái xe vào trong nhà để xe, Bạch Thất mang theo Đường Nhục trở lại căn nhà đã xa cách ba năm. Đối với căn nhà vừa quen thuộc lại xa lạ, Bạch Thất có chút hoảng hốt.

Cho tới bây giờ mới chính thức cảm thấy, mình đã trọng sinh lại.

Đặt ba lô xuống, hai người đều có chút mệt, cũng đều không có tâm tư đi thăm căn nhà này, chỉ cùng nhau ngồi trên ghế sa lon, mở phim truyền hình, lấy điện thoại đi động ra.

Bạch Thất còn phải nhớ lại mấy trạm xăng ở phụ cận còn tập trung một ít vật tư, trừ tính đường đi tới để đồ thật cẩn thận. Những thứ khác tạm thời đều không có vấn đề, mà xăng, bây giờ là một vấn đề lớn.

Đường Nhục cũng chưa phải thành thực sử dụng không gian, từ trong trăm ngàn loại vật phẩm lấy ra một lọ sữa chua, xem như là rất khó khăn, lấy mấy lần, trên mặt đất đã rơi ra rất nhiều đồ ăn vặt cùng đồ vật.

Đối với sữa chua luôn tâm tâm niệm niệm, Đường Nhục cũng cảm thấy bất lực, không thể làm gì khác hơn lại phải bỏ đồ vật vào trong không gian lần nữa.

Trong TV các loại tiết mục tiêu khiển vẫn bị tạm dừng, mỗi kênh đều đang phát ra tin tức giống nhau, sân bay cùng trạm xe lửa nơi nào đã tạm dừng vận hành, tổ cứu viện đã đi tới các nơi ra làm sao, siêu thị cùng trạm xăng ở đâu đã bị chính phủ khống chế giám thị, các phần tử không tuân thủ luật pháp không nên vọng tưởng thừa dịp loạn nâng giá vật phẩm, vân vân.

Đường Nhục nhìn tin tức, sửa sang lại không gian của mình. Cô nhìn thấy Bạch Thất ngồi ở trên ghế sa lon xem xét bản đồ, lại nhìn nhìn đồng hồ đất tiền trên tay mình đã biểu thị hai giờ rưỡi chiều, nhớ lại, hai người bọn họ cũng chưa ăn cơm trưa.

“Cơm trưa anh muốn ăn cái gì?”

Bạch Thất ngẩng đầu, có chút kinh ngạc: “Cô biết làm?”

Đường Nhục nghĩ nghĩ: “Anh có thể làm cơm không?”

Bạch Thất trước lúc tận thế dĩ nhiên sẽ không nấu cơm, sau tận thế càng không tiếp xúc đến nấu cơm, mỗi ngày có bánh bích quy vào miệng đã là xa xỉ, sau lại được trụ sở cung cấp cho bữa ăn dinh dưỡng quả thực cùng một mùi vị với nước mủ. Cho nên quyết đoán nói: “Không biết.”

Đường Nhục há miệng, nhấp máy môi.

Một lát sau, dưới ánh mắt lấp lánh của Bạch Thất, nhỏ giọng hỏi lại một lần: “Kia, lúc trước tôi có biết nấu cơm không?”

Bạch Thất: “Lúc trước tôi và cô đều không biết, bây giờ cô biết nấu cơm à?”

Đường Nhục nghĩ nghĩ, Bạch Thất sẽ không nấu cơm rồi, nếu mình nói không biết nấu cơm thì cuộc sống sau này thật sự phải ăn mì tôm qua ngày.

Lúc trước ở trong bệnh viện, Đường Nhục đã muốn ăn ngán cháo trắng rồi, nếu bây giờ còn luôn ăn mì tôm, một hồi xuyên qua trọng sinh này chẳng bằng đừng tới.

Cho nên vò đã mở lại sút nói: “Hiện tại tôi biết nấu cơm!”

Bạch Thất: “. . . . .”

Loại khí thế hiện ngang lăm lăm này khiến Bạch Thất khiếp sợ, Bạch Thất nói: “Đã như vậy, thừa dịp còn có điện, làm nhiều chút dự trữ đi, có lẽ ngày mai sẽ không có điện.”

Đối với nấu cơm, Đường Nhục nấu rất ngon. Từ nhỏ cô theo bà ngoại sinh hoạt, lúc vừa được mười hai tuổi, bà ngoại cô đã không động tay vào bất kỳ việc nhà nào rồi, cho nên mọi chuyện cần thiết cũng gần như đều do Đường Nhục một tay làm thay, còn phải nghĩ tất cả biện pháp làm ra các loại đồ ăn mỹ vị bổ dưỡng bồi bổ cho bà ngoại.

Trừ lãng phí chút thời gian lúc vừa mới bắt đầu tìm nguyên liệu nấu ăn, kế tiếp Đường Nhục vô cùng nhanh chóng làm ra ba món ăn đơn giản và một món canh.

Công cụ nấu nướng ở thế giới này không khác thế giới ban đầu của Đường Nhục lắm, cho nên Đường Nhục cũng sử dụng hết sức thuận tay. Cô làm một đĩa trứng trắng cà chua, một đĩa thịt ba chỉ, tôm bóc vỏ xào bông cải xanh cùng một nồi canh xương sườn ngô.

Lúc bùng lên bàn gọi Bạch Thất tới dùng cơm, ánh mắt Bạch Thất đã muốn một đường rớt xuống. Anh ở tận thế ba năm chưa từng được ăn một miếng thịt lợn nào.

Sau tận thế, phóng xạ cũng bắt đầu rò rỉ, hầu như tất cả động vật đều tuyệt chủng, loài người thức tỉnh ra dị năng, ra cửa cũng không phải không hề sợ tia tử ngoại cùng phóng xạ, nhưng là người bình thường không thức tỉnh dị năng thì không thể ra khỏi trụ sở. Bởi vì vừa ra ngoài trụ sở cũng sẽ bị phóng xạ cùng với tia tử ngoại giết chết.

Dù sao thời điểm Bạch Thất chết, khi đó ở trên thế giới này sống tốt nhất không phải là Zombie cũng không phải là loài người, mà là một vài loại côn trùng đáng thương mà loài người vẫn luôn không đặt vào mắt. Khi đó con kiến đã từ chiều dài hai millimet hóa thành dài nửa thước rồi, hơn nữa còn có khuynh hướng tiếp tục lớn lên.

*1 thước = 0.33m

Hơn nữa, chúng nó còn xuất hiện trên bàn ăn của loài người.

Sau một ngày mệt mỏi, có thể ăn được mỹ vị bổ sung thể lực thế này, là chuyện Bạch Thất trước kia từ tận thế trở lại nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Chúng ta phải ngốc ở chỗ này bao lâu?” Đường Nhựt gấp một khối xương, hương thơm nồng đậm từ xương quện với mùi ngô, này là thức ăn lúc trước Đường Nhựt ở bệnh viện cũng không ăn được, nguyên khối xương, nguyên khối thịt, đều có thể trực tiếp nuốt vào trong bụng.

“Đại khái ba ngày.” Bạch Thất lời ít mà ý nhiều, ăn từng ngum lớn, nếu không phải anh còn có lực khống chế thì anh đã sớm không cần cầm đũa, trực tiếp lấy tay bốc cơm. Thật sự là ba năm chưa được ăn thịt.

“Anh sốt lên thì tôi cần chuẩn bị cái gì đây, thuốc hạ sốt?”

Bạch Thất lắc đầu, tỏ vẻ không cần.

Lúc trước ở trên thuyền anh đã thử qua mấy viên thuốc hạ sốt rồi, căn bản không có tác dụng, ngày thứ hai vào thời điểm kia, cả người liền hôn mê. Sau ba ngày như vậy, anh thuận lợi thức tỉnh dị năng.

“Ba ngày sau, chúng ta sẽ lên đường đi thành phố A.” Trong kiếp trước, để đô thành phố A đã nhanh chóng tạo dựng lên một trụ sở an toàn, tính trên cả nước mà nói, mặc dù nó không phải là trụ sở nhanh chóng nhất, nhưng lại là cái an toàn nhất. Bởi vì nơi đó binh lực đầy đủ, hệ thống hoàn thiện, phản ứng nhanh chóng, so với những trụ sở nhỏ khác thì an toàn hơn rất nhiều.

Kiếp trước Bạch Thất không phải là vừa bắt đầu đã tìm đến nương tựa nơi đó, nhưng ở bên ngoài vẫn có nghe người ta nhắc tới ưu thế của nơi đó. Sau này, khi đến đó, mới phát hiện trụ sở thành phố A đã phát triển giống như một thành phố.

Ít nhất trước khi Bạch Thất chết, trụ sở thành phố A vẫn tồn tại hoàn hảo, không chỉ nghiên cứu ra quần áo chống phóng xạ cho người bình thường, còn nghiên cứu ra rất nhiều đồ công nghệ cao.

Hơn nữa anh biết rõ một chuyện, trước đây người đến tìm nơi nương tựa sớm nhất, khi tiến vào trụ sở an toàn tìm chỗ ở thuộc về mình rất dễ dàng, người sau còn muốn đi vào, cũng không có đơn giản như vậy. Lúc mình đi tới đó sau này, hầu như nộ sạch của cái trên người mới được phân cho một cái lều rách nát ở khu người nghèo.

Đường Nhựt gật đầu, cũng nhìn ra ‘nhiệt tâm’ của Bạch Thất đối với thức ăn. Cho nên tự giác đem xương còn dư lại để cho anh. Dù sao lúc trước ở bệnh viện dưỡng thành thói quen ăn ít, nhiều bữa ăn cũng không sửa được trong chốc lát, còn không bằng để cho anh ăn nhiều một chút.

Sau này nấu cơm, lại thêm món ăn là được.

Bạch Thất tiêu diệt sạch ước chừng ba chén cơm mới thôi, Đường Nhựt tự giác thu thập bát đũa đi rửa chén. Rửa rửa, đột nhiên cô phát hiện ra một vấn đề, cô xoay người nhìn Bạch Thất hỏi: “Chúng ta không cần đi tìm người nhà gì đó sao?”

Bạch Thất tưởng cô gọi mình là muốn tự mình rửa chén hoặc giúp đỡ gì đó ..., lại không nghĩ là hỏi cái vấn đề này, cho nên tiếp tục bình tĩnh ngồi bên bàn ăn, ghi chép kế hoạch lộ tuyến: “Tôi không có người thân, toàn bộ đã chết sạch, những người còn lại đều không quan trọng.”

Lúc anh tám tuổi thì cha mẹ gặp tai nạn máy bay đều chết cả. Ông nội đã mất vào lúc anh mười chín tuổi. Đối với người thân khác thì Bạch Thất cũng không có một chút xiú ý nghĩ thương hại đồng tình muốn trợ giúp, bởi vì sau này, trong tận thế, ngay cả bác hai sau khi nhìn thấy anh thì cũng là kiểu xa lánh anh ngàn dặm.

Nhân tính lạnh lùng ích kỷ như vậy. . . . .

Trong tận thế những thân thích này phát huy tinh thần này vô cùng nhuần nhuyễn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ngủ

Đường Nhựt há miệng, nhắc tới cái đề tài này trong lòng cô có chút áy náy, nhưng suy nghĩ một chút vẫn hỏi: “Người nhà tôi thì sao?”

Mình đã chiếm lấy thân thể người khác, rốt cuộc cũng nên thực hiện một chút nghĩa vụ của người ta chứ, nói thí dụ như hiếu kính cha mẹ, thực hành trách nhiệm của người vợ. . . . . Chuyện vợ chồng này đề một bên. Vẫn còn dư lại phần cha mẹ trưởng bối.

Bạch Thất suy nghĩ một chút, nói: “Cô vẫn còn mẹ kế cả ngày nghĩ cách mưu hại, cùng một người cha lạnh nhạt cả ngày ăn chơi đàng điếm bên ngoài, còn có hai chị gái và em trai mẹ kế sinh mỗi ngày muốn tranh đoạt gia sản với cô, cô muốn tìm người nào?”

Đường Nhựt: “. . . . .”

Quên đi, nghe chừng thực sự chẳng cần tìm đâu.

Rửa bát xong, lại múc mỗi người một chén canh táo đỏ óc chó đậu phộng cho nhẹ dạ dày, Đường Nhựt ngồi yên xem tivi, nhấn rất nhiều kênh, trừ tin tức, đều không còn cái gì khác, mà tin tức cũng chẳng qua là lặp lại nội dung đã truyền bá lúc trước. Cho nên cô bèn chạy đến phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, dù sao trong không gian có nhiều chỗ trống, làm nhiều chút cũng sẽ không bị hỏng. Cô làm hơn một giờ, cảm giác đầu mình có chút choáng váng, dọn dẹp qua loa một chút, đã muốn đi tắm rồi ngủ.

Nói đến ngủ, Đường Nhựt mới nhớ tới, ngay lập tức chạy lên dạo qua một vòng.

Lúc xuống dưới mặt có chút đen: “Cả nhà anh chỉ một căn phòng một giường, buổi tối tôi ngủ ở đâu?”

Lúc này Bạch Thất mới nhớ ra, chuyện mình từng vì từ chối một đứa em họ cố tình gây sự, phá phòng khách duy nhất, đổi thành phòng tập thể thao.

Đường Nhựt nhìn ánh mắt Bạch Thất liếc về hướng ghế sa lon.

Cô bèn nhìn qua khoảng cách giữa ghế sa lon với cửa lớn, nghĩ đến tình huống mình ngủ ở trên ghế sa lon, nửa đêm nếu có Zombie phá cửa vào được đây. Lập tức lắc đầu nói: “Tôi ngủ trong phòng ngủ, anh ngủ ghế sa lon, chặn anh cứ lấy đi, tự tôi lo được cho bản thân.”

Bạch Thất cũng không có vấn đề gì, ba năm tận thế, chỗ ngủ còn không tốt bằng ghế sa lon, chỉ có có chặn đã là tốt rồi.

Như thế, Đường Nhựt yên tâm thoải mái đi lên lầu tắm. . . . .

Khi Bạch Thất ngẩng đầu lên từ điện thoại di động, trời đã hoàn toàn đen lại, bây giờ là bắt đầu tận thế, khoảng bốn giờ cũng đã tối rồi. Anh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, mới đi qua kiểm tra cửa sổ một lần, mới phát hiện Đường Nhựt lên lầu hơn bốn tiếng rồi.

Chẳng lẽ ngủ? Vậy hẳn cũng nên đưa chặn cho tôi chứ.

Bạch Thất nhìn qua ghế sa lon, quyết đoán đi lên lầu lấy chặn.

Lên lầu lại phát hiện trên giường không có ai, cho nên Bạch Thất nhanh chóng đi tới phòng tắm.

Quả nhiên, Đường Nhựt ngâm nước trong bồn tắm ngủ thiếp đi.

Một ngày tinh thần khản trương dễ dàng khiến người ta thư giãn sau khi kiệt sức.

Đối với việc thả lỏng này, ngủ thiếp đi cũng có thể tha thứ được.

Nhưng là. . . . .

Vì sao không đợi mặc quần áo vào rồi hẵng ngủ!

Ôm Đường Nhựt từ bồn tắm lớn lên, nghĩ cách giúp cô nằm trên giường. Lúc tay đụng phải thân thể cô, mới phát hiện thân mình Đường Nhựt nóng hổi. Bạch Thất ngậy ra một lúc, nhanh chóng đặt tay lên trán cô, “Quả nhiên là phát sốt rồi.”

Đối mặt Đường Nhựt phát sốt không biết gì, Bạch Thất không có bất kỳ ý nghĩ gì khác, anh cảm thấy đây chính là điềm báo Đường Nhựt thức tỉnh dị năng. Chỉ là đối với ‘dị năng không gian’ lúc trước Bạch Thất cũng có chút kỳ quái. Tuy kỳ quái nhưng Bạch Thất cũng không đi nghiên cứu xem rốt cuộc làm sao cô nghĩ cách dẫn ra dị năng, đoán chừng dù có hỏi Đường Nhựt thì bản thân cô cũng không giải thích được.

Cũng may nơi này đồ dùng giặt rửa không thiếu, trực tiếp dùng khăn tắm bọc lại, Bạch Thất ôm người đi ra ngoài.

Sau khi đặt cô ở trên giường, mới phát hiện đôi tay cô đã sưng hẳn lên.

Lục lục hòm thuốc, cũng tìm được một hộp thuốc mỡ mát lạnh, thoa vào bàn tay cô.

Sau khi làm mọi thứ xong xuôi, Bạch Thất phát hiện đầu mình cũng bắt đầu có chút mơ hồ, đưa tay sờ sờ, phát hiện mình cũng đã bắt đầu phát sốt nhẹ.

Nhìn chung quanh căn phòng lớn một vòng, gian phòng này rất lớn, cơ hồ cả lầu hai đều thông thành một gian phòng, kết hợp với thư phòng, phòng tập thể thao, phòng giữ quần áo, phòng vệ sinh . . . . .

Nhưng cũng chỉ có một giường, mà ghế sa lon lầu dưới không có chần!

Bạch Thất vén chăn lên cũng lẩn vào giữa giường. Hiện tại mặc dù là tháng tám, nhưng sau khi tận thế thì nhiệt độ biến hóa đã không còn giống như lúc trước, nhất là nhiệt độ ban đêm thoáng cái đã hạ xuống cực thấp.

Dưới tình huống không có chần cùng nệm, Bạch Thất cũng sẽ không lấy mình ra đùa.

Tại sao phải đùa giỡn với tính mạng của mình để phòng bị cho một đôi nam nữ đã đính hôn.

Hơn nữa, anh đã quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận đùa bốn lưu manh Đường Nhược rồi!

Đường Nhược lại bắt đầu nằm mơ rồi, trong mộng cô đứng ở giữa một mảnh cánh đồng, cách đó không xa còn có một dòng suối nhỏ trong suốt. Qua dòng suối nhỏ còn có một căn nhà ngói đỏ lớn, căn nhà lớn ước chừng cao như ba tầng lầu vậy, chẳng qua là xung quanh đều không có cửa sổ.

Ông trời trêu đùa mình à!

Ở tận thế cực khổ một ngày, lại xuyên qua?

Đường Nhược nhìn một chút, đi tới căn nhà bên kia.

Nếu là xuyên qua lần nữa thì cái thế giới này cũng quá nhỏ đi, bởi vì nhìn mảnh đất này tối đa cũng chỉ lớn bằng hai mẫu đất, thêm cả căn nhà cùng dòng suối nhỏ, nhiều lắm là lớn bằng ba mẫu đất, một thế giới bằng ba mẫu thì quá nhỏ.

Đường Nhược lội qua dòng suối nhỏ, phát hiện nước ở nơi này vô cùng trong suốt mát mẻ, mức nước lên một ngum nhỏ, phát hiện mùi vị hết sức ngọt.

Qua dòng suối nhỏ, tiến tới trước mặt căn nhà lớn ngói đỏ, vòng một vòng mới phát hiện bên cạnh có cánh cửa nhỏ, gỗ, sau đó cửa liền tự động mở ra.

Đường Nhược: “. . . . .”

Kể từ khi xuyên vào tận thế một ngày, cô có cảm giác tâm mình cường đại hơn khá nhiều, đối với loại cửa tự động mở ra kỳ dị này đã không còn sợ hãi nữa.

Đi vào giữa căn nhà lớn liếc mắt một, lúc này Đường Nhược mới hoàn toàn bị dọa cho sợ ngây người.

Trong căn nhà lớn đồ đầy đồ ngổn ngang lộn xộn, mà đồ vật này đều tương đối nhìn quen mắt, bởi vì đều là chiến lợi phẩm buổi sáng Đường Nhược càn quét được.

Thì ra là đang ở kho hàng trong không gian của chính mình.

Đường Nhược nhìn kho hàng tràn đầy ba tầng lầu, có chút im lặng còn có chút vô lực, nghĩ cứ ném nó lại như vậy, Đường Nhược có chứng thích sạch sẽ nhìn không được tình trạng này, còn sắp xếp lại sao, cô lại cảm thấy mình nhất định sẽ mệt chết ở chỗ này.

Hay là lại ra dòng suối để bình tĩnh chút đi.

Nếu như có thể sử dụng ý niệm thì tốt quá rồi.

“Đúng vậy, ý niệm.” Nếu đồ bỏ vào lấy ra có thể sử dụng ý niệm để khống chế, vậy thì làm sao lại không thể dùng ý niệm khống chế trong kho hàng của chính mình đây.

Đường Nhược nhanh chóng nhắm mắt lại dùng ý niệm phân biệt thu xếp lại.

Thực phẩm đều để ở một khu vực, đồ dùng nửa mặt để ở một khu vực, công cụ. . . cũng để ở một khu vực. . . . .

Quả nhiên, đồ vật trong kho hàng cũng theo ý niệm của cô mà tự di chuyển.

Thu dọn một lát, hết thảy đều được chuẩn bị ngăn nắp. Sau khi tính toán, Đường Nhược phát hiện không gian trong kho hàng còn thừa ra ước chừng hơn hai trăm thước vuông. Nhìn mấy giá hàng hóa bên cạnh khu thực phẩm nhập khẩu, cô cảm thấy ngày mai có thể đặt món ăn đã nấu chín ở trên kệ hàng cho dễ lấy.

Thu xếp xong kho hàng, lại đi ra ngoài ngắm đất đai của mình, nhìn một lập tức phát hiện đất đai này là loại đất gì, dùng xẻng công binh lấy từ trong nhà

đào đào trên vùng cây cỏ rậm rạp, đào ra một củ cải rất lớn. Củ cải tựa hồ được trồng trong thời gian rất lâu rồi, cái đầu lớn vô cùng, mà lại trắng trong suốt.

Người người, lại lấy thìa bạc cắm vào, đợi thật lâu, phát hiện cái thìa này không bị biến đen, mới dám đặt trên khoe miệng cắn một miếng nhỏ. Củ cải này có mùi vị càng trong lành hơn củ cải mua trong thành phố.

Cho nên Đường Nhựt lại lấy ra một chiếc xe ba gác từ trong kho hàng, bắt đầu đào củ cải một đêm. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Bí Mật

Cũng không biết qua bao lâu, Đường Nhựt đã đào trồng tron cả ruộng củ cải.

Nhặt được của quý rồi.

Đường Nhựt ôm củ cải lớn vô cùng. Cô mệt mỏi cả một đêm nên ngủ thiếp đi trong kho hàng.

Ngủ ở trong không gian, cô tỉnh lại trong hiện thực.

Tỉnh lại nhìn thấy đầu của mình đang tựa trên lồng ngực Bạch Thất.

Đường Nhựt: “. . . . .”

Đã từng có lần đầu tiên, sau lại đến lần thứ hai, cũng không có khó tiếp nhận như vậy nữa. Hiện tại cô ngoại trừ cảm giác ‘bây giờ không mặc quần áo’ thì không hề có cảm giác khác.

Thì ra là, người ta đã sa đọa như vậy rồi!

A, kể từ khi xuyên qua, từ đó cùng tiết tháo mỗi người đi một ngã!

Ngồi dậy nhìn qua đồng hồ đeo tay, đã thấy là tám giờ hai mươi buổi sáng, bởi vì cái đồng hồ này có chỉ ngày tháng, cho nên cô cũng biết bây giờ là sáng ngày thứ hai rồi.

Một giấc ngủ mà lâu như vậy sao.

Nhớ ra lúc trước Bạch Thất nói mình phát sốt . . . , Đường Nhựt thấy hán còn đang ngủ, đưa tay sờ sờ đầu hán, đúng là nóng. Cô vào phòng tắm dùng khăn lông đắp nước hạ nhiệt độ cho anh thì nước chảy từ vòi ra đã không còn trong suốt. Dùng thìa bạc thử qua, quả nhiên đã biến thành màu đen.

Đường Nhựt đành phải lấy nước khoáng trong không gian ra. Nhưng dùng nước khoáng rửa mặt, lại cảm thấy như vậy thật sự quá lãng phí, sau đó cô nghĩ đến dòng suối nhỏ trong không gian của mình.

Thử một lần, cô phát hiện mình không thể trực tiếp bằng ý niệm lấy đồ ở bên ngoài kho hàng, có lẽ là phải bỏ đồ ở bên ngoài vào trong kho hàng, mới có thể lấy ra.

Vậy lần sau lấy cả bồn nước là được rồi.

Rửa mặt xong, đắp khăn lông lên cho Bạch Thất, Đường Nhựt đi xuống lầu chuẩn bị bữa sáng.

Hiện tại điện vẫn có, nhưng không biết khi nào sẽ ngừng lại, Đường Nhựt nấu cháo trứng muối thịt nạc, chưng rất nhiều bánh bao, các loại mùi vị đều có, sau, lại bắt đầu chưng các loại canh xương, xào các loại món ăn. . . . . Dĩ nhiên nhiều nhất vẫn là canh xương củ cải.

Sau hai giờ trôi qua, các loại đĩa cùng bát canh đã bày đầy cả một bàn cơm.

Nhìn đồng hồ, Đường Nhựt liền đi lên lầu nhìn Bạch Thất.

Thời gian bọn họ nhận biết, tính ra chính xác mới được một ngày. Dường như là quan hệ vừa mở mắt đã nhìn thấy đối phương, lại dường như là quan hệ đối phương đeo một đôi nhẫn như mình, Đường Nhựt theo bản năng coi anh thành người duy nhất trong thế giới này cô có thể bám vào.

Thật ra thì cô cũng thiếu hụt cảm giác an toàn nghiêm trọng. Kể từ sau khi bà ngoại qua đời, thật giống như cô đã mất đi chỗ dựa tinh thần duy nhất. Hiện

tại có người tới bỏ khuyết cái chỗ trống này, Đường Nhượng cũng trực tiếp thuận theo chấp nhận Bạch Thất.

Lúc này Bạch Thất đã hết sốt, cũng không toát mồ hôi, chỉ còn đang ngủ.

Đường Nhượng nghe được lầu dưới có tiếng đánh nhau, kéo rèm cửa sổ ra nhìn xuống lầu dưới một, lại thấy được cảnh tượng ngày hôm qua nhìn thấy ở khách sạn.

Dưới lầu rải rác mấy cái thi thể, có điều những thi thể kia đã không thể coi là người, đều là thi thể Zombie, bên cạnh mấy người đứng cầm lấy búa hoặc là cờ lê còn có người bị giữ chặt không buông, những người này khóc vô cùng thê thảm.

Đường Nhượng thở dài, đôi mắt thế giới như vậy, cô cũng chỉ là người bình thường tự thân khó bảo toàn, nên cô không thể giúp được cái gì.

Trong một đám người cầm vũ khí, Đường Nhượng phát hiện bảo an ngày hôm qua cùng con trai anh ta. Mặc dù trên mặt bọn họ lộ ra không đành lòng, nhưng trong mắt đều tràn đầy kiên nghị.

Xem ra bọn họ cũng biết bọn Zombie này nguy hại, coi như là một trong những người tinh ngộ cùng điều chỉnh tâm tình lại được sớm nhất, chẳng qua ngày hôm qua bọn họ thể hiện bộ dáng không thể từ bỏ đối với việc mua đồ, đại khái vẫn tin tưởng sự khống chế của chính phủ, tin thế giới này còn có thể khôi phục hình dáng bình thường.

Đường Nhượng lại nghĩ tới giọng nói khẳng định của Bạch Thất ngày hôm qua, giọng nói chắc chắn như vậy, khiến cô cũng mất đi lòng tin với chính phủ bên này.

Kế tiếp là tiến trình xử lý thi thể, là ở cư xá trên quảng trường gọi lên xăng trực tiếp cho đốt cháy.

Đường Nhượng lười kéo rèm cửa sổ, xoay người nhìn thấy Bạch Thất đã mở mắt ra đang không nhúc nhích nằm ở trên giường.

“Có thấy khá hơn chút nào không?”

Bạch Thất trên giường quá xa lạ, ánh mắt sắc bén như vậy làm cho người ta không rét mà run, Đường Nhượng không dám đi vào, chỉ đứng ở bên cạnh cửa sổ lẳng lặng hỏi anh.

Bạch Ngạn đại nhân cầu xin hãy trở lại bình thường!

Sáng nay lúc Bạch Thất phát sốt, Đường Nhượng đã len lén lấy thẻ căn cước của anh ra mới biết tên thật của anh.

Nếu như gặp phải chuyện nguyên hiểm mà gọi không ra tên đối phương, vậy thì thật Sparta*.

*chắc là chỉ cái meme “This is Sparta” Ծ_Ծ

Bạch Thất quay đầu nhìn thấy Đường Nhượng, mới cảm thấy ngày hôm qua hết thấy cũng không phải là cảnh trong mơ, mình rốt cuộc thật sự trở lại, không phải là trong căn lều nhỏ dơ dáy bẩn thỉu ở thành phố A sau tận thế.

“Đại khái còn phải một lát nữa mới có thể khôi phục lại sức lực bình thường.” Bạch Thất hoảng hốt trong chốc lát, ôm đầu ngồi dậy, dùng sức vuốt vuốt mặt, đứng dậy rửa mặt.

Mặc dù Đường Nhượng làm một bàn món ăn, nhưng cô cũng chưa ăn sáng, cho nên hai người ăn cháo thịt trứng muối nóng hằm hạp cùng bánh bao.

“Hôm nay chúng ta còn phải đi ra ngoài không?” Thu thập xong đồ, lại nấu thêm vài thứ, Đường Nhượng nhìn thấy Bạch Thất vẫn ngồi ở bên bàn lên kế hoạch đi đường, cũng đi qua ngồi xuống.

Bạch Thất ngẩng đầu lên: “Có lẽ hôm nay bên ngoài vẫn còn cảnh sát vũ trang canh gác ở các cửa hàng, không mua được quá nhiều đồ.”

“Hóa ra thế.” Đột nhiên, Đường Nhượng giật mình một lại nghĩ tới một chuyện quan trọng, “Đúng rồi, chúng ta có thể đi ra ngoài mua chút hạt giống về được không?”

“Mua hạt giống, tự mình trồng?”

Đường Nhượng gật đầu.

“Sau tận thế, tia tử ngoại đặc biệt mãnh liệt, trồng cái gì cũng sẽ trực tiếp bị chiếu xạ chết, hơn nữa nguồn nước bị ô nhiễm, không có nguồn nước cũng không trồng được cái gì.” Bạch Thất rất thực tế, muốn làm cho Đường Nhượng bỏ ý niệm này đi.

Sau tận thế, chỉ có trong trụ sở để đô thành phố A, mới có rạp gieo trồng thực vật.

Đường Nhượng nghĩ nghĩ, mấp máy miệng, vẫn quyết định nói thật: “Không phải là trồng ở bên ngoài, là ở nơi này.” Vừa nói, cô vừa lấy ra một củ củ cải tối hôm qua đào được trong không gian.

Kiếp trước khi cô qua đời, cũng chỉ hai mươi một tuổi, thời điểm mười tám tuổi bị bệnh, đúng là lúc lên đại học năm thứ nhất không có cha mẹ ruột dạy

đồ, cũng không có bạn cùng lứa tuổi chuyện trò với cô, cả đời trước cô đều rất đơn thuần ngay thẳng sống ở bên người bà ngoại, sau bà ngoại qua đời, cô lại càng ít tiếp xúc với người khác, cho đến khi vào bệnh viện, vẫn ở bệnh viện có y tá cùng ở bên, cô cuối cùng cũng cảm thấy trên thế giới này có nhiều người tốt hơn người xấu.

Mà đối với Bạch Thất một người trọng sinh đã buộc định cùng mình bên nhau, Đường Nhược thật không muốn lừa dối hay lừa gạt nào.

Đối mặt Đường Nhược ‘ thẳng thắn ’ như thế, Bạch Thất sững sốt một chút: “Không gian của cô còn có thể trống?”

Đời trước, anh từng nghe qua tin đồn cũng có người trống trọi trong không gian do ngọc bội mờ ra, nhưng hắn vẫn cho rằng đây chỉ là tin đồn mà thôi.

Hiện tại tâm tình anh có chút vi diệu, ở trong tận thế, cho dù không phải trong tận thế, đối với người xa lạ trước mặt thì người nào có bí mật không phải đều che giấu sao, nhưng cô ngốc này lại nói hết ra với mình, không giữ lại chút nào.

Ở trong tận thế, nói một bí mật lớn như vậy cho người khác biết sẽ tương đương với việc đặt tính mạng mình trên tay đối phương.

Là loại tín nhiệm như thế nào mới có thể khiến cho cô nói bí mật lớn như vậy với mình?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thực Vật

Đường Nhược gật đầu: “Hôm qua lúc tôi ngủ, ở trong mộng tiến vào không gian, những củ cải này trồng ở ruộng đó, tôi đào hết lên, sau đó lại nghĩ, có thể đổi thành các loại khác không, như thế, chúng ta sẽ không cần thường xuyên đi ra ngoài tìm rau dưa hoa quả rồi, không phải là tiện lợi hơn sao?”

Bạch Thất hỏi vấn đề đất đai có bao nhiêu, có nguồn nước hay không.

Đường Nhược cũng nhất nhất nói ra.

Cô tin mình và Bạch Thất ràng buộc với nhau là một loại an bài của trời cao, người kia cũng giống như mình sẽ không bao giờ vứt bỏ đối phương.

Đối mặt với thiếu nữ cố gắng tin tưởng mình như vậy, trong lòng Bạch Thất có chút phức tạp.

Nhưng nghĩ tới đời trước mình lẻ loi một mình, giờ phút này tín nhiệm Đường Nhược dành cho anh cũng khiến anh cảm thấy được an ủi từ tận đáy lòng.

Đã có đối tượng thí nghiệm, hai người cũng không có ý định ở yên tại nhà.

Xe trực tiếp đỗ ở cửa nên cũng giảm bớt thời gian đi tới nhà để xe, lên xe, mở bản đồ ra, lên kế hoạch đường đi, hai người chạy về hướng chợ hoa và cây cảnh vùng ngoại thành.

Ngày hôm qua trên đường phố còn coi như sạch sẽ chỉnh tề, nhưng sau khi trải qua một đêm, trên đường phố cũng đã vô cùng bừa bộn. Khu vực trung tâm thành thị cũng thỉnh thoảng có nhìn thấy cảnh sát vũ trang đầy đủ mang súng đi qua, thỉnh thoảng cũng sẽ trực tiếp nhìn thấy cảnh tượng cảnh sát vũ trang bắn chết Zombie.

Nhìn giống như hiện trường đóng phim vậy. Thế nhưng hoàn toàn không có cảm giác khẩn trương kích thích như khi xem phim kia mà là sợ hãi cùng với tuyệt vọng.

Trước cửa mỗi siêu thị vẫn có đội ngũ xếp hàng thật dài.

Lúc đi qua cửa siêu thị còn nghe được một người đàn ông cầm theo hai túi gạo mắng: “Mụ nội nó, ngày hôm qua một cân* vẫn là năm mươi, hôm nay liền tăng tới năm trăm rồi, hai túi gạo lớn mà đòi của lão từ năm vạn đồng. . . . .”

*một cân TQ = 1/2kg Việt Nam

“Cái gì. . . . . Cứ như vậy còn có thể sống tiếp được sao?”

“Đừng nói nữa, nhanh nhanh gọi mọi người trong nhà ra xếp hàng đi, có lẽ hai ngày nữa, năm mươi vạn cũng không mua được hai túi gạo đâu. . . . .”

Ngoại trừ hàng dài rồng rắn trước cửa các siêu thị, các ngân hàng cũng kín người hết chỗ. Có mấy ngân hàng vì tránh né vấn đề tài chính, trực tiếp không chịu mở cửa, cho nên người ẩu đã phá cửa nổi liền không dứt.

Nếu là không có cảnh sát cơ động trấn áp và canh giữ, đoán chừng thành phố H sớm đã bị đám người cướp sạch không còn gì.

Có điều bây giờ cũng đã là gió thổi mưa giông trước cơn bão, lung lay sắp ngã.

Bạch Thất một đường đều không dừng lại, chỉ ở trạm xăng dầu đổ thêm hai mươi lít xăng, quét bốn vạn đồng cứ tiếp tục đi về phía chợ hoa và cây cảnh ngoại thành.

Nhưng Đường Nhựt nhìn thấy hình ảnh như vậy, rốt cuộc trong lòng có chút bất an: “Bạch Ngạn, thật sự không cần... không cần đi tìm người nhà của tôi sao?”

Mặc dù cô cũng không thể xác định mình có thể sống sót thật tốt trong tận thế hay không, nhưng mà, nếu chiếm thân thể người ta thì cô thật sự muốn cố gắng tự mình hoàn thành trách nhiệm của một đứa con gái.

Bạch Thất nhìn cô một cái, không nói gì, chỉ quay tay lái đi vào con đường khác.

Qua nửa giờ, đi đến trước một khu biệt thự hạng sang, nhưng khi ô-tô đi vào thì bị bảo an ngăn không cho vào.

Bạch Thất quay cửa kính xe xuống, nói: “Đường gia Nhị tiểu thư muốn về nhà, cũng không được tiến vào sao?”

Nhân viên an ninh kia thấy Đường Nhựt ở ghế lái phụ thì mới để cho hai người đi vào.

Bảo an cho qua rồi, trước cửa biệt thự Đường gia, lại có rất nhiều người không muốn hai người đi vào.

Chỉ thấy một người phụ nữ lớn tuổi hơn Đường Nhựt rất nhiều, lại diêm dúa hơn cô đứng ở cửa, cười nói: “Nhựt nhi à, không phải hai người đang đi trăng mật ở Châu Âu sao, lúc này tới đây làm gì nha.”

Đường Nhựt quay đầu nhìn Bạch Thất, không tiếng động hỏi: đây là mẹ kế tôi?

Nhìn thấy Bạch Thất gạt đầu, cô liền giải thích: “Này, hiện tại thế đạo bên ngoài rất loạn . . . . .”

Còn chưa nói hết, người phụ nữ kia đã ngắt lời cô nói: “Chính bởi vì quá rối loạn cho nên hai người các con càng không thể đi loạn khắp nơi, di Liễu còn có một đồng chuyện, nếu con cũng ở đây thì càng thêm không an toàn, bên Bạch Thất kia an toàn hơn chút, nhanh rời khỏi nơi này đi, hiện tại trên đường cũng không quá bình yên đâu. . . . .”

“Tôi, ba tôi. . . . .”

“Ba của con không cần con lo lắng đâu, bên này chúng ta có rất nhiều hộ vệ, ai, di Liễu cũng không nói chuyện với con nữa, ôi đứa em trai không nên thân kia của con, di luôn luôn không yên tâm. . . . .”

“Mẹ. . . . .” Trong nhà truyền đến giọng nữ, “Ồ bên ngoài nói lâu như vậy làm gì đâu, hiện tại bệnh độc kinh lắm, cẩn thận bị những người mang bệnh độc kia lây bệnh cho, vẫn mau vào đi. . . . .”

Đường Nhựt: “. . . . .”

Quả nhiên là mình khờ, thật ngu, lại còn muốn trở lại hoàn thành trách nhiệm của con gái.

Cho nên cô hỏi một câu cuối cùng: “Ba tôi đang ở trong nhà cũng có ý không để cho tôi đi vào?”

Di Liễu đứng ở cửa cười cười: “Con gái gà ra ngoài như bát nước đổ đi, Nhựt nhi à, di Liễu đều đã nói hết lời có ích cho con rồi, con cũng không cần bám lấy nơi này nữa. . . . .”

Đường Nhựt xoay người rời đi.

Tiếng cửa vang lên phía sau kia giống như tiếng chém dao, nhất đao lưỡng đoạn mối quan hệ cô với gia đình mà bản thân không nhận thức kia.

Cho đến khi lên xe, hai người cũng không nói gì nữa.

Vừa ra nội thành thì nhìn thấy Zombie nhiều hơn.

Bạch Thất nhìn lên trời một chút nhíu mày: “Chúng ta nhất định phải trở về trước ba giờ, nếu không số lượng Zombie nhất định sẽ càng tăng lên nhiều, hơn nữa tôi sợ khu vực nội thành hạn chế tiến vào, sẽ đóng cửa thành phố.”

Đường Nhựt gạt đầu đồng ý.

Suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Tôi nên tin tưởng những gì anh nói ngày hôm qua, tôi tưởng rằng những người thân của tôi. . . . . Sớm biết thế sẽ không đi qua tự rước lấy nhục.”

Bạch Thất nói: “Nhìn rõ sớm một chút, khiến mình yên dạ yên lòng, không phải tốt hơn à.”

Đường Nhựt nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, dù sao cuộc sống không có người nhà cũng đã trải qua nhiều năm rồi, hôm nay ít nhất cũng không phải một mình, cho nên bỏ qua.

Hai người cũng nghĩ tới việc đi siêu thị trực tiếp mua chút hạt giống, nhưng từ lúc hạt giống này mầm đến khi có kết quả, cũng không biết cần bao nhiêu thời gian, nên trực tiếp đi tới chợ hoa và cây cảnh ở ngoại thành mua cây thành phẩm dời tới đó gieo trồng đi.

Đến giữa trưa, hai người mới tới chợ hoa và cây cảnh, nếu là bình thường thì đi ô-tô tới đây cũng chỉ một giờ, hiện tại trên đường tương đối nhiều vấn đề cho nên tốn gần hai giờ.

Chợ hoa và cây cảnh đã đóng cửa hoặc hôm nay chưa từng mở cửa, lấy ống nhòm ra nhìn bốn phía, cũng không thấy người, Bạch Thất nói thẳng: “Lấy được cây giống đây không gian rồi chúng ta sẽ rời khỏi nơi này.”

Đường Nhựt gật đầu, cầm lấy xẻng công binh thật dài đi vào trong nhà kính. Bạch Thất tay cầm xẻng công binh vẫn theo thật sát phía sau Đường Nhựt.

Lúc trước Đường Nhựt ngồi ở ghế lái phụ xem trên điện thoại Bạch Thất, đã xem xét các loại cây giống hoa quả, cho nên hiện tại vừa nhìn thấy toàn cây là cây mà cũng có thể phân biệt ra được mấy loại.

Mục tiêu của bọn họ đều là cây táo, cây lê cao ngang người, bởi vì sợ cây quá lớn, đến lúc đó Đường Nhựt không thể nhỏ qua trồng trong không gian được.

Lấy vài cây táo, cây lê, bọn họ đổi nhà kính khác tìm. Kế tiếp là dâu tây, cây nho, đến cả thanh long cũng thu thập hết.

Lúc cảm thấy không gian hai trăm mét vuông đã chật đầy thì hai người mới quyết định trở về.

Nhưng lúc Đường Nhựt vừa có thể bước ra khỏi nhà kính một bước thì có một bóng đen đánh tới.

“Cẩn thận.” Bạch Thất phản ứng nhanh chóng, trực tiếp ôm Đường Nhựt xoay qua, một cái xẻng vung tới.

Thứ tập kích họ quả nhiên là Zombie, lộ ra khuôn mặt hư thối, hai mắt trắng bệch, làn da thối rữa trên mặt nhiều nếp nhăn bong tróc, nhìn từ bộ đồ, có lẽ là nhân viên làm việc nơi này. Đường Nhựt đứng ngơ ngác bên cạnh Bạch Thất, nhìn Bạch Thất dùng sức đập đầu Zombie, giải quyết con Zombie kia mà lòng vẫn còn sợ hãi rồi nắm chặt tay của mình nói, “Tôi, lần sau nhất định tôi sẽ cẩn thận phân tâm chút nào hết.”

Bạch Thất lấy ống nhòm ra quan sát bốn phía, phát hiện không tìm được thân ảnh Zombie khác trừ tên này, cũng mới yên lòng. Nhìn thấy gương mặt Đường Nhựt tái nhợt, vỗ vỗ mặt của cô, từ tốn nói: “Được, lần sau nhớ phải đi đằng sau tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Qua Đêm

Không gian đã không còn chỗ chứa cây con nữa, lại mang theo rất nhiều hạt giống, hai người mới đi ô-tô đuổi tới nội thành.

Cũng không phải là nhất định phải về nhà ở nội thành kia, nhưng bây giờ bọn họ còn chưa thức tỉnh dị năng, mà nội thành còn có nhóm cảnh sát vũ trang đông đúc, bọn họ theo bản năng cho rằng nội thành an toàn hơn địa phương xa lạ này.

Đến lúc tiến vào cây cầu duy nhất qua sông lớn để vào nội thành, lại nhìn thấy rất nhiều cảnh sát vũ trang mang theo súng lớn canh gác ở nơi này.

Phía trước rất nhiều đoàn xe xếp hàng đang đợi kiểm tra.

“Chắc là đóng cửa thành phố đây.” Bạch Thất nói một câu.

Đường Nhựt cầm lấy ống nhòm nhìn một đầu cầu kia: “Rất nhiều rất nhiều xe, gần toàn bộ ở nơi đó. Cũng không biết bao giờ mới có thể đến phiên chúng ta.”

Bạch Thất nhìn đồng hồ, hiện tại đã chừng ba giờ chiều, nhưng xem tình huống xếp hàng trước mặt này, tới phiên bọn họ vào nội thành cũng phải mất ba giờ.

Trời tận thế bốn giờ chiều đã tới rồi, Zombie sơ cấp e ngại ánh mặt trời, sẽ ẩn núp ở chỗ có bóng tối.

Một khi đến ban đêm, những người bị cảm nhiễm chịu không nổi nữa sẽ biến thành Zombie, lại có Zombie từ trong bóng tối đi ra, cho dù hai người có dị năng cũng không thể bảo đảm an toàn, huống chi hai người cũng không có dị năng, hơn nữa còn có thể đến lúc lại phát sốt.

Bạch Thất quyết định thật nhanh lập tức quay đầu rồi đi, nếu không phía sau có xe nữa tới đây, xe của mình bị ngăn ở giữa, đoán chừng ngay cả quay đầu cũng không được.

Đường Nhượng thấy anh quay đi hướng khác, không khỏi hỏi: “Chúng ta phải qua đêm ở đâu đây?”

Bạch Thất nói: “Tìm nơi thích hợp, nhân khẩu không thể quá đông đúc, phòng ốc nhìn qua phải bền chắc.”

Đường Nhượng gật đầu, lập tức cầm lấy ống nhòm tìm kiếm nhà ở.

Nửa giờ sau, hai người đến một nhà hát rất lớn.

Nhà hát mới xây, có lẽ còn chưa chính thức mở cửa nên tất cả ghế đều che vải bảo vệ màu trắng.

Bạch Thất cầm lấy đèn pin, mang theo Đường Nhượng tìm được một cái cửa nhỏ phía trước hậu trường tầng hai, đây là một phòng hóa trang, ở tận cùng bên trong hậu trường tầng hai, dựa theo tình huống này mà xem, gian phòng này nhìn qua coi như là bí mật nhất, an toàn nhất.

Cửa mở ra, bên trong cũng chỉ rộng có 10m², trừ đi một cái bàn trang điểm, còn có phòng thay đồ chừng 3m² cùng một cửa sổ lớn 1m² trên tường.

Sau khi hai người tiến vào, Bạch Thất trực tiếp khóa cửa lại, chuyển bàn trang điểm ra sau để chặn cửa.

Đường Nhượng lấy ra đèn dã ngoại năng lượng mặt trời treo trên giá áo ở phòng thay đồ. Bật lên một cái, cả gian phòng đều sáng rực.

“Hãy qua đêm ở nơi này đi, có lẽ còn phải ở thêm vài đêm nữa.” Chuôi xẻng công binh của Bạch Thất đặt ở trên bàn trang điểm, chỉ chỉ phòng thay đồ, “Cô có thể vào bên trong rửa mặt.” Sau đó anh lại đi đến phía trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài một chút.

Nơi này cao hai tầng lầu, cho dù phía ngoài thật sự phát hiện nguy hiểm gì khó mà ngăn cản, nhảy xuống từ nơi này cũng sẽ không phát sinh gãy chân gãy tay ngoài ý muốn gì.

Hai bên đều có thể lui có thể phòng là quy tắc chọn lựa chỗ ở khi ra ngoài của thợ săn sau tận thế.

Hiện tại trời đã tối đen, bên cạnh nhà hát không có khu dân cư, nhưng có rất nhiều khu làm việc của chính phủ. Bạch Thất cũng không thể bảo đảm nơi này không có Zombie.

Hiện tại Đường Nhượng cũng không thấy trên người dính dớp, cả ngày hôm nay các cô cũng chỉ giết một con Zombie, tuy nói cô không cảm giác được trên người có gì khó chịu nhưng thấy bụng đã đói.

Lấy chăn và nệm ra, để Bạch Thất trải giường chiếu, Đường Nhượng kê hai băng ghế của phòng hóa trang chung một chỗ làm cái bàn, dọn bữa tối lên phía trên.

Chỗ này quá nhỏ, bày biện đồ đạc một chút mà đã chật kín cả gian phòng.

Buổi trưa bọn họ ăn ở trong nhà kính, khi đó tinh thần tập trung cao độ, cũng không ăn cơm từ tẻ, hai người gặm bánh bao với nước cho xong chuyện. Mà bây giờ đã bốn giờ chiều, trời đã tối đen lại. Mơ hồ còn có thể nghe được tiếng mưa ở bên ngoài.

Bạch Thất trải xong giường, đã thấy Đường Nhượng cũng đã dọn xong cơm tối.

“Bên ngoài trời mưa sao?” Đường Nhượng gọi Bạch Thất đến ăn cơm tối.

“Ừ, xem ra còn lâu mới tạnh.”

Sau trận mưa này, bệnh độc sẽ khuếch tán mạnh mẽ hơn, bởi vì nguồn nước đều hoàn toàn bị ô nhiễm.

Phòng thí nghiệm trong căn cứ của đời trước đã nói, người bình thường không thể thức tỉnh dị năng nhưng bởi vì trong không khí ở tận thế có rất nhiều mầm bệnh độc không nhìn thấy được bằng mắt thường, những thứ bệnh độc này theo không khí đi vào thân thể con người, cải tạo thân thể con người đến mức độ nhất định.

Sau khi cải tạo thành công, dưới sự kích thích đặc thù sẽ thức tỉnh dị năng, lần lượt phát sốt, nếu không thành công, thứ nhất tạo thành người bình thường có kháng thể phổ thông, nếu không biến thành người có dị năng cũng sẽ không biến thành Zombie. Thứ hai, sức chống cự thấp sẽ trực tiếp biến thành Zombie.

Dĩ nhiên, nếu là người có dị năng hay người bình thường bất hạnh bị Zombie cắn hoặc bắt được, cũng sẽ bị lấy thành Zombie như cũ.

Cơm tối là súp xương củ cải, ngư hương nhục ti*, dưa leo trộn, rau cần xào đậu phụ khô.

*Ngư hương nhục ti: một món ăn cay mang đặc trưng của Tứ Xuyên, nói nôm na đó là món gồm có (tạm gọi là) nước sốt được chế từ đường, dấm, xì

dầu, hành, bột ngọt, nước luộc thịt, và thịt lợn thái chỉ, xào chung với măng, mộc nhĩ, ớt tươi. Sau đó cho phần sốt đã chế ở trên bỏ vào thịt và đảo đều.

Gọi là Ngự Hương, không phải vì có liên quan tới cá, mà cách chế biến và các gia vị dùng trong món ăn này tương tự như cách người Tứ Xuyên chế biến món cá.

Dùng xong com tối, Bạch Thất đã bảo Đường Nhược lên giường ngủ. Đường Nhược không hiểu, Bạch Thất giải thích nói: “Ngày hôm qua cô cũng phát sốt rồi, hôm nay vẫn nên đi ngủ sớm một chút.”

Đường Nhược ngơ ngẩn, suy nghĩ một chút lại có chút cao hứng: “Không phải nói phát sốt là sẽ thức tỉnh dị năng ư, nói như vậy tôi cũng thức tỉnh dị năng?”

Bạch Thất thật ra thì cũng không muốn đả kích cô: “Trừ thức tỉnh dị năng, còn có thể biến thành Zombie, hai cái chọn một, ước chừng một phần trăm cơ hội có thể thức tỉnh dị năng.”

Đường Nhược: “. . . . .”

Cái tỉ lệ đào thải này, quả thực quá hung tàn.

Vì không để mình vừa xuyên qua liền trở thành một thành viên trong đại quân Zombie, buổi tối vẫn nên đi ngủ sớm một chút!

Người ở trong bóng tối nên thính giác càng thêm nhạy bén, đối với tiếng gầm thình thoảng vang lên của Zombie bên ngoài, cùng với tiếng sấm đánh liên miên trong trời mưa lẫn lộn một chỗ, Đường Nhược ngồi ở trên giường không nhìn được co cô lại, “Cái kia. . . . . Bạch Ngạn. . . . . Không phải anh cũng sắp phát sốt à, không bằng bây giờ cũng đi ngủ luôn đi.”

Lúc này mấy thứ tiết tháo, trinh tiết, nhân sinh quan hết thảy đều vứt hết đi, vừa nghĩ bên ngoài toàn bộ đều là những thứ quái vật kia, cả người đều không khỏe rồi.

Nhìn nhìn khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Bạch Thất, đột nhiên Đường Nhược có cảm giác vô cùng an toàn.

Zombie cùng anh đẹp trai, tất nhiên muốn lựa chọn đẹp trai.

Bạch Thất đang nhìn xuống cửa sổ rồi xoay người nhìn Đường Nhược đang bất an còn vô cùng lúng túng, khóe miệng anh vẽ ra một đường cong: “Được.”

Kiếp trước anh chưa bao giờ hưởng thụ qua tư vị được người khác chiều cô, nên anh cũng không nghĩ đến việc đi chiều cô người khác.

Nhưng thật ra thì, một người sống đơn độc trong tận thế cũng rất tịch mịch.

Có người cùng giúp đỡ, cảm giác này cũng rất không tệ.

Đường Nhược thấy anh nhìn mình, cảm giác trên mặt hơi nóng lên, để che dấu lúng túng, không thể làm gì khác hơn là từ không gian lấy ra hai cốc sữa đậu nành hạch đào đưa tới: “Buổi tối trời rất lạnh.”

Nguyên nhân bởi vì kiếp trước bị bệnh mà chết cho nên Đường Nhược rất chú ý đến những thứ chăm sóc sức khỏe, cô làm rất nhiều đồ uống nóng đặt ở trong không gian, tùy thời lấy ra.

Bạch Thất nhận lấy sữa đậu nành, hai tay đặt trên cốc, trong đồ uống nóng lộ ra mùi táo đỏ nồng đậm, còn mang theo vị ngọt của hạch đào. Hiện giờ thế giới anh đang ngồi, dường như hoàn toàn ngăn cách với tận thế rét lạnh, tàn bạo bên ngoài kia.

Nhìn Đường Nhược đặt cốc sữa đậu nành đã uống xong ở đầu giường, ánh mắt tiểu tâm dục dục* mang theo chút khản cầu nhìn anh, Bạch Thất mỉm cười đứng lên: “Yên tâm đi, bọn chúng không lên nổi tầng hai.”

*tiểu tâm dục dục : e dè, cẩn thận từng li từng tí

Trời cao đối với anh cũng không tệ, để cho anh mang theo ký ức của kiếp trước sống lại một lần.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hệ Băng

Đường Nhựt cất hai cái cốc không xong thì lúng túng nhìn anh.

Thật sự lúc này cô không dám ngủ một mình.

Giờ mới có năm giờ, nếu là lúc trước khi tận thế thì còn chưa đến giờ ăn tối, thế mà ở tận thế đã là thời gian ngủ.

Bộ dáng này của cô quả thật khiến người ta buồn cười. Bạch Thất đi tới, lẳng lặng nằm bên kia giường.

Giữa hai người cũng còn có một chút khoảng cách.

Hơn nữa, tuy nói cùng nằm trên một giường nhưng vẫn chia ra đắp hai chăn.

“Ngủ đi, trời lạnh.” Bạch Thất nhìn cô nói.

Đường Nhựt gật đầu, nhắm mắt lại.

Có điều cách âm nơi này quá kém, tiếng sấm bên ngoài cũng quá lớn, xen lẫn tiếng gầm của Zombie cứ thế lọt vào tai.

Đường Nhựt co người lại vào trong chăn.

Đợi một lát, nhìn cô vẫn đang đóng chặt mắt, lông mi lại không ngừng run rẩy, Bạch Thất than nhẹ một tiếng, cúi người xuống.

Vỗ vỗ mặt của cô, lấy tay phủ trên một lỗ tai cô. Tiếp theo, Bạch Thất nhẹ nói với lỗ tai còn lại của cô: “Ngủ đi, không phải nói khi ngủ cô mới có thể vào không gian à, cho nên ngủ sớm sớm vào không gian đi. Sau này vật tư của chúng ta đều phải dựa vào cô đây.”

Loại không khí ngọt ngào phấn hồng này khiến cho Đường Nhựt có chút đỏ mặt, tuy nhiên nghe cái câu phía sau kia, ngay lập tức đã cảm thấy không có không khí rồi, cô không tự chủ cầu nhàu một tiếng: “Tôi chính là sức lao động miễn phí mà.”

Bạch Thất nhẹ nhàng cười ra, lại nói câu: “Ngủ sớm một chút đi.”

Đường Nhựt còn tưởng rằng mình sẽ không ngủ được, song được Bạch Thất nhẹ ôm lấy, cảm nhận được mùi vị quen thuộc trên người anh, chỉ chốc lát đã từ từ ngủ thiếp đi trong tiếng mưa rơi sấm đánh cùng với tiếng gầm bên ngoài.

Sau khi đi vào giấc mộng, Đường Nhựt không có chút nào ngoài ý muốn tiến vào không gian.

Cô đem tất cả các loại cây giống trong kho hàng đặt giữa đất đai bên ngoài, tưới thêm nước cho cây nhỏ.

May mà trong không gian có thể sử dụng ý niệm để khống chế, nếu không đúng thật là quá mệt.

Sau khi chuẩn bị xong toàn bộ, bắt đầu sắp xếp nguồn nước. Lúc trước lấy không ít chậu ở Thế Mạo, hôm nay dùng ý niệm mức nước vào chậu cũng rất dễ dàng.

Phát hiện Đường Nhựt ngủ thiếp đi, Bạch Thất nhẹ nhàng đứng dậy, đến nhìn bên cửa sổ trong chốc lát. Hai người bọn họ bây giờ đều không có dị năng, nửa đêm còn có thể phát sốt đến hôn mê, không thể không chuẩn bị chu đáo.

Cho đến khi Bạch Thất cảm giác đầu mình bắt đầu mơ hồ, mới quay trở lại trên giường.

Quay đầu, nhìn thấy Đường Nhựt ngủ say bên cạnh.

Môi anh khẽ cong lên, lần qua đêm bên ngoài là lần tâm tình tốt nhất trong ba năm tận thế.

Cảm nhận hương thơm như có như không từ tóc Đường Nhựt thỉnh thoảng truyền đến, Bạch Thất cũng yên tâm ngủ.

Lần thứ ba ở tỉnh lại trong ngực Bạch Thất, Đường Nhựt vô cùng ngạc nhiên, lăn lộn như thế nào mới có thể đạp rơi chăn của mình, để chui vào trong chăn người khác a. . . . .

Nhìn lại người ta, đoan đoan chánh chánh nằm ở nơi đó, tựa hồ ngay cả tư thế cũng không có thay đổi qua. . . . .

Trăm mối không có cách giải!

Đường Nhựt ra vẻ bình tĩnh rời giường, đưa tay sờ sờ đầu Bạch Thất, sau khi phát hiện anh cũng không phát sốt thì yên lòng đi rửa mặt.

Ngày hôm qua đã sắp xếp rất nhiều nước, lúc này lấy một chậu ra ngoài rửa mặt hoàn toàn không có vấn đề, mà cô phát hiện dòng suối nhỏ trong không gian kia nhìn không sâu, mặt nước cũng không rộng nhưng lại rất nhiều nước, bởi vì ngày hôm qua sau khi cô tưới xong cây ăn quả, lại chuẩn bị nhiều chậu nước thế này, cũng không nhìn thấy nước trong dòng suối nhỏ có hiện tượng vui đi gì cả.

Bên ngoài mưa bụi vẫn còn nhẹ nhàng rơi. Không có mặt trời, mưa phùn thế này mơ hồ làm cho người ta càng áp lực hơn.

Uống một chén sữa hạch đào xong, thấy Bạch Thất không có dấu hiệu muốn tỉnh lại, Đường Nhựt đã đến dưới cửa sổ lấy bột mì lên men ra, còn muốn làm cho xong bánh mì nếp hôm qua làm dở.

Cô không thích ăn cơm một mình, sau khi bà ngoại qua đời cô phải ăn cơm một mình bốn năm, thật vất vả đến đại học, cho rằng có thể ăn cơm cùng bạn cùng phòng, lại không nghĩ một trận cảm mạo, lại khiến cho cô lại một mình ăn cơm. Cho nên cô muốn đợi Bạch Thất dậy cùng nhau ăn.

Bạch Thất mở mắt ra tỉnh lại, nhìn thấy Đường Nhựt mặc áo sơ mi phục cổ màu cà phê đang nhào nặn bột mì cách mình không xa. Bàn tay trắng nõn lộ ra trong cô tay áo hoa văn rườm rà, đặt trước bột mì trắng như tuyết, nhào nặn. Ánh mắt của cô rất chuyên chú, nghiêng đầu nhìn bột mì dưới tay, một chút cũng không chú ý tới Bạch Thất đã tỉnh.

Đột nhiên Bạch Thất cảm thấy hình ảnh này rất ấm áp.

Sau khi trận mê muội suy yếu kia trôi qua, Bạch Thất mới đứng dậy. Đường Nhựt đang nặn bột mì nhìn thấy anh rời giường, cũng rất cao hứng: “Hiện tại còn cảm giác khó chịu không?” Cô rửa tay, lấy đồ dùng rửa mặt cho Bạch Thất.

“Không có khó chịu đến vậy.” Bạch Thất cảm nhận một chút dị năng trước, phát hiện còn chưa thức tỉnh, sau đó anh giúp Đường Nhựt thu thập chăn nệm trên mặt đất.

Hai người ăn xong bữa sáng, Đường Nhựt tiếp tục chuẩn bị thức ăn.

Lúc trước bọn họ lấy rất nhiều than hòn, cũng có bếp lò, nồi ngói, muối, chậu, mấy thứ dụng cụ phòng bếp, cho nên trực tiếp nấu cơm ở chỗ này cũng không phải là việc khó gì.

Đường Nhựt nấu cơm, Bạch Thất làm trợ thủ cho cô. Làm xong cơm, Bạch Thất lắp đặt mấy thứ dụng cụ tập luyện hôm qua bọn họ lấy, rèn luyện mấy giờ.

Bên ngoài trời đang mưa, nước mưa có chứa bệnh độc, bọn họ còn chưa thức tỉnh dị năng, theo lời Bạch Thất đại khái phải qua tối nay bọn họ mới có dị năng.

Nếu như vậy, hai người định trú tại chỗ này không ra khỏi cửa thôi.

Một người có thể ở trên giường bệnh nằm hơn mấy tuần không cần xuống giường, một người nếu gặp nguy hiểm có thể ẩn núp ở trong bóng tối mấy ngày mấy đêm, hai người cứ thế ở trong căn phòng nhỏ chừng mười mét vuông cả một ngày.

Hôm nay Đường Nhựt đi ngủ, thế nhưng hôm nay cô ở trong không gian không thể ngủ được.

Tươi nước, cào toi đất, sửa sang lại không gian, gánh nước. . . . . Đường Nhựt cảm giác mình đã vô cùng mệt nhọc, nhưng không có dấu hiệu buồn ngủ trong không gian.

Đường Nhựt: “. . . . .”

Ông trời ngươi lại trêu chọc ta!

Sẽ phải sống ở không gian không ra được ư.

Đường Nhựt mang tâm trạng chán nản ôm cây củ cải lớn một lần nữa đếm thực vật ở bên trong ruộng.

Đếm lại đếm, cô phát hiện mình còn không có dấu hiệu muốn ngủ, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy lần nữa dùng ý niệm nấu nước.

Đúng, nấu nước nóng, bởi vì hiện tại cô là sau khi ngủ lấy ý niệm tiến vào không gian, cho nên cô có thể cảm giác được bản chất sự vật, thật ra thì cũng không thể tự mình nhận thức. Cho nên cô chuẩn bị đun nhiều nước nóng hơn, sau này ở bên ngoài có thể dễ dàng tùy thời mang nước ra tắm rửa.

Sau khi Bạch Thất tỉnh dậy, phát hiện Đường Nhựt mỗi lần đều tỉnh sớm hơn anh còn chưa tỉnh.

Nhìn đầu của cô tựa vào vai của mình, Bạch Thất có chút kỳ quái: thứ nhất, cô gái này hôm nay vì sao còn chưa tỉnh. Thứ hai, làm sao cô gái này dựa tới đầu vai mình thế.

Đưa tay sờ sờ đầu của cô, sau khi phát hiện cô không có phát sốt, liền yên lòng.

Cẩn thận không quấy rầy cô, sau khi rón rén rời giường, chuyện đầu tiên Bạch Thất làm chính là mở tay phải ra, ngưng tụ băng tinh.

Một ít băng hình thành từ giữa ngón trỏ, tiếp theo càng lúc càng lớn, cho đến trên lòng bàn tay tạo thành một băng tinh to chừng 5cm mới dừng lại. Đây là cực hạn của anh trước mắt, băng tinh hiện tại to hơn thời điểm hắn phát hiện mình có dị năng ba năm trước đây rất nhiều.

Vung tay một cái, Bạch Thất bắn băng tinh trong tay ra, ‘suru’ một tiếng ngay giữa khung cửa sổ xa hơn năm mét, một nửa băng tinh kia khảm vào khung kim loại.

Tỉ lệ chính xác cùng lực đạo này khiến Bạch Thất rất vừa lòng, mọi thứ đều càng thêm tinh tiến hơn ba năm trước đây.

Tất nhiên đây cũng là kết quả vì anh sử dụng dị năng hệ Băng này đã ba năm, khi thức tỉnh lần nữa, tự phát đã vô cùng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hằng Ngày

Hiện tại có lẽ phần lớn người đều đã thức tỉnh dị năng, nếu loài người thức tỉnh dị năng rồi, Zombie cũng đã hình thành tinh hạch.

Chỉ cần có tinh hạch thì dị năng của anh có thể thăng cấp, uy lực càng cường đại hơn, đối với an toàn của mình cũng càng có bảo đảm.

Sau khi Bạch Thất rửa mặt, phát hiện Đường Nhục vẫn chưa tỉnh. Vỗ vỗ nhẹ mặt của cô, lại phát hiện cô đang thẫn thờ gì đó.

Cẩn thận nghe ngóng cũng không thể nghe rõ nội dung gì, mơ hồ chỉ nghe được, ‘ bà nội. . . . . Con sống rất tốt. . . . . ’ .... Bạch Thất dứt cho Đường Nhục ngủ nước, thấy cô còn ngủ say, cũng không quấy nhiễu cô nữa.

Bên ngoài còn đang trời mưa, và lại còn kèm theo sấm đánh, lại có xu hướng mưa càng lúc càng lớn.

Bạch Thất không nhớ rõ khí trời lúc mới bắt đầu tận thế, nhưng anh còn nhớ sau khi mình lên bờ, trời cũng chưa từng mưa thêm lần nào. Cho nên về sau nguồn nước trong tận thế càng ngày càng quý. Người có dị năng hệ Thủy cũng vì vậy nước lên thì thuyền lên, ở tận thế được các lão đại trong căn cứ rất coi trọng.

Mưa vẫn không ngừng, hôm nay Zombie bên ngoài rập rờn cũng nhiều hơn.

Ước chừng mới có một ngày mà Zombie bên ngoài nhiều gấp đôi, ngày hôm qua bọn họ tới nơi này chỉ có vài con lẻ loi lác lác ở đây.

Một tiếng sấm này cũng đánh thức Đường Nhục. Cô ngẩng đầu nhìn Bạch Thất đứng ở bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới lầu, che đầu lẩm bẩm một tiếng, sau đó ngồi dậy: “Hôm qua ở trong không gian bận việc cả đêm nhưng không thể ngủ được.”

Bạch Thất thấy cô tỉnh, xoay người, hỏi: “Trồng cây sao? Cũng không cần làm xong một lần, từ từ cũng được.” Sau đó, anh giúp cô rời giường, đưa đến đồ rửa mặt đã chuẩn bị xong một bên, đẩy cô vào gian phòng nhỏ bên cạnh, tự mình bày các loại bữa sáng đã làm ngày hôm trước lên bàn.

Trong túi của Bạch Thất cũng có các loại mì phở đồ uống ..., có điều không thể giữ ấm mà thôi, nhưng mà nơi này có bếp lò, vừa rồi anh dùng bếp lò nóng ngày hôm qua làm đồ ăn.

“Ừ, trồng cây, tuy nhiên còn làm rất nhiều thứ.” Đường Nhục cầm lấy bàn chải đánh răng khăn lông rửa mặt, sau đó kể lại cho anh từng việc làm đêm qua.

Bạch Thất cũng an tĩnh nghe, thỉnh thoảng có chen vào hai câu.

Sau khi xong, cô phát hiện Bạch Thất cũng không tự mình ăn bữa sáng trước mà chờ cô cùng ăn, tự nhiên mỉm cười ngồi xuống cầm lấy một cái bánh trứng, cắn vài ngụm.

Lúc sau nhớ tới: “Đúng rồi, không phải nói hôm nay dị năng có thể thức tỉnh sao, anh thức tỉnh dị năng gì rồi.”

Bạch Thất mở bàn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một băng tinh trong suốt long lanh.

Đường Nhục nháy mắt mấy cái, liền sờ sờ: “Wow, dị năng thật đẹp nha.” Cô cũng học bộ dáng của hắn, mở bàn tay, suy nghĩ cả nửa ngày, cũng chưa thấy cái gì bốc lên từ lòng bàn tay.

Đường Nhục có chút uể oải.

Bạch Thất thấy thế cười cười, nhấp một hớp sữa hạch đào: “Có lẽ cô là dị năng dạng thể lực.”

“Thứ này còn có phân chia sao?”

Bạch Thất giải thích nói: “Dĩ nhiên, trừ bỏ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, còn có những dị năng mở rộng từ đó là hệ Băng, Lôi, Phong, còn nữa chính là dị năng dạng thể lực, sức lực đặc biệt lớn gọi là dị năng lực lượng, tốc độ đặc biệt nhanh gọi là dị năng tốc độ, còn có dị năng không gian, dị năng chữa trị đều gọi là dị năng dạng thể lực.”

Đường Nhựt nghĩ nghĩ, thả bánh trứng trong tay ra: “Tôi phải thí nghiệm dị năng của mình như thế nào đây?”

Bạch Thất đưa cốc sữa hạch đào vào trong tay cô: “Bây giờ cô có thể cảm thấy trong cơ thể có một cỗ năng lực khác thường không?”

Đường Nhựt nhận lấy sữa hạch đào, ngồi cảm nhận từ từ cảm giác trong người rồi lắc đầu.

Bạch Thất hơi chút trầm ngâm, nếu không có cảm giác khác thường thì chắc không có thức tỉnh dị năng.

Anh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Nhựt nhăn lại, cho nên vỗ vỗ cô đầu an ủi nói: “Không gian của cô chính là dị năng đi, đã có dị năng này rồi, cũng không cần quá tham lam, rất nhiều không gian của người có dị năng này cũng không tốt như không gian của cô vậy, còn có thể trông tốt.”

Nghe được lời này, Đường Nhựt mới nghĩ đến mình quả thật có một ‘dị năng’ rồi, khó chịu vừa rồi nhất thời biến mất.

Sau khi tâm tình của cô tốt hơn, mới phát hiện trên tay có một chén sữa hạch đào nên rất vui vẻ uống hết.

Lúc sau, cô vừa ăn vừa hỏi Bạch Thất, dị năng không gian của người khác là như thế nào.

Bạch Thất tự nhiên cũng nhất nhất trả lời, chẳng qua là trả lời những gì mình biết, nói dị năng không gian anh nhìn thấy là theo cấp bậc tăng lên mà mở rộng, mới bắt đầu không gian chỉ lớn có mấy mét vuông, theo thời gian trôi qua cũng giống như bên ngoài, sau khi lên cấp nữa sẽ mở rộng thêm mấy lần, đến hậu kỳ, cũng sẽ có vài chiêu tự vệ hay công kích.

Ăn xong bữa sáng, Đường Nhựt để Bạch Thất biểu diễn bằng tính của anh cho cô xem.

Bạch Thất cũng muốn luyện tay một chút, hai người mở ra cửa sổ tầng hai, hướng về phía Zombie bên ngoài luyện tập kỹ năng.

Cửa sổ vừa mở, mùi ‘thịt’ bên trong truyền tới, Zombie bên ngoài vốn đang chẳng có mục đích đi tới đi lui liền lập tức có tinh thần và mục tiêu, tập tễnh đi tới dưới lầu. Chẳng qua là con đầu tiên còn chưa đi được mấy bước, ‘sur’ một tiếng, một cây băng tinh đâm vào đầu của nó, tiếp theo toàn bộ đầu kết lên một miếng băng mỏng, ngã xuống.

“Thân thù thật là lợi hại. . . . .” Đường Nhựt kích động rồi, phương thức đánh Zombie như vậy, tựa hồ giống như người chơi đối với quái vật trong trò chơi.

Hơn nữa giống như hình ảnh ba chiều vậy, cả người lạc vào cảnh giới kỳ lạ!

Chiếm địa thế cao, Zombie lên không nổi, chỉ có thể đảo quanh ở dưới lầu, rất nhanh Bạch Thất đã giải quyết hết mười mấy con Zombie.

Có điều Zombie dưới lầu không có giảm bớt, mỗi lần giết một con, một con từ xa sẽ lại tới đây.

Zombie không ít đi, nhưng mà dị năng của Bạch Thất đã hao tổn hết sạch. Đây đã là cực hạn của anh, mỗi lần có thể dùng một cây băng tinh giải quyết xong một Zombie, đã mạnh hơn lúc thức tỉnh ba năm trước đây rồi.

Hiện tại phần lớn Zombie còn chưa tiến hóa, biết trên lầu có thịt, có ăn, cũng không biết lên lầu như thế nào, chỉ gõ vách tường tầng dưới cửa sổ. Đến khi cửa sổ đóng lại, một lát sau cũng sẽ tự mình rời đi, tiếp tục đi lang thang.

Bên ngoài còn đang mưa, hiện tại ra khỏi đây không an toàn, cho nên hai người quyết định ở chỗ này thêm vài ngày, chờ lúc mưa đã tạnh lại ra ngoài, dù sao thức ăn của bọn họ cũng đã đủ rồi.

Luyện luyện dị năng, nấu nấu cơm, lại luyện luyện thân thể, thời gian qua cũng rất nhanh.

Cứ như vậy, hai người trải qua cuộc sống bốn ngày anh đánh Zombie, em nấu cơm hài hòa vô cùng.

Trong không gian của Đường Nhựt cũng đã có nước suối đun nóng, nhưng lúc trước hai người không có lấy bồn tắm lớn gì đó, cũng may nơi này có phòng thay đồ cùng phòng rửa tay, dùng nước nóng để tắm rửa vẫn thật sự cũng rất dễ dàng.

Lại là một ngày buổi sáng, sáng nay khi Bạch Thất tỉnh dậy, phát hiện mưa bên ngoài đã ngừng, lộ ra ánh mặt trời đã lâu không được thấy.

Gần đây Đường Nhựt đều dậy hơi trễ, hơn nữa đối với phương thức ngủ mỗi ngày đều lăn vào người mình, Bạch Thất cũng đã thành thói quen.

Từ từ dịch chuyển đầu cô đang tựa vào ngực mình, anh liền rón rén rời khỏi giường.

Bởi vì liên quan đến xuất hiện mặt trời, quả nhiên Zombie bên ngoài ít hơn rất nhiều, đại khái là đã ẩn núp đến chỗ tối rồi.

Bất kể bên ngoài như thế nào, cuộc sống vẫn phải trôi qua như vậy, Bạch Thất cũng không có vẻ mặt không thích ứng gì, xoa xoa mặt, tiến hành công việc hàng ngày buổi sáng mấy ngày qua: sau khi rửa mặt chuẩn bị bữa ăn sáng cho hai người.

Rửa mặt xong xuôi, đang muốn dùng bếp lò nấu sữa đậu nành thì đã nghe thấy âm thanh cửa lớn lầu dưới vỡ tan tành.

Thật ra thì chỗ bọn họ ở lầu hai quả thật cách cửa lớn có chút xa, nếu không phải âm thanh quá lớn, cũng không đến mức kinh động đến Bạch Thất ở

trong phòng.

Nhìn Đường Nhược còn nằm ở trên giường một, Bạch Thất bọc chần vào liền ôm cô vào trong phòng thay đồ nhỏ. Sau đó cẩn thận mang theo xẻng công binh của phòng, mở cửa phòng vòng qua phía sau sân khấu, nhìn xuống lầu dưới.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Dị Năng

“Con có thể lái xe cho tử tế không, trực tiếp đâm vào định giết Zombie hay muốn tự sát hả.”

“Con cũng không phải là cố ý, ai biết phía trước đột nhiên xông ra hai quái vật . . . . .” Giọng nói không phục của người đàn ông vang lên, “Trời mới biết phía trước là người hay là Zombie, không nhìn thấy hiện tại thành phố H đã thành lồng Zombie sao.”

“Được rồi được rồi, hai người kia đứng dậy. . . . .”

Vòng qua phía sau sân khấu, mới nhìn rõ cảnh tượng lầu dưới, trên mặt đất một nam một nữ, nam tuổi còn nhỏ, nữ tuổi trung niên, có lẽ là mẹ con, mà sau khi xe kia phá cửa lớn, ba người đàn ông cao to nhảy xuống. Vóc người đều cường tráng, xem ra trước khi tận thế là làm việc bảo an gì đó.

Bởi vì nơi này phát ra tiếng vang ngênh đón Zombie ẩn nấp ở phụ cận, một người đàn ông vươn tay, một đoàn lửa dấy lên trên tay anh ta, tiếp theo đánh về phía Zombie. Đoàn lửa kia cũng không lớn, lại càng không nói đến độ chính xác. Chỉ thấy đoàn lửa mặc dù ném vào giữa Zombie nhưng cũng không ảnh hưởng đến hành động của bọn nó dù chỉ một chút, vẫn mang gương mặt dữ tợn đi tới chỗ bọn họ.

“Chuột, mau, không nhìn thấy bọn nó tới rồi sao.” Vừa ném cầu lửa vừa gọi.

Một bức tường chậm rãi dâng lên, che phía trước ba người: “Tôi đang cố gắng, sáng nay mới phát hiện năng lực, còn chưa sử dụng thuần tay đâu.”

Một người còn lại là cầm lấy gậy sắt thật dài, đứng xa xa ở phía sau cảnh giới.

Ba người, một người là dị năng thuộc tính Hỏa, một người là dị năng hệ Thổ, người còn lại hoặc là không thức tỉnh dị năng, nếu không chính là dị năng thể lực.

Giờ phút này hai mẹ con thiếu chút nữa bị đè dưới xe hơi, cũng thừa dịp hỗn loạn này chạy thật nhanh vào trong rạp hát, thời điểm bọn họ chạy lên lầu, nhìn thấy Bạch Thất đứng phía sau màn che.

Hai người hơi sững sờ, sau khi thấy rõ Bạch Thất không phải là Zombie mà là con người thì khẽ thở ra, chạy về hướng khác.

Thật ra thì lầu hai rất lớn, gian phòng cũng nhiều, hai người Bạch Thất chỉ chọn một trong những gian tận cùng bên phải.

Bạch Thất thấy bọn họ cũng không có ý đi tới, chỉ liếc nhìn thoáng qua rồi cũng tiếp tục xem tình huống chiến đấu phía dưới.

Zombie bị hấp dẫn tới có tám con, sau khi bị tường đất ngăn ở bên ngoài, đã nhìn thấy cầu lửa ném loạn xạ đầy đất. Chỉ chốc lát sau người có dị năng thuộc tính Hỏa đã vịn cửa xe thở: “CMN, tôi có dị năng mà giết Zombie còn mệt mỏi hơn cả lúc trước. Ném không chính xác không nói, còn hao tổn thể lực như vậy.”

Tường đất vẫn cách ly tám con Zombie như cũ, Zombie không có trí khôn, không biết cách đi vòng qua, chỉ bằng bản năng đi về phía trước, người đàn ông cao to cầm gậy sắt đứng đằng sau đâm vào đầu Zombie, đâm một đúng một con, lực đạo cũng đều vừa vặn.

Thì ra là dị năng lực lượng.

Bên kia, rốt cục Đường Nhược cũng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi trong không gian, gần đây dường như cô ở trong không gian rất tĩnh lặng, rất khó ngủ. Lần nào cũng phải vào trong ruộng làm một hồi mới có thể ngủ. Tuy nhiên hôm nay lúc tỉnh lại, cô cảm thấy thật sự rất nóng, còn tường bên ngoài cháy rồi chứ, khi tỉnh dậy mới phát hiện mình bọc chần nửa nằm ở trong phòng thay đồ.

Đường Nhược: “. . . . .”

Đây là tiết tấu cô bị chết nóng à?

Đường Nhược nhanh chóng vén chần lên đứng dậy, nhưng cảm thấy Bạch Thất ở bên ngoài cùng với đám người đang đánh nhau ở lầu dưới.

Thì ra là bên ngoài có người dẫn một lớp Zombie tới đây, không trách được Bạch Thất phải đặt mình ở trong phòng thay đồ, nhưng anh không biết nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm trong tận thế rất lớn à, trước khi đặt vào không gian nhỏ hẹp, không thể vén chăn lên trước sao . . . . .

Khoan đã, cái này không phải là trọng điểm. . . . .

Hiện tại trọng điểm là: vì sao mình có thể cảm giác được Bạch Thất ở bên ngoài, lầu dưới còn có một sóng Zombie đánh nhau cùng ba người, còn có, trong phòng đầu tiên bên trái còn có hai người.

Mình thức tỉnh Thiên Lý Nhân* rồi? Không đúng.

*mắt nhìn ngàn dặm

Thuận Phong Nhĩ*? Cũng không đúng.

*tai nghe theo gió

Đường Nhượng nhanh chóng đứng dậy, cũng không kịp rửa mặt đã đi ra ngoài.

Bạch Thất nghe tiếng động phía sau, quay đầu nhìn cô, đến gần thấy sắc mặt cô cũng cũng không tệ lắm, bản thân hẳn cũng không phát giác ánh mắt của mình nhìn cô cũng trở nên nhu hòa: “Tỉnh? Sang đây xem bọn họ sử dụng dị năng.”

Thật ra thì Đường Nhượng có thể trực tiếp cảm nhận được bọn họ đánh như thế nào, nhưng cảm nhận được là một chuyện, tận mắt thấy lại là một chuyện khác.

“Cái này là dị năng hệ Hỏa sao?” Đường Nhượng nhìn những ngọn lửa hoa mỹ kia, con người tròn to, cảm thấy đặc biệt mới lạ.

Mấy ngày qua nghe Bạch Thất phổ cập kiến thức, cô cũng biết rất nhiều chuyện liên quan đến dị năng.

“Đúng vậy, ba người bọn họ một người là dị năng thuộc tính Hỏa, một người là dị năng hệ Thổ, còn có là dị năng Lực lượng.” Bạch Thất thấy hai mắt cô cong cong thì anh cũng vui lây: “Có điều độ chính xác của bọn họ còn không cao, hiện tại phần lớn loài người thức tỉnh dị năng rồi, Zombie cũng sẽ tiến hóa theo.”

Zombie có tiến hóa, sau khi tiến hóa tốc độ Zombie sẽ nhanh hơn, đầu cùng thân thể cũng sẽ cứng rắn hơn, trước kia vật hơi cứng rắn một chút cũng có thể đâm thủng đầu, loại sau khi tiến hóa lại không thể dễ dàng đâm xuyên qua nữa. . . . .

Đây là chuyện đã nghe Bạch Thất nói lúc trước. Đường Nhượng nhũn mảy, mặc dù cô cũng đã nghe nói chuyện Zombie có thể trở nên mạnh mẽ, nhưng lòng vẫn rất bài xích.

Loại sinh vật này, còn không có tiến hóa cũng rất ghê tởm rồi, lại còn mạnh mẽ hơn nữa, nhìn cũng không muốn nhìn đến.

Bạch Thất thấy Zombie phía dưới phần lớn đều bị đâm chết, cũng không còn cái gì hay để xem, liền dẫn Đường Nhượng trở về phòng.

Chỉ cần bọn họ không đến quấy rầy mình thì mình cũng không muốn tiếp xúc với bọn họ.

Đường Nhượng theo Bạch Thất vào trong phòng ngồi xuống, thấy trên bàn còn chưa có bữa sáng, rất thuận tay lấy bánh mì nếp trong không gian của mình bày trên bàn: “Nếu mà Zombie còn có thể tiến hóa, vậy người bình thường muốn sinh tồn trong tận thế, sẽ càng thêm khó khăn.”

Bạch Thất thấy tóc cô rối bù, biết có lẽ cô còn chưa rửa mặt, đã giúp cô đem đồ vật đều chuẩn bị xong đưa tới: “Kẻ mạnh thì sống sót, cái thế giới này vốn chính là tàn khốc như vậy.”

Đường Nhượng thở dài, im lặng đi rửa mặt.

Lúc sau chính là bữa sáng hàng ngày, mặc dù trong tầng này có nhiều người, nhưng thời gian ăn sáng vẫn không thể muộn được.

Bạch Thất nghe được ngoài cửa sổ tầng dưới truyền đến tiếng gầm của Zombie, nói: “Hôm nay chúng ta rời khỏi nơi này.”

Ở đây có người chiếm cứ, ba người kia cũng là người có dị năng, nhưng nên có tâm phòng bị người, mà bí mật trên người Đường Nhượng vẫn nên tìm chỗ chỉ có hai người mới ổn thỏa.

Đường Nhượng gạt đầu, suy nghĩ một chút rồi thả bánh mì nếp trong tay, “Đúng rồi, tôi có thể cảm giác được thứ thật xa thật xa bên ngoài, chính là cảm giác được nhưng nhìn không tới, cái này có tính là dị năng hay không.”

Vốn cô cũng không biết, mấy ngày trước lúc nào cũng ở cùng với Bạch Thất trong phòng này, bởi vì trong tầng không có ai, cũng chưa từng cảm thấy, Bạch Thất đánh Zombie đều là mở cửa sổ ra, mình đứng ở bên cạnh trực tiếp nhìn xuống, cho nên vẫn không có phát giác.

Hôm nay đột nhiên có người xông vào nên mới phát hiện ra có một loại như vậy.

Bạch Thất có chút kinh ngạc: “Cô có thể cảm nhận được thứ khác trừ gian phòng này? Có thể cảm nhận được Zombie?”

Đường Nhựt gật đầu, ngồi gần về phía Bạch Thất hơn một chút, “Đúng vậy, lúc trước khi tỉnh dậy tôi đã có thể cảm giác được anh đang bên ngoài đây, còn có người đánh Zombie, hiện tại ba người kia đã lên lầu hai rồi, chỉ là đi sang bên trái, còn có hai người đang ở trong gian phòng nhỏ ở tận cùng bên phải, nhưng mà không biết giới tính ....” Suy nghĩ một chút, cô lại hỏi, “Cái này coi như là dị năng gì?”

Bạch Thất ngẩn ra, tiếp theo, không hề chớp mắt nhìn cô, nhưng vẻ mặt nghiêm túc: “Dị năng này trừ tôi ra không thể nói cho bất luận kẻ nào bên ngoài.”

Đường Nhựt không rõ nguyên do, nhưng mà đối mặt Bạch Thất lãnh khốc như vậy, cô vẫn gật đầu: “Chắc chắn sẽ không.”

Thật ra thì cô cũng không ngu, tất nhiên sẽ không nói bí mật của mình cho những người khác, Bạch Thất là người cô nhận định, cảm thấy đặc biệt, không giống như vậy, là người có một vị trí trong lòng cô.

Bởi vì bọn họ tỉnh lại cùng một ngày, chính là ngày đính hôn đó. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tinh Hạch

Lúc sau, Bạch Thất giải thích dị năng của cô.

Là dị năng tinh thần lực, coi như là một loại hết sức hiếm thấy, là dị năng còn hiếm thấy hơn cả thuật chữa trị. Cũng bởi vì loại dị năng này quá hiếm thấy nên anh chưa tiếp xúc đến.

Lúc đầu có thể cảm giác được thứ tồn tại trong phạm vi nhỏ, hậu kỳ có thể khống chế mọi thứ, kể cả là người hay Zombie, ngay cả động vật, chỉ cần ý niệm của đối phương không đủ mạnh, cũng có thể bị dị năng tinh thần lực thừa cơ mà vào.

Ba năm tận thế, Bạch Thất chỉ nghe qua một người có dị năng tinh thần lực, đó chính là một bác sĩ ở cơ sở nghiên cứu thành phố A, mà nghe nói vị bác sĩ kia dựa vào tinh thần lực của mình bắt bớ rất nhiều người có dị năng đi làm nghiên cứu. Chuyện này ở trong trụ sở từng nghị luận rối rít, có người nói cô ta dùng người sống để nghiên cứu không tuân theo tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, cũng có người đồng ý với cô ta, nói hiện tại trong tận thế tất nhiên phải hi sinh số ít để giữ được số đông. . . . .

Bạch Thất liền không muốn để người khác biết Đường Nhựt có dị năng tinh thần, cũng bởi vì vị bác sĩ này tồn tại, coi như mình trọng sinh đi nữa, có nhiều kỳ ngộ hơn, nhưng mà chỉ bằng vào hai người bọn họ mà muốn chống lại quốc gia thì rất khó khăn, dưới tình huống không có đủ năng lực, ở trong tận thế, nếu muốn bảo tồn thực lực của mình, không thể làm chim đầu đàn.

Bạch Thất đang nói, đột nhiên, Đường Nhựt giơ một tay ra bịt kín miệng anh.

Bạch Thất: “. . . . .”

Sau đó nhìn thấy Đường Nhựt mở to khẩu hình, từng chữ từng chữ, không tiếng động nói: “Có người đến.”

Người nọ tới thật nhanh chóng, Đường Nhựt đã cảm thấy ngoài cửa chính là người có dị năng tốc độ trong miệng Bạch Thất từng nói với cô.

Bạch Thất nắm lấy tay Đường Nhựt rời khỏi miệng, sau đó cầm tay cô đưa cô cùng đi về phía cửa, mở cửa.

Thiếu niên nhìn thấy cửa đột nhiên mở ra, nhìn thấy một đôi nam nữ bên trong cửa nhìn thấy cậu như thể đã sớm dự liệu được ngoài cửa có người, có chút quần bách.

“Có chuyện?” Bạch Thất trực tiếp hỏi cậu. Nhưng cũng biết hiện tại xã hội này, bình thường gõ cửa người khác đại khái đều muốn hỏi xin chút vật tư.

Quả nhiên, thiếu niên lấp bắp mở miệng: “Tôi, tôi muốn xin chút nước cùng đồ ăn.”

Thật ra thì cậu định đi tìm ba người đàn ông cao lớn kia mượn, nhưng mà lúc trước khi lên lầu nhìn thấy Bạch Thất, thấy anh sạch sẽ đứng ở nơi đó, cũng biết anh nhất định là có không ít vật tư.

Tận thế đã tới hơn một tuần lễ, rất ít người có thể giữ vững bộ dạng sạch sẽ như vậy.

Bạch Thất nhướn mày: “Có mượn không trả?”

Chấn hân thiếu niên cũng là lần đầu tiên làm chuyện loại này, nhìn trang phục trên người, có thể lúc trước cũng là người sống trong phú quý, thế nào lại

gặp phải tận thế bất ngờ xảy ra.

Thiếu niên mặt đỏ bừng: “Tôi, tôi . . . .” Thật ra thì cậu cũng biết hiện tại khẳng định mình không trả được cái gì, tương lai. . . . Chính cậu cũng không thể bảo đảm mình có tương lai, càng không nói tới trả nợ.

Đường Nhựt cũng nhìn ra khó khăn của thiếu niên, cô đánh giá thiếu niên một lần, cũng không định nhúng tay, cô không hiểu thế giới này, cũng cảm thấy trí thông minh cùng sự từng trải của mình chắc không cao đến mức có thể thấy được nội tâm một người là tốt hay xấu.

Nếu mình thật sự không hiểu, vậy toàn bộ đều giao cho Bạch Thất là được.

Một lát sau, Bạch Thất thấy thiếu niên cũng không thể nghĩ ra được lý do gì, cho nên nói: “Cậu đi xuống lầu dưới mang tám cái đầu Zombie tới cho tôi, tôi liền cho cậu một túi bánh bích quy và một chai nước khoáng, như thế nào?”

Thiếu niên ngẩng đầu, có chút khó tin: “Thật?”

Bạch Thất nói: “Mấy thứ đó đang ở dưới lầu, cậu lấy lên chẳng phải sẽ biết có phải thật hay không.”

Thiếu niên gật đầu, suy nghĩ liền xoay người đi xuống dưới lầu.

“Chờ một chút.” Đường Nhựt gọi hắn lại, “Máu Zombie dường như cũng có thể lấy bệnh, cậu phải cẩn thận một chút.”

Thiếu niên vừa đi, Đường Nhựt liền hỏi: “Anh muốn đầu Zombie làm cái gì.”

Bạch Thất xoay người đưa cô vào phòng: “Tôi muốn biết bên trong có tinh hạch hay không.”

Đường Nhựt thấy cửa đã đóng kỹ: “Tinh hạch là cái gì.”

Mấy ngày qua bọn họ luôn ở trên lầu đánh quái, cũng không nhìn thấy lúc nào Bạch Thất muốn đi chặt đầu Zombie.

“Là một thứ đồ có thể thăng cấp dị năng, Zombie cũng là dựa vào cái này để tiến hóa.” Đây tin tức sau khi anh vào trụ sở thành phố H, nghe người khác nói ra mới biết được thế nên dị năng của anh kiếp trước ở phương diện lên cấp chậm hơn người khác rất nhiều.

Ăn xong bữa sáng, hai người thu thập xong, thiếu niên mang theo đầu Zombie đi tới, tốc độ của cậu rất nhanh, có điều sức lực lại không đủ, vì không để mình dính đến máu Zombie, nên cậu ta cũng từng bước từng bước thật cẩn thận mang lên lầu.

Thật ra thì con người có một lớp da bảo vệ, chỉ cần da không bị rách, không để vết thương tiếp xúc trực tiếp đến máu, bệnh độc cũng sẽ không lây nhiễm, bằng không nếu thật sự chỉ cần máu tươi chạm đến da liền lây, loài người đều thật không cần sống sót rồi.

Bạch Thất rất giữ chữ tín lấy một chai nước với bánh bích quy từ trong bọc ra đưa cho cậu ta.

Thiếu niên nhận lấy bánh bích quy, ánh mắt có chút tỏa sáng: “Anh trai, tôi có thể lấy thêm tám cái đầu Zombie để đổi bánh bích quy với anh không.”

Cậu ta còn tưởng Bạch Thất sẽ cho hắn một túi bánh bích quy nhỏ, lại không nghĩ là loại túi lớn hai mươi mấy đồng tiền trong siêu thị này.

Bạch Thất lắc đầu, nói thẳng: “Xin lỗi, hôm nay chúng tôi sẽ rời khỏi chỗ này.”

Thiếu niên mang theo bánh bích quy với nước, có chút thất vọng rời đi.

Bạch Thất chuyển tám cái đầu Zombie sang một gian phòng khác bên cạnh, thuận thực khoét mở đỉnh đầu, phát hiện bên trong thật sự đã tạo thành tinh hạch nho nhỏ, tuy nhiên tám con cũng chỉ lấy ra có ba tinh hạch.

Dưới ánh mặt trời, tinh hạch kia trong suốt bóng loáng, một chút cũng không giống đồ vật sinh ra từ sinh vật ghê tởm như Zombie này.

Hình ảnh đào đầu Zombie vừa rồi, tuy Đường Nhựt có nhìn, nhưng phát hiện hình ảnh này do Bạch Thất làm ra thì không thấy kinh khủng lắm.

Tự nhiên cũng liên quan đến việc ba năm qua Bạch Thất đã thực hiện tới hơn vạn lần, thuận thực vô cùng, hiện tại anh cầm dao băng đào đầu Zombie, cũng có thể bảo đảm một giọt máu cũng không chảy ra.

Đường Nhựt tò mò nhìn: “Cái này chính là tinh hạch?”

Bạch Thất ‘ừ’ một tiếng, dùng nước rửa sạch xong, đưa cho cô cầm một viên: “Đặt ngón tay ở bên trên, hấp thu một viên thử xem.”

Vươn một ngón trỏ khác ấn lên trên, cảm giác lạnh lẽo xẹt qua lòng bàn tay, Đường Nhựt hít một hơi thật sâu, cảm giác lạnh như băng từ ngón trỏ truyền đến, chảy tới trái tim, sau đó Đường Nhựt cảm giác được rõ ràng một tia lực lượng di động trong đầu.

“Có vẻ là thật sự hữu dụng.”

Bạch Thất cười cười, để cô thu hồi cả tinh hạch còn lại: “Cảm giác mình sử dụng dị năng mệt nhọc rồi, liền hấp thu một viên, muốn tiến hóa từ cấp một

lên cấp hai, hình như là năm trăm viên tinh hạch cấp một.”

Đường Nhược lần nữa hóa thân thành cục cưng tò mò: “Tinh hạch cũng chia cấp bậc hả ?”

“Đúng vậy, Zombie cũng tiến hóa, cũng chia cấp bậc, cho nên tinh hạch cũng chia cấp bậc.”

Bạch Thất ném đầu từ trên cửa sổ xuống, định mang Đường Nhược ra bên ngoài tiến hành luyện tập thực chiến.

Bất kỳ lý luận gì cũng phải trải qua phân tích thực tế mới có khả năng có thể thực hiện.

Đương nhiên trước khi ra khỏi cửa, trước hết phải đến xem bên trong Zombie bị đánh ngày hôm qua có tinh hạch hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Phục Bút (*)

(*) Phục bút là sử dụng lại nét bút trước đó, hình ảnh trước đó, hay chi tiết trước đó thêm một lần nữa. Mà chính ở lần thứ hai này, dù tác giả không nói hết lời, dù người viết có bỏ lửng lơ, người đọc vẫn liên tưởng đến, vẫn nhận thức được việc gì đang xảy ra

Lúc đi ra ngoài, mấy người kia nghe thấy tiếng ồn ào phía sau rạp hát đều đi ra nhìn một chút, thấy Bạch Thất và Đường Nhược, mỗi người một bên lên xe, ba người mới liếc về hai mẹ con ở phía đối diện, bắt đầu tuần tra các gian phòng.

Mẹ con phía đối diện kia không có dị năng, nhìn bộ dạng dường như bị đói bụng đã vài ngày. Ba người không hề lo lắng chút nào cho bọn họ, ngược lại Bạch Thất và Đường Nhược khiến bọn họ ngỡ ngàng một chút, thì ra nơi này còn có chỗ ẩn nấp.

Mỗi gian phòng đều dò xét một lần, không tiếp tục phát hiện thêm những người khác nữa, ba người vây xung quanh cái bàn bắt đầu ăn cơm.

“Ha ha, nhìn con bé vừa rồi da mịn thịt mềm, đáng vẻ thực xinh đẹp.” Hệ Hòa ăn bánh nếp, vừa cười vừa nói.

Kể từ sau khi bọn họ phát hiện mình đã thức tỉnh dị năng, tinh thần diện mạo đều rực rỡ hẳn lên, cả người khác biệt hoàn toàn so với trước kia, càng tỏ ra có khí thế hơn.

“Tao cũng muốn nói cái này, con bé kia để lại ở chỗ trước kia cũng xem như cao cấp, ở khu Nam tao chưa gặp được mặt hàng này, khẳng định lúc trước là tiểu thư đại gia nào đó.”

Khu Nam là một hệ thống hợp đêm đường phố ở thành phố H, ban đêm nhân sĩ muôn hình muôn vẻ đều sẽ tụ tập ở nơi đây, thỉnh thoảng còn có hộp đêm nào đó bình chọn tiết mục trình diễn của mấy cô nàng.

Hệ Thổ nuốt cái bánh, nhấp một hớp nước khoáng, nhẹ giọng lên tiếng: “Mày nói xem, sau này ba anh em chúng ta có thể tìm được cái dạng này không? Ha ha... Hiện tại chỉ tưởng tượng thôi đã thấy có cảm giác.”

Hắn vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt mỉm cười.

Hệ Hòa hai ba miếng nuốt xong miếng bánh, vỗ hệ Thổ nói: “Không nhìn thấy bây giờ trên đường loạn sao? Anh ba, hiện giờ anh tùy tiện đi vào nhà cứu người, nhà ai không coi anh trở thành anh hùng chứ, anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân tự nhiên cuốn cuộn đến, đừng nói một, sau này chỉ sợ ép tới anh thờ không nổi thôi... Ha ha...”

“Đi đi, ông đây chương mất những, tao muốn loại mặt hàng vừa rồi ấy, tao còn chưa từng chơi đùa đại tiểu thư vẫn luôn bắt người ta hầu hạ kia...”, vừa nói vừa ngoảnh mặt về phía hệ lực lượng chép miệng, “Anh Tiểu, cô gái vừa nãy bỏ trốn cùng với tiểu bạch kiểm kia, nếu như sau này có trở lại, ngài cho bản bạc lại chứ.”

Bản bạc trong miệng hắn, cũng chính là muốn trực tiếp đoạt người.

Trước kia, ba người làm bảo vệ ở một cơ quan tài chính chứng khoán lớn, vốn là nơi đó có bảy anh em, về sau mấy người phát sốt, những người không phát sốt bắt đầu lo lắng người phát sốt sau sẽ trở thành zombie, nhưng pháp chế xã hội hai mươi mấy năm lại làm cho những người bình thường không phát sốt không thể xuống tay làm sát thủ, không thể làm gì khác hơn là bỏ mặc mấy người phát sốt, bản thân cuốn vật phẩm chày.

Mà mấy người phát sốt, ba ngày sau khi tỉnh lại lại thức tỉnh dị năng, có dị năng, nhìn lại xã hội người ăn người hôm nay, nhân sinh quan của ba người cũng có chút thay đổi.

Bọn họ không muốn ngồi chờ chết, khi đi ngang qua một siêu thị, nhìn thấy cảnh người người tranh đoạt, đương nhiên không khách khí, cũng đi vào đánh cướp một phen, lúc đánh cướp, còn xảy ra xung đột với người khác. Cuộc sống trước kia ở tầng chót của xã hội, hôm nay lại có thể một tay ném những người trước kia được xưng tụng là tinh anh của xã hội lăn trên mặt đất, có thể được bọn hán quý xuống đất khóc ròng ròng liên tục cầu xin tha thứ, dĩ nhiên càng tăng thêm lòng tin, hào khí tỏa ra càng nhiều.

Không chỉ có như thế, lúc mang vật phẩm từ trong siêu thị ra ngoài, những cô gái lúc trước ghét bỏ bọn họ nghèo khó còn khóc ở trong siêu thị, trong lời nói thể nhưng đều ám chỉ sự ái mộ, nếu không phải anh Tiêu không đồng ý, bọn họ cũng muốn mang mấy cô gái tới nơi này.

Ở trong mắt bọn họ, tận thế so với xã hội trước kia càng thêm đáng yêu.

Ở chỗ này, bọn họ mới là tinh anh, trụ cột vững vàng của xã hội. Người được gọi là anh Tiêu có dị năng hệ lực lượng yên lặng ăn bánh nếp, cũng không nói chuyện.

Hai người nhìn bộ dạng ấy, nháy mắt với nhau. Bọn họ đối với người trước khi tận thế là đội trưởng đội cảnh sát vẫn có chút sợ hãi, mặc dù dị năng thức tỉnh của hán so với hai người đều có chút chênh lệch, nhưng vẫn không sánh được, người ta có thể bày mưu tính kế, đọc sách nhiều hiểu nhiều hơn đây.

Ngay cả lộ tuyến hiện tại cũng là anh Tiêu sắp xếp, nếu không bằng bọn họ thật đúng là trốn không thoát khỏi thành phố H.

Hệ Hỏa lại cầm cái bánh giúp hệ Thổ khuyên lão đại nhà mình: “Anh Tiêu, thật ra thì anh ba cũng nói rồi đấy, có lẽ đôi nam nữ kia sẽ không trở lại, đến lúc đó gặp lại, với bản lĩnh của anh ba, đối lại là người phụ nữ kia có lẽ cô ta sẽ rất cao hứng đấy.”

Cuối cùng anh Tiêu nói một câu: “Hiện tại đừng nghĩ tới vui chơi trước, suy nghĩ thêm về chuyện sau này đi, đồ ăn xong phải xử lý thế nào, phải nghĩ xem đi đâu tìm phẩm”

Hệ Thổ nghe thấy lời khuyên của hệ Hỏa vừa rồi, mặc dù cảm thấy hán không phải đang khuyên lão đại mà khuyên mình, nhưng có vẻ như lời hán và lão đại nói không phải không có lý. Hiện giờ phụ nữ gì đó có thể từ từ, sau này có hết thấy, phụ nữ không phải là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao.

“Anh Tiêu nói rất đúng, chúng ta ăn xong nghỉ ngơi một chút, chờ sau đó lại đi ra ngoài chờ mấy xe vật phẩm tới đây.”

Hiện tại thành phố H rất hỗn loạn, mấy ngày trước trên đường còn có nhân viên cảnh sát vũ trang, hiện tại đều không thấy, tất cả đều là zombie, chỉ cần có can đảm tranh cướp, muốn xe có xe, muốn phòng có phòng, muốn tiền có tiền. . .

Ba người mấy miếng to ăn hết điểm tâm, sau khi nghỉ ngơi sau, sáng sớm hôm sau lúc chuẩn bị ra cửa, đảo mắt lại nhìn thấy một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đứng ở ngoài cửa.

Ba người nhao nhao cả kinh.

Ngạc nhiên là, dáng vẻ người thiếu niên dường như không phải mới vừa xuất hiện ở đây, nhưng vừa nãy bọn họ ăn điểm tâm, lại không nghe được âm thanh của người thiếu niên

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, nhìn thiếu niên, Tiêu ca hỏi: “Cậu có chuyện gì không?”

Thiếu niên vừa mở miệng, lúc định nói mình có thể dùng tám cái đầu sọ để đổi đồ ăn không, lập tức cảm thấy mình đã phạm phải sai lầm ngu xuẩn. Vừa rồi cậu ở tầng một đã trông thấy ba người đàn ông dị năng này, chắc chắn sẽ không thể nào trao đổi đồ ăn với mình, nếu muốn đầu zombie, bọn họ hoàn toàn có thể tự mình đi đánh zombie. Hơn nữa người đàn ông kia có lẽ chỉ vì thấy mình đáng thương, anh ta mới lấy cớ nói muốn đầu zombie để đổi đồ ăn, cho nên cậu dừng một chút, nói: “Lúc mấy anh muốn đi ra ngoài tìm kiếm vật phẩm, tôi có thể gia nhập đội ngũ của mấy người không?”

Ba người sững sờ một lúc, nghe thấy cậu nói muốn gia nhập đội ngũ, cuối cùng Hỏa Hệ không nhịn được cười lên: “Cậu ta muốn gia nhập với chúng ta đi ra ngoài đánh zombie.” Hán vừa nói vừa cười, cuối cùng không nhịn được cười ha ha: “Đừng đùa, cái mạng nhỏ của cậu ấy, vẫn nên ở lại đây, sống lâu thêm đôi ngày nữa đi.”

Thiếu niên mấp máy miệng nói: “Tốc độ của tôi rất nhanh, có thể tự bảo vệ tốt cho mình.”

Ba người lần nữa liếc mắt nhìn nhau, Tiêu ca mở miệng nói: “Cậu còn có mẹ, nhìn dáng vẻ của mẹ cậu vừa rồi, chắc là không có dị năng.”

Lời này nghĩa là bọn họ không thể nào mang theo mẹ cậu ta theo được.

Thiếu niên bậm môi, một lát sau, nói, “Mẹ tôi trước hết có thể ở lại.”

Anh Tiêu nhìn vẻ mặt đều không đồng ý của hai người, cuối cùng gật đầu đồng ý: “Chúng tôi có thể dẫn cậu đi ra ngoài. Nhưng vật phẩm lấy được thuộc quyền phân phối của chúng tôi, cậu chỉ có thể cầm một phần mười chỗ đó.”

Một phần mười, cũng tốt hơn không có gì, thiếu niên gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Luyện Tập

Bạch Thất mang Đường Nhục tới vùng ngoại ô cách rạp hát không xa. Nếu đi sâu vào nội thành, sợ quá nhiều zombie, hai người không ứng phó nổi, nếu đi sâu vào vùng ngoại thành, xăng không đủ, cũng rất phiền phức.

Nhưng cũng may trên đường rất nhiều xe bị vứt bỏ lại ở ven đường. Bạch Thất là loại người đã tồn tại ở tận thế ba năm, rút xăng cũng là chuyện quen tay, nhanh chóng sắp xếp đầy đủ mấy thùng để Đường Nhục mang vào khoảng không gian.

Một đường rút xăng ra, một đường để Đường Nhục dùng sức mạnh tinh thần dị năng cảm nhận zombie ở đằng xa một chút, hai người đến phía trước một cơ quan khoa học kỹ thuật.

Người ở sau tận thế, một đảng đánh quái leo thang, một đảng cướp đoạt vật phẩm, đều đã thành quen, không vợ vét đến mức một tầng cũng không còn gì, đều không có ý nói mình là thợ săn tận thế.

Thợ săn tận thế chính là đi ra ngoài đánh zombie, tìm kiếm vật phẩm dị năng khác.

Hai người đi thẳng vào cửa chính cơ quan khoa học kỹ thuật, dọc theo đường đi cũng không còn gặp phải mấy con zombie, có lẽ mấy cơ quan khoa học kỹ thuật kiểu này đều cần điện để điều khiển, hiện giờ là tận thế, mọi người đều không có ăn, ai sẽ còn quan tâm đến vật phẩm giải trí, dĩ nhiên sẽ chẳng có mấy người tới đây.

Mỗi lần gặp phải zombie, Bạch Thất đều để Đường Nhục trước dùng sức mạnh tinh thần khống chế một chút hoặc để cô quấy nhiễu một chút.

Đường Nhục thử mấy lần, phát hiện hiện tại không khống chế được Zombie nhưng lại có khả năng quấy nhiễu nó, khiến nó có thể thay đổi phương hướng đi đến nơi khác.

Đầu tiên là một con tiếp một con, sau lại biến thành hai con, hai con Đường Nhục cũng có thể quấy nhiễu.

Hơn nữa, Đường Nhục phát hiện sức mạnh tinh thần của mình có thể tạo thành tường chắn.

Cái này là khi cô đồng thời khống chế ba con zombie, sau đó không khống chế tốt sức mạnh tinh thần mới phát hiện ra.

Khi đó Bạch Thất đi bên cạnh cô, vừa dùng băng tinh bắn vào đầu một con zombie, đã thấy bên trái Đường Nhục có hai con zombie đánh tới. Dị năng của anh không đủ mạnh, không thể đồng thời bắn ra ba cây băng tinh, đành phải dùng toàn bộ sức mạnh phi hai cây băng tinh ra xung quanh, theo bản năng lôi kéo cô xoay một vòng, che chở cô ở trong ngực, để lưng của mình đối diện với hai con zombie.

Lúc ấy cũng chỉ là một loại ý nghĩ theo bản năng, muốn bảo vệ cho cô.

Nhưng sau đó cũng không bị zombie đánh tới như trong suy nghĩ, vừa ôm Đường Nhục vừa nhìn, thấy bức tường chắn vô hình vây quanh đang ngăn cách bọn họ với đám zombie.

Cô gái trong ngực mặt đã trắng bệch, thấy anh không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Thật tốt quá, anh không sao.”

Bạch Thất trực tiếp giải quyết hai con zombie, lòng vẫn còn sợ hãi: “Anh không nên để em thử khống chế nhiều như vậy.”

Vốn dĩ, năng lực kia của anh hiện tại hoàn toàn chưa thể bảo đảm, lại có thể để Đường Nhục một lần đối mặt với nhiều zombie như vậy, dù sau đó xảy ra ngoài ý muốn vẫn hoàn hảo không chút tổn hao.

Quả nhiên vẫn còn quá tự phụ, cho là mình có ba năm kinh nghiệm ở tận thế hơn người khác thì sẽ trải qua tốt hơn, mà bây giờ lại sắp khiến hai người mất mạng ở chỗ này.

Cả người Bạch Thất lâm vào trong u ám.

Cho đến khi dị năng của Đường Nhục bị tiêu hao quá độ, sắp ngã thì anh mới bừng tỉnh, đỡ cô vào trong góc ngồi xuống nghỉ ngơi, để cô dùng thỉnh thạch bổ sung dị năng.

Đường Nhục nghỉ ngơi một lát, nhìn thấy gương mặt Bạch Thất vẫn bình tĩnh, cô cũng không biết nên nói gì cho hòa hoãn không khí, đành phải lấy ra một hũ sữa chua mình thích nhất nhét vào tay anh.

Nói thật, sữa chua cô uống một hũ lại ít đi một hũ nữa, hơn nữa cô cũng từ chỗ Bạch Thất mới biết, sau tận thế, động vật ăn cỏ đều vì nguyên nhân phóng xạ bên ngoài mà tuyệt diệt, sau này lại muốn uống sữa chua chỉ sợ cũng không có. Nếu không phải sắc mặt Bạch Thất quá khó nhìn, cô cũng không nỡ cho anh ăn sữa chua.

Bạch Thất nhìn sữa chua trong tay mình một chút, lại nhìn vẻ mặt tiếc hận của Đường Nhục, bị cô ngốc này chọc cười.

Thật cảm động, cô cho rằng đồ bản thân cảm thấy tốt nhất, cũng là tốt nhất ở trong mắt người khác ư?

Giống như kẹo trong mắt đứa nhỏ tốt hơn tiền bạc vậy.

“Cho anh thêm mấy hũ nữa.” Bạch Thất cũng không khách khí, trực tiếp dùng ống hút chọc mở hũ sữa chua.

Đường Nhược: “...”

Được voi đòi tiên!!!

Mặc dù rất không tình nguyện, cũng thật không nỡ, nhưng cô vẫn từ khoảng không gian một lần lấy ra mười hũ đặt ở trước mặt anh.

Lần đầu tiên Bạch Thất uống cái sữa chua này, cảm giác chua chua ngọt ngọt cũng không tệ, cũng rất tự nhiên bỏ cả mười hũ sữa chua vào trong bụng của mình. Thấy Đường Nhược vẫn tro mắt nhìn mình, đành phải lấy ra một hũ đưa cho cô: “Này!”

Mặc dù Đường Nhược thích uống sữa chua nhãn hiệu này, cũng rất có chừng mực, một ngày nhiều nhất chỉ uống một hũ, thứ gì cô cũng không ăn nhiều, đại khái là kiếp trước sau khi ngã bệnh đã thành thói quen.

Đường Nhược vui vẻ nhận lấy sữa chua, cầm ống hút vào uống hết.

Mình uống một hũ thì anh ấy sẽ ít đi một hũ, mà mình kiếm nhiều hơn được một hũ!

Nhìn Đường Nhược uống sữa chua, Bạch Thất từ từ nói: “Chúng ta đợi chút nữa hay là lại hai người luyện tập với hai con đi, vừa rồi do anh quá tự phụ.”

Chuyện lúc trước tuyệt đối không thể phát sinh lần nữa.

Nói đến đây, Đường Nhược nhớ lại, nói: “Vừa rồi hình như em làm ra lá chắn không khí vây quanh.”

Bạch Thất nhớ lại việc xảy ra lúc trước, cũng cảm thấy vừa rồi phía sau mình là lá chắn bao quanh.

Dùng xong tinh thạch, ăn xong sữa chua, Đường Nhược hồi sinh đầy máu, sau khi hồi phục, hai người tiếp tục luyện tập dị năng riêng của mình.

Lần này, Đường Nhược có thêm một sức mạnh dị năng không chế luyện tập thành lá chắn, chính là hướng về phía một con zombie, không ngừng ở trước mặt nó chuẩn bị lá chắn cách ly, sau khi cách ly, lại dùng sức mạnh tinh thần làm nhiều hành động của nó.

Zombie kia bị Đường Nhược hành hạ tới tới lui lui, may mà zombie không có trí khôn, nếu không có lẽ cũng xấu hổ và giận dữ mà chết.

Còn Bạch Thất lại luyện tập số lượng băng tinh.

Dị năng cấp một thường thường chỉ có thể bắn ra được một cây băng tinh. Nhưng sau kiếp trước, hắn đã đạt tới dị năng cấp ba, sắp đạt tới cấp bốn, cho nên đối với hai cây băng tinh, vận dụng ba cây băng tinh cũng có rất nhiều kinh nghiệm. Vừa rồi là ngoài ý muốn mới bắn ra ít hơn hai cây băng tinh, đã chứng tỏ dị năng cấp một cũng có thể bắn ra nhiều cây băng tinh, như thế, tự nhiên muốn nghiên cứu lại thật tốt độ chính xác và sức mạnh của chúng.

Hai người vừa đánh vừa luyện, còn vừa nhìn xem có sản phẩm công nghệ cao nào có thể dùng lại bỏ vào bên trong khoảng không gian. Trong đó lấy không ít chó điện tử, chó này có thể dùng tia hồng ngoại cảm nhận điện tử, là công cụ canh công tốt nhất trong tương lai. Hơn nữa cái này nạp điện cũng hết sức dễ dàng, chỉ cần mở tấm năng lượng mặt trời bên trong nó ra là được.

Quảng cáo của nó chính là: đồ thiết yếu cho nhà lữ hành.

Về sau người thường muốn thỉnh thoảng qua đêm ở tận thế mà nói, công cụ gác đêm thiết yếu như này vô cùng hữu dụng.

Chẳng qua cơ quan kỹ thuật khoa học quá ít zombie, một ngày cũng chỉ đánh bốn mươi mấy con, ra mười cái tinh thạch. Đối với luyện tập dị năng của hai người mà nói, mười cái thật sự không đủ hấp thu hồi phục dị năng.

Giảng co một ngày, hai người đều có chút mệt mỏi, cho nên bọn họ ở ngay trong một gian phòng làm việc ở tầng một bên trong cơ quan khoa học kỹ thuật.

Sau tận thế, trời đất bao la, nơi nào đủ an toàn, nơi đó chính là nhà.

Cục diện chính trị quốc gia sau này cũng sẽ một lần nữa thay đổi, không còn lấy tài lực làm chủ mà sẽ dùng vũ lực làm chủ.

Sau tận thế, người trong xã hội sẽ phân thành ba cấp.

Ở tít trên cao là người có dị năng mạnh mẽ, thứ hai là có quyền lực lãnh đạo, thấp kém nhất là người bình thường không có dị năng.

Sau bữa cơm tối thịnh soạn, Đường Nhược lấy bồn tắm kiểu mới lúc trước lấy ở cơ quan khoa học kỹ thuật ra, tiếp theo lại từ khoảng không gian gian bỏ nước nóng vào trong bồn tắm.

Cô đã muốn ngấm mình trong bồn tắm từ lâu rồi.

Bạch Thất: “...”

Thời gian như ngừng lại, người có dị năng trong không gian rộng lớn này, quả thức quá lôi kéo oán hận.

Nhưng thật tốt quá, cái người có dị năng này là của mình

Là của mình.

Bạch Thất vô cùng hài lòng với ba chữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tắm

Đường Nhược để nước ra, thấy Bạch Thất còn đứng sững ở đó, từ khoảng không gian lấy ra máy tính bảng trong suốt vừa rồi thu vào, đưa tới: “Em tắm trước, anh đợi lát nữa tắm, trước đi ra ngoài coi phim một lát đi.”

Cái máy tính bảng này chắc là công cụ của công nhân viên để lại, lúc lấy ra, phát hiện cái máy tính này có điện, thư mục bên trong còn giữ rất nhiều phim. Đường Nhược xem không hiểu những đề mục này, cũng không có thời gian mở ra nghiên cứu, nên cứ thế bỏ vào bên trong không gian.

Tận thế vào đêm quá sớm, cũng không có tiết mục giải trí gì, bình thường coi máy tính bảng cũng là chọn lựa không tồi.

Thấy cô muốn đi tắm, Bạch Thất cầm lấy máy tính bảng đi ra ngoài.

Muốn ra ngoài cần phải đi qua hành lang, bọn họ thả mấy con chó điện tử cho an tâm, mà zombie ở đây đã bị giết sạch. Ba tầng ngoài ba tầng trong bọn họ đều đã tìm qua, chỉ cần zombie không tụ lại thành nhóm lớn phá cửa, qua đêm ở chỗ này thật ra rất an toàn, cho nên, hai người cũng tự nhiên yên tâm.

Nhưng dĩ nhiên Bạch Thất cũng không đi xa, chẳng qua chỉ kéo một ghế đặt ở cửa ra vào rồi ngồi xuống, sau đó buồn bực ngán ngấm bật máy tính lên, tìm phim được cất giữ bên trong.

Cũng ba năm rồi hắn không coi phim.

Sau tận thế, mặc dù trụ sở thành phố A có cung cấp điện, nhưng lượng một ngày có hạn chế, hơn nữa còn cần giao nộp lượng phí tổn lớn. Kiếp trước Bạch Thất đi tới thành phố A muộn, sau khi nộp phí nhà ở cũng không còn dư thừa vật phẩm cung cấp cho bản thân máy tính như thế này để giải trí tinh thần, mỗi ngày cũng là tập trung cao độ ra cửa đi săn, dĩ nhiên không tiếp tục chạm tới máy tính.

Trước lúc tận thế, chương trình đại học mà hắn học chính là máy tính, nhưng sau đó, còn chưa tốt nghiệp thì tận thế đã tới. Một thân tri thức sau đó cũng vô dụng.

Phim ở bên trong có rất nhiều, phần lớn là chữ Nhật, Bạch Thất xem không hiểu, mở ra một bộ toàn là chữ, tên rất văn nghệ, “Cách một cánh cửa”.

Cái đề mục này đặt ở giờ phút với tình cảnh này, cũng coi như hợp với tình hình.

Phim quay chụp dường như khá đơn sơ.

Người con trai đi ra ngoài mua thuốc không mang ô theo, đột nhiên trời đổ mưa to, người con trai trốn dưới một mái hiên tránh mưa, kết quả là, cửa khê hé mở. Phát hiện cửa kia không khóa, người con trai mang theo hiếu kỳ và kinh ngạc, từng bước từng bước tiến vào bên trong nhà.

Trước đó hai phút, Bạch Thất còn cảm thấy đây là một bộ phim kinh dị, nội dung phim hai phút sau đó, khiến Bạch Thất trợn mắt hốc mồm, ghen ghét nhìn trần trời.

Đây không phải là một bộ phim kinh dị, cái này rõ ràng là một bộ phim ‘hành động’ của Nhật Bản đấy!!!

Đáng thương anh ở tận thế ba năm, thế mà ngay cả phim Nhật trước tận thế được hoan nghênh nhất kết quả đều quên.

Địa điểm quay bộ phim này không còn ở trên giường, mà ở nơi nhỏ hẹp như bồn tắm.

Bạch Thất nhìn hình ảnh người con gái trong phim, cảm thấy người con gái này nếu so từ mọi phương diện kỳ thật đều không dễ coi bằng Đường Nhược.

Sau đó Bạch Thất lại nghĩ tới, Đường Nhược cũng cách một cánh cửa ở bên trong tắm rửa. Mả, làn da trắng nõn nhẵn nhụi và dung mạo trực quan kia

đẹp hơn người con gái trong phim cả trăm lần.

Bạch Thất cảm thấy có thứ gì đó ấm áp chảy ra từ trong mũi mình.

Sờ một chút.

Cmm!! Gần đây quả nhiên nóng trong người.

Kiếp trước làm hòa thượng hai mươi mấy năm vẫn cảm thấy không có gì, hiện tại mới gần gũi hơn một tuần lễ thôi mà!!!

Lúc Bạch Thất đang mang tâm tình phiền não phức tạp tất máy tính, Đường Nhược cũng đã tắm rửa xong, cô mặc một bộ quần áo ở nhà thuần cotton, mở cửa nói với Bạch Thất: “Em để nước ra rồi, anh cũng tắm một đi.” Sau đó, lau tóc đi ra, trả phòng nhỏ lại cho Bạch Thất.

Hiện tại đã không có điện và internet, nhưng Đường Nhược mang theo rất nhiều đèn đóng quần dã ngoại, hơn nữa ở chỗ này đèn cũng thu được rất nhiều năng lượng mặt trời.

Cho nên trong văn phòng nhỏ nhỏ cũng được coi như là sáng sủa.

Kết quả của sáng sủa chính là: hình ảnh mỹ nhân đi tắm càng thêm gay mũi.

Quả thực là khiến người ta say lòng, tim đập thình thịch.

Bạch Thất giữ chặt lỗ mũi, cầm lấy máy tính báng lách vào trong văn phòng.

“Này, cho em xem phim với.” Đường Nhược ở bên ngoài gọi, nghe thấy bên trong không trả lời mình, cũng không hỏi nữa, cầm lấy máy sấy bắt đầu sấy tóc.

Cô vừa sấy vừa cảm thán khoa học kỹ thuật thế giới này phát triển. Giống như cái máy sấy này, hoàn toàn không cần điện cũng có thể sử dụng được.

Lúc này, cách một cánh cửa, về mặt Bạch Thất ngồi ở trong bồn tắm lại hết sức khó coi.

Nói với cô, về sau vẫn nên phân giường ngủ riêng đi.

Mất nửa giờ, Bạch Thất tắm xong, lúc định lấy nước giặt quần áo luôn một thể, mới phát hiện nước hình như hơi đen?

Hai ngày mình không tắm lại bẩn đến vậy sao?

Lúc trước bọn họ vẫn xả nước tắm để giặt, cũng không giữ lại nước, dĩ nhiên không thấy nước là bẩn hay sạch.

Mở cửa, nhìn thấy Đường Nhược đang vui vào ghế đọc sách, nhìn vẫn là “Lịch sử Hoa Quốc cận đại”.

Bạch Thất: “...”

Cuốn sách nghiêm túc như vậy cùng với hình ảnh phim sex Nhật Bản vừa nảy của mình thực không chung một đường mà.

Tâm trạng Bạch Thất có hơi suy sụp.

Đường Nhược nhìn thấy cửa mở ra, Bạch Thất đã tắm xong, cho nên khép sách lại, nói: “Anh tắm xong rồi à, không có chút cảm nhận nào về công hiệu xoa bóp của bồn tắm à?”

Cái bồn tắm kia còn có chức năng xoa bóp toàn thân, tiêu trừ mệt nhọc vô cùng tốt, cũng là một trong những chức năng của bồn tắm thông minh

Bạch Thất: “...”

Nghe cô nói đến cái này, tâm trạng Bạch Thất càng thêm suy sụp.

Đường Nhược thấy Bạch Thất nhìn cô chằm chằm, bị nhìn đến mức không được tự nhiên, đành phải lần nữa tìm đề tài: “Anh có phát hiện thấy tắm rửa xong nước rất bẩn không, chẳng lẽ chúng ta bị dính rất nhiều máu zombie sao?”

Lúc này Bạch Thất mới nhớ tới cái vấn đề này, tự nhiên thu lại tâm trí đang ngổn ngang, bắt đầu chủ đề nghiên cứu học thuật: “Anh cũng đang muốn nói cái này.”

Đường Nhược: “...”

Nhìn về mặt vừa rồi của anh xem, rõ ràng không phải muốn nhắc tới mà.

Dĩ nhiên là hai người cùng nhau thảo luận một chút về vấn đề nước bồn tắm.

Đường Nhược nói: “Nước này là từ suối nước bên trong không gian, em nghĩ nước khoáng quá lãng phí, mới đun nóng nước này thành nước tắm.”

Bạch Thất để Đường Nhược lấy nước ra ngoài lần nữa làm thí nghiệm.

Hai người đặt tay của mình ở trong bồn tắm chứa đầy nước. Qua hồi lâu, hai người nhìn thấy nước trong bồn tắm dần dần biến thành màu đen, mặc dù chỉ đen một chút, nhưng hai người vẫn một mực quan sát nên phát hiện ra.

Đường Nhược rút tay lại nhìn một chút: “Em cảm thấy tay trắng ra.”

Bạch Thất hết chỗ nói, vẫn thật lòng nói: “Cái đó do ngâm lâu quá.”

Đường Nhược không phục, nhìn kỹ một chút, đợi một lát, vẫn cảm thấy tay của mình trắng ra: “Trắng ra thật mà, chẳng lẽ cái này là nước làm trắng đẹp?”

So sánh với nhận định nước trắng đẹp của Đường Nhược, Bạch Thất cũng không nghiên cứu ra thêm được cái gì, hơn nữa, hiện tại nhìn kỹ, cảm thấy hai người đúng là gần đây cũng có chút trắng ra, cho nên cũng chỉ có thể tạm kết luận: cái nước này có công hiệu mạnh mẽ trong việc tẩy đen thành trắng đẹp.

Chuyện đã làm xong, kể tiếp dĩ nhiên là đi ngủ.

Đường Nhược đặt nệm ở tường bên cạnh, lại hết sức tốt bụng trải tốt giường chiếu, còn mắc màn, mình nằm ở bên trong, vị trí trống bên ngoài tặng cho Bạch Thất.

Dáng vẻ hết sức bình thường.

Nhưng mà quả thực cũng vô cùng bình thường, bởi vì từ khi cô xuyên qua đến giờ, hai người cũng thật sự chưa từng phân giường ngủ.

Bạch Thất: “...”

Trong lòng anh trần trở một hồi, lại nghĩ tới sau tận thế, rất nhiều người thường xuyên treo ở trên miệng câu nói kia ‘Có tiện nghi không chiếm là kẻ ngu’. Bạch Thất yên lặng bỏ qua nội tâm gào thét, lòng bàn tay nóng hổi, sắc mặt bình tĩnh, một dáng vẻ đắp chăn bông nói chuyện phiếm nằm bên cạnh Đường Nhược.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Ngủ

Hai người nằm ở trên một giường, hiện giờ buổi tối không bị phát sốt, mà cũng không có những tiết mục tiêu khiển khác, cho nên Đường Nhược nói: “Bạch Ngạn, chúng ta lấy máy tính bảng ra coi phim chút đi.”

Bạch Thất: “...”

Anh dám mang thứ đó ra cho cô xem sao?

Bạch Thất nói: “Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai chúng ta còn định đi thu thập chút vật phẩm.”

Dù sao cô cũng thích cái sữa chua kia, phải đi đến tổng đại lý công ty chế phẩm sữa kia trong nội thành xem sao, có thể mang về thì mang về chứ sao.

Đường Nhược chu miệng, xong xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía anh.

Một sợi tóc xẹt qua chóp mũi Bạch Thất, cảm giác hơi ngứa.

Chỉ chốc lát sau, Đường Nhược ngủ mất. Dáng ngủ của cô không tốt, lúc ngủ, sẽ không ý thức được mà lăn về một bên, cuối cùng cả người lăn đến bên cạnh Bạch Thất. Cánh tay Bạch Thất bị chen chúc khó chịu, vươn tay nhẹ nhàng vượt qua đầu của cô, thế là người nào đó càng thêm tự nhiên lăn ra khỏi chân của mình, lăn vào trong ngực Bạch Thất, thuận tiện còn dịch chuyển, tìm một vị trí thoải mái hơn.

Bạch Thất: “...”

Cuối cùng anh cũng thấy được tư thế ngủ giống với trục xoay máy giặt của người nào đó!

Chỉ là ...

Hơi thở này, chỉ thuộc về cô...

Sau đó Bạch Thất nhớ tới bộ phim trong máy tính bảng vừa rồi...

Cmm, hiện tại đứng lên nói phân giường còn kịp không!

Ở không gian trong mộng, Đường Nhược không phải bận rộn bình thường, cô đang sửa sang lại nhà kho, muốn chuyển một vài vật phẩm sẽ không quá hạn, tạm thời vẫn chưa sử dụng đến ra bên ngoài, dọn ra cho nhà kho có thêm nhiều chỗ.

Cô đi bên ngoài nhà kho nhìn ruộng đồng một chút, phát hiện những cái cây được cấy ghép kia trông rất tươi tốt, đều trồng ở trên mảnh ruộng này, lại vên vên qua một tuần lễ, cây ăn quả lớn lên với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Cái này nghĩa là, cây trồng trong ruộng ở không gian mọc nhanh hơn ở ngoài.

Trong mộng, Bạch Thất cũng vô cùng bận rộn, trên ý nghĩa truyền thống, anh cũng chỉ làm một người đàn ông, đều sẽ mộng, triệt triệt để để cảm nhận một lần lời nói của người xưa ‘Chuyện như mộng xuân không dấu vết’ ‘Từ đó quân vương không lâm triều’.

Sau nửa đêm, Đường Nhược lại đột nhiên ngồi dậy. Đường Nhược vừa ngồi dậy, Bạch Thất cũng lập tức tỉnh, tận thế ba năm, mỗi lần dùng sinh tử đồ lấy tính cảnh giác cũng thật không phải một vài lần.

Chẳng qua là, nhớ tới vừa rồi còn làm ở trong mộng, Bạch Thất khổ sở nhắm mắt lại.

Đường Nhược dựa vào mặt anh rồi nhẹ nhàng nói: “Bên ngoài có người tới, còn mang theo một đám zombie.” Trong bóng tối, hai người vốn ở cùng trên một giường lớn, lúc Đường Nhược nhích tới gần anh nói chuyện, thật ra thì miệng gần phía miệng anh, hơi thở quét qua mặt anh, khoảng cách gần như vậy, chỉ cần tiến về phía trước một chút là có thể chạm vào nhau.

Còn có giọng nói nhẹ nhàng kia nữa, hơi khàn mang theo âm điệu lười biếng gọi cảm khi vừa tỉnh dậy...

Hơi thở của Bạch Thất tán loạn, càng thêm khổ sở.

Lại vào lúc này, còn có thể nghĩ chuyện này. Đường Nhược nói xong, nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng cửa cuốn bị kéo lên.

Cuối cùng Bạch Thất cũng dứt bỏ tâm tư khác, lôi kéo Đường Nhược đứng lên, cẩn thận ra cửa, nhìn xuống dưới tầng.

Trong bóng tối, chỉ thấy phía trước là bóng dáng của những người nghi là may mắn sống sót, vừa hét lên, vừa hoảng loạn chạy trong hành lang của cơ quan khoa học kỹ thuật. Phía sau bọn họ là một loạt người có dị năng, cuống quýt sử dụng dị năng hoa mỹ chống cự lại bóng đen to lớn hơn ở phía sau. Những bóng đen này chính là zombie, bên trong dường như còn xen lẫn zombie tiến hóa sơ bộ, zombie cấp một. So sánh với zombie lúc ban đầu, các giác quan của zombie cấp một đều có chỗ phát triển, bọn chúng nhìn thấy ‘thức ăn’ còn có thể chạy chậm theo.

Trong đám người may mắn còn sống sót chắc là có không ít người bị thương, dường như cảm nhận được hương vị thịt tươi mạnh mẽ, đám zombie đều vô cùng hưng phấn, phấn đấu quên mình cố gắng tiến lên.

“Nhanh, mau vào...” Người giữ cửa bên cạnh người có dị năng vừa thúc giục, vừa ném dị năng hệ thủy về phía đám zombie ở phía sau.

“Không nên tiến vào quá sâu, cứ đứng cạnh cửa, hiện tại không biết bên trong có zombie hay không.” Một người lên tiếng, thành công ngăn trở mọi người tiến vào sâu hơn.

Qua hồi lâu, tất cả mọi người tiến vào trong cơ quan, dị năng lượng hình hết sức nhanh chóng để cửa cuốn xuống.

Zombie nhận thấy cách trở, thể lực đói bụng khiến cho đám bọn chúng phát ra tiếng kêu a a, trong đêm tối, chỉ có bầy zombie kéo dài tiếng a a, khiến người ta tự dưng cảm thấy sợ hãi, do đó sinh ra tuyệt vọng.

Trong bóng tối, cơ thể Đường Nhược cũng không khỏi run lên một, từ đó tới giờ, mặc dù nhìn như cô mang đến cho Bạch Thất nhiều ích lợi, nhưng kỳ thật cũng được Bạch Thất bảo vệ vô cùng tốt. Trực tiếp nhất mà nói, cô thật sự chưa từng nhìn thấy cảnh tượng zombie xuất hiện đồng thời như vậy, cũng chưa từng trực tiếp nghe thấy tiếng cả bầy zombie kêu lên.

Thật ra thì nếu như không có Bạch Thất, có lẽ cô cũng không thể sống ở tận thế này nổi một ngày.

Tay chân Đường Nhược mềm nhũn, lúc sắp ngã thì rơi vào vòng ôm ấm áp. Trước đó Bạch Thất chỉ lo Đường Nhược nhìn thấy màn này sẽ sợ, mọi lúc đều chú ý đến tình trạng của cô.

“Đừng sợ, có anh ở đây.” Bạch Thất nhẹ nhàng nói, đưa cô về phòng làm việc.

Đội chút nữa nhất định bọn họ sẽ tới đây kiểm tra một lần, hai người mặc quần áo ở nhà, phải thu dọn đồ trên người một chút.

Ở tầng dưới, mọi người dò xét cửa bên cạnh một lượt, lại bắt đầu điều tra những chỗ khác.

Trong đám bọn họ có ba dị năng hệ Hỏa, còn có rất nhiều người đều mang theo đèn pin và đèn chiếu sáng.

Sau khi từ từ điều tra một phen, bọn họ phát hiện, bên trong tầng một của cơ quan khoa học kỹ thuật này không có zombie, mặc dù không có zombie, nhưng lại có thi thể zombie.

Ba người có dị năng hệ Hoà liếc mắt nhìn nhau, từ từ lên trên tầng điều tra. Nếu cái chỗ này an toàn, bọn họ muốn dùng làm điểm dừng chân tạm thời.

Bọn họ đều là người học đại học ở thành phố H, bên trong có giáo viên và học sinh, còn có quản lý lâu năm. Vốn bây giờ là tháng tám, trường học còn đang được nghỉ hè, nhưng đã có vài người đến trường học.

Trước tận thế ba ngày, nhân viên nhà trường cũng phát hiện bất thường nhỏ trong trường học, cho nên sắp xếp tất cả bọn họ vào bên trong sân vận động trường học. Ba ngày trước đó vẫn tốt, nhưng ba ngày sau, càng nhiều người phát sốt vào ban đêm biến thành zombie, cũng may sân vận động trường học khá lớn, học sinh cũng không nhiều, trong đó có mười mấy học sinh đã thức tỉnh dị năng bối rối phát hiện ra dị năng của mình, bảo vệ phần lớn người bình thường không có dị năng trốn ra sân vận động. Nhưng trong lúc nghỉ hè, phòng ăn trường học cũng không chuẩn bị nhiều vật phẩm, nơi này thầy trò lại nhiều, một đoàn người tiết kiệm ăn đơn giản dùng, cũng cảm thấy vật phẩm vô cùng thiếu thốn, tiếp tục ở lại, có lẽ không đợi được cứu viện đến thì mình đã chết đói trước rồi, đương nhiên là thừa dịp trời không mưa không nắng ra khỏi trường...

Ba người có dị năng hệ Hòa giờ ngọn lửa từ từ lên lầu, lúc nhìn thấy chó điện tử trên hành lang đã cảm thấy trên lầu sẽ có người, quả nhiên rẽ vào cầu thang đã nhìn thấy một người đàn ông mặc toàn đồ đen lôi kéo một người con gái cũng mặc áo sơ mi đen giống vậy đứng ở trên hành lang, đều cảm xằng công bình nhìn bọn họ.

Thật ra thì Bạch Thất cũng rất trẻ trung, là một thanh niên tuấn tài, khi tận thế bộc phát, anh cũng là một sinh viên đại học vừa tròn hai mươi mốt tuổi, nhưng anh gặp người ở tận thế ba năm, rửa trôi đi cái khí chất non nớt của tuổi dậy thì, khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy ngoại trừ mặt anh, nhìn không ra chỗ nào có thể sử dụng hai chữ ‘thiếu niên’ để hình dung.

“Ngại quá, nửa đêm chúng tôi tới đây quấy rầy.” Một học sinh đeo kính mắt, tướng mạo vô cùng nhã nhặn nhìn thấy bọn họ, cũng chỉ sững sốt một chút, vô cùng lễ phép mở miệng.

Bọn họ vừa từ trong trường đại học đi ra ngoài, còn chưa thoát khỏi văn minh giáo dục đã trở thành khuôn phép, “Tôi tên là Hứa Bản Minh, cậu ấy là Hoàng Bác Văn, đây là Lý Phi Dược. Chúng tôi cùng người ở dưới lầu, tất cả đều là học sinh trường S. Vì hôm qua đột nhiên ở trong trường học gặp chút chuyện, cho nên bây giờ mới đến đây định nghỉ ngơi sửa sang bên trong một chút...”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Sinh Viên Đại Học D

Edit: Nếp

Beta: Sakura

Bạch Thất nhìn thấy bọn họ, chậm rãi cắt đứt lời nói: “Trên tầng này không có zombie, chúng tôi còn muốn ngủ, xin đừng quấy rầy nữa, ngày mai chúng tôi sẽ rời đi.”

Hứa Bản Minh nhú mày khi thấy Bạch Thất dường như không kiên nhẫn nghe hán giải thích, hán cũng nén đề lại chút không vui ở trong lòng, nói ngắn gọn: “Cố lẽ chúng tôi sẽ ở lại chỗ này mấy ngày, nhưng mà gian phòng này của mấy người, chúng tôi nhất định sẽ không đi vào quấy rầy.” Vừa nói vừa chào hỏi một chút rồi mang theo hai người dị năng hệ Hòa khác đi xuống tầng.

Bạch Thất thấy bọn họ đi xuống tầng, cũng mang Đường Nhượng trở về phòng, đóng cửa.

Dưới tầng một đám người, mặc dù Đường Nhượng có thể cảm giác được chuyện bên ngoài, hai người cũng không thể không dọn dẹp chần mán, ai biết bọn họ có thể đột nhiên xông tới hay không. Đối mặt với việc không biết tình huống tiếp theo ra sao, hai người cũng đã học được cẩn thận hơn.

Không có giường ngủ, Bạch Thất để cho Đường Nhượng tựa vào vai mình nghỉ ngơi. Đường Nhượng cũng không khách khí, trực tiếp tựa vào vai Bạch Thất, sau đó lấy ra một cái chăn che ở trên người hai người, bởi vì ban đêm ở tận thế quả thật rất lạnh.

“Anh định không ngủ sao?” Đường Nhượng hỏi anh.

Cửa thả hai con chó điện tử, chỉ cần có người phá cửa đi vào, bọn họ thực sự có thể lập tức phát hiện.

Bạch Thất sờ tóc của cô: “Em ngủ trước đi.” Dù sao bị một đám người quấy rầy, anh cũng không buồn ngủ, hơn nữa, nếu sau khi ngủ lại mơ thấy chuyện kia thì thật không ngủ còn hơn!

Lầu dưới rõ ràng có người bị zombie đả thương, người bị lây bệnh, virus sẽ ẩn núp ở trong cơ thể hán, khoảng sau ba ngày mới có thể biến dị thành

zombie, đến lúc đó, nơi này cũng thật sự không còn tính là nơi an toàn.

Sau tận thế, nhất là thời kì ban đầu, nơi nào rộng rãi, nơi đó có người chiếm

Muốn tìm nơi chỉ dành cho hai người thật sự khó.

Kiếp trước thật ra Bạch Thất cũng đi khắp các căn cứ thành phố, cùng người ta lập nhóm tìm đồ, sau đó những thứ không hữu dụng thì mang về các căn cứ đổi lấy thứ mình cần, loại nghề nghiệp này, ở trong tận thế gọi là thợ săn.

Nhưng hiện tại anh đã vô cùng chán ghét cuộc sống phiêu bạt như vậy.

Bên kia, ba người có dị năng hệ Hỏa cũng trở về với mọi người, nói cho họ, trong cơ quan khoa học kỹ thuật này không có zombie, trên tầng có một nam một nữ, nhưng cũng là loài người, để cho mọi người an tâm.

Mọi người dĩ nhiên muốn hỏi, trên tầng là ai, có dị năng hay không ...

Hứa Bản Minh cũng không trả lời những cái về sau, nhưng nhìn thấy hai người có thể thật sự dọn dẹp sạch sẽ cơ quan khoa học kỹ thuật, nhất định là hai người sở hữu dị năng.

Hơn nữa dị năng cũng không yếu, không thấy hai người vừa rồi trong đêm đen cũng lộ ra mùi vị sạch sẽ sao.

Sau nửa đêm bị giầy vò, nhóm người dưới tầng một cũng không tiếp tục lên tầng hai, một lát sau, Bạch Thất tiếp tục nói năng hùng hồn đầy lý lẽ với Đường Nhượng xong cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mặt trời ló rạng ở phía đông, nhiều zombie ở bên ngoài chuyển qua chỗ tối ẩn nấp.

Có vài người ở tầng dưới đã tỉnh, hoặc rửa mặt hoặc ăn điểm tâm.

Trên tầng, tối hôm qua Bạch Thất và Đường Nhượng tựa vào nhau ngủ, ngủ rồi ngủ, Đường Nhượng lại lặn vào trong ngực người nào đó, vùi vào cơ thể anh, lay không được.

Bạch Thất bất đắc dĩ, nhưng lại sợ ban đêm quá lạnh, nếu mình đứng dậy rồi đi, sợ người con gái trong ngực bị lạnh, đành phải mơ mơ màng màng tập trung tinh thần chịu đựng tia máu ứ đọng nơi đáy mắt nghỉ ngơi đến buổi sáng.

Mặt trời vừa ló, nhiệt độ tăng trở lại, Bạch Thất nghe thấy tiếng động dưới tầng, cũng buông Đường Nhượng ra, mình vệ sinh cá nhân đơn giản.

Lấy bản đồ ra, vừa sắp xếp lộ tuyến hôm nay, vừa chờ Đường Nhượng tỉnh lại.

Một lát sau, lại đợi được tiếng người ở tầng dưới gõ cửa. Người còn ở dưới tầng một, Đường Nhượng còn đang ngủ ngay lập tức ngồi dậy, vô ý thức thu chân, nói: “Có người tới!”

Sau đó, hai người thật sự nghe được tiếng gõ cửa.

Bạch Thất không đi mở cửa, mà nói: “Chúng ta đợi họ đi, lập tức rời khỏi nơi này.”

Anh định còn muốn ở đây luyện tập kỹ năng của hai người, nhưng nếu như ở lại chỗ này, không chỉ có bó tay bó chân, còn có thể bị người ta phát hiện bí mật của cô.

Đường Nhượng gật đầu, hiện giờ cô đối với việc đi đâu làm gì, một chút khái niệm đều không biết, chỉ cần Bạch Thất nói, cô cứ đi theo Bạch Thất là được.

Đối với cô gái ngoan như vậy, Bạch Thất rất hài lòng, sau đó mở cửa phòng.

“Vị này....ngài” Lúc đầu Hứa Bản Minh muốn gọi bạn học Bạch Thất này, nhưng nhìn thấy khí thế của Bạch Thất đứng ở cạnh cửa, thật sự không thể gộp chung anh với khái niệm học sinh kia được, không thể làm gì khác hơn là đổi lại cách gọi, gọi ngài.

“Dưới tầng chúng tôi đã làm một ít bữa sáng, hai vị cũng có thể đi xuống dưới tầng ăn cùng, nhiều người càng thêm vui.”

Thật ra hẳn cũng chỉ giống như lôi kéo hai người mà thôi, mặc dù trong đám người bọn họ có không ít người có dị năng, nhưng có nhiều người bình thường hơn, cho nên đối với hai người Bạch Thất Đường Nhượng này có thể bằng sức mạnh dị năng của mình họ dọn sạch cơ quan khoa học kỹ thuật này mà nói, lôi kéo là tính toán tốt nhất.

“Không cần, chúng tôi còn có chút đồ ăn, chờ chút nữa chúng tôi sẽ rời khỏi nơi đây.” Bạch Thất trực tiếp từ chối.

Hứa Bản Minh không đạt được mục đích, cũng không lộ vẻ lúng túng, cười cười đi mất.

Hai người ăn điểm tâm, sửa sang lại đồ, đi xuống tầng.

Đối với một nam một nữ trên tầng, rất nhiều người tầng dưới đã tò mò nguyên một đêm, nhìn thấy Bạch Thất đưa Đường Nhược sạch sẽ thông dong xuống tầng, tất cả mọi người không nhịn nổi đều nhìn sang.

Đường Nhược: 囧.

Ánh mắt này cảm giác này, sao giống như đi trên thảm đỏ ở trên màn ảnh vậy.

Cô vốn cho rằng cái cầu thang thông với phòng làm việc này nằm trong góc nên rất khuất.

Hiện tại vì cái gì cứ ‘quang minh chính đại’ như vậy.

Hứa Bản Minh đang muốn đứng lên giới thiệu một chút, đã nghe thấy một nữ sinh ngạc nhiên cao hứng kêu lên: “Bạch Ngạn!”

Mọi người quay đầu lại nhìn nữ sinh kia, rất nhanh, có học sinh nghe được hai chữ ‘Bạch Ngạn’, ánh mắt nhìn Bạch Thất bắt đầu nóng bỏng.

Nơi này cũng không phải là toàn bộ đều là sinh viên đại học S, còn có sinh viên đại học D, bởi vì hai trường học gần nhau, nên lúc trước hiệu trưởng mới tập trung người có thể tìm được ở hai trường học vào một chỗ.

Mà hai chữ ‘Bạch Ngạn’ này ở đại học D mà nói, không chỉ đại diện cho một cái tên, mà còn đại biểu cho một loại vinh quang.

Người này nghe nói là học sinh trao đổi, ở nước ngoài hai năm thi về nước, sau đại diện trường học tham gia một giải đấu chương trình máy tính cấp quốc gia, kết quả người này dễ dàng cầm giải nhất, còn chưa tốt nghiệp đã được một công ty trong nước mà người ta sút đầu mê trán cũng không vào được mời vào làm việc. Chỉ là, nghe nói Bạch Ngạn còn vô cùng ghét bỏ từ chối công ty đó, nguyên nhân là trong nhà người ta có đầy tiền, có thể để người ta trực tiếp mở công ty chơi một phen.

Người này vừa có năng lực lại có bề ngoài phú nhị đại, có một khoảng thời gian, là chủ đề tám chuyện say sưa trong miệng sinh viên đại học D.

Nhưng bất kể như thế nào, Bạch Ngạn cũng xác xác thật thật để cho đại học D rực sáng một phen, để đại học D lớn mạnh hoàn toàn xứng đáng trở thành trường kỹ thuật số 1 Hoa quốc.

Một tiếng ‘Bạch Ngạn’ này khiến không ít người ngừng lại động tác trong tay, đứng lên nhìn Bạch Thất.

Nữ sinh kia lại càng hưng phấn, cứ thế tiến lên, muốn kéo Bạch Thất, sau khi bị Bạch Thất né tránh, cô ta còn chưa phát hiện ra, vẫn hưng phấn như cũ, nói: “Thật tốt quá, không nghĩ tới có thể gặp cậu ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Vị Hôn Thê

Bạch Thất tìm tòi trong trí nhớ một lần, thật sự không nhớ rõ nhân vật này, đành phải nhún mày nhìn Đường Nhược ở bên cạnh.

Đường Nhược: “...”

Đường Nhược nhìn về phía anh, ánh mắt kia ẩn chứa tin tức, lại để cho Bạch Thất đọc hiểu.

Bên trong viết rất rõ ràng: đừng đùa, người đến anh còn không biết, em càng không có khả năng quen biết, cho đến bây giờ, ở nơi này em chỉ quen mỗi anh!

Phát hiện này khiến Bạch Thất không tự chủ được, cười lên.

Khóe miệng Bạch Thất mang theo nụ cười, đuôi mắt lộ ra cẩn thận và dịu dàng động lòng người.

Nhưng mà, đối tượng lại không phải là mình.

Nữ sinh kia nhìn thoáng qua, miệng hạ xuống. Lại nhớ lại, rất nhiều người đều nói Bạch Ngạn có chứng mù mặt, nên lại lần nữa nhắc tên của mình: “Minh là Tô Vũ Vy đó, cậu không nhớ sao, chúng ta là bạn học cấp ba, hiện giờ cùng đại học, còn chung một khoa.” Thấy dáng vẻ không nhớ ra được của anh, có chút thất vọng đôi chút, “Thầy Trương cũng ở bên kia, cậu cũng đi qua chào hỏi thầy đi chứ, bọn mình cũng không nghĩ tới có thể gặp cậu ở nơi này, thầy nhìn thấy cậu chắc chắn sẽ rất vui.”

Nói đến thầy Trương, ngược lại lần này Bạch Thất có đôi chút ấn tượng về nhân vật này, đây là thầy giáo chủ nhiệm lớp anh, nếu tận thế không xuất hiện, có lẽ sẽ còn là thầy hướng dẫn thực sĩ cho anh nữa.

Đương nhiên Bạch Thất để Tô Vũ Vy dẫn đường đi gặp thầy Trương một chút.

Thầy Trương hơn 40 tuổi, vốn cũng là người trung niên ôn hòa, chẳng qua do nguyên nhân mấy ngày qua sống không tốt, tinh thần có chút không tốt.

Thầy Trương dù không dạy được nhiều tiết, nhưng dù sao cũng là trông thấy học sinh đặc ý nhất từ trước tới nay của mình, hai mắt cũng sáng rực lên: “Nghỉ hè còn nói chờ con về làm đề tài, nào biết rằng nghỉ hè còn chưa qua, tận thế đã tới.”

Đối với những thứ như nghỉ hè bài tập gì đó của ba năm trước đây, Bạch Thất đã quên bằng sạch không còn lại chút nào, hôm nay nghe thấy lời này, cũng chỉ là tiếp lời nói linh tinh với thầy Trương một chút thôi.

Thầy Trương nhìn thấy thiếu nữ bên cạnh Bạch Thất, mà cô gái kia trắng nõn nà, duyên dáng yêu kiều, tự nhiên hỏi: “Vị bạn học này là...”

Bạch Thất rất tự nhiên mở miệng nói: “Hôn thê của con.”

Bốn chữ này vừa nói ra, Bạch Thất đã cảm thấy bốn chữ này so với ba chữ ‘Là của mình’ hôm qua còn hài lòng hơn.

Đúng vậy, vị hôn thê, có thể danh chính ngôn thuận giờ rồi!

Mặc dù đối với xưng hô thế này có chút kinh ngạc, nhưng mà quả thật hai người cũng đã thật sự đính hôn, Đường Nhược lập tức bình thường trở lại, cũng không lộ ra vẻ xấu hổ, hơi mỉm cười theo Bạch Thất gọi một tiếng, thầy Trương.

Bộ dạng biết điều như vậy khiến Bạch Thất vô cùng hài lòng, hai người nắm tay thật chặt.

Thầy Trương cũng xem qua tin tức Bạch Thất và Đường Nhược đính hôn trên báo chí, bây giờ thấy hẳn nói như vậy, cũng nghĩ tới, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là nhị tiểu thư nhà họ Đường.”

Bạch Thất nói: “Đúng vậy, Đường Nhược.”

Hai người nói chuyện phiếm, cũng không chú ý tới về mặt Tô Vũ Vy ở bên cạnh. Dù cô ta nhìn thấy Bạch Ngạn mang theo Đường Nhược xuống dưới tầng, trong lòng đến cùng vẫn ôm lấy một chút ý nghĩ dù chỉ là quen biết, mà hiện giờ nghe thấy khẳng định đây là hôn thê của anh, khó chịu trong lòng quả thực không chỉ có một ít.

Cô ta là bạn học cấp ba của Bạch Ngạn, mặc dù Bạch Ngạn là lớp mười một năm đó mới chuyển tới trường, nhưng nhân vật tài năng vô song như vậy, căn bản không có nữ sinh nào có thể cưỡng lại được. Thời điểm lớp mười hai, cô ta ngày đêm không ngừng cố gắng, mới được như ý nguyện thi vào cùng trường đại học với anh, chỉ là còn chưa kịp làm cái gì đã thấy Bạch Thất ra nước ngoài làm học sinh trao đổi, chờ anh trở lại, còn chưa kịp làm cái gì đã thấy trên báo viết, anh đã cùng nhị tiểu thư nhà họ Đường đính hôn.

Tô Vũ Vy cũng từ trên báo chí nhìn thấy hình chụp của hai người, nhưng đại khái là trước đó hai người bất hòa, trên ảnh chụp không phải là chụp ảnh chung, mà là hình chụp lên hai người được đặt cùng nhau.

Mà vợ Bạch Thất này trừ dung mạo thì cũng là nhân vật có nhiều chuyện để nói, Đường Nhược này chỉ dựa vào việc là con ông cháu cha trong nhà là đáng để nói tới.

Cho nên trên báo chí miêu tả sinh động như thật, Đường Nhược kiêu căng tùy hứng như thế nào, tiêu tiền như nước, còn đào ra đề tài cô ở đại học F có một người bạn trai.

Nếu không phải Hoa quốc có văn bản quy định rõ ràng, cấm toàn bộ người chưa đến tuổi trưởng thành được tự do sống một mình, nếu phát hiện, trực tiếp phản xử tù có thời hạn. Pháp luật không bằng heo chó, báo chí cũng có thể mang nhị tiểu thư nhà họ Đường viết thành tiểu thư thế gia đi hộp đêm có thai.

Vốn là nghĩ tới, một nhân vật trời quang trăng sáng tựa thiên tiên như Bạch Ngạn nhất định sẽ chường mắt loại phụ nữ như vậy, nào biết đầu rằng lại thật sự nhìn thấy hình ảnh bọn họ tay trong tay thân thiết đứng chung một chỗ.

Lúc đang tiếp chuyện phiếm thầy Trương thì nghe thấy tiếng xe cảnh sát ở bên ngoài, ngoại trừ tiếng xe, còn có tiếng súng và loa phóng thanh. Loa phát thanh là tiếng đã được ghi lại, tới tới lui lui hai câu.

Virus khuếch tán nghiêm trọng, quân đội ở ngoại ô thành phố H thành lập trụ sở tạm thời ở phụ cận đại học XX, hoan nghênh nhân sĩ sở hữu dị năng có thể trực tiếp tới gia nhập quân đội.

Nếu tạm thời không có năng lực, trước tiên có thể núp ở trong nhà, trong nhà có người thì cửa sổ treo mảnh vải hoặc quần áo trắng, trong nhà bị zombie cô lập treo đồ hoặc quần áo màu đỏ, sau khi quần đội được sắp xếp ổn thỏa sẽ cứu từng người một ra.

Nghe thấy lời nói như vậy, tất cả mọi người có chút cao hứng, trong tận thế, mang cho người ta hi vọng có đủ lực đánh một kích là trúng chính là quân đội chính phủ. Trong đó có người đứng lên lớn tiếng nói: “Bây giờ chúng ta hãy cùng đến trụ sở quân đội tạm thời đi.”

Dĩ nhiên, rất nhiều người hưởng ứng suy nghĩ của hắn.

Trong đó có một người có dị năng tốc độ, sau khi thấy một người đàn ông trung niên chấp thuận, nhanh chóng cầm lấy vải đỏ trắng đi ra ngoài.

Người đàn ông trung niên này chính là hiệu trưởng trường đại học D.

Mọi người đều biết hắn là đi ra ngoài hỏi thăm, vô cùng thấp thòm cùng đợi kết quả.

Thầy Trương cũng không còn tâm tư nói chuyện phiếm với Bạch Thất. Thứ nhất, dù Bạch Thất là học sinh đặc ý của ông, nhưng ông cũng không dạy hắn được mấy tiết. Học sinh này vừa vào trường đã đi du học, du học về chưa được bao lâu thì tận thế. Thứ hai, hiện tại đừng nói thảo luận học thuật, ngay tại lúc này có người nói thẳng muốn trao tặng ông vinh dự XX, ông cũng không hứng thú.

Trong tận thế, nghĩ đến đầu tiên toàn bộ là sống sót bằng cách nào.

Vốn dĩ Bạch Thất cũng chỉ là căn cứ đạo lý tôn sư trọng đạo mà tiếp chuyện, thấy thầy Trương không tán gẫu nữa, lập tức mang theo Đường Nhược đến cửa hông bên kia. Bên kia có hiệu trưởng trường đại học D, nên Bạch Thất đi qua chào hỏi nói: “Hiệu trưởng Hà.”

Hiệu trưởng Hà nhìn thấy Bạch Thất cũng vô cùng cao hứng, đồng thời nhìn thấy Đường Nhược cũng hỏi một câu ai vậy.

Bạch Thất thuận miệng giới thiệu lại một lần, đây là hôn thê của con.

Hai người cũng không hàn huyên nhiều, Bạch Thất đi thẳng vào vấn đề, trình bày mục đích mình đến tìm ông.

Căn cứ vào quan hệ với trường học, Bạch Thất nguyện ý tặng cho trường học cũ hai túi vật phẩm trên người, để bày tỏ ơn bồi dưỡng của mình với trường học cũ.

Cho dù anh không dùng cái này làm cái cố, cũng sẽ có người dùng cái này làm cái cố, bảo anh để vật phẩm lại. Dù sao vừa rồi Bạch Thất dạo qua một vòng, quả thật không nhìn thấy đám người kia mang được bao nhiêu đồ ăn, chỉ sợ bọn họ cũng là từ đại học D đi tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ghen Ghét

Hiệu trưởng Hà đương nhiên vô cùng cao hứng nhận lấy hai túi vật phẩm lớn từ Bạch Thất, sau đó biểu thị lòng biết ơn.

Ông để cho Hứa Bản Minh tới tới lui lui chào hỏi cũng là vì nguyên nhân này, bọn họ không có vật phẩm, nhưng bọn họ cũng người đông thể mạnh.

Sau đó, hiệu trưởng Hà nhìn thấy dáng vẻ Bạch Thất kéo Đường Nhược như muốn ra cửa chịu chết, kinh hãi giữ lại nói: “Hai người các con vẫn nên cùng mọi người cùng nhau chờ quân đội tới cứu viện đi. Các con đều là trụ cột tương lai của tổ quốc, quốc gia nhất định sẽ ưu tiên giải cứu các con.”

Hứa Bản Minh ở một bên kiểm kê vật phẩm nghe được lời này, cũng đứng lên: “Bạn học Bạch không cần gấp gấp như vậy, vật phẩm của chúng ta đủ để chúng ta kiên trì đến khi quân đội tới.”

Bạch Thất liếc nhìn mọi người một cái, không nói lời nào.

Tô Vũ Vy không biết tới từ lúc nào cũng khuyên nhủ: “Đừng vậy, Bạch Ngạn, cậu tạm thời ở lại chỗ này đi, chúng ta nhiều người ở đây, còn có rất nhiều người có dị năng, dù sao so với một mình đi ra ngoài vẫn an toàn hơn chút.”

Một mình ra ngoài ...

Đường Nhược: 囧.

Mình không nói lời nào mà thôi, cứ trực tiếp bị bỏ qua như vậy sao.

Ánh mắt Tô Vũ Vy kia quá nóng bỏng, Đường Nhược bị cô ta trực tiếp bỏ qua không tránh được bản thân tự bỏ não.

Cái gì bạn học nữ, bạn nữ cùng trường, mấy kiểu hình ảnh nam đuổi theo nữ, nữ đuổi theo nam toàn bộ được trình diễn một lần ...

Bạch Thất không nhìn tới Đường Nhược đang đắm chìm trong thế giới của bản thân ở bên cạnh, đang muốn từ chối ở lại, đã nhìn thấy cái người có dị năng tốc độ chạy thật nhanh trở về.

Lúc này hiệu trưởng Hà cũng không có tâm tư nói tiếp với Bạch Thất nữa.

Câu nói đầu tiên của người có dị năng tốc độ kia là, quân đội chỉ cung cấp hai chiếc xe quân đội tới đây, nếu bọn họ muốn cùng đi, nhất định phải đi bộ phía sau bọn họ.

Mọi người trầm mặc.

Bọn họ chính là đi bộ từ đại học D đến cơ quan khoa học kỹ thuật này, nhưng mà chết và bị thương vô số. Nếu tiếp tục đi bộ theo quân đội, đoán chừng cũng giống như vậy. Hai chiếc xe quân đội có lẽ cũng không bảo vệ được nhiều người như vậy.

Sau đó người có dị năng tốc độ lại móc ra một tờ bảng biểu ra, nói, quân đội cho chúng ta thống kê lại nơi này có bao nhiêu người có dị năng, bọn họ an bài xong, chờ sau khi lực lượng quân đội tiếp viện, cố gắng trong một tuần sẽ cứu chúng ta ra ngoài.

Cho nên người người rồi rít bảo dị năng của mình.

Thống kê rất nhanh, ai là người có dị năng, ai không, tất cả mọi người đều nắm chắc, hơn nữa nơi này người có dị năng cũng thật sự không nhiều lắm, chưa đến hai phút đã thống kê xong. Còn dư lại chưa được thống kê chỉ có Bạch Thất và Đường Nhượng.

Hứa Bản Minh tới hỏi hai người là dị năng gì.

Bạch Thất biểu đạt ý mình muốn đi ngay lập tức, không cần đăng ký dị năng.

Nhưng đối phương làm việc vô cùng có tính nguyên tắc, vẫn cố gắng yêu cầu hai người đăng kí.

“Hệ Băng.” Bạch Thất nói.

“Còn bạn Đường Nhượng đây.”

“Không có dị năng.” Bạch Thất nhẹ nhàng nói một câu.

Đường Nhượng: “...”

Cái người này, mở mắt nói dối, thật giỏi.

Hứa Bản Minh có chút ngạc nhiên nhìn Đường Nhượng, sở dĩ hắn cảm thấy ngạc nhiên là bởi vì Đường Nhượng được nuôi quá tốt, quá sạch sẽ. Dù tận thế mới bắt đầu chừng mười ngày, nhưng vì nguyên nhân tới quá đột ngột, giống như bọn họ, ở sân vận động ba ngày, lại ở lại nhà ăn ba ngày, sau đó, đi ra bên ngoài hơn một ngày, dẫn đến cả người... Không, cả đám người đều bẩn thỉu.

Đến cả Tô Vũ Vy có dị năng hệ Thủy cũng chỉ miễn cưỡng coi như giữ được sạch sẽ, cũng chưa từng có cảm giác thần thái phấn chấn. Nhớ ngày đó, người người đều cảm thấy cô ta là đóa hoa đệ nhất.

Hiện tại, trực tiếp bị Đường Nhượng biến thành vụn giấy.

Nhưng thái độ Bạch Thất vô cùng chắc chắn, Hứa Bản Minh lại hỏi Đường Nhượng một lần nữa, sau khi nhận được câu trả lời tương tự của Đường Nhượng, cô không có dị năng, mới diễn tình trạng của hai người lên tài liệu.

Xong hết những chuyện này, Bạch Thất lại bắt đầu chuẩn bị mang Đường Nhượng đi. Trong lòng anh đã rất phiền não rồi, mỗi lần muốn đi đều bị người ta thuyết phục một lần, mình rõ ràng đã để vật phẩm ở lại, vẫn cứ dây dưa đến cùng không chịu dừng.

Đang lúc Hứa Bản Minh lần nữa khuyên hai người ở lại, Bạch Thất nhìn hắn, nói: “Đã như vậy, đưa đồ trong ba lô cho bọn tôi.”

Hứa Bản Minh dừng một chút: “Này... Bạn học Bạch, chúng ta ở nơi này, nhiều người đều cần cứu trợ như vậy, cậu không thể ích kỷ như vậy, rất nhiều người đều là bạn học cùng trường của cậu...”

Bạch Thất: “Cho nên hiện tại, để mấy người ít đi hai phần ăn không phải tốt hơn sao?”

Hứa Bản Minh: “Nhưng...”

Bạch Thất đã không nhịn được, trực tiếp bắn băng tinh trong tay thẳng về phía hắn ta, băng tinh kia giống như mũi tên, sượt qua tai hắn ta, cắm thẳng vào vách tường ở phía sau.

Bước chân Hứa Bản Minh bắt ổn, lão đảo một bước.

Tốc độ của dị năng này quá nhanh, so với cầu lửa của hắn ta không chỉ mạnh hơn một bậc mà thôi, người có được dạng dị năng này, làm gì cần người khác bảo vệ.

Tro mắt nhìn hai người ra cửa, Đồng Cầm Cầm bạn thân Tô Vũ Vy đứng bên cạnh cô ta, hỏi: “Sao cậu không đuổi theo?”

Tô Vũ Vy nói: “Anh ấy có vị hôn thê.”

Đồng Cầm Cầm cắt lời: “Vậy thì có sao, trước kia, cậu với cậu ta có thể nói là chênh lệch gia thế, nhưng hiện tại cũng tận thế rồi, tiền này gia thế nọ, những thứ dòng dõi các kiểu đều vô dụng. Người con gái kia còn là một người không có dị năng, mà cậu lại là người có dị năng hệ Thủy, riêng một điểm

này, đã tốt hơn cô ta cả trăm lần. Tớ nói cậu biết, không đến một tháng, Bạch Ngạn khẳng định sẽ chán cô ta.”

Trong tận thế, người bình thường không có dị năng trong mắt bọn họ chính là liên lụy.

Nghe bạn thân nói như thế, hai mắt Tô Vũ Vy tỏa sáng, cảm thấy chút tình cảm này của mình lại có thêm tia hy vọng.

Nhưng cô ta nghĩ thử vẫn thấy có chút không tin: “Bạch Ngạn bảo vệ cô ta tốt như vậy.”

Một người có thể sống được ở tận thế hay không, có thể trực tiếp nhìn ra được từ độ sạch sẽ của hắn.

Cô ta thấy Đường Nhượng từ trên tầng đi xuống, một khắc kia, trong lòng sinh ra ghen tỵ.

Hôm nay Đường Nhượng mặc một cái áo sơ mi tay bông, phía dưới là một cái quần jean ôm lấy chân nhỏ, chân đi một đôi ủng ngắn màu cà phê. Nếu không phải hiện giờ mọi người đều biết là tận thế, sẽ cảm thấy cô ta ở trước tận thế chính là muốn ra khỏi cửa để đi học.

Trước tận thế, dựa vào bề ngoài và thành tích học tập của mình, Tô Vũ Vy luôn là đối tượng đổ kị của mọi người, cho dù tận thế, cô ta cũng cảm thấy trời cao vẫn không đối xử tệ với mình, để cô ta thức tỉnh dị năng hệ Thủy. Lại không nghĩ rằng, hôm nay cũng có ngày mình ghen ghét với người khác.

Đồng Cẩm Cẩm nói: “Cho nên mình mới muốn cậu đuổi theo ra ngoài, đổi lại là cậu, các người sẽ sống càng tốt hơn.”

Chỉ là, giờ phút này Bạch Thất cũng đã kéo Đường Nhượng từ cửa hông đi ra ngoài.

Mặc dù tận thế, nhưng tận thế mới bắt đầu được chín ngày, chín ngày, rất nhiều người còn chưa thay đổi tam quan đã dưỡng thành từ lâu của mình, nhất là những học sinh vừa mới bước vào đời như bọn họ. Dù Tô Vũ Vy hiểu đạo lý này, cuối cùng vẫn không buông bỏ được tự trọng của người con gái mà liều lĩnh đuổi theo ra ngoài.

Cô ta cảm thấy mình cũng nên có kiêu ngạo của mình.

Cô ta phải chờ sau khi Bạch Thất cảm thấy hối hận, quay đầu lại cầu xin cô ta.

Nhìn hai người ra ngoài, phía dưới cũng có học sinh bàn luận xôn xao.

“Cậu nói hai người kia không có một túi vật phẩm siêu lớn, nếu đi ra ngoài lâu như vậy đụng zombie, sao bọn họ có thể sống được?”

“Thôi đi, cậu không nhìn thấy Bạch Ngạn kia là dị năng hệ Băng sao, có ăn có nước, ở chỗ này nhiều ngày như vậy không phải vẫn bình thường đấy à.”

“Không hổ là Bạch Ngạn, cậu nhìn băng tinh vừa rồi của anh ấy đấy, thật lợi hại ...”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Thiếu Niên

Bên kia Bạch Thất và Đường Nhượng ra ngoài, mới đột nhiên cảm thấy, zombie bên ngoài thuận mắt hơn nhiều.

Zombie muốn ăn anh, nó sẽ trực tiếp nhào về phía đầu anh, mà người muốn vật của người, cũng không nói thẳng, nhất định phải cùng người bên kia vật lộn, bên này khách sáo một chút, lãng phí rất nhiều thời gian.

Đường Nhượng đi sau lưng Bạch Thất, giúp anh quấy nhiễu zombie phía trước, cũng có chút cảm giác bất bình.

Sữa chua của cô còn đang ở trong túi của Bạch Thất đấy!

Thứ uống một hũ lại ít đi một hũ, sao có thể lấy trở về như trước chứ.

Thất sách thất sách.

Cho đến khi lên xe, miệng Đường Nhượng vẫn vênh lên.

Bạch Thất nhìn thoáng qua, nghĩ một chút, cũng hiểu nguyên do trong đó, khóe môi hơi cong lên, nói: “Em lớn như vậy rồi, giả ngây thơ rất đáng xấu hổ nha.”

Giả ngây thơ có đáng xấu hổ hay không, thật ra thì do nhìn cái mặt.

Mặc dù ngoài miệng Bạch Thất nói như vậy, cũng cảm thấy bộ dạng Đường Nhục chu môi giả ngây thơ quả thật rất trên chộc người.

Mà tuổi của cô cũng thật sự không lớn, mới vừa trưởng thành mà thôi.

Đường Nhục nhìn mắt Bạch Thất, ngoan ngoãn thu miệng lại.

Bạch Thất vỗ vỗ đầu Đường Nhục: “Đợi chút nữa lại đi lấy.”

Đường Nhục nghe xong nhe răng cười lên: “Anh nói đấy nhé.”

Dĩ nhiên cô không phải thật sự tức giận, kia là trường học cũ của Bạch Thất, dù sao đồ của bọn họ cũng rất nhiều, cũng có năng lực đi thu thập vật phẩm thêm lần nữa, Bạch Thất cho trường học cũ hai túi cũng là nên.

Cho tới giờ cô cũng không phải là người hẹp hòi.

Hai người nhanh chóng rời đi.

Đây chính là điểm tốt của xe thể thao, thật sự rất phong cách.

Nhưng trong tận thế, xe bốn bánh vô dụng nhất cũng chính là xe thể thao. Bởi vì cốp xe thấp, không chạy được đường núi, không gian ít, không đựng được đồ vật. Nhưng không sợ trộm nhất cũng là nó, bởi vì hiện tại đây đường.

Rất nhiều xe thể thao, nửa đường bị chủ ném đi, trực tiếp đổi lấy một chiếc xe việt dã ở bên đường. Sau đó sang hôm sau, lại phát hiện xe việt dã cướp về hoặc lái trở về đều không thấy...

Bạch Thất cũng hơi lo lắng về vấn đề phương tiện giao thông, anh cũng không muốn ngủ một giấc tỉnh lại, xe đã không thấy tăm hơi, cho nên lúc trước vẫn không thay đổi sang xe khác.

Đường được quân đội quét sạch gọn vào một bên, cũng có chút rộng rãi. Chẳng qua trên đường vẫn có nhiều ô tô bị ném vứt bỏ ở một bên như trước.

Hai người ở trên đường đổi một chiếc xe việt dã hết sức bình thường (quả thực không thể tìm được xe tốt), tình trạng trên đường hiện nay cũng không biết thế nào, cho nên hai người đổi sang xe việt dã có thể đối mặt với tình hình giao thông phức tạp.

Trên đường đi không dừng lại nữa, mở bản đồ ra, theo vị trí đánh dấu, sau khi lại đến thành phố H trừ ít vật phẩm sẽ đi về hướng thành phố A.

Bởi vì đi về thành phố A cũng nhất định phải đi qua thành phố H.

Thật ra thì hiện tại suy nghĩ đi về phía thành phố A chiếm biệt thự trước của Bạch Thất đã nhạt đi rất nhiều, dù sao trên tay hai người có đầy đủ vật phẩm, chỉ cần có một chỗ an toàn, nơi nào không thể đặt chân tới chứ.

Nếu như bình thường, anh lái xe đến thành phố H, đại khái cũng chỉ mất nửa giờ, nhưng hiện tại zombie trên đường quá nhiều, tình trạng đường cũng không tốt, mà nơi nào gặp được vài con zombie, hai người sẽ dừng xe lại, đánh zombie một chút.

Bạch Thất cầm dao vào đầu zombie, móc ra một tinh hạch đưa cho Đường Nhục.

Đường Nhục cầm lấy tinh hạch, nhìn một chút: “Tinh hạch hôm nay dễ lấy hơn một chút so với hôm qua.”

Bạch Thất giờ gật đầu, “Có liên quan tới thời gian dài ngắn biến thành zombie.”

Đường Nhục cắt tinh hạch vào trong khoảng không gian, lại mò ra một bình nước, đưa tới: “Vậy có phải sau này trong đầu tất cả zombie đều sẽ có tinh hạch hay không?”

Bạch Thất uống một hớp, “Đúng vậy, không lâu nữa người có dị năng có lẽ cũng đều biết trong đầu zombie có vật này.”

Dù sao ở kiếp trước khi anh tiến vào căn cứ chậm hơn ba tháng, mọi người đã phát hiện chuyện tinh hạch này.

Đường Nhục nói: “Vậy chúng ta trước chuẩn bị nhiều chút.”

Tiếp theo hai người tiếp tục đánh zombie, đào tinh hạch.

Cứ như vậy đánh đánh ngừng ngừng, chờ đến lúc đi qua cây cầu lớn hướng về phía thành phố, đã được ba giờ đồng hồ.

Ở trong xe dừng trưa cơm, Bạch Thất vừa định tiếp tục lái xe.

Đường Nhục ngăn cản nói: “Chờ một chút, anh nhìn, người kia...”

Bạch Thất nhìn theo hướng tầm mắt của Đường Nhục, chỉ thấy một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đối diện với một đám zombie, sét đánh rề rề, dị năng hệ Lôi mười phần đẹp dễ lóa mắt.

“Anh nói xem, có phải chúng ta đã gặp cậu ta ở nơi nào rồi không.” Đường Nhược nghiêng đầu suy tư.

Người cô gặp ở thế giới này, quả thực không nhiều lắm.

Bạch Thất nói: “Ồ trong tiểu khu trước kia, con trai bảo vệ Điền.”

“Đúng vậy, không trách được nhìn quen mắt.” Đường Nhược nhớ lại, mình còn từng đưa hai người bọn họ chai nước, “Vậy sao một mình cậu ta lại ở đây?”

Bạch Thất không nói gì, giúp Đường Nhược buộc lại dây an toàn.

Một người xuất hiện ở nơi này, có thể xuất hiện hai loại tình huống, một là, cậu ta giống như bọn họ ở chỗ này đánh quái tăng cấp, còn có một loại chính là cậu ta mất đi cha mình, lưu lạc đến đây.

Khi nhìn bộ dáng cậu ta như một cái xác không hồn không còn thiết sống, đoán có lẽ khả năng thứ hai tương đối lớn.

Đường Nhược nhìn bộ dạng vô cùng không bình thường của thiếu niên kia, có chút không đành lòng. Sở dĩ lần trước cô đưa nước cho hai người họ, chủ yếu chính là nhìn bọn họ hết sức thật thà chất phác, một bộ dạng người hiền lành nên mới để lại ấn tượng tốt.

“Không bằng dẫn cậu ta theo đi, nhìn dị năng của cậu ta dường như rất mạnh, nhiều người một chỗ càng an toàn hơn.”

Bạch Thất lại quay đầu nhìn tình hình chiến đấu bên kia.

Có lẽ thiếu niên định lấy cái chết ra để chiến đấu, toàn bộ những zombie vây quanh kia đều không thể tới gần cậu ta, nhưng mà zombie quá nhiều, chỉ sợ không bao lâu nữa, thiếu niên sắp không kiên trì được nữa.

Dị năng hệ Lôi mạnh, tuy nhiên dị năng cũng sẽ có lúc dùng hết.

Bạch Thất lái xe đi qua, Đường Nhược dùng sức mạnh tinh thần khống chế mấy con, Bạch Thất sử dụng băng tinh giải quyết bốn con.

Băng tinh song song là Bạch Thất vừa mới phát hiện, so sánh với ngày hôm qua, uy lực ngưng tụ băng tinh hôm nay càng lớn, lực đạo cũng càng chuẩn, có thể một lần giết cùng lúc hai con zombie.

Đường Nhược cũng cảm thấy sức mạnh tinh thần của mình xài thuận tay hơn.

Nhưng hai người hiện giờ cũng không có thời gian thảo luận vấn đề này.

Ba người giải quyết zombie xung quanh, Bạch Thất xuống xe thu thập tinh hạch.

Sau tận thế, lời độc lòng nhất là: Có tiền nghi không chiếm, khôn kiếp!

Anh ngưng tụ một chút, một thanh băng đao cỡ nhỏ xuất hiện trong tay. Mặc dù so với dị năng cấp ba anh ngưng tụ kiếp trước nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng là đột phá vô cùng lớn. Ở kiếp trước, dị năng của anh đến cấp ba mới ngưng tụ ra băng đao.

Mà hôm nay, mới dị năng cấp một đã ra băng đao.

Đường Nhược thấy Bạch Thất đào tinh hạch, tự mình đi tới bên cạnh thiếu niên, lấy nước từ trong ba lô đưa tới: “Cái loại chiến đấu vừa rồi của em, không muốn sống nữa sao?”

Thiếu niên mờ mịt nhìn Đường Nhược, thấy nước trong tay cô, lại đã từng gặp qua nhiều lần ở tiểu khu, được cha của cậu coi là ‘Con nhà người ta’ làm tám gương răn dạy, mới biểu lộ một chút: “Em, cha của em bị những thứ quái vật này cắn chết.”

Đường Nhược có chút sửng lại, cũng không biết nên nói gì an ủi cậu ta.

Bảo vệ gặp qua hai lần ở tiểu khu kia, bây giờ cứ như vậy mất đi. Từ nhỏ cô chưa từng được cảm nhận tình thương của cha, không biết mất cha là cảm giác như thế nào, nhưng cũng từng trải qua đau khổ mất đi bà ngoại. Cho nên tâm trạng thiếu niên bây giờ, cô cũng có thể hiểu.

“Vì cha cậu chết mà cậu cũng muốn tự sát à?” Tốc độ tay của Bạch Thất rất nhanh, không lâu sau đã thu thập xong chiến lợi phẩm.

Thiếu niên nhìn Bạch Thất, từ từ mở trừng hai mắt, cúi đầu xuống: “Em không tự sát, em, em là vì báo thù cho ba em.”

Đường Nhược nhét nước vào trong tay cậu ta: “Nhưng em như vậy so với tự sát không khác nhau là bao.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Điền Hải

Ba người đứng trên đường cái cũng không an toàn, dĩ nhiên hai người mang thiếu niên lên xe, cũng may hiện tại đã đổi xe, nếu không với cái xe thể thao lúc trước thật sự không thể dẫn người theo.

Trên đường, thiếu niên Điền Hải dứt quãng giải thích chuyện xảy ra với cha con cậu ta.

Sau khi tiểu khu phát sinh quái vật biến dị, ba ngày trước cũng không có vấn đề gì lớn, thỉnh thoảng phát hiện một hai con zombie, tất cả mọi người sẽ cùng đi đánh chết, nhưng sau đó, đột nhiên trong một đêm, gần như hơn một nửa tiểu khu đều biến thành zombie. Mỗi một ngày qua đi, số lượng zombie dường như càng tăng lên, trước đó cảnh sát vũ trang cũng không xuất hiện. Nhưng hai cha con nhà họ Điền trước đó bởi vì cảm thấy đồ ăn bị lên giá ào ào quá đắt, cũng không trữ vật phẩm trong phòng làm việc.

Cho nên tối ngày hôm qua, cha Điền tranh thủ sau khi con trai ngủ, một thân một mình ra ngoài tìm thức ăn.

Trong lúc Điền Hải khắp nơi tìm cha, mới phát hiện cha đã bị zombie ăn cách đó không xa, chỉ còn lại một nửa mặt cùng xương cốt dầm máu.

Mẹ của cậu qua đời sớm, cha vì để cậu có tiền đi học đại học, chỉ là một nông dân đến thành phố H làm công, trong kỳ nghỉ hè, Điền Hải được cậu mình đưa đến thành phố H đi theo bên người cha cậu, hai cha con có thể nói là sống nương tựa lẫn nhau. Trước đó rất nhiều người nói phát sốt biến thành các loại zombie, khi đó, mỗi lúc trời tối, cậu lại phát sốt, cha đều vụng trộm chăm sóc cậu, cũng không nói gì cả, nước có thể uống được đều cố gắng giữ lại cho cậu, mà hôm nay... Hôm nay cứ như vậy bị ăn sạch...

Điền Hải vô cùng khiếp sợ, dưới sự phẫn nộ, trong tay đột nhiên xuất hiện một đạo sấm sét. Cậu bất chấp tất cả, ném về phía những zombie kia.

Hai mắt bị kín bởi thù hận, Điền Hải một đường từ tiểu khu giết ra ngoài, cậu cái gì cũng mặc kệ, trong lòng chỉ tồn tại suy nghĩ giết sạch bọn chúng.

Khi thể lực tiêu hao hầu như không còn, cậu tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi, sau đó lại tiếp tục đánh, dù sao không còn có cái gì nữa, cậu cũng không sợ mất đi cả sinh mạng. Cũng may số tốt, cứ vậy mạnh mẽ đánh giết mấy cây số, cũng không bị zombie ăn.

Đường Nhục nghe cậu ta kể lại, cũng không biết tâm tình nên như thế nào.

Nói cậu ta ngốc ư, nhưng phản tình cảm của cậu ta dành cho cha khiến Đường Nhục rất động lòng, nói cậu ta đừng cảm sao, điên cuồng lao ra như vậy, cũng chỉ có thể được xưng tụng là hữu dũng vô mưu.

Cuối cùng cô chỉ có thể nói: “Cha em đi ra ngoài vì tìm đồ ăn cho em, vì cái gì, chỉ vì muốn em sống tốt. Mà em liều lĩnh vì cha báo thù như vậy, chắc hẳn không phải là đáng về mà cha em muốn nhìn thấy.”

Cô không biết an ủi người khác thế nào, chỉ có thể nhớ tới lúc bà ngoại mất đi, có người từng nói với cô như vậy, thêm thất lỗi của mình sửa lại một chút.

“Em nên sống thật tốt, sống thay phần cha em nữa, chứ không phải chỉ sau chốc lát em lại đi theo bước chân của bác ấy, sau đó lên thiên đường gặp lại cha mình, sẽ nói thế nào đây, nói, em rời khỏi cha, nên ngay cả chăm sóc bản thân mình còn không được à.”

Thiếu niên ngồi phía sau nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là quá lỗ mãng, tất cả hy vọng đều dành cho cậu, cha nhất định không muốn cậu cứ chết đi như vậy.

Trong xe trầm mặc một hồi.

Bạch Thất quay đầu nhìn Đường Nhục một chút, muốn tán dương khả năng khuyên người khác của cô hôm nay, lại không nghĩ đến, sẽ thấy được hai mắt dầm lệ yêu kiều của cô.

Cho nên, đưa tay tới, vỗ vỗ tay cô, không tiếng động an ủi cô.

Chẳng qua là, tay của anh vừa đưa tới, Đường Nhục lập tức nắm chặt, không hề buông ra nữa.

Sau khi tiến vào khu vực thành phố, rõ ràng số lượng zombie tăng lên đáng kể, dù bọn họ cố gắng lựa chọn con đường đi chuyển rất vắng vẻ, vẫn có thể thấy rất nhiều zombie theo đuổi phía sau bọn họ.

Trên đường phố rất lộn xộn, khắp nơi là mọi người vội vàng rời đi, đồ đạc rơi là tả, hài cốt con người, thi thể zombie... Thành phố giống như vừa trải qua chiến loạn rửa tội.

Tất cả cửa lớn của các cửa hàng trang trí hoa lệ đều đóng chặt. Một thành phố mỹ lệ xưa kia giờ nơi nơi đều trở nên hoang tàn. Trên đường đi lại, tất cả đều là mặt mũi zombie rửa nát.

Khi bọn họ lái xe qua, nhìn thấy rất nhiều người dân treo vải trắng hoặc vải đỏ trên tầng, cũng có người trực tiếp đưa đầu hoặc tay ra kêu cứu...

Bạch Thất đều coi như không nhìn thấy, trực tiếp lái xe đi qua.

Bọn họ không phải là chúa cứu thế, không thể cứu vớt thế giới, bọn họ cũng chỉ muốn sống sót.

Qua không lâu, sau khi xe bảy lần quật tám lần rẽ, Bạch Thất trực tiếp dừng xe ở trong một cái ngõ cụt. Tiếp theo, hắn xoay người đối diện với Điền Hải nói: “Trước giải quyết hết mấy cái đuôi theo sau đây.”

Điền Hải gạt đầu, mở cửa xe xuống xe ném lòi cầu về phía sau.

Vừa rồi cậu đã ăn no bụng ở trên xe, Đường Nhượng đưa cho cậu hai viên tinh thạch màu lam, là đồ để cậu hồi sức. Dù cậu cảm thấy kỳ quái, cũng vẫn làm theo, hiện tại đã cảm thấy dị năng khôi phục hơn nửa.

Hơn nữa, quả thực cậu nhìn thấy những thứ zombie này, chỉ có một loại ý nghĩ chiến đấu giết sạch bọn chúng.

Ba người xuống xe đánh, nhưng chân chính nhìn qua cũng chỉ có Điền Hải và Bạch Thất đánh, dị năng của Đường Nhượng quá bí ẩn, căn bản khiến người ta nhìn không ra. Cô cũng chỉ có thể quấy nhiễu hành động của zombie và dùng sức mạnh tinh thần bao quanh ba người mà thôi.

Zombie nơi này thật sự nhiều, nhiều đến nỗi chỉ cần là người bình thường đều sẽ không ngốc mà đi tới đây. Đường Nhượng đi theo sau hai người ở đằng trước, cô thấy hai người hết sức chuyên chú đánh zombie, mà trên mặt đất rất nhiều zombie đều không kịp đào tinh hạch, chỉ có thể tự mình thỉnh thoảng thu thập tinh hạch trong đầu zombie.

Chỉ là thứ đồ rửa nát này, quả thực khó ngửi, bộ dạng cũng tồi tàn khó mà lọt vào trong tầm mắt ...

Đường Nhượng đào hai cái đầu zombie, đào được một viên tinh hạch, nôn một lần.

Bạch Thất lúc đào tinh hạch thành thạo điều luyện, buồn nôn cũng có thể làm thành hình ảnh siêu phàm thoát tục, vô cùng tuyệt vời, vì sao đến phiên mình lại thành đáng về sụp đổ hình tượng như vậy.

Dĩ nhiên, sau khi nôn ra một lần, tốc độ Đường Nhượng đào đầu zombie càng thêm nhanh.

Lần này đào mười tinh hạch, mới nôn ra một lần.

Giống như suy nghĩ lúc trước, Đường Nhượng tin tưởng, ới này ới này, cô sẽ quen thôi.

Zombie chỉ chút, ba người có chút dị năng đánh chém chống đỡ không nổi, ở chỗ này có cái tốt là rẽ một cái chính là đường phố của thành phố thương nghiệp H nổi danh nhất, mỗi cửa hàng thương nghiệp trên đường đều là độc lập, nói cách khác mỗi cái cửa hàng đều có cửa!

Sau khi ba người đánh chém không còn thể lực, Bạch Thất mở ra một cái cửa thủy tinh, để cho mọi người vào nghỉ ngơi trước.

Hiện tại zombie cũng đều ở dạng sơ cấp nhiều nhất là đến cấp một, chỉ cần giữ cửa đóng chặt, zombie cũng không có thể tiến vào.

Hai người không biết Bạch Thất dùng cách gì phá mở được cửa thủy tinh của cửa hàng, nhưng đã có nơi nghỉ ngơi tốt, dù sao so với không có cũng tốt hơn rất nhiều.

Quan trọng nhất là chôn nghỉ ngơi tạm thời này là một cửa hàng quần áo nam, còn là một cửa hàng quần áo nam nguyên vẹn.

Quần áo của Bạch Thất và Điền Hải dù có sức mạnh tinh thần của Đường Nhượng bao quanh nên không bị nhiễm máu, nhưng từ lâu đã mồ hôi đầm đìa. Thế là đương nhiên ở ngay chỗ này thay quần áo.

Nhìn Bạch Thất từ trong phòng thay đồ đi ra ngoài, quần đen phối với áo sơ mi cùng màu, Đường Nhượng nhũn mảy, quả nhiên là hình người đáng người.

Bạch Thất vốn dĩ cao 1m83, cộng thêm dáng người hoàn mỹ do tập thể dục lâu ngày thường xuyên, được bộ đồ đen che giấu, càng thêm cao lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Càn Quét

Ngược lại, Điền Hải lo lắng cầm quần áo trở lại: “Bạch. . ., anh Bạch, chúng ta như vậy không phải gọi là trộm sao?”

Bạch Thất “Ừ” một tiếng, liếc nhìn cậu ta một cái: “Như vậy, cậu bỏ quần áo xuống, mặc nguyên như cũ đi.”

Điền Hải cảm thấy mặc dù vẻ mặt Bạch Thất không chút thay đổi, nhưng cũng có thể từ trong giọng nói nghe ra được tức giận mơ hồ của hắn. Gương mặt cậu đỏ lên, vẫn xoay người đi vào phòng thay quần áo.

Đường Nhược cũng cảm thấy quần áo ở đây quả thật rất phù hợp với Bạch Thất, tranh thủ khoảng không gian còn nhiều, tự mình đi qua chọn, nhìn thấy thích hợp với anh đều thu vào bên trong khoảng không gian.

May mà nơi này đã đưa ra trang phục mùa đông cho thị trường.

Cho nên trừ áo khoác ngoài, nơi này, khăn quàng cổ, bao tay, tất, quần lót... Toàn bộ đều đủ.

Bạch Thất cũng chú ý tới động tác của Đường Nhược, mặc dù trong lòng vui vẻ, nhưng vẫn nhắc nhở: “Cầm ít thôi.” Quần áo của hắn thật ra cũng đủ rồi, ngoại trừ lần trước lấy ở trong trung tâm thương mại còn có lúc trước trong nhà hóa trang, một ngày đổi một bộ vẫn có thể nửa năm không đụng hàng.

Đường Nhược bỏ một cái áo gió nam vào, quay đầu cười một tiếng: “Yên nào, dù sao không bỏ xuống được, lấy thêm đi ra ngoài vút cũng được”

Bạch Thất cũng đi theo Đường Nhược, vị hôn thê mua sắm quần áo vì mình, chẳng lẽ còn muốn ghét bỏ ư.

Đương nhiên vui sướng không kịp nữa là.

Sau đó, anh đi đến từng góc cửa sổ, nhà kho, quan sát.

Khi Điền Hải đổi quần áo xong, Đường Nhược đã cùng Bạch Thất ngồi ở bên cạnh bàn cao cấp trong tiệm nghỉ ngơi, bắt đầu ăn.

Đường Nhược nhìn thấy Điền Hải, cười nói: “Tối đây ăn một chút đi.”

Trong túi du lịch của bọn họ có rất nhiều thứ, Điền Hải biết, nhưng lại không biết ngay cả com nắm cũng có. Cậu cực kì ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi, hết sức xấu hổ đi qua, nhận lấy nắm com Đường Nhược đưa tới, nói câu cảm ơn, lại bắt đầu ăn.

Ăn no vừa đủ, ba người lại muốn đi ra ngoài đối mặt với đám zombie chi chít.

Lúc đi, Bạch Thất đưa ví tiền của mình cho Điền Hải.

Điền Hải cầm lấy ví tiền, sừng sốt.

Bạch Thất nói: “Cho cậu mượn, cậu cầm tiền đi trả.”

Điền Hải đỏ bừng cả khuôn mặt.

Cậu cũng biết vừa rồi mình nói sai, hiện tại đây đường đều là zombie, nơi nào còn cần trả tiền.

Hơn nữa, hiện tại cậu cũng cống theo một ba lô quần áo ở sau lưng đấy.

Đường Nhược không nhìn được trọn trắng mắt, không nghĩ tới, người đàn ông nhìn qua mạng bộ dạng nhẹ nhàng bao dung vậy, thì ra thực chất ghi hận ở bên trong.

Ra khỏi cửa hàng quần áo nam, ba người một đường chém giết tới một cửa hàng bách hoá.

Đây là cửa hàng lớn nhất trên con đường này, bên trong có đặc sản các nơi, hộp quà cao cấp ... Dĩ nhiên còn có rất nhiều zombie.

Lúc ở trên đường, Điền Hải phát hiện Đường Nhược đi theo phía sau bọn họ, nhìn thấy Bạch Thất vô ý hay cố tình bảo vệ cô, mới cảm thấy mình thực sự có hơi bị coi thường. Cậu cảm thấy Đường Nhược chắc không có dị năng, nếu hai người đã cứu mình, mình nên báo đáp người ta, mà thân thủ của Bạch Thất hiển nhiên không cần mình bảo vệ, như vậy mình nên bảo vệ tốt cho Đường Nhược.

Kết quả, dọc theo con đường này, tốc độ của ba người quả thật có hơi chậm, nếu không phải có sức mạnh tinh thần của Đường Nhược che chở, ba người đều sẽ bị thương khắp người.

Bước vào cửa hàng, nhưng không nhìn thấy nhiều zombie như trong tưởng tượng.

Đường Nhược có chút ngạc nhiên. Trái lại Bạch Thất cũng không hề ngạc nhiên. Lúc trước, ngày tận thế đầu tiên, anh dẫn Đường Nhược dạo qua một vòng, nhìn thấy rất nhiều khu vực trong thành phố đã bị quân đội khống chế. Nếu quân đội đã khống chế, như vậy rất nhiều nơi sẽ không để cho người tiến vào. Mà cửa hàng này, có lẽ cũng là một trong những chỗ cho bọn họ đi dời vật phẩm.

Dọn dẹp xong những zombie này, lấy tinh hạch của bọn chúng, thi thể vứt một chỗ, sau khi trải qua mấy phen hành hạ, cũng tốn không ít thời gian.

Lúc mới tra xét cửa hàng này, mới thật đúng như Bạch Thất nói, rất nhiều thứ đã không có, mà sự thiếu hụt kia, không phải giống như Đường Nhược có không gian dị năng cỡ lớn trực tiếp lấy đồ đi, mà chính là rất nhiều người đã đến lấy đi.

Ba người định ở chỗ này qua một đêm, sau đó thuận tiện sử dụng một chút đồ còn tốt ‘Canh thừa thịt nguội’ mà quân đội để lại.

Diện tích tầng hai không lớn, chủ yếu là bán một vài hộp quà cao cấp. Mà chỗ tốt của cửa hàng bách hóa chính là tầng hai đều sẽ có phòng làm việc nhỏ. Dĩ nhiên nơi này cũng có.

Đương nhiên cái phòng làm việc này trở thành chỗ ngủ qua đêm của Bạch Thất và Đường Nhược.

Bạch Thất sắp xếp cho Điền Hải chỗ ngủ ở trên quây bên ngoài. Quây hàng cực lớn, trở mình làm giường cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Mặc dù Điền Hải cũng đã sớm thức tỉnh dị năng, nhưng hôm nay cậu mới phát hiện bản thân sở hữu dị năng, lại mệt mỏi trên đường một ngày, vốn cho rằng nghĩ đến cha nhất định sẽ không cách nào chìm vào giấc ngủ, lại không ngờ, nhanh chóng ngủ mất.

Một ngày mờ mịt, lại đã hết no bụng, dĩ nhiên Đường Nhược muốn tắm rửa thật tốt. Thế nên cô vô cùng tự nhiên lấy nước tắm bỏ vào bồn tắm.

Lần này Bạch Thất không dám ở bên ngoài nhìn máy tính bảng, anh đẩy xe đẩy ra ngoài dọn sạch toàn bộ thức ăn còn thừa lại, cũng dọn sạch một xe đồ đây, đảm bảo lau xường gì đó còn có không ít tổ yến vảy cá.

Hai người tắm rửa xong, dĩ nhiên đi ngủ.

Hai người đã thành thói quen ngủ chung một chỗ, Đường Nhược nhanh chóng ngủ thiếp đi, Bạch Thất cọ nhẹ trên cổ cô, cũng rất hài lòng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại đương nhiên lại tiếp tục nhiệm vụ hàng ngày, tiếp tục giết zombie, đào tinh hạch, thu thập vật phẩm, tập luyện dị năng...

Bốn giờ, trời vừa tối, ba người vào trong một cửa hàng qua đêm.

Mà mỗi lần Bạch Thất lựa chọn chỗ qua đêm, luôn luôn có gian phòng độc lập. Mỗi lần cũng để cho Đường Nhược tắm rửa xong rồi yên tĩnh đi ngủ.

Bỏ ra mấy ngày thời gian, tổng cộng mới đi được 300m.

Các loại cửa hàng trên đường dành riêng cho người đi bộ đều quét sạch một lần, Bạch Thất quyết định lên đường đi thành phố A.

Zombie quá nhiều, hoàn toàn không có dấu hiệu giải quyết xong, nếu ở lại nơi này lâu dài, tin tức sẽ bị hạn chế. Nếu chỉ có mình hai người cũng tốt, có thêm một Điền Hải, Bạch Thất không có cách nào suy nghĩ tách biệt với đời được.

Cho nên vẫn quyết định đi thành phố A.

Mà, qua mấy ngày huấn luyện, Bạch Thất cũng nhìn thấy Đường Nhược sử dụng dị năng tiến bộ không ít.

Nơi qua đêm hôm nay là một cửa hàng ngọc thạch. Loại đồ vật như ngọc thạch ở trong tận thế có thể nói là không đáng một xu, cho nên khi quân đội đi dời vật phẩm, hoàn toàn, ngay từ đầu chưa hề động đến nơi này, dẫn đến toàn bộ những thứ này bị ba người vơ vét sạch.

Chỉ là, lúc tích trữ thứ này, Đường Nhược cũng vô cùng khó hiểu, lúc chuẩn bị ngủ, cô lại hỏi: “Chúng ta cầm nhiều đồ vàng ngọc như vậy làm gì?”

Bạch Thất luôn đầu ngón tay vào tóc của cô, nói: “Sau này có thể làm vũ khí, nhân viên khoa học trong căn cứ sẽ nghiên cứu ra được.”

Đường Nhược thấy hấn ‘thăng thán’ như vậy, cũng hơi kinh ngạc: “Sau này vũ khí cần vàng bạc sao?”

Bạch Thất “Ừ” một tiếng.

Đường Nhược “A” một tiếng, cũng không hỏi nữa.

Cô cảm thấy dường như Bạch Thất không thích nhắc tới chuyện ‘lúc trước’, thật ra thì cô cũng không biết vì sao mình cũng có chút ghét bỏ việc anh trải qua ‘lúc trước’, hình như vì nguyên nhân không có mình tham dự?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Dâu Tây

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Đường Nhựt không muốn đề tài cứ tẻ ngắt như vậy, cho nên cô nhắc đến một chuyện khác: “À, gần đây em cảm thấy tinh thần lực của em cường đại hơn rất nhiều. Trước kia, lúc phải bao bọc cả ba người chúng ta, nửa giờ sẽ cảm thấy dị năng có chút hư không, bây giờ nguyên một giờ liền mà cũng không có cảm giác dị năng trống rỗng đi.....”

Bạch Thất cũng đã phát hiện chuyện dị năng mình tăng tiến, hiện tại anh cũng có thể ngưng tụ Băng tinh thành quả cầu rồi, hai chiêu đánh 4 con cũng đã biến thành một chiêu đánh 5 rồi.

“Mấy ngày qua mỗi người chúng ta hấp thu tinh hạch cũng chỉ có chừng một trăm viên, chắc không thể lên cấp nhanh như vậy, chuyện này quả thật tương đối quái dị.....”

Kiếp trước anh phải mất gần bảy tháng mới lên đến cấp thứ hai, hơn nữa hiện tại thật ra thì còn cường đại hơn dị năng cấp hai kiếp trước, nếu lại tấn cấp, khó bảo đảm sẽ không lợi hại hơn so với dị năng cấp ba.

“Ừ, nhưng em nghĩ, chúng ta có tiến bộ là tốt rồi, dù sao sức mạnh càng lớn thì an toàn lại càng được bảo đảm chứ sao.” Vừa nói, Đường Nhựt vừa lấy một vốc dâu tây từ trong không gian ra, mình còn chưa ăn, đã dứt một quả vào trong miệng Bạch Thất trước.

Trong nháy mắt, ngọt ngào cả khoang miệng.

Trước khi ngủ ăn đồ ngọt, cái thói quen này không tốt, nhưng Bạch Thất cũng biết bình thường Đường Nhựt rất chú trọng phương diện dưỡng sinh dưỡng sức, nhất định cảm thấy nguyên nhân là do Điện Hải ở đây cả ngày hôm nay, cho nên muốn ăn cũng phải chờ đến bây giờ mới lấy ra, cũng nhận lấy khay dâu tây kia, nói: “Đi ngủ thôi, không thể ăn nhiều.”

Đường Nhựt gật đầu, hỏi hân: “Ăn ngon không?”

“Ừ, rất ngọt.”

Đường Nhựt cũng cầm lấy một viên cắn một cái: “Ừ, dâu tây trồng trong không gian ra quả nhiên rất ngọt.”

Bạch Thất cũng có chút ngạc nhiên cả người, hân nhìn dâu tây trong mâm một chút, thịt quả đỏ đỏ, trong veo như nước, quả thật lớn hơn dâu tây trong trí nhớ rất nhiều: “Từ lúc gieo xuống mới được khoảng mười ngày đi, sao nhanh như vậy đã chín?”

Đường Nhựt gật đầu, rồi cắn dâu tây: “Đúng vậy, lúc nhỏ rồi trồng xuống, không phải nở hoa rồi sao, sau đó ngày hôm qua em vừa nhìn liền thấy rõ hơn. Không chỉ là dâu tây, thật giống như cây xoài, cà chua cũng sẽ chín, sau này chúng ta sẽ có rất nhiều trái cây.”

Trong không gian của cô còn có một chút rau dưa, cũng có thể đào lên để ngày sau sử dụng.

Bạch Thất lại có suy nghĩ ‘dị năng không gian thật là tiện lợi’.

Nhìn thấy Đường Nhựt lại ăn một quả dâu tây, vẻ mặt thỏa mãn, đột nhiên anh nghĩ đến con suối trong không gian kia, cho nên nói: “Có lẽ nguyên nhân dị năng của chúng ta tinh tiến phải là công lao của nước suối trong không gian của em.”

Không thể trách Bạch Thất đến bây giờ mới nghĩ đến, những tình tiết chỉ tồn tại trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng này, Bạch Thất thật sự không biết.

Trước khi tận thế Bạch Thất cũng là học sinh tốt, học bá tốt, luôn thể hiện bộ dáng mọi người đều say mình ta tính, trừ việc học thuật thì chính là rèn luyện thân thể, mấy thứ tiểu thuyết cùng phim truyền hình này hiểu biết có hạn.

Rất nhiều thứ cũng đều là từ sau tận thế, nghe được từ trong miệng người kể chuyện.

Mà Đường Nhựt cũng giống như vậy, kiếp trước bởi vì mẹ muốn danh chính ngôn thuận lấy được nhiều phí nuôi dưỡng, cho nên mượn danh nghĩa Đường Nhựt, đăng kí cho cô rất nhiều chương trình học, khiến cho cô trừ việc đi tới trường học, tan giờ học theo bồi bà ngoại, vẫn chỉ hứng thú học hành. Cũng thật lòng chưa từng nghe qua những thứ tình tiết huyền hoặc này.

“Anh nói là nước suối trong không gian của em giúp dị năng của chúng ta tiến bộ?” Ý thức ngốc nghếch của cô vẫn là không tin.

Bạch Thất cũng từ từ động não giải thích: “Mỗi lần tắm rửa xong không phải nước suối đều hơi đen à, đâu còn là nước sạch trong, chắc là rửa đi tạp chất trong cơ thể, để cho dị năng tiến vào cơ thể thông thuận hơn thôi, hơn nữa nếu nước suối đó không có linh tính thì không thể dưỡng được dâu tây lớn như vậy đâu.”

Đường Nhựt nhìn nhìn dâu tây trong tay, cũng tin một chút: “Thì ra là dị năng không gian của em lợi hại như thế.”

Bạch Thất cũng không tin không gian này là dị năng của Đường Nhựt, ba năm tận thế anh chưa hề nghe nói qua có người có hai dị năng. Và lại ‘dị năng’ này của Đường Nhựt là thức tỉnh từ trước khi cô ‘phát sốt’. Cũng chứng minh cái này hẳn không phải là dị năng.

Cho nên Bạch Thất liền hỏi một lần, lúc trước có phát hiện cái không gian này chỗ nào kì dị.

Chỗ kì dị.

Đường Nhựt nghĩ nghĩ, mới đem chuyện mình bóp nát một khối ngọc, khiến trên tay sinh ra một hình xăm thực vật nói ra.

Cô không nói rõ chuyện mình xuyên tới đây, chỉ nói mình sau khi tỉnh lại.

“Nó liền khắc ở trên tay, vẫn không đau không ngứa, không có cảm giác gì, từ trước tới nay chưa bao giờ em nghĩ tới nó.”

Đĩ nhiên nói xong cô cũng hiểu một ít chuyện trong đó.

“Ý của anh là, thật ra thì không gian của em không phải là dị năng không gian, mà liên quan tới miếng ngọc bội kia?”

Nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt vấn đề trong đó, Bạch Thất đối với cô ‘nhị’ cũng vui mừng hơn một chút.

*từ ‘nhị’ cũng có nghĩa là ngọc.

Anh nắm lấy tay Đường Nhựt lần nữa, nhìn kỹ một chút, nói: “Chắc có quan hệ với miếng ngọc bội kia, chẳng qua hiện tại chúng ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi, chỉ cần vật này không có tổn hại gì tới em thì không có vấn đề.”

Đường Nhựt vô cùng nhanh chóng lấy ra tất cả ngọc khí trong không gian bày ở trên giường.

Bạch Thất có chút không hiểu được nhìn cô.

Đường Nhựt để Bạch Thất dùng dao băng tách chúng ra.

Bạch Thất bật cười, nếu như loại vật này dễ dàng lấy được như vậy, khi tận thế cũng không khiến cho lòng người hoảng hốt đến thế.

Đường Nhựt vẫn kiên trì để cho anh mở hết ngọc bội ra xem một lần: “Nếu không chúng ta cảm nhiều ngọc như vậy cũng vô ích.”

Bạch Thất suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy Đường Nhựt nói có đạo lý, mà lúc trước anh để cho Đường Nhựt tích trữ ngọc bội, cũng là bởi vì từng có một cái tin đồn như vậy mà thôi.

Nếu Đường Nhựt thực sự gặp được chuyện này, đã xác minh tính chính xác của tin đồn, vì sao bọn họ không thử nhìn xem chút nữa.

Cho nên liền tách mở tất cả ngọc bội ra.

Có điều những miếng này đều là ngọc vô cùng bình thường, không có chỗ nào khác biệt hết. Tách hết sạch cũng không có nhìn thấy mảnh nhỏ giống như kim khí nào.

Đường Nhựt vô cùng không hài lòng nói: “Quá xui.”

Bạch Thất vỗ vỗ đầu của cô: “Cô nàng ngốc.”

Có lẽ do vận may của cô vô cùng lớn mới có thể nhận được không gian trong khối ngọc này, mà bên cạnh mình có cô, thật ra thì cũng là cơ duyên trời cho rồi, thật sự không cần quá tham lam muốn một cái không gian.

Chỉ cần vẫn có cô, thật sự, cũng là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Qua Đêm Ở Siêu Thị

Sau, chính là theo kế hoạch đi thành phố A.

Điền Hải cũng không có chỗ có thể đi, dĩ nhiên theo chân hai người. Cậu sợ Bạch Thất ghét bỏ, bỏ cậu lại mặc kệ, cho nên mỗi lần đều rất liều mạng đánh Zombie, bảo vệ Đường Nhựt.

Từ chỗ cũ lái xe về, ba người liền thông qua một con hẻm nhỏ vắng vẻ ra khỏi thành phố H.

Bên trong khu dân cư Zombie vẫn tương đối nhiều, cũng may gần đây dị năng tinh thần lực của Đường Nhựt tăng mạnh, có thể bao trùm một tầng tinh thần lực lên cả chiếc xe, mà dị năng hai người Bạch Thất Điền Hải cũng không tầm thường, ba người từ trong hẻm nhỏ vắng vẻ mở ra một lối đi nhỏ cũng không có bao nhiêu vấn đề.

Nếu là trên đường cái, ba người một chiếc xe, xem chừng cũng hơi quá sức.

Ở trên đường thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy Zombie mặc đồng phục quân đội, trên vai vác khẩu súng. Ngại Zombie quá nhiều, Bạch Thất cũng chỉ đành buông tha cho việc lấy súng.

Ra khỏi khu vực thành thị, Zombie rõ ràng ít hẳn đi.

Bởi gì mấy ngày qua đúng là đánh Zombie có chút quá độ, mọi người cũng không có tâm tư đánh Zombie, thỉnh thoảng có Zombie trên lối đi bộ, tất cả đều là xông thẳng qua, nghiền qua người chúng nó. Thân xác Zombie sơ cấp và cấp một cũng chưa cứng rắn, xe hơi đâm thẳng cũng sẽ ngã xuống. Đến hậu kỳ, Zombie cấp ba trở lên đụng vào xe hơi, ngược lại có thể ép ra dấu vết trên xe hơi bình thường.

Trên đường có một chiếc xe, không biết lúc nào sẽ có chiếc xe thứ hai theo phía sau, về sau, tất nhiên là càng ngày càng nhiều. Sau đó sẽ nhìn thấy một đoàn xe tốc độ cao lấy xe Bạch Thất dẫn đầu đang chạy.

Đường Nhược sớm đã dùng tinh thần lực bao vây xe hơi, khiến cho dị năng sử dụng quá độ, cho nên liền hấp thu hai khối tinh hạch, sau đó uống nước suối trong không gian nằm nghỉ ngơi ở ghế lái phụ.

Đêm hôm qua, sau khi hai người rút ra là nước suối trong không gian giúp dị năng bọn họ tăng lên, cũng không cần uống nước khoáng nữa, trực tiếp dùng nước suối trong không gian để uống.

Sau khi tỉnh lại nhìn thấy được một đoàn xe bám dính phía sau, cô cũng rất kỳ quái: “Chúng ta đã thả chậm tốc độ để cho bọn họ vượt qua rồi, vì sao bọn họ không đi qua, không nên bám theo phía sau chứ?”

Bạch Thất cũng biết cùng đường mạt lộ, ý nghĩ ích kỷ trong lòng người, vỗ vỗ tay Đường Nhược: “Bọn họ sợ phía trước không biết có nguy hiểm gì, cho nên để chúng ta đi phía trước dò đường.”

Điền Hải vẫn an tĩnh nói: “Nếu là như vậy, bọn họ thật xấu.”

Bạch Thất vẫn đi theo lộ tuyến đánh dấu trên bản đồ, khi đêm đến, mới lái xe vào một trạm xăng dầu. Nói là ban đêm, thật ra thì cũng mới hơn 3 giờ mà thôi, nhưng là trời tận thế 4 giờ đã tối, trời tối lên đường thật sự không an toàn.

Chỉ chừng mười con Zombie đang tới lui trong trạm xăng dầu, Bạch Thất không để ý đến mấy chiếc xe phía sau, trực tiếp mở cửa xuống xe, sử dụng Băng tinh quật ngã mấy Zombie. Điền Hải thấy Bạch Thất như thế, cũng xuống xe, dùng lời cầu đánh chết mấy con. Đường Nhược thì len lén bọc lên một tầng tinh thần lực cho hai người bọn hắn, tránh cho Zombie đụng phải bọn họ.

Mấy phút đồng hồ sau, Bạch Thất lái xe đi qua đề đồ xăng.

Tiếp sau đó, xe phía sau rồi rít đi tới đây, cầm lấy ống đồ thêm xăng.

Sau mấy người đàn ông thấy Đường Nhược ngồi trên xe bình thần nhìn bọn họ thì trên mặt không khỏi một trận lúng túng.

Bọn họ là xe sớm nhất đuổi theo Bạch Thất, cũng nhiều lần nhìn thấy Bạch Thất chậm tốc độ xe xuống, mình cũng không dám vượt qua để đi, nhất định muốn mưu mưu kè kè đi theo đằng sau. Tự nhiên đây là nguyên nhân mặc danh kỳ diệu tạo ra một đoàn xe.

Bạch Thất rút đầy xăng, quan sát một chút siêu thị nhỏ bên cạnh trạm xăng.

Trong siêu thị ngồn ngồn, hàng hóa đều đổ ở một bên, hiển nhiên cũng bị cướp nhiều lần rồi. Có lẽ quan hệ tới bây giờ mới là đầu tận thế, hiện tại bên trong vẫn có không ít đồ, tất nhiên còn có mấy Zombie bị giam ở cửa thủy tinh.

Dĩ nhiên là vì liên quan tới mấy con Zombie này mới dẫn đến người của đoàn xe phía sau nhìn thấy siêu thị có vật tư, muốn đi vào mà lại không dám.

Chẳng qua là cái ‘không dám’ này cũng không có bao lâu, ngay sau đó hai người dị năng lực lượng tới, cầm lấy búa lớn trong tay nện vào trên cửa thủy tinh, cắt đứt mấy con Zombie trong đó như cắt dưa hấu.

Sau đó, mọi người nhìn thấy Zombie không còn, trong siêu thị lại có đồ ăn, đều tập trung tới đây.....

Bạch Thất nhìn những chuyện này, cũng không có nói thêm cái gì, chẳng qua là đi tới bên cạnh xe nói với Đường Nhược: “Chúng ta xuống ăn chút gì đó, có lẽ phải ở chỗ này qua một đêm.”

Đường Nhược gật đầu.

Điền Hải và Bạch Thất vừa định lên xe, đã nhìn thấy mấy người đàn ông giết Zombie đi tới, hỏi bọn hắn: “Đoàn xe các anh chuẩn bị đi nơi nào?”

Bạch Thất nhìn về phía bọn họ, phát hiện không ít người chung quanh đều căng lỗ tai nghe ngóng về phía bên này.

Cho nên hỏi ngược lại: “Đoàn xe gì cơ?”

Hai người đàn ông kia sững sờ, thoáng nhìn nhau: “Không phải các anh kết bạn từ khu vực thành phố trốn ra được đây sao, hiện tại bên ngoài quá nguy hiểm, các anh nhiều người, nếu là tất cả mọi người đều thuận đường mà nói..., bọn tôi cũng muốn đồng hành cùng các anh.”

Bạch Thất nói: “Chúng tôi đây ba người, một chiếc xe, không có một người nào khác, không có đoàn xe nào hết.”

Đường Nhựt nói: “Lúc trước chúng tôi sợ cản đường xe phía sau, nhường đường cho các người, cũng không thấy có ai vượt qua, chúng tôi cũng rất mặc danh kỳ diệu.”

Người đàn ông sừng sốt lần nữa, người chung quanh có lúng túng, cũng có tức giận.

“Thật ra chúng tôi cũng muốn đi trước mở đường, phía trước là xe của ai, cứ lắc lư trái phải, liên tục không nhường đường.”

“Một đường Zombie, không né tránh đi, chẳng lẽ lên đâm hết chúng sao?”

“Người nào vậy, vẫn theo sát sau xe chúng ta làm gì, buộc chúng ta không biết phải đi tới nơi nào.”

“Không có người nào mù mà lên dò dẫm tìm đường, cũng không nói rõ ràng.”

“Phía trước đi mau, các anh rút đầy xăng rồi, có để cho phía sau thêm xăng hay không.....”

Nhiều người như vậy, sợ rằng nơi này cũng không phải là nơi tử tế để qua đêm, Bạch Thất vỗ vỗ bả vai Điền Hải, ý bảo cậ lên xe.

Ba người tiếp tục đi dọc theo đường quốc lộ tới một trạm phục vụ.

Phía sau vẫn có xe đi theo như cũ. Chặng qua cũng may so với số lượng đông đảo vừa rồi, hiện tại đã ít đi rất nhiều.

Lại chạy trong chốc lát, Bạch Thất lựa chọn một trạm phục vụ cách trạm xăng dầu gần nhất để dừng lại. Hiện tại sắp bốn giờ rồi, trời đã sắp hoàn toàn đen lại.

Sau khi bọn họ dừng lại, ba chiếc xe đi theo một đường phía sau cũng lại dừng lại.

Trạm phục vụ này hiện giờ không có xe ra vào, nhưng là thỉnh thoảng sẽ thấy xe lui tén trên cao tốc bên ngoài.

Bạch Thất ở trong xe xem xét âm thanh Zombie trong trạm phục vụ một chút, từ cửa sổ xe nhìn thấy chính là nam nhân vừa rồi giết Zombie ở trạm xăng dầu đang ở phía sau, dường như thương lượng mấy câu cùng đồng bạn hắn, đi tới phía mình. Cho nên Bạch Thất cũng dứt khoát mở cửa xe nghênh đón.

Điền Hải ngồi ở chỗ ngồi phía sau, thấy Bạch Thất đi qua, lại thấy Đường Nhựt cũng xuống xe, vội vàng cũng đi theo xuống, đi phía sau Đường Nhựt. Mấy ngày qua cậu đánh nhau cùng Zombie, đã tạo thành thói quen nếu Bạch Thất không ở bên cạnh Đường Nhựt, chính mình sẽ đứng bên người cô làm hộ vệ.

“Anh bạn nhỏ, tôi họ Triệu, Triệu Chí Cường.” Người đàn ông nói, đưa một điều thuốc qua.

Bạch Thất lắc đầu cảm ơn cự tuyệt: “Sẽ không.”

“Cái kia..... Hiện tại bên ngoài trời cũng tối rồi, sau khi trời tối Zombie bên ngoài nhiều hơn, hiện tại mọi người khẳng định cũng muốn qua một đêm ở chỗ này, vừa rồi xem thân thủ mấy người, đều rất không tệ, muốn các người thanh lý Zombie bên trong cùng chúng ta.”

Bạch Thất vẫn là bộ dạng mặt than, tầm mắt khi quét qua người bọn hắn, cũng thấy phụ nữ cùng đứa trẻ ngồi sau xe bọn họ: “Không thành vấn đề.”

Triệu Chí Cường liền tập hợp người có dị năng ở nơi này, đếm, cộng thêm Bạch Thất cùng Điền Hải, cũng chỉ có năm người. Hai lực lượng, một hệ Phong, một Bạch Thất hệ Băng, còn có Điền Hải hệ Lôi.

“Cẩn thận một chút chắc cũng được rồi.” Triệu Chí Cường lấy đèn pin cầm tay ra, phân phát mỗi người một cái. Cũng may trạm phục vụ này thật sự không lớn, trừ một cửa hàng tiện lợi, lại thêm phòng rửa tay, căn bản cũng không có chỗ nào khác.

Mấy người càn quét xong, cũng chỉ phát hiện hai mươi mấy Zombie.

Sau đó đoàn người dừng xong xe ở trước cửa hàng tiện lợi, đều tiến vào cửa hàng tiện lợi qua đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Anh Chi

Beta: Sakura

Bởi vì có nhiều người ngoài ở đây nên bữa ăn tối đó Đường Nhựt và Bạch Thất cũng chỉ uống nước khoáng ăn bánh bích quy có sẵn ở cửa hàng tiện lợi.

Xong xuôi mọi thứ, tầm lúc năm giờ, Triệu Chí Cường nhìn vợ mình dỗ con trai ngủ, bước đến góc phòng tán dóc cùng mấy người Bạch Thất.

“Ba người các cậu định đi chỗ nào?” Hấn trực tiếp ngồi trên một kệ hàng bị đổ.

Trong cửa hàng tiện lợi, đồ có thể mang đi cơ hồ đều bị hai nhóm người mang đi hết, mà phần nhiều nhất chính là do nhóm của Triệu Chí Cường.

Hiện tại sức mạnh của hấn lớn hơn trước kia gấp mấy chục lần, mặc dù tận thể rồi, nhưng so với những người khác mình đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất vợ mình cũng còn ở đây, cho nên lúc này thần sắc hấn cũng không có gì tối tăm.

Bạch Thất kéo tay Đường Nhựt, ba người ngồi ở trên kệ hàng, cũng không có ý định kết giao: “Chúng tôi đang định đi thành phố A.”

Triệu Chí Cường suy nghĩ, nhíu mày: “Hiện tại khu vực nội thành thành phố H đã thành lòng Zombie rồi, thành phố A là đế đô, nhân khẩu càng thêm đông đúc, đi vào đó không phải là tất cả đều là Zombie ư, như vậy có khác gì đi chịu chết?”

Bạch Thất nói: “Chúng tôi cũng không còn chỗ có thể đi, do có thân thích ở thành phố A, cho nên chúng tôi muốn tới đó xem sao.”

Trong tận thể mà nói, chịu đựng việc thân nhân hai nơi cách trở thế này, không rõ đối phương sống chết ra sao, thật sự là khó khăn nhất.

Triệu Chí Cường tính toán an ủi mấy người Bạch Thất, cũng không biết an ủi thế nào, hấn là người thô lỗ, làm chủ thầu của một công ty trang trí. Nghĩ tới miệng mình cũng không ngọt, không thể an ủi, trực tiếp chuyển đề tài.

Hấn liền nhìn sang Điền Hải nói: “Đưa em trai này của cậu cũng thật không tồi, rất quan tâm tới chị gái, vừa rồi một tắc cũng không rời đi theo phía sau chị gái, sợ cô ấy gặp nguy hiểm, chị em các cậu tình cảm thật là tốt, ban đầu hai vợ chồng tôi cũng tính sinh nhiều đứa.....”

Hấn nhìn ra được bộ dáng Bạch Thất và Đường Nhựt không giống anh em, hiện tại nhìn ở khoảng cách gần, còn nhìn thấy nhăn nhai trên tay bọn họ, cũng biết bọn họ là một đôi tình nhân nam nữ trẻ tuổi.

Tất nhiên là coi Đường Nhựt và Điền Hải trở thành chị em.

Điền Hải ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Triệu Chí Cường một cái, lại quay đầu nhìn Đường Nhựt một cái, nhấp mấy miệng, lại cúi mặt thấp xuống, “Không..... Không phải là.....”

Cậu vừa định nói mình với Đường Nhựt không phải chị em, đã nghe Đường Nhựt nói: “Đúng vậy, quả thật em trai tôi rất tốt với tôi.”

Cô cũng biết chuyện gần đây Điền Hải vẫn luôn che chở sau lưng cô. Do đó cảm thấy đứa trẻ này hết sức hiểu chuyện, cũng biết báo ơn.

Điền Hải giương mắt nhìn Đường Nhựt thật nhanh, thấy Đường Nhựt cười nhẹ nhàng nhìn mình, cậu há hốc mồm, đỏ mặt lại cúi đầu thấp xuống.

Bạch Thất ở một bên nhẹ nhàng tự nhiên mở miệng: “Em trai thay anh bảo vệ chị dâu, đó là chuyện phải làm.”

Triệu Chí Cường: “.....”

Làm sao nghe như ‘vợ’ đánh đuổi ‘bồ nhí’ chạy mất.

Hấn cảm giác có thể do lúc trước mình nghe đồng nghiệp nói về việc trẻ nhỏ thời nay yêu sớm nhiều quá, mới dẫn đến gần đây gặp chuyện gì cũng bỏ não quá độ rồi, cho nên đành ha ha cáo từ ba người, trở lại góc phòng của mình ngồi rồi ngủ.

Triệu Chí Cường vừa đi, Đường Nhựt liền hướng về phía Bạch Thất rục rờ cười một tiếng, mở miệng nói: “Chúc mừng anh Bạch, anh nhiều thêm một em trai tốt.”

Cô đang muốn nhận Điền Hải làm em trai đây.

Ba chữ ‘anh Bạch’ khiến cho trong lòng Bạch Thất thoải mái hơn chút, ánh mắt anh như mặt nước không dậy nổi sóng, vẫn nắm bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn của Đường Nhựt thương thức: “Uh, cảm ơn em giúp anh thu được đứa em trai.”

Đường Nhựt nương theo đó, thúc giục Điền Hải gọi anh chị.

Điền Hải ngẩn người, đỏ mặt, mắt tự nhiên gọi anh chị.

Từ nhỏ cậu đã không có mẹ, vì nuôi cậu mà cha hấn đã ra khỏi thôn đi làm từ khi cậu còn rất nhỏ rồi, cậu được gửi nuôi ở gia đình cậu, mặc dù cậu mẹ rất tốt nhưng là do cậu mẹ không có con, cậu cũng chưa từng cảm nhận cảm giác có anh chị em.

Đứa trẻ không có cha không có mẹ ở trong thôn, dù sao đi học cũng vẫn bị bắt nạt sỉ nhục, cho dù không phải là bắt nạt trên thân thể, thì cũng bị nói ra

nói vào. Cho nên mỗi khi nhìn thấy anh chị nhà người ta thì ậu đặc biệt mong muốn mình cũng có một anh hay chị bảo vệ cậu.

Đến tận thế, cho rằng sau khi ba ba mất đi, cậu cũng không còn lại cái gì, nào biết đâu rằng, ngược lại nhiều thêm hai người thân, anh trai chị gái.....

Hàng năm nghỉ hè, cậu đều sẽ từ quê tới ở cùng cha, mỗi lần đó cha đều sẽ rất cảm khái nói với cậu về Bạch Thất ở tòa 2 khu C.

Ở trong miệng cha, Bạch Thất là một thiếu niên mất đi song thân nhưng vẫn rất cố gắng sống rất tốt. Cha nói, cha ở tiểu khu này lâu như vậy, chẳng bao giờ nhìn thấy cha mẹ Bạch Thất, sau lại từ trong miệng cô giúp việc nhà Bạch Thất lâu năm biết được, từ nhỏ Bạch Thất đã mất đi song thân nhưng đứa nhỏ này vẫn rất kiên cường, lớn lên trong một đại gia đình cũng không có đi sai lệch, ngược lại mỗi lần thi cử đều đứng thứ nhất, hơn nữa còn bằng sức mình thi được danh ngạch du học nước ngoài, chẳng qua là lo lắng ông nội ở nơi này nên mới buông tha cho đại học đó, học ở một trường Bách khoa trong vùng, sau đó khi biết ông nội đã qua đời, lại nghe nói anh ra nước ngoài làm trao đổi du học sinh.....

Cứ như vậy, trong mắt cậu thì Bạch Thất là một tồn tại để sùng bái, mà bây giờ, mình cứ như vậy trở thành em trai của anh ấy rồi.

Tận thế buổi tối rất lạnh, cũng may vật như chăn này nợ bọn họ không thiếu, lúc trước đã để lại hai cái trên xe.

Nhưng là, muốn hai người một gian phòng thì thật không có.

Mọi người cũng chỉ lấy hàng hóa cần tầm mắt một chút mà thôi. Mà chỗ thực sự nhỏ, Điền Hải bắt buộc phải ngủ ở bên trái Bạch Thất.

Dựa vào Bạch Thất ngủ, Đường Nhượng cũng không có chỗ nào không thích ứng, rất nhanh liền ngủ mất.

Gần đây cô sử dụng tinh thần lực tương đối nhiều, sau ban ngày vượt quá giới hạn, thời gian tiến vào không gian cũng giảm bớt rất nhiều, bình thường đều là ngủ không mộng mị. Cũng may thực vật sinh trưởng trong không gian đều đã tiến vào thời kì sinh trưởng bình thường, không cần ngày ngày ngồi chồm hổm chờ ở đó.

Điền Hải không nhúc nhích ngồi ở bên cạnh Bạch Thất, bị khí tràng cường đại của Bạch Thất ảnh hưởng đến.

Về mặt con cháu thế gia kia, cho dù nghèo túng ngồi trên kệ hàng ở góc siêu thị, vẫn có một loại khí tràng Tây Sơn Minh Nguyệt như cũ.

Toàn thân đều tản ra khí thế ‘Điền Hải, cậu cứ ra xe ngủ cho tôi’.

Điền Hải suy nghĩ một chút, nhìn Đường Nhượng đã làm tổ đến trong ngực Bạch Thất, chỉ còn lại có đầu còn lộ ở bên ngoài một cái. Lại nhìn Bạch Thất còn chưa ngủ, sau đó nói: “Anh Bạch, em, em ra bên ngoài ngủ trong xe đây.”

Ở chỗ này làm bóng đèn, thật sự có cảm giác như sẽ bị giết người diệt khẩu.

Bạch Thất nhìn cậu, ‘ừ’ một tiếng.

Điền Hải nghe ra một cổ cảm giác thỏa mãn rất rõ ràng trong giọng nói vân đạm phong khinh kia.

Cho nên, Điền Hải trực tiếp ôm chăn rồi rút.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bạn Trai

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, mấy người đã thức dậy thật sớm.

Vợ Triệu Chí Cường đi ra khỏi siêu thị trước tiên, nhìn thấy Điền Hải cũng đã đứng ở bên cạnh xe đang gấp chăn.

Cô thấy đứa bé trai chất phác này, cũng có chút thiện cảm, không khỏi cười nói: “Nhóc dậy sớm thật.” Sau đó lướt qua cậu, đi ra phía sau xe của mình chuẩn bị nước nấu bữa sáng.

Trước bọn họ từ thành phố H đi ra ngoài, bởi vì chồng và em trai đều thức tỉnh dị năng rồi, đồ mang đi cũng rất đầy đủ, hơn nữa bây giờ gần hết cửa hàng tiện lợi đều để cho bọn họ, dĩ nhiên là muốn làm một bữa ăn cho gia đình người ta.

Điền Hải nhìn thấy chị dâu Triệu gia lấy than đá bếp lò ra, chuẩn bị nấu cơm, hỏi có cần hỗ trợ hay không.

Sau khi nhận được câu trả lời có, tự nhiên là giúp cô lấy đồ linh tinh...

Mọi người liên tiếp rời giường.

Triệu Chí Cường lấy khăn lông chấm qua nước, lau mặt cho con trai mình, nhìn thấy Bạch Thất đang cầm bàn chải lấy kem đánh răng, mở chai nước khoáng đổ vào cốc nước.....

Vừa rồi hắn đã nhìn thấy Bạch Thất rửa mặt qua, hơn nữa cũng chỉ là dùng một chút xíu, hết sức tiết kiệm, nhưng bây giờ chuẩn bị trực tiếp dùng một chai nước cho người ta đánh răng nên rất ngạc nhiên.

“Cậu bạn trai này thật không có gì để nói.” Triệu Chí Cường giơ ngón tay cái lên. Hắn tự vấn mình là làm không được, coi như là con của hắn, hắn cũng không có hào phóng đến mức lấy một chai nước khoáng cho nó đánh răng, lúc trước khi tận thế đã không có, huống chi là sau khi tận thế.

Phải biết rằng hiện tại nguồn nước cũng bị ô nhiễm rồi, dùng xong một chai là ít đi một chai.

Nhìn lại trên người Đường Nhượng sạch sẽ, Triệu Chí Cường không khỏi cảm thán, người bạn gái này nuôi cũng quá xa xỉ rồi.

Bạch Thất chỉ kéo kéo khoe miệng, không trả lời.

Chính anh trong ba năm tận thế đã dưỡng thành thói quen, có điều anh thích nhìn Đường Nhượng sạch sẽ.

Xoay người kéo Đường Nhượng còn đang buồn ngủ bên trong ra ngoài, đưa bàn chải đánh răng và cái cốc lên: “Trước đánh răng, lại dùng nước lạnh rửa mặt, rồi ăn cơm.”

Đường Nhượng không biết lời cảm thán vừa rồi của Triệu Chí Cường, vẫn đánh răng như bình thường, dùng khăn lông ướt rửa mặt, lau khô sạch sẽ tay và cổ.

Mọi người rồi rít rửa mặt qua loa xong, chị dâu Triệu gia đã bảo mọi người ăn cơm.

Bữa sáng thật ra thì rất đơn giản, chính là nấu nước, sau đó thả mấy gói mì tôm vị hải sản.

Đối với chuyện sáng sớm đã ăn thứ thực phẩm đáng vứt đi như mì tôm này, người theo chủ nghĩa khỏe mạnh như Đường Nhượng chỉ yên lặng bài xích trong bụng, cũng cầm lấy chén từ từ ăn.

Người khác tốt bụng nấu bữa sáng cho cô, nếu còn ghét bỏ, không phải là vô cùng không lễ phép sao. Hơn nữa trong tận thế, ăn được mì tôm nóng đúng là chuyện vô cùng khó có được.

Mấy ngày này Bạch Thất cũng hiểu rõ Đường Nhượng đối với việc dưỡng sinh khỏe mạnh có một loại chấp nhất, cho nên gấp một ít mỳ trong bát cô sang bát mình, cùng lắm thì sau khi lên xe, để cô uống thêm cốc sữa đậu nành là được.

Nhưng Điền Hải sợ Đường Nhượng ăn không đủ no, lại gấp cho cô thêm một ít, “Chị, chị ăn nhiều một chút.”

Đường Nhượng: “.....”

Cậu không nhìn thấy thật ra thì chị cậu ăn một chút cũng không hề hạnh phúc sao?

Đường Nhượng trừng mắt nhìn Bạch Thất.

Ánh mắt chỉ anh mới có thể giúp đỡ em kia, khiến cho tâm tình Bạch Thất vui vẻ: “Anh còn muốn ăn thêm chút, tiếc là không còn.”

Đường Nhượng lập tức cầm chén bụng đến trước mặt hắn: “Em vẫn còn đây.”

Dùng xong bữa sáng, mấy người Triệu Chí Cường tới cáo biệt Bạch Thất, bọn họ định về quê nhìn xem, hắn nói người ở nơi đó thừa thớt, mấy hộ gia đình đều có lương thực dự trữ, vẫn cảm thấy đi tới đó sẽ an toàn hơn một chút.

Bạch Thất không thể thay đổi quyết định, cũng không có tính toán việc đi cùng đường, nếu có thể anh còn định để cho Triệu Chí Cường mang theo Điền Hải đi cùng luôn.

Xe chia làm hai đường, lúc sau ba người một xe tiếp tục hướng thành phố A chạy.

Bạch Thất lái xe, thấy Đường Nhượng ôm bụng, có lẽ do không quen ăn bữa sáng vừa rồi, cho nên nói với Điền Hải ở phía sau: “Lấy balo ở ghế sau cho anh.”

Điền Hải nhanh chóng đưa balo tới.

Bạch Thất cầm lấy balo, trước tiên đặt tay mình vào trong, sau đó nói với Đường Nhượng: “Lấy cốc sữa đậu nành bên trong uống cho ấm bụng đi.”

Đường Nhượng nhìn vào mắt Bạch Thất, Bạch Thất nói như vậy, cho nên ngay lập tức cô đưa tay vào, lấy ra ba cốc sữa đậu nành nóng hổi từ không gian của mình.

Chia cho mỗi người một cốc.

Điền Hải cảm lấy sữa đậu nành hóa ngọc: “.....”

Cái này là cái gì, ảo thuật?

Mấy ngày qua mặc dù cậu đều cùng Bạch Thất Đường Nhược ăn cơm trưa cơm tối và vân vân, nhưng chỉ thấy Bạch Thất lấy ra mấy thứ cơm nắm hoặc bánh bao gì đó, chưa từng trực tiếp lấy ra đồ ăn nóng.

Nhưng mà kỳ quái thì kỳ quái, cái gì cũng không tính toán mở miệng hỏi. Cậu nghĩ, chuyện mà anh Bạch cùng chị Đường không muốn để cậu biết thì chắc cậu không thể hiểu rõ.

Mấy ngày qua cậu đã gặp rất nhiều loại dị năng, đối với việc Bạch Thất có dị năng không gian cùng với dị năng hệ Băng gì đó, cũng thật không có cái gì kỳ quái.

Hơn nữa cậu nhìn thấy Bạch Thất cho phép Đường Nhược lấy sữa đậu nành ra cho cậu, cậu cũng rất cao hứng, bởi vì điều này nói rõ, thật sự Bạch Thất đã tiếp nhận cậu trở thành một thành viên trong bọn họ.

Nếu không chuyện bí mật như vậy, cũng sẽ không nói cho một người ngoài.

Hiện tại tận thế không lâu, trên đường đoàn xe còn có rất nhiều, thỉnh thoảng còn có thể gặp tình huống ngăn đường, nhất là mỗi khi đến một chỗ rẽ cao điểm vào nội thành, đường càng tắc hơn.

Hơn nữa Zombie cũng sẽ càng nhiều hơn, có vẻ cũng theo đuôi xe hơi mà tới.

May mà hiện tại người có dị năng trong đội xe cũng rất nhiều. Gặp phải xe tống chắn ở giữa không cách nào đi qua, người có dị năng hệ Kim sẽ đi qua trực tiếp dõn đi, gặp phải mặt đường tình trạng không tốt, dị năng thuộc tính Thổ sẽ sửa lại ngay.

Kỹ năng khi gặp phải Zombie thì càng thêm hoa lệ rồi, Hỏa Lôi Phong Thủy Thổ cái gì..... Tất cả đều có thể nhìn thấy trên không trung.

Dọc theo đường đi cũng là bình an vô sự.

Ở trong xe, Đường Nhược cũng không có chuyện gì, liền thỉnh thoảng hướng về Zombie phía ngoài cửa sổ xa xa đường cao tốc luyện tập dị năng tinh thần của mình.

Điền Hải cũng rất an tĩnh, thỉnh thoảng nhìn thấy người khác đánh Zombie, cũng sẽ ném lõi cầu của mình ra.

Thời điểm ban đêm, ba người sẽ giống như những người khác, qua đêm trong xe của mình. Dù sao nhiều người, hơn nữa cũng thật sự là bị chen ở giữa đường không ra ngoài được.

Khi qua đêm, Bạch Thất sẽ đổi chỗ ngồi với Điền Hải, để cho anh và Đường Nhược ngồi ở phía sau xe, đắp chăn ngủ, Điền Hải ngồi ở vị trí lái phụ, cũng đắp chăn ngủ.

Hai ngày sau tiếp tục bị ngăn đường, Điền Hải cũng đã đường đường chính chính ngồi trên ghế lái, thời gian hai ngày, cậu va va chạm chạm cũng học xong cách lái xe. Cho nên, loại việc nặng này, dĩ nhiên là Bạch Thất giao cho cậu.

Dù sao hiện tại lái xe đều không cần kỹ xảo gì, chỉ cần đi dọc theo phần lớn người một đường thông suốt là được.

Chủ yếu nhất chính là, trên đường không còn có cảnh sát giao thông bắt người nộp tiền phạt nữa.

Tới phía trước là thành phố L, tình hình giao thông tốt hơn rất nhiều, rất nhiều người ở đường cao tốc tới thành phố L, bởi vì nghe nói ở nơi này có trụ sở quân đội trú đóng. Sau tận thế, thật ra thì rất nhiều người đều không còn chỗ có thể đi, thay vì đi tới thành phố A xa xôi mà lại không rõ tình hình bên trong, còn không bằng trực tiếp ở thành phố L.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Vô Tình Gặp Gỡ

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Ở trên đường đi năm ngày, trong đội xe người nên quen thuộc tất cả đều đã quen thuộc, có vài người còn vì cùng sống vai trong chiến đấu mà xưng anh

gọi em

Duy chỉ ba người Bạch Thất hết sức trầm mặc, cũng bởi vì không nói chuyện nhiều, xem như là nhân duyên kém cỏi nhất trong đội xe.

Chẳng qua do dị năng cường đại của Bạch Thất và Điền Hải khiến người khác cũng rất kiêng kỵ.

Tận thế đã hơn mười ngày, mọi người cũng không có ý nghĩ cướp từ ba người Bạch Thất bọn họ.

Nguyên nhân rất đơn giản, dọc đường đi tất cả mọi người đều nhìn thấy, trừ bỏ hai túi thức ăn, bọn họ thật đúng là không có gì khác, cũng không biết có đủ đến được thành phố A hay không, mọi người không những không có ý định cướp của bọn họ, ngược lại còn rất sợ đối phương đánh cướp bọn họ.

Bởi vì người đàn ông trẻ tuổi áo đen nhìn qua giống như người dẫn đầu kia, vô cùng phung phí với bạn gái, mỗi lần rửa mặt đều trực tiếp cho cô một chai nước.

Cứ như vậy mà nghĩ, có khi không đủ dùng sẽ có ý định đi cướp của những người khác hay không.....

Sau lại phải nhìn dị năng của người ta thì mọi người mới hiểu được.

Thật tình cảm, người nọ chắc sáng sớm mỗi ngày sẽ sử dụng dị năng Băng, sau đó hòa tan thành nước cho bạn gái rửa mặt.

Cho nên sau mỗi lần nhìn thấy Bạch Thất lấy nước ra cho Đường Nhượng rửa mặt, trong mắt mọi người kia lóe ra quang mang, nhất trí đều nghĩ: người bạn trai này thật tốt.....

Thật ra thì đối với nước khoáng, Điền Hải vô cùng rõ ràng, tất cả đều là anh Bạch lấy ra từ trong ‘balo’, nếu không chỉ bằng chỗ nước này của bọn họ, thật đúng là không đủ cho chị Đường rửa mặt.

Còn có rất nhiều đồ, đều sẽ trực tiếp bị cái ‘balo’ kia thu về rồi lấy thêm ra, lấy ra lại thu về.....

Điền Hải thấy nhiều nên đã không còn cảm giác kỳ quái. Nếu ngày nào đó Đường Nhượng không lấy ra đồ nóng để uống, mới có thể khiến cho cậu cảm thấy kỳ quái đấy.

Bởi vì trên đường cao tốc người cùng xe chen chúc quá nhiều, Bạch Thất không đi xuống thu thập tinh hạch. Một nhóm người đánh Zombie, còn chưa đến gần, Zombie cũng đã bị dị năng giết chết ở phía xa rồi, nhiều người nhiều mắt như vậy nhìn chăm chăm vào, anh cũng không muốn đi quá xa.

Qua thành phố L, con đường liên thông thoáng hơn một chút, tốc độ đoàn xe cũng tăng nhanh.

Con đường này trước khi tận thế, ngăn ngụt một ngày một đêm là có thể tới nơi, hiện tại, đã đi hơn một tuần lễ còn chưa đi xong, cũng rất khiến cho mọi người xoắn xuýt.

Lúc sắp đến thành phố A, có thể nhìn thấy Zombie trên đường tăng lên rất nhiều.

Cho nên, mọi người cũng đặt ra một vài quy định, trong đó, quan trọng nhất chính là buổi tối mọi người thay phiên nhau canh gác.

Quy định nghiêm khắc này đặt ra, chỉ cần là người sở hữu dị năng trong đội xe phải vô điều kiện tham dự vào.

Đại thể là vì quy định này cũng có lợi đối với bản thân mình, tự nhiên tất cả mọi người đều không có ý kiến gì.

Chẳng qua quy định còn sơ sài, thường xuyên sẽ có thời điểm người gác đêm ngủ mất, lúc đó cũng đều chưa xảy ra chuyện lớn gì, chỉ cần khóa kỹ, chỉ bằng Zombie sơ cấp cũng không đập vỡ được cửa xe.

Dĩ nhiên, điều này cũng bao gồm nguyên nhân Zombie còn chưa đủ nhiều. Nếu tụ tập số lượng lớn, đừng nói thủy tinh trên xe, chính là vách tường cũng có thể bị mài xuống.

Song, khi gần đến thành phố A, có lần phát hiện chuyện một nhà người gác đêm kia thiếu chút nữa bị Zombie cắn chết trong xe.

Hai mươi mấy Zombie vây quanh chiếc xe kia.

Vẫn do xe phía sau phát hiện bóp còi, mới giúp cho mọi người biết được tình huống.

Đêm đó sau khi Zombie tiếp cận, Đường Nhượng đang bận rộn trong không gian cũng giật mình tỉnh lại, nhưng bị Bạch Thất kéo lấy. Hai người cho rằng người gác đêm sẽ phát hiện nhưng đợi hồi lâu cũng không có phản ứng, mắt thấy Zombie kia đã chuẩn bị đập vỡ cửa sổ xe người nhà kia, Bạch Thất không thể làm gì khác hơn bảo Điền Hải ấn còi. Tất nhiên sau đó hai người gác đêm kia bị tất cả mọi người chỉ trích một lần, sau đó bày tỏ niềm cảm tạ với Điền Hải đứng lên đi nhà cầu ‘thấy’ cảnh này mà kịp thời làm ra phản ứng.

Điền Hải được mọi người tạ ơn đồ bù đắp cả khuôn mặt, xấu hổ vô cùng đứng ở trong đám người tỏ vẻ đây là chuyện phải làm.

Mọi người cảm thấy thẳng thắn nhóc này thật không tồi, làm tốt chuyện cũng sẽ không kiêu căng.

Mà bây giờ Điền Hải lại cảm thấy xấu hổ, bởi vì đêm đó cậu cũng ngủ say như chết, bị anh Bạch kéo tỉnh.

Điền Hải quay đầu nhìn Bạch Thất đứng một bên, chỉ thấy anh như ngọc trong suốt không tỳ vết đứng ở nơi đó, đột nhiên cảm giác sùng bái đối với Bạch Thất, trong nháy mắt liền tăng cao gấp mấy lần.

Kiểu người làm tốt chuyện không để lại tên này, quả nhiên là mình nên chân thành đi theo.

Cứ như vậy cơ duyên xảo hợp, Bạch Thất cũng không biết mình có thêm một đứa em một lòng muốn đi theo mình.

Trải qua chuyện đêm đó người có dị năng dùng những kỹ năng hoa mỹ quét dọn Zombie, đoàn xe an tĩnh di chuyển cũng có chút thay đổi.

Thoạt đầu mọi người ngồi ở trong xe, đi theo đoàn xe cũng không cảm thấy có gì. Trước tận thế, dưới việc giáo dục thi cử mọi người đều có khuôn có dạng như nhau đều không thay đổi gì mấy.

Nhưng sau khi trải qua đêm đó, những người bình thường không có dị năng mới chính thức biết được trước mặt Zombie mình yếu kém cùng nhỏ bé thế nào.

Theo đó, người bình thường có chút tự ti hoặc là không có tự tin đều rồi rít quyết định tìm cho mình một núi dựa.

Trong xe của mình có người sở hữu dị năng liền hết thảy lấy hấn cảm đầu, nếu xe của mình không có người có dị năng, phải đi tìm những người có dị năng trong xe khác.

Già chút liền bán già, nhỏ liền bán manh, có chút vốn liếng thì bán rẻ tiếng cười.....

Tất nhiên, những ngày này cũng có mấy cô nương thỉnh thoảng tới đây ‘ vô tình gặp gỡ ’ Bạch Thất một chút.

Nhóm người đẹp trai lại có dị năng cường đại này, cho dù đường như đã có bạn gái, nhóm mỹ nữ vẫn nói liền không dứt hi vọng gặp gỡ hấn.

Bạch Thất rửa mặt sẽ có người nói với anh ‘ chào ’.

Đánh răng sẽ có người tới nói ‘ cùng nhau ’.

Ngay cả đi bụi cô đi nhà cầu, đều có người chạy tới nói mình đau bụng.....

Chẳng qua là người đẹp có tâm nước chảy vô tình.

Ngay cả sắc mặt tốt Bạch Thất cũng chưa cho nhóm người này.

Anh nghĩ, nếu ngày hôm nay có người đi tới ‘ vô si ’ đối với mình một chút nữa, anh liền dẫn theo Đường Nhượng thoát khỏi đoàn xe, trực tiếp đi vùng ngoại thành quốc lộ để tới thành phố A.

Anh tự tin, chỉ cần không gặp phải Zombie triều*(rất đông Zombie), ba người tự bảo vệ mình đến thành phố A sẽ không thất bại.

Đáng thương anh, kiếp trước trước khi tận thế, vẫn một mực đảm đương danh hiệu học bá Cao phú soái thanh tâm quả dục.

Sau khi tận thế, vẫn một mực làm chim nhỏ yếu ớt thanh tâm quả dục.

Hai chữ ‘ tình thương’ này thật đúng là chưa từng có.

Gặp đãi ngộ đồng dạng, còn có Điền Hải.

Điền Hải không hiểu ám hiệu cong cong vẹo vẹo bên trong của mọi người, do nhìn thái độ Bạch Thất, dĩ nhiên lựa chọn học tập tinh thần của Bạch Thất, đối xử bình đẳng, tất cả đều không để ý!

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Rung Động

Mà hôm nay đúng lúc đến phiên Bạch Thất cùng một dị năng giả xe khác một trực đêm.

Bọn họ gác nửa đêm trước, từ 6 giờ chiều tới rạng sáng 0 giờ.

Gần đây Zombie tăng nhiều, khiến cho tất cả mọi người có chút sợ bóng sợ gió.

Đối với trách nhiệm gác đêm, trong ba năm tận thế thì Bạch Thất đã hết sức quen thuộc, cho nên đang ngồi trên lan can cao tốc bên cạnh xe của mình. Người có dị năng kia là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, đại khái ông chưa gác đêm bao giờ, nhìn thấy Bạch Thất thanh thản điềm đạm ngồi ở đó, đi tới chào hỏi nói: “Chàng trai tinh thần tốt, không giống chúng ta xương cốt già nua này, sợ là không chịu đựng được, xem, tôi còn mang theo thuốc lá nâng cao tinh thần, cậu có muốn không.” Vừa nói đưa lên một cây.

Bạch Thất lắc đầu từ chối: “Sẽ không.”

Người đàn ông trung niên nói: “Tôi tên là Phan Đại Vĩ, xem trên thông kê tư liệu kia thì cậu gọi Bạch Ngạn, phải không?”

Lúc trước, khi thông kê tư liệu, tất cả mọi người đều phải ghi tên lên.

Bạch Thất gật đầu.

Phan Đại Vĩ nghe được thanh âm Zombie ở xa, run vai, nói: “Người trẻ tuổi không nên lạnh lùng như vậy nha, chúng ta tán gẫu với nhau một chút nha, nếu không nghe tiếng những thứ quái vật kia, khiến cho người ta sợ hãi.”

Bạch Thất nghiêng đầu qua: “Tán gẫu cái gì.”

Phan Đại Vĩ ‘hắc hắc’ hai tiếng, duỗi tới, thấp giọng nói với Bạch Thất: “Tôi thấy gần đây rất nhiều mỹ nữ tìm đến cậu.....”

Bạch Thất nhìn đèn xe phía trước đoàn xe còn chưa tắt, nói: “Gần đây buổi tối Zombie tương đối nhiều, nói nhỏ đi, dù sao nhiều người như vậy đều phải dựa vào chúng ta gác đêm”

Cách dòi chủ đề kém cỏi như vậy, làm sao ta lại mắc mưu đây. Phan Đại Vĩ vỗ vai anh: “Cậu cũng đừng có nghiêm túc như vậy nha, chúng ta chia sẻ chút kinh nghiệm nha, thật ra thì ông già tôi đây cũng là người từng trải, trên phương diện này có hiểu một chút, tôi đã nói với cậu rồi, phụ nữ thì nên.....”

Bạch Thất nói: “Vừa rồi tôi nhìn thấy ông Tần đi ra bãi cỏ phía sau rồi, có vẻ muốn đi ngoài, có lẽ sẽ đi qua đây.....”

Phan Đại Vĩ: “.....”

Ông Tần là ông lão già nhất trong đội xe, đồng thời cũng là bố vợ của Phan Đại Vĩ.

Nhà bọn họ gặp may, ba người trong nhà đồng thời trốn thoát, hôm nay đi thành phố A, cũng là đi tìm con gái đi học ở đó, chẳng qua nghe ý tứ trong cuộc gọi cuối cùng của cô con gái, cô đã ở lại trong trụ sở thành phố A. Cho nên một nhà Phan Đại Vĩ ngoài lo lắng còn có thể cười đùa một chút.

Phan Đại Vĩ sờ lỗ mũi, nói câu ‘vẫn là trẻ tuổi tốt’. Sau đó liền thật sự đi tới phía trước đoàn xe gác đêm. Ông cũng thật sự quá nhàm chán nên tới đây chào hỏi mà thôi, cũng không có chuyện gì không nên thảo luận đến.

Người ta đã mang bố vợ của mình ra rồi, để cho bố vợ biết mình tán gẫu chuyện đàn bà cũng không sao, nhưng nếu để cho vợ mình biết, vậy thật sự không xong!

Đoàn xe này an bài cũng rất tốt, đến phiên người nào gác đêm, mọi người liền để bọn họ lái xe đến phía trên đầu và phía sau cùng, sau đó cũng không cần đi ra ngoài, chỉ cần ngồi ở trong xe, nếu gặp phải Zombie, ấn còi nhắc nhở mọi người là được.

Phan Đại Vĩ tới xe của mình ngồi xong, Đường Nhục đã đưa nước hạch đào đậu phộng ra ngoài: “Hiện tại bên ngoài lạnh lắm.”

Dù sao buổi tối đen kịt, bọn họ ở cuối cùng của đoàn xe, người ngoài cũng không nhìn được đây là thứ gì.

Bạch Thất nhận lấy nước đậu phộng ấm áp trên tay cô: “Trời lạnh, em đi ngủ sớm một chút.”

Đường Nhục ghé vào bên cạnh cửa sổ xe: “Anh cũng tới ngủ đi.”

Bạch Thất biết Đường Nhục có tinh thần lực, không lo lắng vấn đề Zombie đánh lén, nhưng vẫn không đồng ý: “Ngoan chút nào, đi ngủ.”

Đường Nhục biết Bạch Thất cự tuyệt là bởi vì không muốn khiến cho mình nuôi thành ‘phế’, nhưng vẫn muốn mặt dày mày dạn tranh thủ một chút, cho nên vênh môi nhìn về phía anh tỏ vẻ mình không vui.

Cô đã muốn tỏ vẻ không vui từ rất lâu rồi, bởi vì gần đây nhìn thấy rất nhiều cô gái đến đến đi đi, cho dù người có ngọc, lòng có bao dung nữa, cô cũng nhìn ra gì đó.

Cũng may mắn, Bạch Thất thật sự không cho họ bất cứ sắc mặt gì, thậm chí bộ dáng còn vô cùng chán ghét. Bạch Thất nhìn, vron ngón trỏ đè cái miệng kia xuống: “Lớn như vậy rồi, ra vẻ dễ thương đáng xấu hổ.”

Ánh mắt Đường Nhục mở thật to, mang theo một tia ý tứ không tin cùng khẩn cầu.

Em chỉ tỏ ra bất mãn một chút mà thôi, đã bị anh vô tình chèn ép rồi!

Tay của anh nhẹ nhàng lướt qua đôi môi mềm mại ướt át. Chỉ cảm thấy có một cổ rục rịch trong lòng, có thứ gì đó tràn ra từ trong lồng ngực.

Ngứa ngứa, ẩm ẩm.....

Nhìn bộ dạng ‘ngốc nghếch’ này của cô, Bạch Thất rút tay trở về: “Ngoan, đi ngủ trước đi.”

Tiếp tục nhìn như vậy, anh không thể bảo đảm, có thể một hơi thuận theo hay không.

Đường Nhược cảm thấy nơi tay anh vừa chạm qua dâng lên một loại cảm giác mềm mại.

Trái tim bỗng nhiên siết lại rồi liền mềm nhũn, một tầng lại một tầng rung động.....

Mà âm thanh trầm thấp kia, trong suốt, mang theo một chút xú từ tính, như hạt cát tinh tế dưới nước, ánh trắng nổi bật trong đêm tối.

Mềm mại đến mức làm người ta muốn chìm sâu trong đó.

Đường Nhược khẳng định hiện tại cả khuôn mặt mình đang đỏ bừng!

Cô phản ứng như thế, đôi mắt lay động không gọn sóng của Bạch Thất cũng lộ ra ý cười, anh cười ngắn ngủi hai tiếng, tựa như tiếng ngâm trầm thấp dễ nghe.

Song, hai người cũng không kịp tâm tình, tán gẫu chuyện nhân sinh thì sắc mặt Đường Nhược đã căng thẳng.

Ngay sau đó Bạch Thất đã nhìn thấy cô vội vã mở cửa: “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ.....”

Bạch Thất không rõ ‘ừ?’ một tiếng.

Đường Nhược cảm giác lời nói của mình cũng không mạch lạc được: “Zombie, phía trước rất nhiều, rất nhiều Zombie.”

Bạch Thất mặt trầm như nước: “Có bao nhiêu.”

Anh biết hiện tại tinh thần lực của Đường Nhược tăng mạnh, có thể cảm nhận Zombie ở phạm vi rất xa.

“Em đếm không hết, rất nhiều.....” Sắc mặt Đường Nhược tái nhợt, nôn nóng như muốn phát khóc.

Bạch Thất ôm cô vào trong lòng ngực, sau đó vòng qua đầu xe, trực tiếp nhấn một tiếng còi dài trên tay lái.

Người trong đội xe tự nhiên cũng bị đánh thức.

Người đầu tiên bị đánh thức hỏi Bạch Thất chính là Điền Hải.

“Anh Bạch, có Zombie à?” Vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa xoa mặt hai cái, liền nhảy xuống xe.

Thật ra thì hiện tại rất nhiều người còn chưa ngủ, nghe được âm thanh tự nhiên vội vàng xuống xe.

“Zombie? Nơi nào.....”

“Có Zombie?”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Zombie Triều

Người thứ hai tới đây hội họp chính là người được chọn làm đội trưởng tạm thời của đoàn xe, Hồ Hạo Thiên.

Trước tận thế anh ta là thanh niên nhà xí nghiệp nổi danh thành phố H, làm ăn liên quan đến lĩnh vực đại lý xe và bất động sản, cha anh là thị trường tiền nhiệm của thành phố H.

Sau tận thế, thân là ông chủ mà anh ta lại thức tỉnh dị năng hệ Thổ.

“Phương hướng nào, có bao nhiêu Zombie?” Anh hỏi Bạch Thất, mặc dù hiện tại không nhìn thấy, nhưng ý tứ nghiêm túc trên mặt Bạch Thất khiến anh

cũng không cảm thấy Bạch Thất đang nói đùa.

Bạch Thất xoay người, nhìn con đường đi thông tới thành phố A trước mặt: “Ngay đằng trước thôi, cụ thể không biết có bao nhiêu, có lẽ là đoàn xe mấy ngày trước cũng muốn tới thành phố A rồi.”

Hồ Hạo Thiên quyết định thật nhanh, lập tức để cho người có dị năng tốc độ trong đội xe đi thăm dò phía trước.

Để đảm bảo an toàn cho đoàn xe tạm thời thành lập này, không thể bỏ qua công lao của Hồ Hạo Thiên, người có dị năng tốc độ cũng không hề bày ra vẻ mặt không nguyện ý, gật đầu một cái liền trực tiếp đi tới phía trước dò đường.

“Ài, cách thành phố A chỉ còn 300 cây số thôi, làm sao cứ lăm chuyện xảy ra như vậy.....”

“Thành phố A nhân khẩu dày đặc, chắc cũng có rất nhiều.....”

“Vậy đã đến thành phố A rồi thì phải làm sao, ngàn dặm xa xôi tới nơi này chịu chết à.....”

Mọi người bị sự kiện Zombie đánh bất ngờ buổi tối mấy ngày trước đây khiến cho có chút bất an, như đều muốn nói chuyện cho hết cảm giác bất an này đi, mọi người tụ tập ở một chỗ thấp giọng thảo luận.

Qua hai phút, người dị năng tốc độ đã trở lại rồi.

Lúc trước anh ta đi tinh thần vẫn là sung mãn, về đây lại là bộ dáng mờ hồ đắm đuối, sắc mặt tái nhợt: “Phía trước chừng 200m, rất nhiều rất nhiều Zombie, chỉ chút, nhìn đến mức chân ông đây đều mềm nhũn, thiếu chút nữa không về được.....”

Mọi người trầm mặc một lát, sau đó đều nhất trí nhìn Hồ Hạo Thiên.

Hồ Hạo Thiên hỏi: “Những phương hướng khác còn nhìn thấy được, cũng chỉ có đường phía trước hướng tới thành phố A sao?”

Người có dị năng tốc độ gật đầu: “Tất cả đều ở trên đường cao tốc, có lẽ là đoàn xe lúc trước không thuận lợi thông qua, bị cuốn vào đó.”

Mọi người vẫn trầm mặc, đột nhiên có một cô gái kêu lên: “Đánh không lại, chúng ta chạy thôi, hiện tại quay xe về phía sau, không phải thành phố L cũng có trụ sở ư, chúng ta đi trụ sở thành phố L.....”

Hồ Hạo Thiên liếc cô gái kia một cái, ý bảo cô ta ngậm miệng.

Cô gái kia chưa dừng lại, kéo cánh tay người đàn ông bên cạnh cô: “A Ninh, chúng ta đi thành phố L đi, tại sao phải vì người đàn bà kia đi thành phố A chứ, đi thành phố L không tốt sao, rất nhiều người đều thấy nơi đó có trụ sở, có quân đội, nơi đó an toàn hơn.....”

Người đàn ông gọi A Ninh kia quát khế liễu một câu: “Cô câm miệng. Người đàn bà trong miệng cô kia là người vợ được cưới hồi đảng hoàng của tôi.”

Cô gái khóc lóc nói: “Anh cũng nhìn thấy nhiều người biến thành Zombie như vậy rồi, có lẽ cô ta cũng bị lây nhiễm, có lẽ đã sớm chết rồi, em toàn tâm toàn ý đi theo anh, hiện tại chẳng lẽ còn không bằng người chết à.....”

A Ninh lướt qua cô gái đang khóc kìa, cách cô ta mấy bước.

Hồ Hạo Thiên cũng không còn tâm tư nghe người khác bát quái, hiện tại tình thế nghiêm trọng, vấn đề hiện tại chính là phải đối mặt với nhiều Zombie như vậy bằng cách nào.

“Đoàn xe nhiều người như vậy, trong vòng ba mươi giây tôi muốn mọi người biểu quyết, quay đầu trở về hay là ngăn cản Zombie, cũng phải nói cho tôi một câu.” Anh ta cao giọng, nói tiếp: “Nhưng là, nếu hiện tại chúng ta cứ quay về như vậy, sau này gặp khó khăn thì sợ, như vậy về sau, sẽ mất lòng tin. Trốn được hôm nay, trốn không được ngày mai, xã hội bây giờ nơi nơi đều là Zombie, chẳng lẽ sẽ có một nơi là tuyệt đối an toàn hay sao?”

“Tận thế, đối với mọi người mà nói, vừa là nguy hiểm lại là kỳ ngộ, chỉ cần có một tấm lòng dũng cảm, thì có thể thay đổi cuộc đời sau này, không bị người cười nhạo, mà được người kính trọng.....”

“Thế giới sẽ không vĩnh viễn chìm trong bóng tối, ánh sáng cuối cùng cũng sẽ tới, nhưng là trước khi ánh sáng tới, chúng ta vẫn phải cố gắng làm tốt nhất, là đề chính mình sống sót.....”

“Nhưng nếu hiện tại có người muốn đi, tôi cũng sẽ không ngăn cản, nhưng sau này nếu có thời điểm các người trở thành một tồn tại như con kiến hôi, xin không nên oán giận trời cao không cho mình một cơ hội.....”

“Hiện tại xin cùng biểu quyết, là sống oanh oanh liệt liệt hay bị phi nhỏ như con kiến hôi.....”

Hồ Hạo Thiên vốn là doanh nhân, lời nói mang cả nghĩa bóng nghĩa đen vừa thốt ra, cũng đã động rất nhiều người. Bọn họ cũng biết hiện tại chạy trốn không giải quyết được vấn đề. Thật ra thì quân đội cũng không đáng tin cậy, chỉ có thể dựa vào mình. Nếu quân đội có thể cứu viện, khi đó bọn họ cũng sẽ không phải tự mình lên đường. Thử nghĩ xem, rất nhiều người còn bị vây ở nhà, hoặc chết đói hoặc bị cắn thành Zombie.

Mà rất nhiều người sau khi thức tỉnh dị năng, chí khí ngút trời, hoài bão thật lớn, càng sẽ không lùi bước như vậy. Cho nên gần như tất cả người có dị

năng đều quyết định ở lại đánh Zombie.

Người có dị năng đều ở lại, người bình thường trừ phi không muốn sống nữa, nếu không cũng sẽ không tự mình lái xe chạy trốn.

Cho nên thống kê hết lại, tất cả mọi người trong đoàn xe đều nói nguyện ý lưu lại chiến đấu.

Thời gian không thể trì hoãn, nếu biểu quyết xong rồi, đó chính là sắp xếp nhiệm vụ xuống dưới.

“Phân tổ, người có dị năng một tổ, không có người có dị năng một tổ. Trong những người không có dị năng, có thể dùng vũ khí đánh Zombie lại phân ra một tổ.....”

“Người có dị năng hệ Thổ đi lên phía trước 50m dựng một bức tường đứng thẳng ở đó.....”

“Người có dị năng hệ công kích tất cả đứng sau tường cách 5m chuẩn bị.....”

“Người không có dị năng, hãy lấy đèn pin cầm tay trong xe mọi người, nhắm vào chỗ Zombie tới được ở đằng trước, chiếu sáng, sau khi thấy Zombie, nhắm ngay đầu của bọn nó mà chiếu vào.....”

Mọi người rối rít hành động.

Đường Nhược đi theo Bạch Thất đi tới đội người có dị năng công kích kia.

Bạch Thất nhìn cô một chút, vươn tay nắm lấy tay cô.

Điền Hải nhìn Đường Nhược tới nơi này, rất lo lắng mở miệng: “Chị, chị đi ra phía sau đi, nếu không tại em không yên lòng.”

Đường Nhược lắc đầu.

Cô có tinh thần lực, đứng phía trước, chờ khi bức tường dị năng hệ Thổ chống đỡ không nổi, cô cũng có thể dùng tinh thần lực ngăn cản một phen.

Bạch Thất nói: “Yên tâm, không có chuyện gì, cùng lắm thì cùng chết thôi, dù sao anh chết em cũng sẽ không sống một mình.”

Điền Hải: “.....”

Đường Nhược: “.....”

Mọi người: “.....”

Trước khi đánh Zombie, còn muốn mạnh mẽ dứt cho mọi người ăn thức ăn cho chó, thật sự được sao.

Theo tính toán của người có dị năng tốc độ, bây giờ Zombie đã càng ngày càng gần.

Đoàn người nhìn chằm chằm trận địa phía sau tường đất sẵn sàng đón quân địch. Hiện tại cả đoàn xe đều im lặng, không ai phát ra một âm thanh nào, chỉ có từng đợt tiếng chân trầm trọng cùng tiếng gào hưng phấn từ phía xa truyền đến.

“Tới.....”

Không biết ai kêu một tiếng, phía trước đã nhìn thấy một mảnh bóng đen đông nghịt hướng tới bên này.

“Toàn bộ đèn pin cầm tay, nhắm ngay phía trước, bật lên.”

Theo một vùng đột nhiên đồng thời sáng lên phía trước, các loại dị năng liền bay ra trên không.

Lộ lấy nhiều sắc màu.

Bạch Thất và Điền Hải cũng không giữ lại thực lực, một cái băng cầu lại một cái lôi cầu, ném ra ngoài hết sức nhanh chóng.

Đường Nhược cũng là một thành viên trong số những người cầm đèn pin, nếu có Zombie bị người có dị năng bỏ sót muốn phóng qua tường, cô sẽ quấy nhiễu nó, khiến cho nó mất phương hướng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trong đêm tối vô tận, trên cao tốc mịt mờ, hàng trăm hàng ngàn con Zombie vẫn không có dấu hiệu giảm bớt.....

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Kết Thúc

“Hệ Thổ xây dựng tường, dị năng tiêu hao quá độ, trước tiên lui ra phía sau, tiểu đội người có dị năng thứ hai nhanh lên bổ sung.....”

Rất nhiều người lui về sau, Bạch Thất bởi vì quan hệ tới nước suối trong không gian, dị năng tiêu hao không nhiều lắm, cho nên tiếp tục chiến đấu tuyến đầu tiên.

Mà Điền Hải sau khi thức tỉnh, cũng bởi ý chí chiến đấu quá mạnh mẽ, dị năng cũng đầy đủ hơn người khác, cũng tiếp tục chiến đấu ở tuyến đầu tiên.

Nhưng vì Zombie thật sự quá nhiều, bọn chúng ngã xuống một nhóm lại một nhóm, thi thể xếp ở bên ngoài tường đất, Zombie phía sau giẫm lên thân thể của bọn chúng, khiến cho người có dị năng hệ Thổ phải không ngừng gia cố tường đất thêm cao.

Nhưng dị năng cũng có lúc dùng hết, cũng tới thời điểm bức tường bị chen tới sập.

Sau đó, Zombie liền dùng mãnh tràn vào như dòng nước lũ.

Dị năng tinh thần của Đường Nhược có hạn, đối mặt Zombie nhiều như vậy, thử mấy lần, vẫn ngăn không nổi lũ hồng kia, không thể làm gì khác hơn là dùng sức ‘bao vây’ Bạch Thất và Điền Hải.

Một người nếu ngã xuống, trong nháy mắt cũng sẽ bị cắn nuốt sạch.....

Mỗi lần thấy đồng bạn ngã xuống, lồng ngực kích động, cảm giác giống như bị không khí xé rách.

Hô ——

Tiếng hét trong lòng nổ tung.

“++! Liều mạng với bọn chúng!” Trong đó, có một người có dị năng hệ Hỏa đột nhiên rống dài một tiếng, lại có thể thổi ra một mảng lửa lớn ra phía trước.

Đây chính là thời khắc máu chót, dấu hiệu dị năng tăng cường bộc phát.

Một tiếng hô này, khiến cho nhóm người có dị năng máu nóng tuôn trào, thân thể chấn động, liền chiến đấu hăng hái.

Đối mặt quái vật ăn thịt người như vậy, cho dù thật sự chết vì dị năng hao tổn vô ích, cũng không muốn bị bọn chúng ăn hết!

“Oanh.....” Một chiếc xe hơi bị người có dị năng hệ Kim nâng lên, trực tiếp ném về phía bầy Zombie.

Chiếc xe kia bị tung lên lộn một vòng trên không trung, mạnh mẽ đập xuống, phát nổ.

Sau một tiếng vang này, liền vang lên mấy tiếng nổ trong bầy Zombie.

“Phanh..... Oanh.....” Một đoàn lửa bùng lên trong đoàn Zombie.

Lửa lớn hùng hực dấy lên, theo xăng chảy ra từ xe hơi, ngay cả Zombie xung quanh cũng đều bị đốt theo.

Mọi người mới phát hiện không biết người nào ném mấy quả lựu đạn vào giữa bầy Zombie.

Lựu đạn này ném ra, mở ra một cuộc huyết nhục thịnh yển trong Zombie triều.

“Không nên ngăn người, tiếp tục phòng thủ! Người có dị năng hệ Kim, tiếp tục dùng xe đập..... Không có dị năng mau lấy vật tư trong xe ra.....”

Hồ Hạo Thiên rống lên một tiếng, nhưng tay vẫn không hề dừng lại, kéo chốt bảo hiểm, ném lựu đạn ra.

Thì ra là, đội trưởng còn có loại vũ khí hiệu suất cao như lựu đạn này!

Thì ra là, trong một chiếc xe khác của đội trưởng, đều là những thứ vũ khí nóng này!

Nếu như vậy, lần này nhất định có thể cố gắng trôi qua!

Lựu đạn này không thể nghi ngờ đã cho mọi người một viên thuốc an thần.

Mọi người càng thêm không chậm trễ, càng ra sức chém giết.

Hệ Thổ dâng tường lên, bổ sung thêm mặt tường đang bị chèn phá, người có dị năng tầm xa ném các loại dị năng. Đường Nhựt dùng khả năng tối đa, ngưng tụ tinh thần lực thành tường đứng trước những người ở phía trước.

Hồ Hạo Thiên ném xong lưu đạn, người đàn ông to cao phía sau anh sẽ đưa tới cho anh một viên, để cho anh tiếp tục ném. Người kia chính là vệ sĩ của anh trước khi tận thế, sau tận thế, vệ sĩ không thức tỉnh dị năng, thế nhưng ông chủ lại thức tỉnh dị năng.

Vệ sĩ là người có ánh mắt, lúc trước tận thế vì tiền đi theo anh, sau tận thế lại vì năng lực đi theo anh. Song, thân thủ của vệ sĩ quả thật cũng rất tốt, cho dù không có dị năng, đối mặt Zombie cũng có thể đơn đả độc đấu, tay nghề điêu luyện.

Hàn quang trên tay Bạch Thất thoáng hiện, mỗi lần kết băng đều có thể chuẩn bị cho Zombie một kích trí mạng.

Chẳng qua là, Zombie thật quá nhiều, một con ngã xuống, lại tới một con.

Loài người tức giận thờ đóc, Zombie uy hiếp gầm nhẹ, trong không khí tản mát ra mùi vị nồng đậm.....

Sự đan xen khô khan mà lại hài hòa.....

Trời, từng chút từng chút sáng lên, mặt trời, cũng không biết trong lúc nào đã hé ra hoàn toàn.

Trận chiến này lại đánh suốt một đêm.

Ánh mặt trời mãnh liệt chiếu xuống, Zombie phía sau cuối cùng không thể liều lĩnh ‘tre già măng mọc’.

Không có Zombie liên tục không ngừng, mọi người rốt cục nhìn thấy ánh rạng đông của trận chiến dịch này.

Chiến đấu hăng hái đến buổi trưa, giết chết một con Zombie cuối cùng, tất cả mọi người trực tiếp tê liệt ngã trên mặt đất.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Hiện tại, ngay cả sức nói nửa chữ với nhau cũng không có.

Có điều cảm giác còn sống quả thật rất tốt.

Bạch Thất, Điền Hải kiên trì cả đêm không có nghỉ ngơi, lúc này cũng mệt mỏi ngồi phịch trên mặt đất, chỉ có thể thở.

Đường Nhựt lập tức lấy hai chai nước từ trong balo ra cho hai người uống.

Nước này lúc trước khi bọn họ đang đánh Zombie cũng có bổ sung, mỗi lần uống hết cũng sẽ phát hiện dị năng có chút tăng lên. Chẳng qua tốc độ hồi phục nhỏ hơn tốc độ phát ra rất rất nhiều.

Bạch Thất và Điền Hải hồi phục đủ dị năng, liền trước sau đứng lên, quét dọn chiến trường.

Cái gọi là quét dọn chiến trường, dĩ nhiên là đi đào tinh hạch Zombie.

Điền Hải trải qua những ngày qua, cũng biết chỗ dùng của tinh hạch, thấy Bạch Thất đứng lên đi đào, cậu cũng cùng tới hỗ trợ.

“Mấy người trẻ tuổi các cậu thể lực thật là tốt, vẫn còn ở nơi này tầm bảo.” Ngồi phía sau, Phan Đại Vĩ ngã trên tường đất ôm đầu vừa hút thuốc lá vừa hâm mộ, “Anh già tôi thì yếu đến ngay cả xương cũng muốn gãy.”

Bạch Thất mắt nhìn thẳng một đào một tinh hạch.

Anh không biết mọi người phát hiện tác dụng của tinh hạch lúc nào, nhưng hiện tại cậu tuyệt không muốn nói cho mọi người kinh nghiệm ‘tiện nghi’ thế này.

Điền Hải nhìn Phan Đại Vĩ một cái, cũng không nói gì, đi theo cùng đào.

Tinh hạch hai người đào lên đều giao cho Đường Nhựt, sau khi Đường Nhựt nhận lấy thì dùng nước khoáng rửa.

“Nhớ ngày đó, anh già tôi theo đuôi con gái, khi đó mưa không nổi đồ tốt nên tự mình đào mấy viên đá cuội khoan lỗ.....”

“Hắc, cậu khoan hãy nói, đá cuội nhỏ nhỏ kia xuyên thành một cái dây chuyền thật là xinh đẹp.....”

“Tôi đưa cho cô gái kia, gương mặt thẹn thùng của cô ấy.....”

Phan Đại Vĩ vẫn còn tiếp tục nhớ lại, đã nghe được ‘bốp’ một tiếng vang lên.

Phan Đại Vĩ ngã sấp, mặt sưng phù: “..... Lão bà..... Bà, bà tới rồi.....”

“Ông tặng đá cuội cho ai hả..... Ủ?” Hồi tưởng lại còn rất đắm chìm vào đó.....”

“Lão bà, bà hiểu lầm, đó là hồi trẻ không hiểu sự đời, nào biết đâu..... Bà cũng biết tôi là con người ngay thẳng nhất..... Chúng ta đã đều là vợ chồng rồi.....”

“Ông còn biết ông là ông già nữa à, con gái cũng có thể lập gia đình đến nơi rồi, ông lại còn muốn tơ tưởng con gái mười tám nhà người ta.....”

“..... Tôi thề, tôi tuyệt đối không có.....”

Phan Đại Vĩ bị Phan đại tẩu lôi đi, tiếng nói chuyện với nhau cũng càng lúc càng xa

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Dị Năng Thăng Cấp

Cũng có những người có dị năng khác nhìn thấy những thứ màu xanh lấp lánh đó.

“Cái này là cái gì, thì ra trong cơ thể Zombie còn có vật như vậy.”

“Tốt nhất đừng động nó, Zombie ghê tởm, nhiều virus như vậy, ai biết cái đó có virus hay không đây.....”

“Rất xinh đẹp mà, có thể làm mất dây chuyền đây.....”

“Thôi đi, hiện tại cửa hàng vàng bạc nhà ai không phải là để anh mặc sức lấy, tùy tiện đi dạo một vòng, cũng có thể lấy đầy một túi kim cương, cầm cái này làm gì.....”

Ba người mất điếc tai ngơ, tiếp theo tự mình làm việc của mình, hai đào, một rửa.

Trong đó, cũng có mấy người tới đây đào thử, nhưng nhìn đồ mình lấy ra từ óc Zombie, vụ chưa trong cổ họng nổi lên vẫn không thể nhịn xuống được, trực tiếp phun ra.

Nhìn thấy một vài người ói ra, mọi người đối với ‘thứ đồ’ này lại càng không có hứng thú.

Nghỉ ngơi một lát, Hồ Hạo Thiên liền đứng lên để cho mọi người chỉnh đốn, sau đó tiếp tục lên đường.

Trải qua trận chiến thử thách thật sự này, tất cả mọi người đều im lặng hơn rất nhiều, giờ phút này ý nghĩ của mọi người, đều là muốn tìm một chỗ để thu xếp ổn thỏa.

Kiểm lại nhân số, phát hiện trong đội xe tổng cộng đã chết chín người, trong đó có hai là người có dị năng.

Nguyên bản đoàn xe cũng chỉ có năm mươi tám người mà thôi, trận chiến này đã mất đi gần một phần sáu.

“Hồ đội trưởng, chúng tôi tính quay đầu đi về thành phố L.....”

“Hồ đội trưởng, chúng tôi cũng đã thương lượng qua, tính quay về trụ sở thành phố L.....”

“Hồ đội trưởng, suốt con đường này cảm ơn anh đã chiếu cố, như vậy chúng ta từ biệt, nếu có duyên sẽ gặp lại thôi.....”

Còn có người mấy xe đi tới cáo biệt, trải qua trận chiến này, bọn họ cũng sinh ra cảm giác sợ hãi với thành phố A. Trên đường cũng đã như vậy, vậy sau khi tiến vào khu vực thành thị thì sao đây, không ai bảo đảm quân đội ở thành phố A đã không chế được cục diện, cũng không biết trụ sở thành phố A ở nơi đâu, lên đường không có mục tiêu như vậy, hiện tại đã là một loại tuyệt vọng.

Trong những người tới cáo biệt còn có A Ninh và người phụ nữ bên cạnh hắn lúc này.

Hồ Hạo Thiên cũng không có mệnh mề lưu lại bọn họ chỉ hơi nín lại, thấy bộ dáng kiên trì của họ, cũng cảm tạ bọn họ đã chiến đấu, sau đó dặn dò bọn họ dọc theo đường đi cẩn thận.

Anh có hai chiếc xe vật tư, hiện tại cũng không khách khí, để cho vệ sĩ trực tiếp lấy một xe phân ra cho mọi người.

Có thể sống sót, còn nhận được vật tư, tất cả mọi người cũng không nói thêm gì nữa, trận chiến bảo vệ này vốn chính là vì bản thân mình mà chiến đấu.

Người ta cho anh mấy thứ đồ này, cũng thật hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Lần này cộng lại cả chết đi cả rời bỏ, đoàn xe năm mươi tám người chỉ còn lại hai mươi tám người.

Mấy chiếc xe bị đập vỡ, dọn dẹp một chút, hai mươi mấy chiếc xe biến thành mười ba.

Bạch Thất và Đường Nhục và Điền Hải trở lại trên xe.

Đường Nhục thấy sắc mặt Bạch Thất vẫn luôn không tốt, không khỏi hỏi: “Không thoải mái à, anh muốn uống chút nước không?”

Bạch Thất lắc đầu, chậm rãi nói: “Có lẽ là sắp lên cấp rồi, cho nên mới có chút mệt mỏi.”

“Lên cấp?” Đường Nhục đối với việc này thật đúng là không có khái niệm.

Bạch Thất cũng là người đã từng ‘lên cấp’, tự nhiên hiểu rõ năng lượng trong cơ thể mình khác thường. Vừa rồi sau khi hoàn toàn tiêu hao sạch năng lượng trong cơ thể, lại bổ sung thêm nước trong không gian, cảm giác ấy trở nên càng thêm rõ ràng.

“Đừng lo lắng, anh ngồi xuống chút sẽ ổn ngay.” Bạch Thất vừa nói xong liền nhắm mắt lại, cảm giác năng lượng trong cơ thể anh cũng muốn tuôn ra ngoài.

“Ừ, được rồi.” Đường Nhục gật đầu liên tục, trực tiếp bao trùm hai tầng tinh thần lực trên người hắn, lại sợ không an toàn, trực tiếp bao trùm một tầng tinh thần lực lên xe của mình.

Mặc dù cô không biết lên cấp là dạng gì, nhưng cô xem mấy đại hiệp trong phim truyền hình, khi đột phá đều không thể bị quấy rầy.

Điền Hải ở phía trước lái xe, nghe được hai chữ ‘lên cấp’, cũng thấy kì lạ: “Chị, dị năng của chúng ta còn có lên cấp sao?”

Đường Nhục chú ý đến Bạch Thất: “Phải, không chỉ có chúng ta, Zombie cũng sẽ lên cấp.”

Phản ứng của Điền Hải cũng không khác Đường Nhục lần đầu nghe đến chuyện này mấy, vô cùng kinh ngạc nói: “Nếu như Zombie cũng sẽ lên cấp, vậy Zombie sau này không phải càng khó đánh hơn?”

Đường Nhục gật đầu: “Ừ, Zombie sẽ càng ngày càng lợi hại, cho nên chúng ta phải nhanh chóng nâng cao thực lực của mình, mới có thể bảo vệ bản thân.”

Điền Hải quay đầu, còn thật sự nói: “Chị, em nhất định sẽ nâng cao thực lực của mình thật tốt, bảo vệ chị.”

Đường Nhục: “.....”

Không phải là cô khoe khoang, cô vẫn có tự tin, đối mặt Zombie, cô vẫn không cần người khác bảo vệ.

Tinh thần lực của cô bao vây một nhóm người thì không được, nhưng là bao lấy một mình cô thật sự là rất dễ dàng nha.

Có điều em trai nhà mình thật lòng nói muốn bảo vệ chị gái, quả thật cũng làm người ta rất vui mừng.

Loại cảm giác tự hào ‘nhà ta có em trai sắp trưởng thành’ vẫn rất rõ ràng.

Thời gian Bạch Thất lên cấp cũng không có bao lâu.

Dù sao cũng chỉ là lên cấp thứ hai, mà anh lại có kinh nghiệm, chỉ cần không có ai quấy rầy, nhất định anh sẽ thành công.

Chỉ thấy một tầng băng vô cùng mỏng bao lấy toàn thân anh, sau đó, băng kia từ từ hòa tan, tan thành bọt nước, sau đó bọt nước lại bị hấp thu vào trong lỗ chân lông của anh.....

Chỉ qua hai giờ, Bạch Thất đã mờ mắt ra.

Đường Nhục vẫn chú ý đến anh thấy anh mờ mắt, cũng không dám lên tiếng, rất sợ anh còn chưa khỏe, sau đó quấy rầy anh.

Cho đến khi anh khẽ mỉm cười nhìn cô, Đường Nhục mới vươn bàn tay run rẩy ra nắm lấy tay anh.

Vừa rồi, thật sự là lo lắng, vạn nhất tàu hỏa nhập ma giống như trong TV hay gì đó.....

Thật không dám nghĩ.

“Thành công không?” Cô hỏi một tiếng.

“Ừ.” Bạch Thất quay đầu, nhưng thấy khuôn mặt u sầu của Đường Nhục. Nghĩ lại, đại khái hiểu nguyên do trong đó. Trong lòng âm áp, anh nhẹ nhàng cầm tay cô, “Không cần lo lắng, trong tình huống dị năng đầy đủ thì lên cấp không có nguy hiểm gì lớn.”

Kiếp trước anh mất chừng bảy tháng mới lên cấp, giờ ngắn hơn nửa tháng đã lên cấp, thực sự đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Đường Nhược khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới: “Dị năng cấp hai có phải lợi hại hơn không? Phóng ra chút, cho em nhìn xem.”

Bạch Thất mở bàn tay, nắm lưỡi dao băng trong nháy mắt xuất hiện ở trong lòng bàn tay anh.

Lưỡi dao trong suốt lấp lánh, giống như thủy tinh. Thứ này nhìn không giống công cụ giết Zombie, mà giống như một tác phẩm nghệ thuật trong cuộc triển lãm điêu khắc băng.

“Wow, lưỡi dao thật tinh xảo.” Đường Nhược đưa tay cầm lấy, thế mà cũng có thể cầm lấy một cái.

Chẳng qua là tách khỏi tay Bạch Thất, lưỡi dao hòa tan rất nhanh trong cái nóng giữa 12h trưa.

“Dị năng anh Bạch thật mạnh, lúc nào em cũng có thể lấy cầu sét cho chị Đường chơi như vậy.” Điền Hải ở phía trước, sau khi nhìn thấy qua kính chiếu hậu, không khỏi lộ ra bộ dạng mơ ước.

Đường Nhược: “.....”

Em xác định cầu sét có thể để chị cầm lấy, sẽ không bị điện giật chết người?

Dị năng lên cấp đến cấp hai, hơn nữa cảm giác uy lực còn mạnh hơn cấp ba hồi trước, Bạch Thất cũng có chút ngửa tay, cho nên, nhìn thấy Zombie bên ngoài nơi xa, anh liền thình thoảng ném ra một lưỡi dao băng, xuyên thẳng đỉnh đầu Zombie.

Phan Đại Vĩ lái xe đi theo phía sau bọn họ, nhìn thấy lưỡi dao thình thoảng bay ra từ trong xe bọn họ, nắm tay lái thở dài nói: “Trẻ tuổi thật là tốt, ngày hôm qua mới vừa đại chiến một đêm, hôm nay vẫn có thể đùa giỡn trên chóc bạn gái.”

Phan đại tẩu bên cạnh liếc ông một cái: “Ông già, ông yên tâm, nếu như tôi đây bên cạnh ông đổi thành mười tám cô gái như hoa, ông cũng có thể đùa giỡn như vậy.”

Phan Đại Vĩ: “.....”

Tâm thực một !

Tận thế rồi, lão bà còn lo lắng ta tìm nữ nhân bên ngoài, mặc dù người đàn ông già rồi, mị lực vẫn còn quá lớn! Làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Eq Bằng 0

Sau khi có cảm nhận rung động ngày hôm qua, Đường Nhược cũng không thể thoải mái lăn vào ngực đối phương như thường ngày được.

Không chỉ không có loại không câu nệ tiểu tiết này, ngay cả nhìn vào ánh mắt của anh, cũng đều mang theo chút ngượng ngùng, thấy Bạch Thất nhìn cô, ngược lại sẽ quay đầu đi, làm bộ nhìn ngoài cửa sổ.

Bạch Thất nhìn ra sự khác thường, anh tựa như không để ý kéo Đường Nhược qua, giữ tay cô trong tay mình: “Anh thấy em đang lên nhìn anh.”

Đường Nhược: “.....”

Bầu không khí nói lời đường mật thế này đâu rồi ?

Không phải mọi người hẳn sẽ mất đưa mày lại trước sao!?

EQ của anh đâu rồi, ngược lại với chỉ số thông minh đây à?

Bạch Thất nói: “Anh liền ngồi ở ngay đây, em muốn nhìn chỉ cần nhìn thẳng là được, không cần lên lên.”

Đường Nhược: “.....”

Cô đã xác định, Bạch Thất chắc không có EQ.

Đã như vậy.

Đường Nhược lộn chết không sợ nước sôi, cũng trình diễn liễu một phen hào khí can vân: “Em không nhìn vị hôn phu của mình cũng không được sao?”

Về mặt thể thảm không đành lòng nhìn như vậy, khiến Bạch Thất buồn cười.

Đáng tiếc, phía trước có người đang ngồi, nếu không thật ra có thể ăn cô luôn.

Dù sao cũng là của mình.

Bạch Thất đối với hai chữ ‘ của mình ’ này, thật sự là phi thường hài lòng.

Tay Đường Nhược bị Bạch Thất nắm trong tay, cô rõ ràng cảm giác được, ngón tay Bạch Thất đang vuốt ve chiếc nhẫn trên tay cô.

Anh cầm tay cô lên, đặt trên khóe miệng ấn xuống một cái hôn, lẳng lặng nhìn cô: “Ừ, có thể, nếu là vị hôn phu, như vậy, thì càng phải quang minh chính đại mà nhìn.”

Trong nháy mắt đối mặt với gương mặt nghiêm túc đến mức khiến người ta rung động này, cảm giác tim đập đến mức muốn rơi ra ngoài, chỉ cảm thấy trong lòng đầy tràn ôn nhu.

Nhưng dưới tình huống như vậy, Đường Nhược lại không biết nên cư xử như thế nào, không thể làm gì khác hơn là nhếch miệng lên làm mặt quỷ với hắn.

Được rồi, cô chưa từng nói chuyện yêu đương, EQ của cô cũng là số lẻ!

Điền Hải ngồi ở phía trước lệ rơi đầy mặt.

Mặc dù cảm giác sự tồn tại của em tương đối thấp, nhưng là dầu gì cũng là bóng đèn a, có cần phải anh nhìn em, em nhìn anh, anh anh em em như vậy không hả.....

Tận thế rồi, làm một tài xế cũng thật dày vò!

Trải qua lần Zombie đại chiến này, mọi người trong đoàn xe cũng đều không có tâm tư dừng xe rồi, mọi người đều ở bên trong xe ăn bữa sáng bữa trưa. Chẳng qua, trên đường mọi người vẫn dừng xe nghỉ ngơi, nếu không lại gặp bầy Zombie, thì mất nhiều hơn được.

Lúc đi qua một chỗ rẽ, đoàn xe dừng lại nghỉ ngơi ở chỗ này.

Bạch Thất mở bản đồ ra nghiên cứu một chút, nói với Điền Hải: “Chúng ta chờ đi xuống khỏi đường cao tốc.”

Nơi anh muốn đi chính là trụ sở tương lai xây dựng tại thành phố A, mặc dù không biết hiện tại quân đội có ở đó hay không, nhưng trước khi tận thế, nhà của anh cũng là ở bên trong khu vực mới giải phóng này.

Điền Hải nhìn phương hướng Bạch Thất chỉ: “Anh Bạch, nhưng xem ra bọn họ còn muốn tiến lên phía trước nữa.”

Bạch Thất nói: “Mặc kệ bọn họ, tự chúng ta ra khỏi đường cao tốc.”

Điền Hải gật đầu.

Sau đó, Bạch Thất xuống xe cáo biệt với Hồ Hạo Thiên.

“Cậu muốn đi tới khu vực mới quy hoạch ở ngoại thành phía Nam?” Hồ Hạo Thiên nghe xong, nhíu mày.

Bọn họ đều muốn đi tìm thân nhân trong quân đội, nhưng trụ sở quân đội ở khu phía Tây.

Bạch Thất gật đầu: “Tôi còn có căn nhà ở ‘ Hoàng Đình ’, đi tới đó cũng có chỗ đặt chân. Nơi đó là vùng mới quy hoạch, đoán chừng Zombie cũng không nhiều, buổi tối qua đêm ở đó cũng an toàn hơn một chút.”

“Như vậy, bây giờ qua đêm ở trên đường cũng quả thật không an toàn.” Hồ Hạo Thiên nhìn con đường thông đến thành phố A ở phía trước, suy nghĩ một chút nói: “Thật ra thì trong ‘ Hoàng Đình ’ công ty của chúng tôi cũng có cổ phần tham dự, vài phòng nhỏ cũng còn giữ lại dưới danh nghĩa của công ty tôi, nếu như tất cả chúng ta đều đi qua đó, thật ra thì tất cả đều có thể ở lại.”

Bạch Thất nhíu mày.

“Chúng ta cũng có thể thuận tiện tiếp tục làm bạn đi Hoàng Đình.”

Bạch Thất không nói một lời.

Dù sao, anh chỉ đi vùng mới quy hoạch ở ngoại thành phía Nam.

Hồ Hạo Thiên tính toán lộ trình từ nơi này đi tới ‘ Hoàng Đình ’. Tính ra đại khái sau một canh giờ là có thể đã tới, nhanh chóng tập kết mọi người nói:

“Mọi người, bây giờ chúng ta đã ở trong phạm vi thành phố A, nhưng hiện tại khu vực nội thành như thế nào, vẫn còn chưa rõ ràng, tình huống tới ngày hôm qua tất cả mọi người đều nhìn thấy, hiện tại ở ngoài đường không an toàn, cho nên chúng ta tính trú tại khu mới quy hoạch ở ngoại thành phía Nam, không biết ý kiến mọi người như thế nào.”

Có một chỗ đặt chân, mọi người tự nhiên không có ý kiến gì, dù sao vật tư trên xe chỉ có thể kiên trì khoảng nửa tháng, hơn nữa mỗi ngày đều lên đường khiến cho tinh thần mọi người cũng mỏi mệt.

Cho nên rồi rốt cuộc quyết định đi ‘Hoàng Đình’ nghỉ ngơi chỉnh đốn lại.

Mười mấy chiếc xe tạo thành đoàn xe, dọc theo đường đi tránh né các loại chướng ngại vật, chỉ ba giờ chiều đã ‘Hoàng Đình thự uyển’ ở khu Nam thành phố A.

Song, sau khi Bạch Thất nhìn bộ dạng ở nơi đây, không khỏi có chút kinh ngạc.

Nơi này không có nhóm quân đội lớn kiếp trước đóng quân, cũng không có tường vây cao cao, hết thảy đều còn là bộ dáng ban đầu.

Chẳng lẽ bọn họ tới quá sớm, quân đội còn chưa tới đây?

‘Hoàng Đình thự uyển’ là khu nhà giàu phối trí cao cấp nhất trước khi tận thế, một căn biệt thự lớn cao ba tầng đứng sừng sững trong khu vườn lớn, Đường Nhược và Điền Hải nhìn đến hai mắt đều thẳng.

Cô không thể tin hỏi Bạch Thất: “Anh ở chỗ này có... có nhà?”

Đâu chỉ là nhà, đó là một tòa nhà nghiêm chỉnh, còn có cả vườn hoa, vườn hoa siêu cấp lớn.

Lại dùng ‘nhà’ để hình dung, quả thực khoe của khoe đến phát rồ!

Điền Hải cũng có chút lắp bắp: “Ta, chúng ta..... Sau này sẽ ở nơi này sao.” Nơi này còn lớn hơn cả căn nhà xi măng hai mẫu ruộng ở quê hán. Loại nhà ở này, cậu chỉ từng nhìn thấy trên TV, vốn tưởng rằng tiểu khu lúc trước ba cậu làm đã là cao nhất rồi.

Bạch Thất cũng không có để ý, vẫn chú ý đến tình huống chung quanh vừa nói: “Sau này sẽ không có diện tích lớn như vậy cho cậu ở, chính phủ sẽ sử dụng dị năng thô hệ tạo ra rất nhiều phòng ốc trên những căn nhà này.”

Diện tích trụ sở chính là chỉ có thế này, nhưng người tới đầu nhập vào lại càng ngày càng nhiều, cho dù chính phủ vẫn xây rộng ra bên ngoài, cũng không thể có tốc độ an trí từng người tới đầu nhập nhanh như vậy, cho nên sau lại sẽ để người có dị năng xây dựng phòng ở tạm thời ở chỗ này.

Mặc dù ‘vi phạm luật lệ kiến trúc’ như thế, trị an trong khu biệt thự cũng tốt hơn bên ngoài rất nhiều, khu cao ốc bên ngoài, cũng coi như có thể ở, nhưng khu lều dựng ở phía ngoài cùng, liền hoàn toàn chỉ có thể coi là là khu dân nghèo rồi, bên trong dơ dáy bẩn thỉu, cái gì cũng có thể xảy ra.

Xem như đề xướng cho biệt thự kiểu mới, an toàn, thoải mái, công năng đầy đủ, nơi này đều đồng loại sử dụng khóa vân tay, thủy tinh công nghiệp, khóa mật mã chống trộm chờ xử lý an toàn.

Xe Hồ Hạo Thiên dẫn đầu, một đường chạy nhanh quan sát khu biệt thự, trong tiểu khu hoàn toàn không thấy bóng dáng bảo an, khu biệt thự cũng không có nhiều Zombie như khi gặp phải ở khu cao ốc trên đường đi tới đây, cơ hồ vào ‘Hoàng Đình thự uyển’ liền không nhìn thấy bóng dáng Zombie với người, điều này cũng giải thích được, khi tận thế tới, hầu như nơi này còn chưa có ai vào ở.

Một nhóm người mặc danh kiệu đi theo Hồ Hạo Thiên vào phòng hành chính trên tầng quan sát.

Hồ Hạo Thiên nhìn mọi người giải thích nói: “Bởi vì ban đầu khi xây nơi này, muốn tạo nên phối trí cao cấp nhất Hoa quốc, cho nên nơi này tất cả đều là khóa vân tay, không thể dùng vũ khí để phá, đành phải đưa mọi người tới nơi này, chọn vài căn còn chưa có chủ nhà, để mọi người ấn vân tay.”

Hiện tại tầng không biệt thự lớn như vậy, mặc dù sau này cũng không có tác dụng gì, nhưng là mọi người vẫn rất vui vẻ. Chỉ là, đối mặt với căn nhà lớn như vậy, trong lòng mọi người vẫn còn có chút thấp thỏm.

Trước kia ở trong nhà lớn vậy gọi là hưởng thụ, nhưng hiện tại không có năng lực tự vệ, ở nhà lớn như vậy quả thực gọi là muốn chết, nếu gặp phải Zombie hay gì đó, không phải là kêu trời, trời không thấu, gọi đất, đất chẳng hay sao?

Trước kia còn có hàng xóm tốt bụng có thể hỗ trợ, bây giờ cầm cái loa kêu ra bên ngoài, đoán chừng ngay cả nhà đối diện cũng không nghe được. Cho nên trừ ba người Bạch Thất còn có đám người Hồ Hạo Thiên có một căn bất động sản ở nơi này ra, những người khác chỉ cần một căn để vào ở. Dù sao nhà lớn như vậy, nhiều gian phòng như vậy, hai người một gian cũng là đủ ngủ rồi.

Hồ Hạo Thiên biết bình ác-quy dự bị của phòng hành chính này ở chỗ nào.

Mở bình ác-quy, lưu tất cả vân tay vào, liền hoàn thành.

Giải quyết xong vấn đề nhà ở, mọi người lại chậm rãi đi ra khỏi đây, ‘về nhà’ riêng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Biệt Thự

Nhà của Bạch Thất là ông nội anh cho.

Thời điểm mới xây dựng khu quy hoạch này, ông nội đã đặt một căn nhà ở đây làm nhà cưới cho anh, sau này ông nội của anh qua đời, anh cũng không chú ý tới nơi này, chẳng qua nhớ mang máng nơi này kèm theo trang hoàng xa hoa, không cần phải mua thêm bất kỳ vật gì nữa.

Kiếp trước, lúc chỉnh trang xong nhà thì anh đã tới nơi này xem một lần, mặc dù vội vàng nhìn lướt qua, Bạch Thất cũng biết căn nhà của mình cụ thể ở nơi đâu nên cũng không lạc đường, trực tiếp lái xe đến chỗ biệt thự.

Lúc trước, Hồ Hạo Thiên cũng đã hỏi căn của Bạch Thất ở nơi nào, cho nên sau khi anh thấy căn nhà của họ cách khá xa, cũng đã rất hào sảng đổi sang căn nhà bên cạnh bọn họ.

Dù sao toàn bộ nơi này trống không, anh thích ở đâu thì ở.

Trong đội xe, hai nhóm người thực lực cao cường đều ở chỗ này nên những người khác cũng ở một căn biệt thự trên cùng đoạn đường đó.

Thế cho nên, thật ra thì ba nóc biệt thự chính là ở cùng một chỗ, nhưng là cái ‘ cùng một chỗ ’ này cũng thật sự cách nhau rất xa.

Giữa các căn biệt thự cũng không có phân cách, vườn tược trong khu làm rất tốt, những gì cần che lấp dùng thực vật để che, không cần phải có cửa lớn vững chãi.

Trực tiếp đỗ xe ở trong ga-ra, Bạch Thất mang theo Đường Nhựt và Điền Hải từ ga-ra vào biệt thự.

So với thái độ thân nhiên của Bạch Thất, hai người nhà quê là Đường Nhựt và Điền Hải không thể bình tĩnh được như vậy.

Trang hoàng trong biệt thự này còn đẹp hơn khách sạn năm sao Đường Nhựt từng thấy ở thế giới kia nhiều lần.

Biệt thự ba tầng, tầng hầm chia ra làm nhà kho, phòng chứa rượu, phòng trò chơi.

Tầng một trừ ga-ra liên tiếp bên ngoài, còn có phòng khách, phòng bếp.

Tầng hai có hai gian phòng khách, một gian phòng tập thể thao, còn có sân phơi, cùng một vườn hoa trên cao.

Tầng ba là nơi ở chính, suốt một tầng lầu đều là phòng ngủ, bên trong không khác tầng hai căn biệt thự của Bạch Thất ở thành phố H cho lắm, phòng rửa tay, phòng quần áo, thư phòng, thậm chí còn có một bể bơi nhỏ.

Căn biệt thự khoe của như thế này quả nhiên phù hợp phong cách ‘ điệu thấp ’ của Bạch Thất.

Thật hận giàu!

Đường Nhựt cảm giác đôi mắt chói hợp kim titan của mình cũng bị đâm mù.

Điền Hải cảm giác mình đã xuất hiện ảo giác: “Chị, sau này chúng ta thật sự ở nơi này à?”

Nhìn lại Bạch Thất, người ta đang cầm lấy một thanh băng đao cắt thủy tinh trên biệt thự.

Đường Nhựt vô cùng đau đớn: “Anh làm cái gì vậy, ngại thủy tinh quá cứng rắn à.”

Bạch Thất chém mấy đao vào kính, thấy không bị vỡ, hết sức hài lòng: “Lúc trước nghe nói kính ở nơi này toàn bộ dùng nguyên liệu chống đạn cao cấp nhất, bây giờ xem ra, thật đúng là không có lừa gạt người tiêu dùng.....”

Đường Nhựt che ngực, cảm giác mình lại tiến thêm một bước trên con đường hận giàu.

Một cửa sổ cũng dùng thủy tinh chống đạn tạo ra, như vậy, như vậy giá nhà lúc trước, là phải bao nhiêu một mét vuông?

Quả thực quá phá sản!

Bạch Thất thấy cô nổi bệnh trung nhị đang trầm ngâm, cười cười, rốt cục nhìn không được, dấn vào mặt cô: “Chạy nhiều ngày đường như vậy, em không mệt mỏi à, trước đi lên lầu tắm rửa, sau đó ăn cơm.”

Đường Nhược lúc này mới tỉnh ngộ lại, lấy ra từng đồng nguyên liệu nấu ăn từ trong không gian ra, còn lấy cả bếp lò.

Điền Hải: “.....”

Tình huống gì thế này, không phải là anh Bạch có dị năng không gian ư, sao lại biến thành chị Đường rồi.

Đường Nhược nhìn Điền Hải hóa ngọc hỗn độn trên không trung, buồn cười lấy đầu tây đưa tới, nói: “A Hải cũng không thể đem bí mật này nói cho người khác biết, nếu không, sau này chúng ta sẽ không còn đồ ăn rồi, có lẽ em còn không thể gặp được chị Đường của em nữa.”

Điền Hải không có nhận lấy đầu tây mà ngược lại giờ lên ba ngón tay, nghiêm túc nói: “Em Điền Hải thề, nếu nói ra dị năng của chị Đường Nhược, em sẽ bị thiên lôi đánh xuống, không được.....”

Đường Nhược vội vàng cắt đứt cậu, nhét cái khay đầu vào trong tay của cậu: “Được rồi, chị biết rồi, em không cần phải nói nữa.”

Điền Hải nhìn đầu tây đỏ rực, rất là không nỡ xuống tay: “Chị, đầu tây này tươi như vậy, chị ăn đi, em không ăn đầu mà cũng không đói.”

Đường Nhược lấy thùng nước ấm trong không gian ra, đặt ở trên mặt đất: “Chị có rất nhiều nữa mà, em không cần không nỡ, tắm rửa xong ăn nữa cũng được, đây là nước tắm.”

Sau đó, chính cô cũng đi lên lầu tắm.

Ta yêu tắm, da đẹp đẹp!

Cho dù tận thế cũng muốn duy trì xinh đẹp!

Ở trong đoàn xe thật sự đã hơn một tuần lễ không có tắm rửa qua rồi.

Đến tầng ba, lại cảm thấy mí mắt co giật.

Phòng ngủ quá xa hoa, Đường Nhược không dám nhìn.

Trong phòng tắm thứ công cụ gì cũng đầy đủ, ngay cả bồn tắm để trong không gian cũng không cần lấy ra.

Tắm rửa xong, tìm quần áo ở nhà mặc vào, Đường Nhược xuống lầu gọi Bạch Thất đi tắm.

Tiếp theo, sau khi sấy khô mái tóc dài, cô đi xuống tầng chuẩn bị bữa tối.

Lúc cô xuống lầu, Điền Hải đã ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm tối rồi.

Điền Hải không biết sự thần kì của nước trong không gian của Đường Nhược, nhìn phòng tắm rộng lớn hoa lệ như vậy, thật sự mất tự nhiên vô cùng, liền hết sức nhanh chóng tắm rửa, sau đó thay bộ đồ lấy trong một cửa hàng quần áo nam nhìn thấy trên đường.

Đường Nhược nhìn đầu tây trên bàn ăn giống như là vẫn chưa từng được động vào đặt ở đó. Có chút buồn cười cầm lấy một quả bỏ vào trong miệng, sau đó bụng cái đĩa đi ra đằng sau cậu nhìn: “Đang nấu cái gì đấy.”

Điền Hải không có xoay người, dao trong tay cẩn thận cắt thịt cá thành từng miếng từng miếng: “Em nấu canh cá cho anh chị, cái này để em làm.”

Cậu từ nhỏ lớn lên ở nhà cậu, cậu mơ mở quán cơm ở quê, mỗi khi bận rộn, cậu sẽ giúp đỡ bọn họ, từng chút từng chút nhìn theo, ít nhiều cũng học được chút nghề.

“Hắc, cái này ngon, chị thích ăn.” Cũng rất lâu rồi Đường Nhược không được ăn những món cay như thế này, trong lúc nằm trên giường bệnh, tất cả đều là cháo loãng nhẹ nhàng mà thôi, “Sao em không ăn đầu, rất ngọt đấy.”

Điền Hải cười cười nói: “Chị ăn đi, cái kia, em thấy quý quá rồi.”

Đứa nhỏ thật thà này.

Đường Nhược cầm lên một quả nhét vào trong miệng cậu, cười nói: “Chị gái em thương cho, không nên khách khí, anh Bạch Ngạn của em rất có tiền.”

Điền Hải miệng đầy đầu tây, mắt cong cong đầy ý cười.

Chị Đường và anh Bạch đối với cậu thật là tốt.

Sau khi tận thế, mất đi cha, lại có anh trai chị gái cảm giác thật sự rất ấm áp.

Khi Bạch Thất xuống lầu, liền nhìn thấy một hình ảnh như vậy.

Vị hôn thê của mình cầm đĩa đầu tây dứt cho một chàng trai khác. Mặc dù tên kia còn là một vị thành niên, nhưng hình ảnh này, dù thấy thế nào cũng không

ồn, thấy thế nào cũng khó chịu.

Ừ, phải đánh một trận.

Ừ, đánh tên kia một trận.

Ừ, không cần đánh cậu ta, đổi tên kia thành mình là được.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Bạch Thất không chút do dự, đi qua gạt Điền Hải sang một bên.

Điền Hải đột nhiên bị người đẩy ra: “.....”

Đột nhiên tầm mắt Đường Nhược chịu ảnh hưởng: “.....”

Điền Hải nhìn Bạch Thất một cái, nghi ngờ nói: “Anh Bạch, anh muốn mổ cá sao?”

Bạch Thất: “Cá cái gì.”

Điền Hải cầm lấy dao chỉ chỉ cá trên thớt.

Bạch Thất nhìn thịt cá tuyết trắng kia, vung tay lên: “Anh chỉ tới tìm Tiểu Nhược thương lượng chuyện này, em tiếp tục làm cá đi.”

Cho nên Đường Nhược bị lôi đi.

Điền Hải xoay người sang chỗ khác, tiếp tục nghiêm chỉnh chặt cá.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Cầu Ấm Giường

Bị người mang về mặt khó chịu dẫn tới ngồi xuống trên ghế sa lon trong phòng khách, Đường Nhược mở to mắt to liếc Bạch Thất.

Con người tồi như mực phản chiếu hình dáng mình

Hiện tại trong mắt, chỉ có một mình mình.

Trong lòng Bạch Thất cảm thấy thoải mái hơn chút.

“Chúng ta thương lượng chuyện gì?” Đường Nhược thuận tay cầm lên một quả dâu nhét vào miệng Bạch Thất.

Trong miệng Bạch Thất liền với tim, bị quả dâu này làm cho vừa ảm vừa tron.

Vị chua trong nháy mắt biến mất.

Anh sờ sờ kẹp tóc trên đầu Đường Nhược nói: “Chờ mấy ngày nữa, chúng ta đi ra ngoài một chuyến.”

Đường Nhược cũng không hỏi ra đi làm cái gì, gật đầu: “Được.” Sau đó liền ngẩng đầu, hỏi, “Bữa tối anh muốn ăn cái gì, em đi làm?”

Bạch Thất kéo tay cô qua: “Không cần, để cho Điền Hải làm là được rồi.” Sau đó liền nhân tiện giải thích đưa cô đi ra ngoài làm cái gì, “Dị năng của em sắp lên cấp, cho nên phải đi ra ngoài, hơn nữa nhìn bộ dạng những người khác trong đội xe, cũng sẽ không ở nơi này ngây ngốc quá lâu.”

Đường Nhược lúc này mới nhớ tới: “Ồi, ý của anh là, chúng ta tiếp tục đi cùng bọn họ à.”

Căn nhà lớn như vậy sẽ bị vứt bỏ sao ?

Bạch Thất lắc đầu: “Không, chúng ta sẽ ở nơi này.”

Đường Nhược gật đầu, tỏ vẻ vừa lòng.

Cô mới làm thổ hào một ngày, còn chưa thích đủ.

Thời gian đối với đôi trai gái đang trong thời kì yêu đương mà nói, luôn trôi qua đặc biệt nhanh, ở cùng một chỗ trò chuyện, cho dù không nói lời nào lắng

lặng dựa vào nhau, cũng có thể dựa đến một loại ý cảnh ‘ chân thành và thẳng thắn ’.

Hai người cũng coi như vừa mới xác định tình yêu, một người là học bá EQ số lẻ, một người là người bạn thân của bệnh viện EQ số âm, quả nhiên, khả năng nói lời yêu thương của họ trúc trắc y như học sinh tiểu học vậy.

Tình yêu ngây ngô tuổi dậy thì, đẹp như cảnh sắc hoa lệ trong mơ, đơn thuần chân thành.

Cả đời này, nhất định gặp gỡ, đẹp đẽ như vậy.

Hai người nói một lát, Điền Hải bên kia cũng làm xong cơm tối rồi.

Ba người coi như là ăn bữa tiệc lớn tốt nhất mấy ngày qua.

Lúc trước sợ đưa tới phiền toái không cần tiết, cũng đã mấy ngày không ăn đồ ăn nóng rồi.

Sau đó là buổi tối đi ngủ, lầu ba một gian phòng ngủ, lầu hai cũng có hai gian phòng khách.

Đã có ba gian phòng, dĩ nhiên, Đường Nhược cũng thật không có loại can đảm lặn vào ngực đối phương kia.

Cho nên quyết định, ba người mỗi người một gian.

Tất nhiên nói lại, Bạch Thất làm sao có thể để Đường Nhược và Điền Hải ngủ ở tầng hai.

Như thế, ba người liền chia làm: Đường Nhược ở phòng ngủ, Bạch Thất và Điền Hải mỗi người chiếm một gian phòng khách.

Buổi tối Đường Nhược ngủ, lại phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Không có Bạch Thất, thế mà cô lại có thể lặn trên giường, trực tiếp lặn xuống mặt đất!

Sau khi trải qua ba lần, Đường Nhược bắt đầu đi lấy đệm trong không gian ra, trải chăn đệm ở góc tường nằm dưới đất.

Bi thương không dậy nổi, đời trước thân thể này rốt cuộc là có tư thế ngủ như thế nào, cả đêm lại có thể rơi khỏi giường ba lần.

Ta quả nhiên là mệnh chó, ở biệt thự xa hoa cũng chỉ có thể ngủ trên mặt đất!

Sáng sớm ngày thứ hai, Đường Nhược ôm lấy người đi xuống lầu.

Điền Hải đang ở lầu dưới chuẩn bị bữa ăn sáng, nhìn thấy vẻ mặt Đường Nhược mệt mỏi, vô cùng khó hiểu: “Chỉ, tối ngày hôm qua ngủ không được ngon giấc sao?”

Đường Nhược rơi vài đường hắc tuyến: “Đúng vậy, phòng ốc quá xa hoa rồi, không thích ứng a.....”

Bạch Thất cũng đúng lúc xuống lầu, nhìn thấy cô che cánh tay, đi qua kéo tay cô nhìn: “Sao lại bầm hết rồi?”

Đường Nhược đau khô nhìn anh.

Em có thể nói, em lặn ba lần từ trên giường xuống đất sao?

Anh trai Bạch Ngạn, cầu ám giường!

Bạch Thất nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô xuất hiện một tầng hơi nước, đặc biệt đáng thương, đưa tay giúp cô vuốt vuốt cánh tay: “Buổi tối lặn xuống giường?”

Đường Nhược: “.....”

Nhất châm kiến huyết cũng rất đáng thương người.

Thật ra thì cô cũng không muốn, ai biết được cơ thể này của cô ở trên giường nệm cũng có thể lặn xuống, sau nửa đêm càng khoa trương hơn, trực tiếp lặn xuống hồ bơi trong phòng, may là hồ bơi kia không có nước.

Buổi sáng tỉnh dậy, lại có thể phát hiện mình ngủ ở trong hồ bơi.

Loại tâm tình này, là một người bình thường đều chịu không được!

“Rốt cuộc là ngủ thế nào, giường lớn như vậy cũng có thể lặn xuống được?”

Bởi vì căn phòng này chuẩn bị làm phòng cưới, cho nên giường phòng ngủ cũng quả thật vô cùng to lớn.

Nhưng, trực ngữ của người nào đó cũng thật không phải là hư danh nói chơi.

Ba người ăn xong bữa sáng, Bạch Thất liền thoa dầu hoa hồng cho Đường Nhược vuốt vuốt máu bầm.

Bởi vì gần đây ngâm nước trong không gian nên da Đường Nhược nhìn càng thêm trắng nõn, dẫn đến một khối máu ứ đọng nhìn hết sức rõ ràng.

Động tác Bạch Thất rất nhẹ, xoa đến trong tim Đường nhược cũng mềm nhũn: “Em nghỉ, sau này xây rào ở xung quanh giường, như vậy sẽ không ngã xuống nữa.”

“Ừ, lần sau có thể mang cái cũi trẻ em tới để ngủ.”

Đường Nhược: “.....”

Vừa rồi còn cảm thấy anh dịu dàng, thật là ảo giác!

Một lát sau, Hồ Hạo Thiên tới.

Kiến thức anh rộng rãi, nhìn thấy biệt thự này của Bạch Thất trang tu như vậy, cũng chỉ tầm tắc hai tiếng: ” Còn xa hoa hơn cả chỗ của tôi.” liền xoay qua chỗ khác nói đến việc chính.

Ý tứ từ đầu tới đuôi là, ngày thứ ba sau tận thế cha anh gọi điện thoại cho anh tiết lộ tin tức thành phố A thành lập một trụ sở tạm thời ở phụ cận khu Tây, anh muốn đi tới đó, hỏi mấy người Bạch Thất có đi đầu nhập vào quân đội hay không.

Mà những người khác trong đoàn xe, lần này bọn họ đến thành phố A, mục đích tất cả đều là vì tìm người, bất kể thành công hay thất bại, có thể tìm được hay không, bọn họ cũng phải biết đáp án.

Thành phố A phản ứng tương đối nhanh chóng, tận thế ngày thứ hai liền mở một trụ sở, để thị dân đi qua tìm nơi nương tựa, trong cuộc điện thoại giữa đoàn xe và các thân nhân, lộ ra ý tứ, tất cả đều là bọn họ đã đi đầu nhập vào quân khu, cho nên mọi người mặc dù lo lắng, rốt cuộc vẫn tin tưởng thực lực quốc gia, cho là thân nhân tạm thời không có nguy hiểm.

Bạch Thất lắc đầu tỏ vẻ ba người mình không có thân nhân ở bên kia, tính toán tạm thời dừng chân ở chỗ này.

Cho dù cả đời này quân đội thật sự không thành lập trụ sở ở chỗ này, dựa vào khả năng chịu va đập của biệt thự, trước khi phần lớn Zombie đều tiến hóa thành cấp bốn, ở nơi này vẫn là không có vấn đề gì.

Hồ Hạo Thiên cũng không ép buộc, cho nên cáo biệt Bạch Thất, chính mình mang theo nhóm người muốn tìm quân đội nương tựa hoặc đến trụ sở thành phố A, chạy tới khu Tây.

Người của đoàn xe vừa đi, Bạch Thất liền mang theo Đường Nhược và Điền Hải cùng rời khỏi khu biệt thự, đi đến khu cao ốc phía trước càn quét Zombie.

Bọn họ cũng không còn chỗ để đi, vật tư đã đầy đủ ba người ăn, hiện tại vấn đề chủ yếu, tự nhiên là nâng cao thực lực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tinh Thần Lực

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Điền Hải đi tuốt đằng trước.

Bạch Thất cầm tay Đường Nhược, theo ở phía sau.

Con đường ở khu biệt thự rất u tĩnh, cây cối ven đường đều đã trồng nhiều năm, ánh mặt trời chiếu xuống cảnh lá tươi tốt, bóng cây dường như che lấp hai phần ba mặt đường, dưới tàng cây mỗi hai ba mét lại có ghế dài để nghỉ ngơi.

Nếu không phải hoàn cảnh xã hội bây giờ không đúng, môi trường tự nhiên trong này, cũng là nơi tình nhân ước hẹn tản bộ tốt nhất.

Ba người đi tới khu cao ốc.

Hai khu nhà cách nhau rất gần, không cần lái xe, trực tiếp đi bộ cũng không mất bao lâu, bởi vì dọc theo đường đi cũng có Zombie tới lui, ngồi xe ngược lại sẽ quên mất những thứ Zombie này.

Nếu bọn họ tính toán ở lại nơi này lâu dài, trong trong ngoài ngoài đều sạch sẽ mới tương đối yên tâm.

Từ khi tận thế bắt đầu đến bây giờ đã một tháng, phần lớn Zombie cũng đã tạo thành tinh hạch trong đầu, ba người vừa đánh vừa đi vừa lấy, mà Bạch Thất đã lên cấp đến cấp hai, nhưng trước mắt mà nói, phần lớn Zombie đều còn là cấp một, cho nên ba người một đường đi tới, cũng rất là dễ dàng.

Đến khu cao ốc, liền thấy Zombie tăng nhiều hơn rõ ràng rồi, Zombie lác lác dưới lầu người thấy mùi ‘thịt’ liền lao tới chỗ ba người.

Thật ra thì, quy hoạch khu cao ốc cũng rất chỉnh tề, đi vào cửa chính là một vườn hoa rộng lớn.

Bạch Thất nhìn số lượng Zombie, nói: “Phải tìm chỗ nào có thể phòng thủ.”

Cũng may phân cách ở giữa khu cao ốc cùng khu biệt thự là song sắt lớn, phía sau song sắt còn có hàng loạt những bồn hoa. Cho nên ba người đang ngồi ở phía sau bồn hoa, hướng về phía Zombie, phóng dị năng.

Mấy ngày qua lời cầu của Điền Hải đã to lên không ít, mà cậu nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được dị năng của mình tinh tiến rất nhiều.

Bạch Thất đối với dị năng hệ Lôi không có nghiên cứu, nhưng anh có kinh nghiệm ba năm tận thế, không ăn thịt heo, cũng từng nhìn thấy heo chạy.

Thình thoảng cũng sẽ chỉ điểm cho cậu mấy câu.

Zombie càng ngày càng nhiều, cơ hồ vây kín song sắt. Bọn chúng vươn đôi tay rữa nát, chen chúc ở bên kia song sắt, cơ hồ cũng muốn nhét đầu của mình vào.

Bạch Thất nhìn Zombie càng ngày càng nhiều, trầm ngâm nói: “Ngưng tụ dị năng hệ Lôi, đặt lên trên song sắt.”

Điền Hải gật đầu, xuất ra lời cầu lớn lên trên song sắt. Sắt tuy là vật dẫn điện, nhưng một lời cầu như vậy cũng không tạo nên tác dụng gì lớn.

Bạch Thất nói: “Tiếp tục, nếu như có thể, liền hao hết toàn bộ dị năng trong cơ thể đi.”

Điền Hải làm theo.

Sau đó cậu phát hiện lời cầu của mình biến thành lời cầu màu lam, này dòng điện màu lam sáng ngời ầm ầm tản ra trên song sắt!

Lời điện quán quýt tán loạn, vờn quanh trên song sắt giữa hai khu nhà, ban ngày cũng có thể nhìn thấy ánh sáng màu lam, phát ra tiếng vang lớn!

Vô số lời điện chuyển động trên lời cầu kia, tốc độ càng lúc càng nhanh, tất cả Zombie bên cạnh song sắt đều trong một lúc kia bị điện đánh bay.

Theo tiếng gầm Zombie, Lời cầu cũng dần dần biến mất trong tay Điền Hải.

Điền Hải hết sức lực ngồi dưới đất, cả người mồ hôi, như thể vừa mới vớt ra trong nước, lưng, đầu tóc, toàn bộ ướt đẫm: “Không còn dị năng.”

“A Hải, chiều đó vừa rồi của em rất đẹp.” Đường Nhượng nhanh chóng lấy nước ra đưa tới. Nước này cũng là cát kỹ trong balo, ra bên ngoài, bọn họ đều theo thói quen lấy đồ ra từ trong balo.

“Đúng vậy, tự em cũng cảm thấy rất đẹp, đáng tiếc không có giết chết bọn chúng.” Điền Hải uống một hớp, hơi lấy lại chút tinh thần.

Một đám Zombie kia cũng không chết, chẳng qua là đều nằm vật xuống trên mặt đất, lấy tư thế cổ quái, làm động tác đứng lên.

“Chờ khi lên cấp, có lẽ là sẽ được thôi.” Bạch Thất thuận tay bắn chết mấy con, rồi nói với Đường Nhượng, “Thử quấy nhiễu của em xem.”

Đường Nhượng vừa rồi đã nóng lòng muốn thử, thấy Bạch Thất nói như vậy, lập tức gật đầu, hướng về Zombie phía trước phóng tinh thần lực của cô ra.

Zombie ngoài song sắt vẫn đông đúc như cũ, bị dị năng hệ Lôi của Điền Hải kéo ở chung một chỗ cũng chưa có tản ra, bất quá sau khi bị điện giật qua, cũng an phận hơn rất nhiều, có điều động tác dị thường chậm chạp chen đến bên này.

Tinh thần lực của cô giống như một tấm lưới tinh mịn, dọc theo người đến trước mặt Zombie. Tiếp theo, bao lấy cả người Zombie, để loại lực lượng vô hình này điều khiển, khiến cho bọn chúng thay đổi phương hướng.

Những con Zombie bị điện giật thiếu chút nữa tử vong này, quả thật yếu hơn rất nhiều, bình thường chỉ có thể quấy nhiễu ba, bốn con, nhưng bây giờ lại có khả năng quấy nhiễu tận mười mấy con.

Chỉ thấy hơn mười con Zombie vờn vẹo đứng lên, đi tới phương hướng ngược lại với bọn họ. Bởi vì dinh viện trống trải, cảnh tượng thế này lập tức có thể phát hiện.

Bạch Thất nhìn, nói tiếp: “Sử dụng hết toàn bộ dị năng đi, xem có thể phát sinh chuyện gì.”

Đường Nhược cũng không tiết kiệm dị năng, buông toàn bộ tinh thần lực đến trên người Zombie.

Tắm lưới tinh mịn kia càng thêm dày đặc, bao lấy Zombie càng ngày càng nhanh, khiến cho Zombie đều đứng cũng không vững.....

Bộ dạng Zombie phía sau song sắt tựa hồ hết sức thống khổ gằm nhẹ, bọn chúng ngã trái ngã phải, thậm chí còn va đập mãnh liệt vào song sắt.....

Thật giống như nào có bàn tay vô hình nào đó vật lộn, dùng sức đè ép bọn chúng.

Đường Nhược căng thẳng im lặng, Bạch Thất cũng không nói nửa chữ, không chế tinh thần lực cần hết sức chăm chú, tập trung tinh thần.

Mặc dù Điền Hải không biết Đường Nhược là dị năng gì, nhưng khi cậu nhìn hai người đều đang bày trận sẵn sàng đón quân địch nên cũng không đặt câu hỏi, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh nhìn mọi thứ phát sinh.

Song, quá nhiều tinh thần lực không trải qua được bao lâu thì Đường Nhược ôm đầu ngồi xuống, lập tức lấy bình ra uống nước.

Đầu cô đau, đã nói lên dị năng toàn bộ tiêu tốn hết.

Loại cảm giác dị năng hao tổn hết này thật sự rất chán ghét, thật giống như một loại cảm giác bị áp bách không lối hướng tới thần kinh, xuất hiện cảm giác chóng mặt nghiêm trọng.

Ba người đi ra ngoài, hai người dị năng tiêu tốn hết, tất cả Zombie vừa rồi bị Đường Nhược quá nhiều cũng chưa chết, sau khi tắm lưới kia tiêu tán, Zombie liền thoát khỏi trời buộc, tiếp tục lẩn lút tới đây.

Kế hoạch ban đầu chỉ muốn hai người luyện tập dị năng, nếu không còn dị năng, cũng không cần thiết phải ngốc ở trong này.

Bạch Thất nhanh tay lẹ mắt trực tiếp bắn ra năm lưới dao, nhanh chóng giải quyết sạch sẽ Zombie còn dư lại. Anh đỡ Đường Nhược dậy nói: “Chúng ta đi về nghỉ ngơi trước.”

Trên đường, Điền Hải rốt cục nghi ngờ đặt câu hỏi: “Chị, chị có thể..... Không chế không khí?”

Đối với Điền Hải, Đường Nhược cũng đã lựa chọn không kiêng dè: “Không, là một loại tinh thần lực.”

Điền Hải chưa từng nghe tới loại dị năng này, cho nên Đường Nhược cũng chỉ đem những lời Bạch Thất nói qua với cô, thuật lại một lần nữa cho hắn nghe.

Trở về tự nhiên là ăn cơm, tắm.

Nước suối không gian khiến cho dị năng tinh tiến, nhưng điều kiện tiên quyết để sử dụng phải là dị năng mãnh liệt tiêu hao.

Cho nên, bắt đầu từ bây giờ, ba người chuẩn bị mỗi ngày đều phải tắm hai lần.

Điều này dẫn đến, buổi tối Đường Nhược ở trong không gian nấu nước càng thêm cần mẫn.

Trở về ăn xong cơm trưa, ba người hấp thu tinh hạch, lại chạy vội tới khu cao ốc tiếp tục áp dụng kế hoạch đánh quái buổi sáng.

Hành động buổi chiều thuận lợi hơn buổi sáng rất nhiều, hiểu đại khái vị trí cùng kết cấu hai khu nhà, cũng biết thủ pháp luyện tập sử dụng dị năng, nếu như không có gì xảy ra, cuộc sống sau này cũng có thể trôi qua như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Thiếu Niên, Cậu Chết Rồi!

Đội đến trời đen kịt, ba người mới về đến biệt thự.

Sau một ngày mệt mỏi, động vào giường rồi sẽ không muốn dậy nữa.

Bạch Thất tắm trước, hôm nay cậu không có ý định phân phòng ngủ nữa.

Lấy danh nghĩa người nào đó hay lén giường, danh chính ngôn thuận vào phòng ngủ chính nằm, đó là một cái cớ vô cùng tốt.

Bạch Thất tự nhiên sẽ không buông tha cho lý do này.

Đi ra ngoài nhìn thấy bộ dáng Đường Nhược nằm như thi thể, đi qua vỗ vỗ mặt của cô: “Trước tắm rửa rồi hẵng ngủ.”

Đường Nhược xoay thân, lăm bắm “Để cho em nằm thêm một lát, chỉ một lát.”

Ban ngày cô liên tục hao tổn hết tinh thần lực, hao phí thể lực hơn so với sử dụng dị năng bình thường.

Bạch Thất không nói gì thêm, trực tiếp xoay Đường Nhược lại, bắt đầu cõ y phục của cô.

Thời điểm cõ cái cúc áo đầu tiên, trong nháy mắt Đường Nhược che cổ áo ngồi dậy: “Anh làm gì thế?”

Bạch Thất nói: “Giúp em tắm.”

Đường Nhược: “.....”

Khi đùa bỡn lưu manh, có thể hay không, không nên dùng cái loại vẻ mặt cùng giọng nói hợp tình hợp lý như vậy.

Chàng trai, mặt của anh cùng nội dung của những lời này, toàn bộ hoàn không hợp.

Bạch Thất nhìn bộ dáng quần bách của cô chỉ cười, sau đó từ từ ngang nhiên dựa vào phía trước: “Tại sao, cũng không phải là chưa từng nhìn hình ảnh em không mặc quần áo.....”

Khuôn mặt kia càng ngày càng gần, Đường Nhược lập tức nhảy xuống giường tới: “Em, em đi tắm.....” Vừa trốn, trong miệng vừa tranh thủ lú rú một câu: “Người xấu.”

Nhìn bóng ảnh cô chạy trốn chết, một nụ cười rất nhỏ hiện lên trên khóe môi Bạch Thất.

Vừa rồi, không có làm được gì, cũng thật sự là, rất đáng tiếc mà.

Ngâm nước nóng tắm, mặc dù người thanh tỉnh không ít, nhưng là ý niệm ‘ta muốn đi ngủ’ trong đầu làm sao cũng áp không nổi nữa.

Đường Nhược trực tiếp đi tới góc ngày thường ngủ, mơ mơ màng màng lấy nệm chần ra, trực tiếp nằm vào, ngủ!

Bạch Thất ở trên giường cầm sách, yên lặng nhìn tất cả mọi việc phát sinh trước mắt, quả thực cũng tự tay móc mắt.

Đối mặt giường lớn như vậy, đối mặt mình khêu gọi như vậy, lấy chần đệm nằm dưới đất trong góc phòng là cái quỷ gì!

Thở hồng hộc sai bước đi qua, mới phát hiện cô nương này đã nằm trong chần ngủ mất rồi.

Thân thể cô khẽ co rúc, ngủ vô cùng an ổn, vẻ mặt buông lỏng, bộ dạng tựa hồ còn hơi hiện nụ cười.

Nhìn gương mặt đã sớm quen thuộc dưới ánh đèn yếu ớt này, ngũ quan xinh xắn, gương mặt trắng như tuyết chôn dưới gối, mái tóc đen nhánh tản ra, lộ ra vành tai nhỏ mượt mà, cổ trắng ngần, còn có đôi môi mềm mại như cánh hoa.

Hết lần này tới lần khác còn không tự biết, ngủ hết sức ngọt ngào.

Thật là một đứa nhỏ xinh đẹp nhu thuận.

Bạch Thất vươn tay, bế ngang cô lên, cùng cô nằm trên giường.

Đường Nhược lăn lăn, lăn ngay vào trong ngực Bạch Thất.

Loại tư thế ngủ kiểu trực lăn tự động này này, Bạch Thất rất hài lòng, một tay nâng mặt cô lên, lại dùng mu bàn tay còn lại chậm rãi xoa xoa trên gò má.

Nhưng là, chỉ như vậy, lại cảm thấy không đủ.

Lần trước, cảm xúc ôn nhuận giống như hoa hồng mà ngón tay lướt qua bên môi truyền đến, tựa hồ rất không tệ.

Rốt cục, không nhịn được cúi đầu xuống hôn đôi môi kia.

Quả nhiên cảm giác tốt đẹp y như trong tưởng tượng, có trí mạng lực hấp dẫn.

Nhưng cũng chỉ có thể tới đây mà thôi.

Bạch Thất có chút nhụt chí.

Không biết ăn không đủ no thế này là tốt, hay là trực tiếp nhắm mắt làm ngơ không ăn mới tốt.

Nhìn mơ giải khát, cũng chỉ ôm cô, lại cọ cọ cần cổ tuyết trắng kia, từ từ ngủ.

Chàng trai thích cô gái là cảm giác gì, cho dù ở thời điểm đau khổ nhất cũng có thể nổi lên cảm giác động tâm.

Bạch Thất cảm giác mình bắt đầu hiểu một chút ý nghĩa trong đó.

Sau khi ngủ, Bạch Thất lại bắt đầu nằm mơ, trong mộng cô gái ngủ ở bên cạnh anh kia trắng nõn ngon miệng, chủ động dán lên lồng ngực của anh, da thịt trắng mịn cọ da anh, xúc cảm tuyệt đẹp rồi tỉnh rồi ngủ, kết quả đương nhiên anh liền tỉnh dậy ngược lên.....

Mặt trời đang mọc, Bạch Thất liền tỉnh.

Ngẩng lại giấc mộng ngày hôm qua, lại nhìn cô gái ngủ say bên cạnh, anh có chút hắc tuyến.

Nhìn mơ giải khát căn bản không thể giải quyết vấn đề, hôm nay nên đi chuẩn bị rào chắn bốn phía giường, trực tiếp phân phòng ngủ với cô!

Vốn kế hoạch còn muốn mấy ngày nữa ra ngoài phải thay đổi, chỉ vì, Bạch Thất tìm cái giường cho Đường Nhục.

Lúc trước ở thành phố H đã mua một quyển bản đồ cả nước, mở bản đồ kia ra tập trung vào một khu chợ đồ gia cụ lớn, lên kế hoạch xong lộ tuyến, ba người lên xe trực tiếp hướng đi tới hướng kia.

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, nhưng là quá nắng, lại biến thành nóng cháy.

Nóng như thế này khiến cho ba người trong xe đều có chút trầm mặt.

Bên ngoài là Zombie tới lui.

Trước khi, những thứ này đều là đồng loại.

Hiện tại, biến thành quái thú đáng sợ.

Bạch Thất thấy Đường Nhục tựa hồ cũng không có tâm tình đối đầu Zombie bên ngoài luyện tập dị năng của mình, liền từ trong balo lấy một chai nước đưa tới.

Đường Nhục nhận lấy, mới phát hiện nước này lạnh.

“Thì ra là dị năng hệ Băng còn có thể làm tù lạnh.” Cô cầm lấy bình nước áp lên mặt, cảm giác mát mẻ khiến trầm muộn trong lòng tiêu tán không ít, “Chợ gia cụ bên kia sẽ có giường lớn có rào chắn bốn phía sao?”

Trong làn sóng mắt lấp lánh chỉ chứa một mình mình, trong lòng Bạch Thất đấu tranh một chốc, lại yên lặng bỏ qua.

Quên đi, đôi mắt đơn thuần này.....

Vẫn là chờ một chút.

Dọc theo đường đi, quả nhiên là vừa thuận lợi vừa không thuận lợi.

Thuận lợi chính là trên đường không có gặp phải Zombie triều gì, ánh mặt trời rạng rỡ, khiến cho Zombie ảm núp đến chỗ tối tăm, không trực tiếp lác lác đi tới.

Không thuận lợi chính là, ở trong chợ gia cụ cũng không thể tìm được giường có rào chắn bốn mặt.

Đừng nói bốn mặt, ngay cả ba mặt cũng không có. Trừ phi thật sự là giường trẻ con.

Bạch Thất nhìn nhìn, cũng không có biện pháp, chỉ vào cái giường trẻ con kia nói: “Thu đi.”

Đường Nhục bị dọa cho nhảy dựng: “Giường này quá nhỏ cho em.”

Bạch Thất nhìn cô một cái, hời hợt nói: “Chờ sau khi em sinh, cho đứa nhỏ, vừa vặn.”

Đường Nhục: “.....”

Chàng trai, hình tượng của anh đã hoàn toàn tiêu tan rồi, anh làm vậy được sao!

Mặc dù không tìm được giường, cũng may có một loại lưới dạng vòng bảo hộ phòng ngừa trẻ nhỏ bò rơi xuống giường, lấy ra hơi che chắn một chút, cũng có thể sử dụng được.

Nhiệm vụ kết thúc, ba người cũng không có ý định tiếp tục ở lại.

Trở lại khu biệt thự dĩ nhiên là tiếp tục đánh quái luyện tập dị năng.

Về sau, sinh hoạt hằng ngày của ba người liền biến thành ăn cơm, ngủ, đánh Zombie, hấp thu tinh hạch.

Qua ba ngày, đại khái ba người đã đánh sạch một phần ba lượng Zombie ở khu này. Lấy ra tổng cộng hơn năm trăm viên tinh hạch.

Thi thể Zombie sau song sắt, trên mặt đất loang lổ vết máu, hết thảy ghi lại thành quả cuộc chiến đấu này.

Mùi hôi thối bắt đầu lan tràn, ruồi bọ bắt đầu gia tăng.

Tràng diện này, tràn đầy mùi vị khiến cho kẻ khác buồn nôn.

Ba người hoàn toàn không có cảm giác mừng rỡ cùng hưng phấn sau khi dị năng tăng lên.

Chỉ là đội xướng trước kia thu thập được lên thi thể, để cho chúng hóa thành tro tàn.

Phơi mình dưới ánh mặt trời giữa trưa, Đường Nhược dùng tinh thần lực bao quanh ba người đi vào bên trong khu nhà. Hiện tại tinh thần lực của cô cường đại, có thể bọc lấy ba người mà ngăn cách Zombie.

Hơn nữa, cô phát hiện sau khi tinh thần lực của mình bao trùm, tia tử ngoại trong ánh mặt trời cũng có thể bị ngăn lại một chút.

Bọn họ đã giải quyết xong phần lớn Zombie ra khỏi cửa lớn, hiện tại tính toán dọn dẹp Zombie trên hành lang một chút.

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, mặc dù có lúc có sinh ra cảm giác nghi ngờ cùng bất đắc dĩ, nhưng mà, mặt khác cũng không còn lựa chọn.

Đang đánh, ba người nghe được âm thanh xe chạy trên đường cái ngoài tường bên cạnh.

Quân đội tới?

Chỉ là nghe âm thanh, có lẽ số lượng xe không nhiều lắm.

Nhìn nhau, Bạch Thất nói: “Anh đi ra ngoài nhìn một chút.”

Còn lại hai người khẳng định cũng không còn tâm tư tiếp tục đánh, đều đi theo Bạch Thất rời khỏi nơi này, đi về phía đường lớn, tìm hiểu kỹ càng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Ở Lại

Ra khỏi khu nhà cao ốc, đã nhìn thấy xe của đám người Hồ Hạo Thiên rời đi ba ngày trước quay về.

“Bọn họ không có tìm được trụ sở quân đội sao?” Điền Hải tò mò.

Thật ra thì, Điền Hải cũng hi vọng có người cùng ở lại nơi này, tóm lại cảm giác tốt hơn so với ba người phiêu bạt lưu lạc ở chỗ này.

Bạch Thất cũng không rõ ràng.

Hồ Hạo Thiên từ đằng xa đã nhìn thấy Bạch Thất, vẫn đứng ở tại đó chờ anh. Đợi ba người đến gần, ừ rừ nói: “Không có cách nào vào khu vực nội thành cả, suy nghĩ bao nhiêu biện pháp, cũng không thể đi vòng qua, mẹ kiếp, Zombie thật sự rất nhiều.”

Hơn nữa một số người trong đoàn xe sau khi nhìn thấy tình huống này liền đi mất, nói là quay lại đi tới trụ sở thành phố L.

Điền Hải nói: “Hồ đội, không phải là anh có rất nhiều lựu đạn ư, còn có nhiều súng như vậy.”

Hồ Hạo Thiên lúng túng nói: “Những thứ đó đều là lúc trước tôi đổi lấy bằng tất cả giá trị con người tôi đẩy chứ, chính phủ hạn chế, những thứ vũ khí nóng đó làm sao có thể có vô tận được, chẳng qua là lấy ra trên đường chạy thoát thân.”

Bạch Thất nói: “Vậy thì tạm thời ở chỗ này đặt chân đi, ít nhất hệ số an toàn của nhà ở còn cao hơn.”

Hồ Hạo Thiên nói: “Cũng chỉ có thể như vậy.”

Mọi người trong đoàn xe ở trên đường màn trời chiếu đất bốn ngày, sau khi trở về đều là ngả đầu đi ngủ, cũng không còn sức nào ôn chuyện với nhóm

người Bạch Thất.

Buổi tối, ba người com nước xong.

Đường Nhựt ngồi ở trên ghế sa lon cùng Bạch Thất nói chuyện phiếm: “Nhân khẩu thành phố A nhiều như vậy, nếu như trong nội thành đều là Zombie..., vậy những người may mắn còn sống sót có phải tất cả đều bị vây khốn ở bên trong hay không?”

Bạch Thất gật đầu: “Có điều ban đầu chính quyền thành phố A phản ứng cũng rất nhanh chóng, đã có rất nhiều người đi tìm quân đội để nương tựa rồi.”

“Quân đội trụ sở ở khu Tây, nhưng là hồ Hạo Thiên bọn họ còn không thể nào vào được khu Tây, vậy phải làm sao bây giờ, quân đội sẽ phái người đi ra ngoài tìm những người may mắn còn sống sót sao?”

Bạch Thất lắc đầu: “Không biết, có lẽ sẽ vậy. Nhưng bây giờ tình huống như thế, quân đội nhất định sẽ chuẩn bị dùng thủ đoạn bảo tồn toàn bộ để có thể mở rộng thêm nữa.”

Như vậy cũng là nói, quân đội vì bảo tồn thực lực, chắc sẽ không tiêu hao quá nhiều quân lực đi giải cứu cư dân bình thường bị vây khốn ở trong nhà.

Đường Nhựt chợt hiểu ra.

Bạch Thất nói tiếp: “Thật ra thì em không cần lo lắng thay bọn Hồ Hạo Thiên, tự quân đội sẽ dời tới nơi này.”

“Gi..... Quân đội trở lại nơi này?” Đường Nhựt ngồi xếp bằng.

“Ừ, nhiều người như vậy đầu phục quân đội, khu Tây vốn chính là căn cứ quân sự, nơi đó không thể nào ở nhiều người như vậy, hơn nữa nơi này rất nhiều phòng ốc vốn là của nhân viên chính trị quan trọng, hệ số an toàn đều rất tốt, hơn nữa khu này mới quy hoạch, phương tiện ở nơi này cũng đầy đủ, nếu muốn dời trụ sở, nơi này chính là lựa chọn tốt nhất.....”

Đường Nhựt nói: “Thì ra là như vậy, vậy Hồ đội bọn họ ở chỗ này chờ là được rồi.”

Bạch Thất: “Đây cũng chỉ là suy đoán của anh mà thôi, nếu thật sự không tới cũng không thể bắt mọi người trong đoàn xe vẫn chờ đợi.”

Đường Nhựt ngẫm lại cũng hiểu được điều này, không tiếp tục đặt câu hỏi.

Cô đối với nơi này, thậm chí vận mệnh của cái thế giới này đều không quen thuộc, không thể chỉ bằng ảo tưởng của mình, lại giúp cho thế giới nghênh đón một kết cục đại viên mãn tất cả đều vui vẻ.

Trong một thế giới như thế này, không phải để cô mỗi ngày ở đây đa sầu đa cảm vì người khác.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi ngày hôm qua, mọi người trong đội xe hơi khôi phục tinh thần, tận thế mới ngắn ngủn một tháng, nhưng là mọi người cũng đã nhìn quen sinh tử, thậm chí cũng có chút xem nhẹ sống chết của mình.

Hôm nay ở gần ba nóc biệt thự, vẫn có thể nhìn thấy một số người trong đội xe ra cửa hoạt động, chẳng qua là phạm vi hoạt động rất nhỏ, bọn họ chỉ tới cửa khu biệt thự mà thôi, xa hơn nữa chính là khu cao ốc, Zombie trong khu cao ốc quá nhiều, thỉnh thoảng một hai con lác lác đến khu biệt thự còn có thể đánh, sâu hơn vào bên trong, dị năng giả không kết đội với nhau, chính là tự mình muốn chết.

Điền Hải ăn xong điểm tâm, từ cửa sổ nhìn thấy người đang ở bên ngoài, cảm thấy cư xá trống rỗng những ngày qua cũng có chút ít sinh cơ. Cậu cũng mở cửa đi ra ngoài.

Cửa biệt thự số 5, Phan Đại Vĩ đang cùng dị năng giả tốc độ trong đội xe tán gẫu, nhìn thấy Điền Hải từ cửa đi ra ngoài, vẫy vẫy tay.

Điền Hải tăng nhanh bước chân, đi tới.

Phan Đại Vĩ nói: “Người trẻ tuổi, đoàn xe cũng coi như đối đãi cậu không tệ, cậu có thể đền đáp tổ chức, cống hiến vì mục tiêu lớn của tổ chức không?”

Điền Hải nhìn thoáng qua dị năng giả tốc độ đang hút thuốc bên cạnh, gật đầu: “Vâng, cháu có.”

Phan Đại Vĩ không chút do dự: “Đã như vậy, chỗ này của chú có một nhiệm vụ muốn giao cho cháu.”

Điền Hải nói: “Nhiệm vụ gì ạ.”

Phản ứng kiểu bé ngoan thế này, Phan Đại Vĩ hết sức hài lòng.

Phan Đại Vĩ chỉ chỉ hội sở giải trí chỉ có một tầng lầu của tiểu khu phía trước, nói: “Cháu nhìn xem, ở đó có hai mươi mấy con Zombie, Lưu Bình sẽ đi vào kéo một lớp, sau đó cậu ở phía sau đây giải quyết bọn chúng.”

Điền Hải ‘oh’ một tiếng, tỏ vẻ tiếp nhận.

Dị năng giả tốc độ Lưu Bình nhìn Phan Đại Vĩ nói: “Ông nói, dẫn xong một lớp này sẽ cho tôi mười gói mì tôm.”

“Yên tâm yên tâm, có có.....” Vừa nói, đẩy dì năng giả tốc độ ra.

Hội sở giải trí này xây ở giữa khu biệt thự cùng khu cao ốc, coi như là mọi người hai bên đều có thể tới nơi này tiêu tiền giải trí. Vào ở khu biệt thự căn bản không có mấy người, nhưng là khu cao ốc cũng đã không ít người, cho nên Zombie trong hội sở cũng thật sự không ít.

Dị năng giả tốc độ Lưu Bình ở bên trong chạy vài vòng, liền kéo ra một đàn Zombie, căn bản không phải hai mươi mấy con Zombie như trong miệng Phan Đại Vĩ.

“Tôi XX cả nhà ông Phan, ông già rồi, còn con mẹ nó không thành thực, nơi này chỉ có hai mươi mấy con ư, ông đây còn chưa kéo toàn bộ đâu, cứ một lớp như vậy.....” Lưu Bình vừa chạy vừa mắng, kéo cái đuôi thật dài chạy về hướng Phan Đại Vĩ với Điền Hải.

Zombie một chuỗi đi theo phía sau hắn, đi lại tập tễnh, chi chít, lại vẫn cảm thấy, tình cảnh này, lộ ra chút cảm giác buồn cười.

Phan Đại Vĩ ném ra mấy hạt mầm về phía trước.

Ông là dị năng giả hệ Mộc, dưới tình huống không có hạt giống cùng cây cối, không có cách nào sử dụng dị năng, nhưng từ sau khi ông thức tỉnh dị năng cũng góp nhặt lượng lớn hạt giống, cho nên lúc này cũng là lập tức ném hạt giống ra, phía trước mọc ra vài cây mây tạo thành bức bình phong cách ly mình với Zombie.

“Lưu Bình, kéo Zombie đi một lối rẽ khác, nếu không Zombie đều chạy tới chỗ bọn tôi.....”

“Mau mau mau, tiểu Điền, sử dụng lời cầu của cháu, tổ chức tin tưởng cháu như vậy, ngàn vạn không nên cô phụ kỳ vọng của tổ chức.....”

Điền Hải nhìn bên kia vài chục con Zombie, ý chí chiến đấu sục sôi, đưa tay ném ra hai lời cầu lớn, trong nháy mắt đè chết năm con Zombie bị cây mây ngăn cách.

“Cố gắng lên.....” Phan Đại Vĩ tiếp tục ném hạt giống của mình, sau đó chỉ huy Điền Hải ném lời cầu, “Nơi này..... Đúng đúng, nơi này có một lớp..... Đúng đúng, nơi đó, nơi đó cũng có một lớp.....”

Sau lại.....

Bởi vì cây mây trước Zombie đã bị quét dọn sạch sẽ, Phan Đại Vĩ giảm bớt số lượng hạt giống.

“Đúng đúng, chính là như vậy, tiếp tục, lời cầu, tiếp tục.....”

Sau nữa lại.....

Phan Đại Vĩ đã không ném hạt giống nữa.

“Lưu Bình, cậu lại đây chút, Zombie đều đã chết, *****, cậu có thể đi hình chữ S hay không vậy, đánh LOL bao giờ chưa hả, cậu có thể là loi như chữ S hay không đây.....”

“Cố gắng lên! Điền Hải cố gắng lên..... Đúng đúng, chính là ném ra lời cầu như vậy, quá đẹp trai rồi, nhóc giỏi quá.....”

Loại hình ảnh kỳ dị này, một người già cầm lấy hàng mây tre chỉ huy hai thiếu niên đánh Zombie, cứ như vậy, trình diễn cho tới trưa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Phụ Cận Có Siêu Thị

Sau khi xác định bên trong hội sở không có Zombie, Phan Đại Vĩ mới đi qua chỗ Điền Hải đã tê liệt ngã xuống trên mặt đất, về mặt tán thưởng nói: “Người trẻ tuổi quả nhiên không cô phụ kỳ vọng của tổ chức đối với cháu, giỏi lắm, tổ chức chính là cần nhân tài như cháu vậy.....”

Điền Hải thở hào hển hỏi: “Bên trong có cái gì, tại sao có thể có, nhiều Zombie như vậy?”

Phan Đại Vĩ nói: “Bên trong có bảo tàng, cháu chờ đó, chú đi lấy tới cho cháu, chú sẽ không bạc đãi cháu đâu.”

Điền Hải hết sức mong đợi chờ ở bên ngoài, ngay cả đàn đầu Zombie cũng quên.

Lưu Bình đi tới, cũng đứng tới anh ngồi xuống: “Tôi XX cả nhà lão Phan, bản thân chỉ hy vọng bình tĩnh, chúng ta mệt gần chết, lát phải nói với ông ý, cho tôi hai mươi gói mì tôm”

Điền Hải nói: “Đồ vật bên trong có lẽ đối với đoàn xe mà nói, rất hữu dụng đi, một chút cũng không có gì, coi như luyện tập dị năng.....”

“Nhóc rất thật thà a, trừ ăn ra, chúng ta còn cần thứ gì, hiện tại muốn điện không có điện, muốn internet không có internet.....”

Lưu Bình suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Không đúng, nhìn bộ dạng nơi này cũng không giống như có đồ ăn.....”

Điền Hải nói: “Có lẽ đồ không nhiều lắm đâu.....”

“Uh, chắc thế.....”

Hai người đang nói, đã nhìn thấy Phan Đại Vĩ hết sức cẩn thận kéo một giá sách đi ra.

Lưu Bình nhìn một chút, bên trong tựa hồ tất cả đều là sách, không khỏi nhìn Phan Đại Vĩ với cặp mắt khác xưa: “Anh Phan, quả nhiên anh là phần tử trí thức, đã ăn không đủ no rồi, còn muốn học tập, thật là bội phục..... Xem trên việc anh hiếu học như vậy, tôi liền lấy của anh mười gói mì tôm là được rồi, định muốn lấy của anh hai mươi gói.....”

Hắn vừa nói, đột nhiên nhìn thấy Phan Đại Vĩ lấy ra một quyển tạp chí, vẻ mặt vui mừng nói: “Bộ sách quả nhiên là bậc thang tiến bộ của loài người.....”

Quyển tạp chí kia được đặt vào tay Lưu Bình, sau đó Lưu Bình cùng Điền Hải đều thấy được tên sách ——《Thục nam trang》.

Nhìn nội dung.....

Không, đều không cần nhìn nội dung, nhìn cô gái áo không đủ che thân trên trang bìa đã có thể nhìn ra đây là loại tạp chí gì.

Lưu Bình: “.....”

Điền Hải: “.....”

Hai người nhìn nhau một cái, ý tứ hàm xúc trong mắt kia hết thảy cũng là một ý tứ: ta không muốn nói ta quen biết ông già bản thủ sa ngã này!

Lưu Bình nhìn lại nhìn, cuối cùng nhìn không được: “Tôi XX em gái ông Phan, ông TM có thể làm chuyện có ý nghĩa một chút hay không, vì một đồng tạp chí này, mà khiến cho ông đây cũng muốn trả bằng tính mạng luôn rồi, nha, tận thế rồi, mọi người muốn chết hết sạch, ông TM còn muốn xem những thứ này.”

Phan Đại Vĩ nhún nhún vai: “Cậu nhóc, tuổi cậu còn rất trẻ.....”

Lưu Bình hừ một tiếng.

Phan Đại Vĩ đem sách thả lại trên giá: “Chờ đến khi cậu đến tuổi anh già đây thì cậu sẽ hiểu.”

Tầm mắt Lưu Bình chuyển tới khu biệt thự.

“Người trẻ tuổi, nhìn mọi chuyện phải toàn diện một chút.”

Lưu Bình rốt cục quay đầu: “Nha, nếu như vậy, ông cũng nên nói cho tôi nghe một chút toàn diện.”

Phan Đại Vĩ tựa hồ đang ở chờ những lời này của cậu ta, đi về phía trước hai bước, dừng lại nói: “Thằng nhóc, nếu cậu đã thành tâm muốn biết, như vậy, tôi liền sẵn lòng trả lời.....”

Lưu Bình: “.....”

Cậu không phải cần nghe kể chuyện!

“Cậu mới vừa nói cái thế giới này tận thế rồi, người muốn chết hết sạch, nhưng cậu phải biết rằng, tận thế không phải chúng ta tạo thành, nghĩ lại là không phải chúng ta, ít nhất không phải là tôi.”

“Cho dù tận thế rồi, cuộc sống còn phải tiếp tục, người không thể chỉ sống trong bi thương, những người đã chết kia cũng đã chết rồi, cho dù cậu khóc đến chết, có thể đổi lấy cái gì. Tôi cũng có một đứa con gái tung tích không rõ, nhưng tôi cũng không thể mỗi ngày ngồi khóc cho qua ngày được.”

“Còn có, bộ sách là bậc thang tiến bộ của loài người, là lương thực cho tinh thần, vì để cho tôi có thể đủ giữ vững đầy đủ nhiệt tình cùng tinh thần, tôi dưới điều kiện đang trong giai đoạn đầu giải quyết vấn đề ẩm no, một lần nữa phát triển hứng thú của chính mình thì có làm sao!”

“Tiếp theo, nơi này Zombie nhiều như vậy, dưới tình huống các cậu có năng lực, giúp quốc gia giúp xã hội giúp tương lai người bình thường có thể tới nơi này, tiêu diệt một chút quái vật, không tốt sao?”

“Cuối cùng, sau khi các cậu đánh xong những thứ Zombie này, còn có thể tiến bộ một chút dị năng, đối với các cậu không có ích lợi sao?” Lưu Bình: “.....”

Sau một hồi nói dài như vậy, Lưu Bình lại cảm thấy những thứ này ông Phan nói cũng đều có lý.

Ít nhất, mình vô pháp, vô lực phản bác!

Nếu có cơ hội, nhất định phải đọc sách tử tế, học cách cãi chày cãi cối!

Thời điểm ăn cơm buổi trưa, Điền Hải cảm về rất nhiều tình hạch, xấp xỉ chừng trăm viên.

Đường Nhượng tò mò hỏi là ở nơi nào tới.

Điền Hải nhìn Đường Nhượng một cái, kéo kéo khóe miệng, chỉ nói là lúc cậu ra ngoài đi dạo, đánh ở khu nhà phụ cận.

Đối với chuyện buổi sáng kia, chuyện ngu xuẩn như chạy đi quét Zombie ở hội sở vì tạp chí XX, cậu thật không muốn nói lại!

Ác! Chuyện cũ không nên nhắc lại!

Buổi tối Hồ Hạo Thiên tập trung mọi người lại một lần.

Biệt thự của Hồ Hạo Thiên không phải là biệt thự lúc trước của anh, mà sau này lựa chọn biệt thự mẫu bên cạnh Bạch Thất.

Trong căn biệt thự này rất nhiều phòng khách, lại cũng rất lớn, mười sáu người ngồi ở trong cũng không khiến cho phòng khách chật chội.

Vấn đề chủ yếu Hồ Hạo Thiên hôm nay tập hợp mọi người chính là một siêu thị ở gần đây.

Công ty của anh có tham dự xây dựng ‘Hoàng Đình’, biết nơi này có siêu thị rất lớn, cũng là dưới cờ bọn họ.

“Siêu thị kia cũng chưa chính thức buôn bán, mới chỉ là trang hoàng xong, nhưng lúc trước nghe nói có một nhóm hàng đã tới, đang chuẩn bị đưa lên giá rồi khai trương, chủ yếu nhất, người phụ trách kinh doanh lần đó là tôi, cho nên tôi xác định nơi đó có hàng.....”

Có hàng đã nói lên có vật tư, người ở đây còn chưa vào ở, khẳng định vật tư trong siêu thị vẫn được bảo tồn rất đầy đủ, cho nên đoàn người quyết định đi siêu thị phụ cận để thu thập vật tư.

Đường Nhượng và Bạch Thất tuy có vật tư, nhưng vì tránh những suy đoán không cần thiết, bọn họ cũng quyết định gia nhập lần hành động này.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người trong đoàn xe liên tập hợp thật sớm ở khu đất trống giữa ba căn biệt thự, mặc dù tất cả mọi người vẫn còn vật tư, nhưng là đồ ăn thì dù là ai cũng không chê nhiều, không phải sao.

Hồ Hạo Thiên kiểm lại nhân số, lại an bài thành vài nhóm.

Còn dư lại mười sáu người, trong đó chỉ có bảy người sở hữu dị năng không bao gồm Đường Nhượng.

Bảy dị năng giả, cộng thêm Đường Nhượng, cộng thêm hộ vệ của Hồ Hạo Thiên, liền hợp thành đội ngũ xuất hành chín người.

Ý tứ của Hồ Hạo Thiên là người không có dị năng ở lại trong biệt thự, nhưng nhìn Bạch Thất nắm tay cô gái kia, chưa từng có ý định buông ra, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Người ta không phải sống chết có nhau sao, anh cần gì phải làm gây đánh uyên ương đâu.

Thời điểm phân tổ, Phan Đại Vi chủ động yêu cầu cùng một tổ với Lưu Bình, Điền Hải.

Đối với thành công ngày hôm qua, Phan Đại Vi tỏ vẻ hết sức hài lòng.

Lưu Bình, Điền Hải kéo kéo khóe miệng, tỏ vẻ mình thật không muốn cùng một tổ với ông ta.

Có điều phản đối không có hiệu quả.

Người ra ngoài tổng cộng có hai tổ, Bạch Thất, Đường Nhượng, Lưu Bình, Điền Hải còn có Phan Đại Vi đã bị phân ra một tổ.

Hồ Hạo Thiên cảm thấy Phan Đại Vi từng trải lão luyện, cho nên đem chức vụ tiểu đội trưởng tổ một giao cho hắn.

Lưu Bình, Điền Hải tức thì toàn bộ tắc nghẽn.

Thật muốn khóc!

Đường Nhượng Bạch Thất cũng đều cảm thấy bộ dáng của bọn họ đặc biệt mới lạ.

Phan Đại Vi bình thường chỉ là nói nhiều chút mà thôi, cũng không cần thiết phải thấy chết không sờn như vậy đi?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Siêu Thị

Siêu thị ở gần khu cao ốc, vẫn còn có chút khoảng cách tới khu biệt thự.

Dọc theo đường đi mọi người không hề dừng lại, người có dị năng ném các loại dị năng, sau đó để cho xe Hồ Hạo Thiên ở phía trước dẫn đường, chạy thẳng tới siêu thị.

Bởi vì siêu thị còn chưa buôn bán dẫn đến cửa cuốn, cửa thủy tinh ở cả siêu thị đều đang đóng chặt.

Hiển nhiên người ở quanh đây cũng cho rằng siêu thị trống không, cho nên cửa lớn siêu thị lại được giữ gìn hoàn hảo không tổn hao gì.

Lưu Bình nhanh chóng chạy một vòng, trở lại báo cáo, nơi này không có chỗ nào có thể trực tiếp đi vào, vẫn cần phá cửa mà vào.

Nếu như vậy. . . . .

Hồ Hạo Thiên bèn chọn một vị trí, sau đó, sử dụng dị năng hệ Thổ của mình phá cửa.

Mọi người nhìn anh đánh cướp siêu thị của mình, khí phách ngời ngời như vậy, không có chút cảm giác đau lòng nào, cũng rồi rít bắt đầu phá cửa.

Người ta là ông chủ cũng khích lệ ủng hộ, hơn nữa còn dẫn đầu làm tấm gương tốt rồi, dĩ nhiên mình càng không có chút cảm giác áy náy nào.

Đoàn người không có cảm giác áy náy, nhanh chóng phá mở cửa, từ nửa bên cửa mở chui vào.

Siêu thị còn chưa buôn bán, cho nên hàng hóa còn chưa bày lên giá, mọi người thấy một cái siêu thị cực lớn rộng tuếch, tự giác tập hợp ở hình trụ thạch đài bên cạnh kết hợp, đợi chờ chỉ thị kế tiếp của Hồ Hạo Thiên.

Hồ Hạo Thiên tuy là một trong những ông chủ của siêu thị, nhưng mà cũng không rõ ràng cách sắp xếp trong siêu thị cho lắm, không thể làm gì khác hơn là đề nghị mọi người chia làm hai tiểu đội đi tìm kho siêu thị.

Nhưng siêu thị này không hề giống những siêu thị bình thường, sắp hàng chỉnh tề.

Bên trong nó là một hàng lang thật dài.

Không nghi ngờ chút nào, mọi người đều bị cái siêu thị theo ‘chủ đề cá tính’ này đánh cho hôn mê hết rồi.

“CMN, đáng lẽ ban đầu nên nghe lời bọn họ, làm hình vuông là được rồi, vòng tới vòng lui vòng cái rắm a, cửa cũng không tìm được.” Hồ Hạo Thiên vừa mắng vừa theo đồng đội mình lên lầu hai.

Không gian siêu thị này thật lớn, tổng cộng chia làm bốn tầng, dưới đất là bãi đậu xe, lầu một là gian hỗ trợ khách hàng và đại sảnh, đi lên lầu hai mới nhìn thấy một chút hàng hóa bày ở đó.

“Chúng ta đi bên kia. . . . .” Phan Đại Vĩ cũng chỉ huy nhóm người Bạch Thất lên lầu hai.

Phía sau mỗi người bọn họ đều đeo balo leo núi lớn, để dễ dàng lấy vật tư.

Nhưng lầu hai cũng rất lớn, vách tường màu xanh quân đội, trừ giá hàng hóa, bên trong một Zombie cũng không có, dĩ nhiên, một chút hàng hóa cũng không có.

“Nơi này thật lớn.” Diên Hải nói.

“Hơn nữa không có Zombie.” Lưu Bình nói.

“Nơi này có Zombie.” Đường Nhượng nói.

Mấy người còn lại rồi rít quay đầu nhìn Đường Nhượng.

Đường Nhượng chỉ chỉ trên lầu: “Tôi nghe thấy tiếng bước chân trên lầu.”

Thật ra thì cô sử dụng tinh thần lực cảm thấy nơi này có Zombie mà thôi, trên lầu có lẽ có phòng ở của công nhân viên, dẫn đến số liệu Zombie trên lầu

cũng không ít, tổng cộng có hai mươi mấy con, nhưng chắc là do đóng cửa, cho nên Zombie đều chỉ ở lầu ba, không đi ra ngoài.

Phan Đại Vĩ nói: “Người trẻ tuổi giỏi lắm, có thể nghe được tiếng bước chân trên lầu, đã như vậy, chúng ta phải đi lên lầu xem qua.”

Lưu Bình nói: “Anh Phan, tôi cảm thấy được nhà kho phải ở dưới lầu, làm sao phải lên lầu trên tìm phiền toái a, chúng ta nên xuống lầu dưới tìm.”

Phan Đại Vĩ nói: “Chúng ta phải dừng cảm đối mặt khó khăn, tại sao có thể lâm trận bỏ chạy, vì hòa bình của thế giới, vì vật tư cho tổ chức, chúng ta nhất định phải lên lầu ba.”

Lưu Bình: “. . . . .”

Nhất định phải đọc sách tử tế, học cách cãi chày cãi cối!

Thật ra thì hai mươi mấy con Zombie đối với tiểu đội bọn hắn mà nói, thật đúng là không nhiều lắm, Bạch Thất cũng không có ngăn cản, đi theo lên lầu ba.

Lên lầu ba, dễ thấy không gian nhỏ hơn rất nhiều.

Nhìn một loạt cửa, cảm giác thật đúng là không ít phòng.

Phan Đại Vĩ nhìn một chút, nói: “Đây là chỗ ở của công nhân viên.”

Mọi người không hèn mà cùng gật đầu.

Phan Đại Vĩ nói: “Nếu nơi này là chỗ ở của công nhân viên, vậy thì chắc không có vật tư.”

Mọi người lại gật đầu.

Phan Đại Vĩ nói: “Nếu đã không có vật tư, chúng ta sẽ mở cửa từng gian phòng một, xử lý Zombie.”

Mọi người: “. . . . .”

Phan Đại Vĩ nhìn lướt qua bốn người một cái, nói với Lưu Bình: “Cho dù không có vật tư, bằng thân thủ của chúng ta, xử lý lũ Zombie này cũng là chuyện dễ dàng, nếu đã tiện tay thì nên làm thêm chuyện tốt cho xã hội, diệt trừ vài con Zombie, có cái gì không được đâu. Người trẻ tuổi không nên chỉ muốn đầu cơ trục lợi. . . . .”

Một câu nói sâu sắc vì đại nghĩa như vậy, bốn người khẳng định không có cách nào phản bác, như vậy, để cho một mình Lưu Bình mở cửa dẫn Zombie, sau đó Điền Hải ném lựu cầu đánh Zombie thôi.

“Đúng, chính là như vậy, đi hình chữ S, vô cùng tốt, giữ vững. . . . ., Lại đến, phong cách một chút, OK, OK, bên trái, sang bên trái, tốt, lại sang phải, vòng một vòng sau đó trở lại. . . . . Giữ vững. . . . .”

“Lôi cầu, lôi cầu, lớn hơn một chút, phóng tiếp, đúng đúng. . . . . Lại tới. . . . .”

Hình ảnh quỷ dị như thế, lại diễn ra một lần nữa.

Khi mới bắt đầu, Bạch Thất cũng sẽ ném lựu dao ra, giết mấy con. Sau đó, nhìn Phan Đại Vĩ chỉ huy hai người, trấn định tự nhiên, sau đó hai người dưới sự chỉ huy của ông ta cũng thành thạo, cho nên không ném dè dặt nữa. Ngược lại vào phòng ngủ tìm kiếm vật tư cùng Đường Nhục.

Thật ra thì bọn họ tạm thời cũng không thiếu vật tư, có điều Bạch Thất kiếp trước làm thợ săn ba năm, trong chốc lát thật sự không thể thay đổi thói quen đi đâu cũng phải càn quét một lượt.

Trong phòng ngủ không có bao nhiêu đồ ăn, thỉnh thoảng cũng có thể tìm được mấy gói khoai tây chiên cùng mấy hộp bánh bích quy. Phòng ngủ trên lầu ba, toàn bộ quét sạch một lần, cũng phát hiện được hai mươi mấy cốc mì tôm, mười mấy túi khoai tây chiên cùng bánh bích quy còn cả đồ uống.

Hai người đặt những thứ đồ này ở lối đi nhỏ ngoài hành lang để Lưu Bình sắp xếp.

Lưu Bình bị Phan Đại Vĩ chỉ huy đã mệt đến ngồi phịch dưới đất, nhìn thấy những thứ này, thất lung không mỗi chân đã không đau, trực tiếp đứng lên mà bắt đầu cất đồ vào trong balo.

Bạch Thất cũng đi qua dùng lựu dao đào tinh hạch.

Phan Đại Vĩ đã vào tìm đồ trong các phòng ngủ. Không phụ kỳ vọng của ông, cũng tìm được vài cuốn tạp chí, cũng giống với những cuốn hôm qua hắn lấy được.

Quên đi, có còn hơn không, cho dù là hàng cũ lặp lại, cũng là di vật trước tận thế rồi, về sau cũng là đồ cổ!

Lúc đi ra mấy người Bạch Thất đã đào xong tinh hạch, năm người làm xong chuyện riêng của mình, tiếp chính là xuống lầu lần nữa tìm kho siêu thị.

Năm người bên này vừa mới xuống lầu, đã nghe được thanh âm một người trong đội xe: “Bên này, dưới tầng hầm bên này, phát hiện kho hàng rồi!”

Một nhóm người gấp gáp lao xuống dưới tầng hầm.

Xuống dưới một tầng hầm, đã thấy cửa kho hàng siêu thị kia không khác gì cái lô cốt.

“Anh Hồ, không hồ là sản phẩm đầu tư từ Cảnh Thái, một siêu thị mà thôi, làm cho giống như một cái địa đạo, cửa kho hàng thì càng hay rồi, quả thực là giống hệt cửa phòng ngự căn cứ quân sự.”

Thật sự Hồ Hạo Thiên cũng rất buồn bực, ban đầu phụ tá của anh mang bản kế hoạch tới, đưa cho anh nhìn, anh còn cảm thấy siêu thị lấy chủ đề ‘tàu ngầm’ này rất mới mẻ độc đáo, không chỉ khen ngợi một phen, còn đề ra ý kiến, khiến cho nơi này phức tạp hơn chút nữa.

Hiện tại mình tiến vào, mới biết được quyết định ban đầu ngu xuẩn đến cỡ nào!

“Kho hàng hình như khóa rồi.”

“Vậy thì phá cửa!”

Ông chủ siêu thị chính nghĩa vô tư như thế, thẳng thắn đánh cướp chính mình, mọi người nào dám chậm trễ, rồi rít phông dĩa năng phá cửa.

Cửa kho hàng cũng chỉ là làm giống như cửa lô cốt mà thôi, không phải thật sự chế tạo giống hệt độ dày lẫn độ cứng, tất nhiên không được một lát, đã bị mọi người phá ra một lỗ hổng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bình Ấc Quy

Bên trong từng dãy thùng xếp chỉnh tề ở đó, phía trên còn có phân loại, viết rõ ràng là vật gì.

“Ồ! Supermarket! Ta tới rồi!”

Vật tư nhiều như vậy, balo leo núi sau lưng mọi người thật sự bé nhỏ, bởi vì cái balo này ngay cả một thùng mì ăn liền cũng không bỏ đủ!

Hồ Hạo Thiên nhìn chung quanh một vòng, nhìn thấy cửa vận chuyển hàng hóa của kho hàng, là mở từ bên trong ra.

Tất cả mọi người cũng nhìn thấy, đứng ở cửa, nhìn về phía Hồ Hạo Thiên nhẹ nhàng gật đầu, sau đó thấy Hồ Hạo Thiên mở cửa ra.

Bên ngoài có Zombie, cũng may không nhiều lắm.

Cửa vừa mở ra, nhìn thấy Zombie, người có dị năng đánh xa sử dụng dị năng, sau một lần đánh phá, đã không còn nhìn thấy bóng dáng Zombie ngoài kia nữa.

“Đi tìm cái xe tải đến, chúng ta có nhiều xe như vậy cũng không mang đi được bao nhiêu thứ.” Hồ Hạo Thiên nói.

Mọi người tự nhiên không có ý kiến gì, cho nên chia nhau làm hai tổ như lúc trước, đi tìm xe tải.

Vốn là gần kho hàng siêu thị cũng có xe tải, không bao lâu, tổ Hồ Hạo Thiên đã đi tìm một chiếc xe hàng hai tấn bốc xếp và vận chuyển.

Mở cửa xe hàng, phát hiện bên trong cũng không thiếu đồ uống chưa tháo dỡ.

Đã như vậy, vậy thì tiếp tục chất lên xe, cho đến không nhét được nữa mới thôi.

Chín người lại bắt đầu kiêm chức làm công nhân bốc vác siêu thị, tháo dỡ hàng mất hai giờ đồng hồ.

“Ngọa tào, trước kia còn cảm thấy một siêu thị, thuê những ba mươi công nhân bốc vác quả thực quá phí tiền, ai biết công việc thể lực này còn lao lực hơn cả công việc đầu óc.” Mặc dù Hồ Hạo Thiên thức tỉnh dị năng hệ Thổ, sức lực cũng không hề yếu hơn trước kia, tùy tiện chuyển mười mấy phút đồng hồ cũng không có chuyện gì, liên tục hai giờ thì thật sự cảm thấy chịu không nổi.

“Anh Hồ, hiện tại cũng không thể trả lương bằng cách tính tiền công cho đồng đảo lao động như trước kia, hại chúng ta.....”

“Đúng vậy, anh Hồ, chúng ta đều là công nhân viên tốt, hiện tại nếu đều bãi công, một mình anh vội không được.....”

Hồ Hạo Thiên vội vàng nói: “Sao có thể được, hiện tại các vị đầu phải công nhân viên của tôi, hiện tại chúng ta đều là anh em tốt, chỗ nào còn có tiền lương, dĩ nhiên là phải chia đều!”

Mọi người cũng chính là đang chờ những lời này, cho nên càng thêm ra sức.

Xe vận tải chất đầy, xe mọi người cũng chất đầy, mới chỉ mang đi một phần tư kho hàng, đoàn người quyết định đi về trước, xế chiều lại tới vận chuyển.

Hồ Hạo Thiên cho rằng chỗ đồ này đặt ở trong biệt thự, an toàn hơn để ở đây. Bởi vì bên trong biệt thự có một hệ thống bảo an, Ngay cả cửa sổ cũng là thủy tinh chống đạn công nghiệp, dĩ nhiên phải an toàn hơn những cửa hàng siêu thị này hơn rất nhiều.

Một nhóm người chậm chậm rãi rãi lái về ‘Hoàng Đình’.

Buổi sáng mọi người rời đi, đã quét sạch một nhóm Zombie lác lác tới đây, khi trở về, tự nhiên đuôi xe lại có một nhóm Zombie tư thế vận vẹo, mặt mày khó ưa bám theo.

Mọi người trong đoàn xe phối hợp với nhau hai tuần, cũng đánh ra kinh nghiệm rồi, không chỉ có tiểu tổ kỳ dị ba người Phan Đại Vĩ, còn có tổ bạo lực bốn người Hồ Hạo Thiên, còn có tiểu tổ hai người nghịch thiên Bạch Thất.

Mười mấy phút đồng hồ trôi qua, Zombie đuổi theo phía sau đã hoàn toàn nằm xuống.

“Anh Hồ, chúng ta dùng tường vây lại nơi này đi, nếu không mặc dù phòng ốc bền chắc, chỉ sợ vạn nhất a, vây tường lại cũng có thể để vợ con chúng ta ra ngoài đi lại trong sân một chút.” Đây là người có dị năng hệ Thổ trong tổ Hồ Hạo Thiên, La Tự Cường.

La Tự Cường lúc trước ở thành phố H cũng là một nhà quản lý bất động sản, sau tận thế, đưa theo vợ con trốn ra được, gặp Hồ Hạo Thiên nên vẫn luôn đi theo.

Hiện tại tạm thời mọi người cũng không thể đi tới chỗ quân đội ở khu Tây, phải đặt chân ở chỗ này rồi, tự nhiên muốn chuẩn bị an cho nơi này an toàn hơn chút nữa. Hồ Hạo Thiên nhìn hoàn cảnh chung quanh một lúc.

Mặc dù khu biệt thự hầu như là không có ai ở lại, nhưng khu cao ốc bên này nhân khẩu lại rất cao, thỉnh thoảng sẽ có mấy con Zombie lác lác tới đây.

“Được, để cơm nước xong chúng ta đi siêu thị chở vật tư về, buổi tối chúng ta tập trung đến phòng của tôi triển khai cuộc họp, lập kế hoạch cho sau này.”

Đoàn người trở về nhà ăn cơm trưa, đoàn vật tư của mọi người vốn cũng không thiếu, chưa cần phân chia những thứ đồ mới chở về này

Ba người Bạch Thất bận rộn từ sáng sớm, cơm nước xong lại phải tập hợp. Không thể nhàn hạ thoải mái nấu ăn được, Đường Nhược trực tiếp lấy thức ăn nấu sẵn lúc trước, gọi hai người tới đây ăn.

Sau khi ăn xong, chính là thời gian lại đến siêu thị chuyển đồ.

Buổi chiều tới tới lui lui hết bốn lần, mới đem về hết mọi thùng hàng.

Trước khi đi, Lưu Bình còn đứng ở bên cạnh góc tường trong kho hàng nói: “Đây bên cạnh có âm thanh.”

“Tiếng gì thế, Zombie ở đây đều bị giết sạch rồi mà.” La Tự Cường hết sức tò mò.

Mọi người đều quay đầu nhìn Hồ Hạo Thiên.

Không có biện pháp, ai bảo anh là ông chủ của nơi này, hiểu rõ nơi này nhất.

Hồ Hạo Thiên suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra nguyên do.

Đột nhiên, trong đầu vụt sáng: “Có phải âm thanh có cái gì chạy điện hay không?”

Lưu Bình nói: “Đúng, là tiếng máy phát điện đang chạy, không nghĩ tới nơi này của anh Hồ, anh tân tiến như vậy, còn có máy phát điện dự bị chạy thời gian dài như vậy.”

Hồ Hạo Thiên: “Ban đầu đều ấn theo quy cách cao nhất để chế tạo, cái bình ắc-quy này dường như còn không thuận tiện!”

Mạng lưới điện quốc gia đã bị ngắt, biệt thự không có điện, nếu có bình ắc-quy nối vào mạng lưới điện, cũng có thể tiết kiệm rất nhiều chuyện.

Lưu Bình tự nhiên hỏi: “Anh Hồ, bình ắc-quy của anh là dùng cái gì nạp điện a, năng lượng mặt trời?”

Hồ Hạo Thiên nhớ lại: “Hình như là nạp điện vào bình ắc-quy, không phải là năng lượng mặt trời.”

Mọi người rối rít cảm thấy đáng tiếc, bình ác-quy cũng phải thông qua nạp điện mới có thể sử dụng, như vậy lấy về, đoán chừng cũng không thừa nổi bao nhiêu điện.

Lưu Bình nói: “Không có chuyện gì, loại chuyện nhỏ nhoi này, sửa lại bên trong bình ác-quy một chút, gắn tấm năng lượng mặt trời lên trên, là có thể nạp điện rồi, chỉ cần bình ác-quy khá lớn là có thể cung cấp lượng điện dùng cho cả ba nóc biệt thự.”

Sửa lại một chút.....

Khóe miệng mọi người đều co rút

Hồ Hạo Thiên chỉ ra một sự thật: “Vấn đề hiện tại là, không ai biết, sửa lại một chút.....”

Lưu Bình cười cười nói: “Em có thể làm, chuyên ngành của em chính là cái này, tổ nghiên cứu của bọn em còn đang xin độc quyền nữa à, đáng tiếc còn chưa xong đâu, đã tận thế rồi.....”

Nhân tài.

Đã có nhân tài ở đây, vì thế chất lượng cuộc sống của mọi người tốt hơn, nhất định phải tìm được bình ác-quy kia.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Kỹ Thuật Lam Quang

Đáng tiếc chỗ này quá phức tạp, bàn đi bàn lại càng rắc rối hơn.

Hồ Hạo Thiên gãi đầu: “Lúc trước ông đây điên rồ mới quyết định siêu thị làm theo chủ đề “Tàu ngầm”, ngầm cmn.”

Nếu là tàu ngầm thì loại như máy phát điện này chắc sẽ ở khoang thuyền cuối cùng. Nhỡ về sau thực không tìm thấy thì nghe chỗ nào có âm thanh thì phá tường.

Đối với loại phương pháp hung tàn bạo lực này thì mọi người đã làm nhiều lần rồi nên lần này vô cùng thuận tay.

Khi phá xong bức tường thấy đồ vật bên trong thì mọi người mới bắt đầu hồi hận.

Lưu Bình vô cùng đau đớn: “Bà mẹ nó, đây là phòng lạnh, còn là phòng lạnh chứa thực phẩm”

“Bị chúng ta đập thành hồ to như thế giờ phải làm sao, hơi lạnh bay hết thì đến lúc đó đồ ăn hỏng hết rồi.”

Buổi tối tận thế vô cùng lạnh nhưng ban ngày lại cực kỳ nóng. Nếu không có hơi lạnh thì những đồ ăn này chỉ để được hai ngày là hỏng.

“Chạy nhanh đi lấy chăn bông nhét vào lỗ trước đây.” Hồ Hạo Thiên phản ứng nhanh chóng lập tức bố trí nhiệm vụ cho mọi người. “Lưu Bình đi vòng quanh xem bình ác quy còn bao nhiêu điện.”

“Trên lầu có phòng ngủ, Zombie ở đó đã bị chúng ta thanh lý sạch sẽ rồi.” Điền Hải nói xong rồi mang theo một đồng người chạy lên lầu lấy chăn bông và tấm ván gỗ.

Mọi người rối rít hành động, Lưu Bình cũng nhìn qua lượng điện: “Đại thái còn có thể chạy được ba ngày.”

Sau ngày thứ ba tận thế thì toàn bộ thành phố đều mất điện, cái phòng lạnh này dựa vào bình ác quy chạy được một tháng là hết. Xui mà đến muộn thì nhóm thực phẩm trong phòng lạnh này chắc hỏng hết.

Hồ Hạo Thiên nói: “Chúng ta có thể trong vòng ba ngày tìm được tấm năng lượng mặt trời không?”

Bạch Thất lấy bản đồ cả nước từ trong balo ra rồi lật đến trang có khu nam thành phố A.”

Mọi người thấy anh lấy bản đồ ra: “....”

Thế nào là loại chuẩn bị, có bản đồ cả nước thì thôi đi hơn nữa từng địa điểm còn ghi chú rõ ràng.

Bạch Thất cẩn thận tìm một lát rồi nói: “Cách chỗ này khoảng 120km, chỗ kỹ thuật Lam Quang có.”

Kỹ thuật Lam Quang là một nhà xưởng lớn chế tạo tấm lưới năng lượng mặt trời.

Hồ Hạo Thiên cũng là người chạy hai đầu thành phố A-H, nghe Bạch Thất nói thế cũng nhớ tới vì vậy nói: “Đã thế thì ngày mai chúng ta đi đến đó lấy về.”

Lưu Bình tính toán biệt thự dùng lượng điện hết khoảng 270 tấm.

“Đến lúc đó phóng trên nóc nhà, nếu như không đủ chỗ thì để ở trước sân, dù sao biệt thự lấy ánh sáng cũng khá tốt.

Đã có kế hoạch rồi nên mọi người tạm thời về nhà. Buổi tối ăn ở biệt thự của Hồ Hạo Thiên, hôm nay đạt được mùa thu hoạch nên mọi người cũng không khách khí đem hết đồ ăn của nhà mình ra. Lấy thực phẩm từ trong phòng lạnh ra để nấu lẩu.

Coi như trừ ba người Bạch Thất ra thì từ lúc xảy ra tận thế đến nay mọi người mới được ăn no đến vậy. tuy tình huống bên ngoài không lạc quan nhưng ít nhất mọi người vẫn còn sống, cố gắng sống thoải mái hơn.

Mới sáng sớm dĩ năng giả của đoàn xe tập trung ở cửa xuất phát đi kỹ thuật Lam Quang thành phố A. mọi người dự định đi mất một ngày qua đêm ở đó rồi hôm sau quay về.

Lần này ra ngoài vẫn là chín người cũ, còn bảy người không có dĩ năng sẽ ở trong biệt thự chỉ cần khóa chặt cửa lại là được.

Bình thường 120km đi mất khoảng 3h nhưng sau tận thế Zombie trên đường quá nhiều, sau khi tiêu hao hết dĩ năng mệt mỏi vô cùng mới thấy được trình độ tụ tập của Zombie thành phố A lúc buổi tối. Cho nên cảm thấy qua đêm ở chỗ an toàn tốt hơn đi suốt đêm.

Cầm cũng khá nhiều đồ đạc, các loại chăn bông đều là thứ cần thiết, vì phòng ngừa vạn nhất nên cầm thêm rất nhiều lương thực cho vài ngày.

Mặc dù Đường Nhược có không gian nhưng vì không bị lộ nên ba người cũng mang theo rất nhiều vật phẩm.

Đêm qua đã nghiên cứu thảo luận vị trí cụ thể của kỹ thuật Lam Quang, cho nên lần này không cần Bạch Thất dẫn đường để cho xe của Hồ Hạo Thiên dẫn đầu. Đường nhiên cũng bởi vì xe của anh chịu được va chạm mạnh. Đằng sau là xe tải lái ra từ siêu thị.

Vùng ngoại thành khu nam thành phố A là khu công nghiệp mới phát triển, có rất nhiều công ty lớn tụ tập ở chỗ này, các công ty lớn tọa lạc ở hai bên đường nhưng giữa các công ty cách nhau khá là xa.

Trên đường có quá nhiều Zombie, mọi người chậm chạp dừng lại để càn quét đám Zombie phía trước nếu không với số lượng quá lớn này sẽ đụng ngã ô tô.

Có điều cũng may là đẳng cấp Zombie không quá cao thậm chí còn chưa tiến hóa, hơn nữa con đường này đi thông từ ngoại ô vào thành phố A nên Zombie liên tục lác lác đi vào trung tâm thành phố.

Mọi người có thể ứng phó nhưng cũng có lúc không chịu đựng nổi.

Phan Đại Vĩ mặc kệ hình tượng bám vào cửa xe thở hổn hển: “Không được, không được, già rồi, ném mấy hạt giống thôi mà cũng tốn bao dĩ năng.”

Lưu Bình ở bên người Phan Đại Vĩ thuộc về loại dùng xẻng công binh chém giết, dĩ năng tốc độ của cậu ta ở sơ kỳ nhanh hơn tí mà hồi còn lại rất yếu: “Ông phan, ông cũng cầm xẻng đi giết Zombie đi, giết nhiều thì thuận thực.”

Phan Đại Vĩ vất hạt dưa hầu ra, nó mọc thành dây leo dài quấn trụ hai Zombie phía trước.

“Dĩ năng thật là tốn khiến người ta khó chịu, nếu như dùng mãi không hết thì tốt biết bao.”

Lưu Bình vung xẻng công binh giải quyết hai Zombie: “Hi hi, nếu dùng mãi không hết thì vô địch thiên hạ rồi, cháu có thể từ nơi này chạy thẳng một mạch đến thành phố H, thật sáng khoái.”

“À, cháu xem dây đằng của chú có thể mọc đến tận bầu trời không, như kiểu nắm Mario trèo dây leo lên bầu trời...”

Về mặt Lưu Bình đại ra: “Chú định nói rằng chú leo lên bầu trời ăn tiền vàng chứ?”

Phan Đại Vĩ vất thêm một hạt dưa hầu ra: “Ai biết bầu trời có cái gì...”

“Chú ngốc à, trên trời chỉ có tầng khí quyển thôi.”

Phan Đại Vĩ trợn mắt lên: “Đó là lúc trước, giờ ngay cả Zombie cũng có ai biết trên trời có cái gì đâu, không phát hiện ra máy bay không bay được trên trời à?”

“...” Lưu Bình

Nhất định phải đọc thật nhiều sách học cách cải chày cải cối.

Hai người đó méo mó định thảo luận thêm nữa chứ.

Mà Zombie cũng không vì hai người thảo luận mà ngồi xồm dự thính.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Muốn Tín Nhiệm

Cách không xa Điền Hải nhìn bọn họ rồi ném một lỏi cầu lớn về phía Zombie rồi nhìn sang Bạch Thất hạ giọng nói: “Anh Bạch, em muốn...”

“Hả?” Bạch Thất một tay lỏi Đường Nhục còn một tay ném băng đao về phía đầu Zombie, thấy Điền Hải lấp bắp hỏi thì không khỏi nhìn sang.

Điền Hải móc ra một cái túi. Bạch Thất biết rõ đó là túi chứa tinh hạch thế nên hiểu cậu ta muốn nói gì.

Bạch Thất quay đầu nhìn Đường Nhục: “Em thích đoàn xe này không?”

Đường Nhục đang cố gắng dùng tinh thần lực bao bọc vị bảo tiêu đang ra sức chém giết Zombie ở phía trước, nghe thấy Bạch Thất nói chuyện thì xoay đầu lại, gật gật đầu nói: “Thích chứ, mấy người này khá tốt.”

Không có lực đực với nhau, cũng không có lừa lọc lừa dối, tất cả mọi người đều cố gắng đánh quái vật. So với mấy sinh viên hồi trước thì thấy tốt hơn nhiều.

Bạch Thất ừ một tiếng rồi nói với Điền Hải: “Em đi chia đi, dù sao sớm muộn gì mọi người cũng biết, không bằng hiện tại nói cho bọn họ biết coi như làm việc tốt.”

Trải qua mấy lần đào thải thì mọi người trong đoàn xe có nhân phẩm đầy đủ, vì những người sợ chết chỉ lo cho mình đã lái xe tới căn cứ Biên Hòa rồi.

Đường Nhục thích đoàn xe này thì Bạch Thất cũng không ngại tín nhiệm đám người này. Nếu như những người này thực sự có thể tin tưởng thì anh cũng nguyện ý cùng mọi người thành lập đội lính đánh thuê.

Sau tận thế thì danh từ lính đánh thuê này sẽ lưu hành mọi căn cứ. Vì dĩ năng già không thể một mình ra ngoài mà phải kết bạn mà đi mới an toàn. Thế nên sẽ thành hiện tượng mọi người tổ đội đi đánh quái. So với đội tạp nham ‘thợ săn’ thì lính đánh thuê an toàn cùng với hiệu suất cao hơn nhiều.

Điền Hải nở nụ cười vui vẻ gật đầu rồi chạy vội tới chỗ Lưu Bình.

Đường Nhục bọc một tầng tinh thần lực cho Điền Hải, nhìn xem Bạch Thất cười cười: “Như thế đội của chúng ta sẽ lợi hại hơn nhiều.”

“Ừ” vui vẻ của cô lây sang Bạch Thất, đưa tay vuốt má cô: “Nếu như bọn họ phù hợp thì chúng ta sẽ ở lại đội xe này.”

Đường Nhục mặt mày vui vẻ nói: “Vâng”

Mặc dù có Bạch Thất và Điền Hải nhưng đây là một xã hội vẫn cần lực lượng của nhiều người. Bọn họ cũng không thể nghịch thiên chỉ dựa vào mình có thể chinh phục thiên hạ.

À chinh phục thiên hạ để làm gì vậy?

Lưu Bình giải quyết xong một con Zombie thì trông thấy Điền Hải tới, ngoắc ngoắc gọi: “Tiểu Hải, tới đây giúp chúng ta giết thêm mấy con, ông Phan chậm quá, quán cả buổi mới được hai con.”

Phan Đại Vĩ cũng không có dừng lại dĩ năng trong tay, hừ hừ một câu: “Anh bạn nhỏ, không kính già yêu trẻ là không có nhân phẩm đấy.”

Lần này Lưu Bình đã biết cãi cùn: “Chú đã thừa nhận mình già thì tốt rồi.”

Điền Hải đưa cho Lưu Bình một cái túi. Lưu Bình ngừng tay rồi hỏi: “Cái gì thế?”

Điền Hải nói: “Hết dĩ năng thì cầm lấy hấp khê là được.”

Phan Đại Vĩ đổ đồ trong túi ra. Đồ vật chính là tinh hạch màu xanh da trời mà bọn Bạch Thất đào từ trong đầu Zombie.

Lưu Bình ‘ah’ một tiếng rồi bị Phan Đại Vĩ bật mồm lại: “Cháu bé hòng đi, cháu muốn làm mình tinh miễn phí đi hấp dẫn Zombie à?” Ông và Lưu Bình mỗi người một tinh hạch hít lấy, một cỗ lực lượng trong veo từ huyết mạch trên tay truyền vào trái tim, thử một chút quả thật cảm thấy dĩ năng sung túc hơn.

Phan Đại Vĩ nói: “Tiểu Điền à, cháu sai rồi, vì tổ chức vì nhân dân cháu phải nói cho chúng ta sớm hơn mới phải, ít ra phải nói cho chú biết trước, cháu như bây giờ là phá hoại tình bạn tốt đẹp giữa hai chúng ta, chú tin tưởng cháu như thế, vậy mà cháu không thể ý tới cảm thụ của chú.”

Điền Hải: “...”

Lưu Bình nói: “Chú Phan, không bằng chú trả nó cho cháu, sau đó coi như chú chưa nghe thấy bao giờ.”

Phan Đại Vĩ nói: “Sao được, cái gọi là biết tốt hơn là không biết, Tiểu Điền đã nói cho chú biết thì sao chú có thể coi như không biết, Tiểu Điền cháu yên tâm, nhất định chú sẽ lợi dụng hết cái ngọc xanh này...” Nói xong còn vỗ vỗ vai Điền Hải, “Nhóc con thật tốt bụng, tốt tốt, cháu và thằng nhóc họ Bạch kia cũng tốt bụng lắm, trẻ nhỏ dễ dạy.”

Ông cũng thừa biết nếu không có sự cho phép của Bạch Thất thì thằng nhóc ngốc Điền Hải chắc chắn sẽ không lộ bí mật.

Đã có tính hoạch bỏ sung nhưng tốc độ của đoàn xe cũng không nhanh hơn bao nhiêu, bởi vì nhân số chỉ có vậy.

Có điều Bạch Thất cũng không có giữ lại mà giao ‘bí mật’ này cho Hồ Hạo Thiên. Hồ Hạo Thiên há hốc mồm ra, mãi sau đó mới bình tĩnh lại. Người ta phát hiện ra bí mật mà còn chia sẻ với mình, chẳng lẽ còn muốn ghét bỏ vì nói muộn hay sao.

Anh hiểu rõ lấy năng lực của Bạch Thất và Điền Hải thì không cần theo bọn họ, đi đâu cũng có thể sống tốt. So sánh đối lập rõ nét chính là bốn ngày trước bọn họ như người rừng châu phi trở về còn ba người Bạch Thất ở biện thự như đi nghỉ dưỡng.

Hồ Hạo Thiên đã biết tác dụng của tính hoạch nên cũng không có che giấu mang đi chia sẻ với mọi người trong đoàn xe. Mọi người ôm lấy Hồ Hạo Thiên hai mắt đầm lệ, nhưng nghĩ lại thì ba ngày trước bọn Bạch Thất đã đảo tính hoạch rồi. Hồ Hạo Thiên cũng nói là do Bạch Thất chia sẻ. Vì vậy mọi người rất cảm kích Bạch Thất mặt than.

Kể tiếp mọi người trong đoàn xe càng cố gắng đánh Zombie. Dù sao đánh một con thì là một tính hoạch, một tính hoạch chính là một phần lực lượng.

Mọi người hào hứng vừa đánh Zombie vừa đảo tính hoạch, trên đường đi mọi người cũng phát hiện ra một vấn đề chính là muốn hút là có thể hút. Hình như có hạn chế trong ngày, Hồ Hạo Thiên cùng Bạch Thất thảo luận vấn đề này.

Bạch Thất nói: “Tôi cũng không rõ lắm, lúc trước ngoài ý muốn phát hiện ra, lúc đó dị năng không mạnh lắm còn phải trốn trong rạp hát, mỗi ngày sử dụng cũng không nhiều, sau đó đi theo đoàn xe thì hình như mỗi ngày chỉ có thể hút 5 viên thôi.”

Hồ Hạo Thiên là doanh nhân khôn khéo đã hiểu ý Bạch Thất nói: “Ý của cậu là cái này không chỉ bổ sung dị năng mà còn có thể khiến dị năng mạnh hơn?”

Bạch Thất nói: “Có lẽ thế, dù sao tôi thấy dị năng hiện tại mạnh hơn lúc mới thức tỉnh nhiều.” Nói xong còn thả ra năm thanh đao băng giải quyết một đồng Zombie.

Nghe xong rồi lại thấy tận mắt thực lực của Bạch Thất thì mọi người sôi máu lên. Dị năng cường đại đại biểu cho cái gì, chỉ cần là đàn ông có nhiệt huyết thì không ai hy vọng mình có năng lực khiến mọi người phải nhìn lên.

Hơn nữa vừa rồi Bạch Thất thì triển ra dị năng thật sự rất mạnh mẽ lại đẹp trai nữa. Zombie trên đường cũng không cần nổi bước chân của mọi người, sau năm giờ mới tới cửa kỹ thuật Lam Quang.

Kỹ thuật Lam Quang là công ty lớn chuyên sản xuất đồ năng lượng mặt trời, đoán chừng bên trong có mấy nghìn công nhân.

Đám người ở cửa ra vào nhìn vào bên trong. La Tự Cường nói: “Chỗ nào là khu ký túc xá? Chúng ta tránh chỗ đó ra.”

Đường Nhược đứng ở cửa ra vào phóng ra tinh thần lực cảm thụ một phát thì phát hiện tòa nhà năm tầng tận cùng bên trong khu phía đông là khu ký túc xá.

Lưu Bình nói: “Loại công ty này thì ký túc xá phải 5-6 tầng, thấy cửa sổ hay ban công có phơi quần áo thì tránh đi.”

Mọi người thấy cũng đúng nên tự tách ra làm hai tổ nhỏ, cẩn thận bước vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Nhà Kho

Cửa lớn này vốn mở rộng, có lẽ hậu quả sau tận thế, người sống sót ở bên trong khi đi ra ngoài thì không quan tâm được đến cửa lớn nữa.

Dù sao đối với việc không cần phá cửa như trong dự tính, mọi người đều hết sức hài lòng, trực tiếp đứng ở cửa lớn đi vào bên trong thu dọn một lượt.

Dọn dẹp xong, để cho Luru Bình đi vào quan sát một lượt.

Trước khi Luru Bình đi vào, Đường Nhược cũng dặn dò một lần, bảo cậu đừng đi về phía đông.

Sau khi Điền Hải cho cậu tình hạch, cậu ta cũng noi theo Điền Hải coi Đường Nhược như chị mình, thấy Đường Nhược dặn dò cậu như vậy, tự nhiên nói: “Chị Đường, chị yên tâm, em nhất định sẽ nhớ kỹ.”

Đường Nhược sờ mũi một cái, hơi lúng túng.

Điền Hải nhỏ hơn cô thì gọi cô là chị cũng không có gì đáng trách, nhưng rõ ràng nhìn Luru Bình còn lớn hơn cả Bạch Thất mà cũng gọi là chị sao?

Luru Bình nhanh chóng chạy một vòng rồi trở lại, sau lưng còn có một đám zombie gầm gào đi theo ở phía sau.

“Nhanh nhanh nhanh, giúp em giải quyết hết mấy cái đuôi này.”

Đường Nhược dùng sức mạnh tinh thần bao bọc lấy cậu.

Hồ Hạo Thiên và La Tự Cường nhanh chóng dựng thẳng tường đất ở phía sau cậu.

Người có dị năng đánh xa vội vàng ra tay, ném kỹ năng của mình về phía zombie.

Một đám rất nhanh bị xử hết.

Luru Bình thấy mình an toàn, tới báo cáo phát hiện của mình về vị trí ở bên trong: “Đi thẳng có thể trực tiếp đi đến nhà xưởng. Nhưng nhà kho ở góc tây nam, có lẽ chúng ta nên đi góc tây nam. Ký túc xá cũng ở phía tây, nhà ăn ở đây ở phía nam.”

Đã tới nơi này, nhất định phải cướp tấm năng lượng mặt trời càn quét nhà ăn một lần, bằng không thì sẽ cảm thấy mình lãng phí xăng rồi.

Chỉ là còn có một vấn đề.

Hồ Hạo Thiên nói: “Nếu nhà ăn còn người sống sót, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Mọi người thương lượng một chút.

Đoàn xe là tạo thành tạm thời, nhưng nhiều ngày trôi qua như vậy, mọi người cũng đều rất đoàn kết, ngoại trừ vài người ý chí không kiên định, tham sống sợ chết đã bỏ đi, hiện tại, đám người còn lại có thể nói là tương đối tin tưởng.

Vật phẩm cũng đều do mọi người tìm được, hiện tại nếu như lại thêm một nhóm người, nhất định sẽ lại phân một bộ phận đi ra ngoài.

Nhưng nếu thấy chết mà không cứu, tất cả mọi người hiện giờ đều không làm được.

Bạch Thất thấy bộ dạng đắn đo của họ, nói một câu phân tích vấn đề cụ thể, đặc biệt phù hợp tình hình thực tế hiện giờ: “Chờ nhìn thấy người sống sót trong nhà ăn, mấy người hỏi trực tiếp bọn họ có phải tốt hơn không?”

Đúng vậy, người còn chưa gặp được, có hay không vẫn là ẩn số, có bao nhiêu người cũng không biết, chính mình ở đây nói chuyện như ngốc vậy.

Mọi người cũng không còn suy nghĩ về vấn đề này, bắt đầu làm chính sự.

Chính là đi cướp tấm năng lượng mặt trời.

Luru Bình dẫn đường, người có dị năng càn quét, hai tiểu đội tiếp tục phối hợp, nhanh chóng đi tới góc tây nam nhà kho.

Hồ Hạo Thiên để vệ sĩ của mình lái hết xe tải vào đây.

Kinh nghiệm thực chiến nhiều lần phá vòng vây zombie, cũng có sự phối hợp từ đồng đội mình, mọi người đã không còn cảm giác sợ hãi với zombie, mỗi người đều tinh thần phấn chấn tiến lên.

Đường Nhược tung sức mạnh tinh thần ra, hiện giờ sức mạnh tinh thần có thể giống như mạng lưới trong suốt, kéo dài đến 300m, quan sát hoàn cảnh bên trong một chút.

Trong kho hàng không có dấu hiện tồn tại sự sống, ngược lại có hai mươi mấy con zombie lác lác ở bên trong.

Không có Đường Nhược nhắc nhở, mọi người cũng vẫn rất cẩn thận tiến vào nhà kho.

Luru Bình trước tiên nhanh chóng đi vào dạo qua một vòng, sau đó dùng phương pháp cũ hô hào lôi ra một đám zombie.

Dựa theo phương pháp vừa rồi, chưa tới vài phút đã giải quyết xong zombie ở trong.

Không có zombie, mọi người đứng ở cửa ra vào nhà kho, dò xét tình hình bên trong.

Lưu Bình nhìn một chút, bên trong có rất nhiều cells năng lượng ánh sáng mặt trời giấu ở trong, một chồng một chồng chồng chất ở bên trong, vẫn chưa được lắp ráp thành tấm điện.

Ngược lại bên ngoài đã được lắp ráp xong, chỉ cần trở về để trên nóc nhà là có thể sử dụng, nhưng từng này khẳng định vẫn không đủ chèo chống lượng điện sử dụng cho ba ngôi biệt thự. Vì vậy, nói: “Chúng ta chỉ nên lấy riêng tất cả cells về, tự mình lắp ráp.”

Dù sao tới nơi này, chính là muốn chứa vào xe tải đến mức không chứa nổi được mới bỏ qua, mọi người cũng đều không có ý kiến, chuyển là được.

Hồ Hạo Thiên đi vào bên trong đánh giá một chút, diện tích nhà kho ở đây khá lớn, khoảng năm sáu trăm mét vuông, ở bên trong còn có hai gian phòng làm việc. Anh ta nói: “Chúng ta qua đêm ở đây một hôm, phòng thì chỉ có hai gian, chúng ta có thể sắp xếp một chút.”

Chín người, hai gian phòng, rõ ràng không đủ, nhưng có hai dãy hệ thống ở đây, ngăn cách thành mấy gian cũng không có vấn đề gì lớn.

La Tự Cường nói: “Một đám đông ông cao to, vạm vỡ, đầu đội trời chân đạp đất, cần quái gì phân phòng. Dù sao cũng đều tự mang chăn theo, ngủ một đêm xong có thể trở về ngủ ở biệt thự lớn rồi, tất cả ngủ một gian thì tốt rồi.”

Hồ Hạo Thiên cũng thấy vô cùng hợp lý, hai phòng làm việc có phòng lớn hơn rất nhiều chứa được nhiều người, vậy thì chọn ở phòng đó đi.

“Em gái Đường là con gái, vậy cùng với cậu Bạch qua gian nhỏ ngủ đi.” Hồ Hạo Thiên lại nhìn Điền Hải, “Cậu cũng có thể theo chân bọn họ đi phòng nhỏ ngủ ....”

Cả người Điền Hải run lên, cảm thấy cả người đều không ổn: “Dĩ nhiên em sẽ chung phòng với mấy người.”

Từng có kinh nghiệm đến siêu thị nhỏ lần trước, lần này, quyết không thể tự gây họa!

Phân phòng xong, mọi người bắt đầu vận chuyển tấm năng lượng mặt trời.

Quá nhiều tấm điện, chuyển hai giờ vẫn chưa xong.

Buổi tối cho dù qua qua lại lại giữa kho hàng với cổng, mọi người cũng hiểu được không an toàn, dĩ nhiên, đến hơn bốn giờ sau, tất cả mọi người ngừng khuôn vác, đóng kỹ cửa kho hàng, chuẩn bị ăn cơm ngủ.

Trước đó mọi người đã mang riêng phần chăn của mình, thậm chí còn mang cả lều trại đấy ...

Mọi người trong phòng làm việc lớn nhiệt tình tăng cao bày chăn đệm của mình ra, Đường Nhược trong phòng làm việc nhỏ cũng đang xếp đệm lót.

Đối với việc buổi tối hôm nay không cần ngủ lăn lộn trên sàn nhà dưới đất, Đường Nhược vô cùng cao hứng.

Cho dù trước đó bị lưới bảo hộ vây quanh nhưng cô vẫn có thể vượt qua lưới bảo hộ lăn lộn trên mặt đất, đối với loại chuyện này, cô đã muốn ngửa mặt nhìn lên trời góc 45 độ luôn rồi!

Lúc cô tắm rửa, Bạch Thất không dám ngóc bên trong nữa.

Hình ảnh kia quá đẹp, anh không dám nhìn.

Vừa lúc Hồ Hạo Thiên ở sát vách cũng tìm Bạch Thất thương lượng kế hoạch sau này, nên nhường lại nơi này cho Đường Nhược tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Không Biết

Hồ Hạo Thiên tìm mọi người thương lượng kế hoạch trở về, đường trở về nhất định sẽ gặp ngăn trở trên đường, hiện tại tận thế mới hơn một tháng, rất nhiều người giống như bọn họ đều tìm nơi nương tựa ở quân đội quốc gia.

Trên đường tới, xe cộ không nhiều, nhưng cũng thấy trên đường cái đối diện có rất nhiều xe dừng ở đó.

“Nếu vậy thì không còn cách nào, có thể vòng qua trấn nhỏ quanh đó.” Hồ Hạo Thiên cầm bản đồ nghiên cứu qua một chút, đưa nó cho mọi người.

Lưu Bình thở dài: “Tình hình giao thông trên đường như vậy, có lẽ lượng xăng không đủ cho ba ngày.”

Hồ Hạo Thiên chỉ vào một con đường ở vùng nông thôn phía nam, nói: “Chỉ bằng đi đường này, nhiều hơn 50 km mà thôi, nếu như tình hình giao thông tốt, có lẽ cũng chỉ thêm một ngày, nếu chặn đường càng thêm phiền phức, cũng không thể nhanh hơn được.”

Mọi người ngồi cùng một chỗ nghiên cứu thảo luận một chút, cảm thấy kế hoạch này cũng ổn, nếu mà so sánh, hiện tại cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Bạch Thất ngồi ở trên bàn làm việc, nhìn mọi người, kỳ quái nói: “Chạy ngược lại đường đi để về, không phải được rồi sao?”

Mọi người: “...”

Vì sao không nghĩ tới cái này!

Hoa quốc quân chế giao thông rất nghiêm khắc, đường tách ra hai làn, ngăn cách bằng hàng rào và một lượng lớn cây xanh.

Nếu ai không tuân thủ giao thông, không phải chỉ cần trừ điểm phạt tiền là xong việc. Luật pháp heo chó viết rõ ràng, trực tiếp điên cuồng bắt người bỏ tù, phán xử tù có thời hạn!

Đối với thói quen hai mươi thậm chí ba, bốn mươi năm, mọi người thật sự không nghĩ tới lái theo đường ngược lại để trở về.

Đã giải quyết xong vấn đề con đường, như vậy thì lại thương lượng một chút về vấn đề vận chuyển tám năng lượng mặt trời sau khi trở về, việc leo lên nóc nhà lắp đặt, còn có việc đi lấy từ lạnh lắp đặt...

Lúc một đám đàn ông thương lượng kế hoạch thì Đường Nhược bên kia lại đang nước sôi lửa bỏng.

Cô vốn dĩ không định ở đây ngâm bồn tắm, về sau nghĩ, hôm nay chuyển hàng ra toàn mồ hôi. Và lại, nước trong không gian có tác dụng gia tăng dị năng, Đường Nhược lập tức lấy bồn tắm lớn ra.

Thoạt đầu cũng như thường ngày, nhưng sau đó, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Đây là tín hiệu dị năng tiêu hao quá độ, cô biết. Nhưng nếu có sử dụng dị năng vậy thì cũng thôi, nhưng bây giờ ngâm ở trong nước, tại sao lại xuất hiện loại chuyện này?

Dị năng lên cấp.

Đầu tiên Đường Nhược nghĩ đến cái này. Cô không dám chậm trễ, lập tức đứng lên mặc quần áo tử tế.

Nếu thật là lên cấp, vậy có phải cũng nên ngồi xuống thật tốt hay không?

Được rồi, cô chưa từng lên cấp, thật sự không hiểu.

Nhưng mà, ngồi xuống lên cấp dù sao cũng tốt hơn so với thân thể trần truồng ngâm trong bồn tắm.

Chờ sau khi vội vàng mặc quần áo xong, cũng không phải chỉ là đau đầu thôi, trong thân thể dường như có một nguồn sức mạnh như muốn xông ra ngoài.

Rõ ràng, rõ ràng đáng về Bạch Thất lên cấp không phải vậy mà.

Đường Nhược nhanh chóng ngồi lên giường, dùng sức mạnh tinh thần vỗ về nguồn sức mạnh kia.

Đối với mọi chuyện không biết này, cô có chút sợ hãi, cũng có chút sợ hãi.

Nếu như hiện tại Bạch Thất ở chỗ này, có phải sẽ giảm bớt một chút cảm giác kinh hoàng này hay không.

Có điều giờ phút này, cũng không có thời gian để cho cô nghĩ tiếp, sức mạnh kia từ bốn phương tám hướng trong thân thể hội tụ lên đầu. Lúc này, mạch máu toàn thân cô co rút, khổ sở không chịu nổi, lại cảm thấy trận lạnh trận nóng trong cơ thể, như hàng vạn con kiến gặm nhấm, buồn nôn muốn nôn.

Đường Nhược sử dụng sức mạnh tinh thần đè ép sự rét lạnh kia. Như vậy có thể hơi khổ sở, nhưng chỉ sau một lát lại hóa thành hư ảo, cô cũng không nghĩ ngợi nhiều, có thể giảm bớt một phần khổ sở, vậy thì cứ dùng sức mạnh tinh thần cản trở một phần đi.

Thời gian trôi qua, các loại âm thanh âm ỹ tiến vào lỗ tai của cô, có tiếng thảo luận sát vách, tiếng gặm của zombie ở phía xa xa...

Lúc cô dùng hết một phần sức mạnh tinh thần cuối cùng vẫn không thể loại bỏ phần khổ sở kia, thì đứng lên định đi sang bên cạnh tìm Bạch Thất.

Cho dù chết, cũng nên thấy mặt anh lần cuối cùng.

Không biết làm sao cả người cô đều run, tay chân không có sức, lão đảo vài bước, dưới chân mềm nhũn, nhào về phía cửa: “Bạch Ngạn...”

“Rầm...” Cả người đụng vào cửa thủy tinh, phát ra tiếng động.

Một tiếng rầm này, khiến cho Bạch Thất ở bên cạnh nghe thấy, hần lập tức đứng lên.

“Anh Bạch?” Những người khác đang thảo luận, không chú ý tới tiếng động ở bên cạnh.

“Mấy người cứ nói chuyện, tôi đi xem Tiểu Nhược.” Bạch Thất không dừng lại, gần như lập tức rời khỏi phòng.

Điền Hải cũng đứng lên, nhanh chóng đi theo ra ngoài.

Mọi người nhìn anh, anh nhìn họ, cũng muốn đi sang phòng bên cạnh nhìn rõ mọi chuyện.

Hồ Hạo Thiên ngăn cản, nói: “Chuyện của người ta, có lẽ không muốn chúng ta nhúng tay vào, nếu cần thì sẽ báo chúng ta, chúng ta ngồi chờ thì tốt hơn, lỡ mắng đi qua ngược lại sẽ khiến đôi bên đều xấu hổ.”

Mọi người tưởng tượng, cũng cảm thấy có lý, nên không đi qua.

Cửa phòng làm việc nhỏ bị khóa trái, chỉ là những loại khóa này không làm khó được Bạch Thất, dễ dàng mở ra.

Nhưng, trông thấy Đường Nhược ngã trên mặt đất ở bên trong phòng, trái tim Bạch Thất nhảy lên một cái, bước nhanh tới đỡ cô dậy: “Đường Nhược?”

“Chị?” Điền Hải cũng nhìn thấy Đường Nhược ngã trên đất ở trong phòng, vội vàng đi qua.

Bạch Thất nói: “Đóng cửa lại, khóa vào.”

Điền Hải lại quay trở lại giữ cửa rồi khóa. Sau khi quay trở lại, Bạch Thất cũng đã ôm Đường Nhược mang lên giường.

“Bạch, anh Bạch, chị Đường sao vậy?”

Trong lòng Bạch Thất cũng không nắm chắc, cậu cũng không biết Đường Nhược làm sao.

Làn mồ hôi thờ, còn có nhịp thờ, chỉ là khá yếu ớt. Bạch Thất lại sờ lên trán Đường Nhược, cũng không có dấu hiệu phát sốt.

Bạch Thất nhìn không ra lý do, anh ngẩng đầu, nói thẳng: “Cậu đi ra ngoài, sau đó nói cho bọn họ biết, chúng ta không sao, để bọn họ nghỉ ngơi.”

Điền Hải chần chừ: “Anh Bạch, nhưng chị Đường...”

“Anh cần kiểm tra xem trên người cô ấy có vết thương gì không, cho nên cậu nhất định phải đi ra ngoài trước, hiểu chưa?”

Lúc này Điền Hải mới đồ mặt đi ra ngoài, chạy được một lát vẫn không yên lòng quay đầu lại: “Anh Bạch, có chuyện gì lập tức gọi em, hôm nay em ngủ ở cửa ra vào.”

Bạch Thất gật gật đầu.

Điền Hải vừa trở về, cũng bị đám người trong phòng làm việc lớn tra hỏi.

“Tiểu Đường làm sao vậy?”

“Có sao không?”

“Có cần giúp không?”

“Ở đây có dầu hồng hoa, dầu cù là, cần đưa qua không?”

Điền Hải nhất trí trả lời mọi người, ý tứ nói là, chị Đường đại khái là quá mệt mỏi, bị ngã, nhưng không có chuyện gì cả, cảm ơn ý tốt của mọi người.

Nhưng mọi người xem dáng vẻ vô cùng lo lắng của cậu ta, thế là lại bắt đầu an ủi cậu ta.

Chờ Điền Hải vừa đi, Bạch Thất khóa cửa lại rồi hết đồ cho Đường Nhược.

Nếu hiện giờ Đường Nhược tỉnh dậy, đoán chừng sẽ muốn kêu to lưu manh.

Cơ thể trắng nõn ngoại trừ vết máu ứ đọng do lăn xuống giường, không có những vết thương khác, chỉ là vết máu ứ đọng này thật sự khá nhiều. Bạch Thất lúc trước vịn vào cánh tay cô, so với hiện tại nhìn thấy, quả thực có nặng hơn chút.

“Tiểu Nhược? Tiểu Nhược...” Bạch Thất nghĩ không ra nguyên nhân cô hôn mê bất tỉnh, vậy mà cảm thấy mình còn có chút suy nghĩ lung tung.

Hiện tại, có thể tỉnh lại hay không...

Dù anh lo lắng, đến cùng vẫn không đánh mất lý trí.

Một đám người đông như vậy, chắc sẽ không đột nhiên cứ như vậy xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ là, ôm tay của cô lại không tự giác thu lại.

Vốn nghĩ rằng người này sẽ luôn an ổn ở bên mình.

Hiện tại...

Bạch Thất vui mặt thật sâu lên vai của cô, không nhúc nhích, tận đến bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Trời Ban Lương Duyên, Ở Bên Anh

Phía đông dần sáng lên, mặt trời ló rạng phía chân trời.

Sau khi Đường Nhượng tỉnh lại, cảm thấy chuyện đầu tiên là cổ hơi đau một chút.

Cô vừa tỉnh, Bạch Thất lập tức ngẩng đầu lên: “Em tỉnh rồi!”

Giọng anh có chút khàn, hốc mắt hơi phồng hông.

Trong lòng Đường Nhượng chần chừ, cũng nhớ tới chuyện ngày hôm qua: “Bạch Ngạn...”

“Anh đây.” Bạch Thất nhẹ giọng đáp lời.

“Hu hu ...Em tưởng em sẽ chết mất.” Đột nhiên Đường Nhượng chui vào lồng ngực anh nức nở: “Em khó chịu lắm, anh lại không có ở đây, em muốn đi ra ngoài tìm anh, kết quả, em không còn sức lực gì, em tưởng, em sẽ không còn được gặp lại anh nữa...”

Kiếp trước cô chết không hề hay biết, nằm ở trên giường bệnh cũng không lo lắng không có người vương bận, thế mà kiếp này lại sợ hãi cứ như vậy mà chết đi.

Thế giới này rõ ràng vô cùng tàn nhẫn nhưng cô lại cực kì không muốn xa rời.

Bạch Thất nhẹ vỗ lưng Đường Nhượng, lặng lẽ ôm lấy cô, chỉ cảm thấy mềm lòng, nhớ lại tình hình lúc trước, trái tim vẫn giống như bị kim đâm: “Không đâu, sau này anh cũng vẫn luôn ở đây.”

Đường Nhượng khóc nức nở trong chốc lát, cũng thôi không khóc nữa.

Cô tâm rộng tính chậm, nói thật dễ nghe chút là tâm tư đơn thuần, nói khó nghe chút là người ngốc. Bất kể ngày hôm qua nhiều chuyện vất vả, qua rồi, cô sẽ quên đi đau đớn lúc trước. Nếu không thì kiếp trước, cô cũng không có khả năng một mình chống chọi một lần lại một lần hóa trị.

Mặt trời đã lên thêm chút, còn nữa, đèn điện sử dụng năng lượng mặt trời trước đó cũng chưa tắt.

“Trời đã sáng.” Cô nói, nhìn lại tư thế của hai người, cuống lên, “Trách không được thấy cô có hơi lệch, thì ra là ngủ như vậy cả đêm.”

Cô vui trong ngực Bạch Thất, so sánh với vật nuôi cũng không khác là bao.

Nếu cô biết trước đó Bạch Thất từng trực tiếp coi sạch đồ của cô, có lẽ sẽ càng quýnh.

“Chỗ nào không thoải mái?” Bạch Thất giờ tay ra phía sau cổ của cô, “Đây à?”

“Ừm, xoa xoa.”

Tay Bạch Thất thon dài, đôi tay này trước tận thế mười ngón không dính bùn, ở kiếp này, vẫn rất hoàn mỹ như trước.

Bàn tay của anh khá lớn, gáy Đường Nhượng cũng nhỏ, trùm lấy toàn bộ gáy cô, ngón cái còn có thể chạm đến gương mặt cô, xúc cảm mềm mại tựa như dòng điện chạm đến lòng bàn tay.

Đối diện nhau, mặt cách nhau rất gần, thậm chí anh có thể thấy được lông tơ nhỏ nhỏ trên mặt cô, ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt trên người cô.

Làn da trắng nõn bóng loáng, không nhìn ra lỗ chân lông, bờ môi có hơi hé ra, lộ ra cánh môi hồng nhuận bóng láng.

Da như bạch ngọc, môi như chu sa.

Cô xứng đáng bốn chữ ‘Mặt như hoa đào’.

Cho dù dung mạo cô như Vô Diễm, chỉ cần cô là Đường Nhượng, chỉ cần cô là người Bạch Thất nhận định...

Người này, người này, người này thuộc về mình.

Tay Bạch Thất đỡ phần cổ của cô, cúi thấp đầu xuống đối diện với cô, dán môi của mình lên.

Anh đã muốn làm như vậy với cô, thật sự, từ lâu rồi.

Đường Nhượng vừa định hỏi vì sao anh phải dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, sau một khắc, đã bị hôn lên, bờ môi lạnh buốt mềm mại dính sát lên, còn mang theo hơi lạnh, quanh chóp mũi đều là hơi thở của anh.

Rung động trong nháy mắt, khiến cô quên đi mọi thứ xung quanh.

Yên tĩnh đến vậy, tiếng hít thở và tiếng tim đập vang lên bên tai, cả người như rơi vào trống không, ngã vào đám mây.

Anh nhẹ nhàng hôn cô, nhẹ nhàng hôn môi của cô.

Sau đó ôm chặt cô vào lòng, dùng đầu lưỡi thăm dò khoang miệng cô, thâm nhập sâu hơn...

Từng lớp từng lớp thủy triều dâng lên trong lòng, càng lúc càng mạnh mẽ.

Tình cảm tới, là điên cuồng, là không lý trí, là mình không thể ngăn cản nổi.

Lông mi Đường Nhượng thật dài mà cong lên, khẽ kháng chạm vào, lý trí không thể quyết định được điều gì, chỉ thấy trong lòng liên tục dâng lên ngọt ngào...

Nụ hôn này, quá dịu dàng cũng quá lưu luyến.

Cho đến khi Bạch Thất nhẹ nhàng buông cô ra, thuận tiện sửa sang lại tóc cho cô, nói: “Ngày hôm qua, vì sao lại bất tỉnh trên mặt đất?”

Đường Nhượng phục hồi tinh thần, che miệng, tròn tròn mắt, lắp bắp nói: “Anh, anh vừa hôn em...”

Giờ mới nghĩ đến?

Trong mắt Bạch Thất lóe lên từng tia sáng ngời, trong mắt hẹp dài tất cả đều là ý cười: “Vị hôn thê của mình, không thể sao?” Kéo tay của cô ra, lại tiến đến khoe miệng của cô, “Rất ngọt cũng rất mềm...”

Đường Nhượng cảm thấy miệng mình cháy rồi, mặt nóng lên.

Bạch Thất thế mà...

Thế mà lại hôn cô.

Hơn nữa, lần đầu tiên, lần đầu tiên của hai người chính là một nụ hôn ẩm ướt.

A, nụ hôn đầu của cô, quá nóng bỏng!

Lại là đáng về ngày ngốc này. Bạch Thất nở nụ cười, trước đó bởi vì lo lắng tạo thành u ám giờ tiêu tán không ít: “Không đứng dậy rửa mặt sao? Như vậy, chúng ta tiếp tục việc vừa rồi...”

Đường Nhượng lập tức lăn xuống giường.

Bạch Thất đỡ một bên cô, lại lập lại nghi hoặc trong lòng: “Vì sao hôm qua ngất đi?”

Đường Nhượng cũng không rõ ràng lắm, từ buổi sáng cũng không phát hiện chỗ nào kì lạ: “Hôm qua em tắm rửa, đau đầu, còn tưởng rằng là dị năng lên cấp, nên ngồi lên giường. Thế nhưng lại đau đầu, lúc lạnh lúc nóng, em dùng sức mạnh tinh thần xoa dịu cơ thể, mới cảm thấy thoải mái một chút, chỉ là, dường như vẫn không buông bỏ được sức mạnh kỳ quái kia, nên định đi tìm anh, kết quả cũng không biết.”

Bạch Thất cau mày, trầm ngâm một phen.

“Hiện tại thế nào, thân thể cảm giác như thế nào?”

Đường Nhược cảm nhận một chút, không phát hiện thân thể có cảm giác đau đớn: “Không cảm thấy chỗ nào lạ cả.”

Bạch Thất cầm lấy tay trái của Đường Nhược, nhìn hình xăm thực vật trên mu bàn tay cô: “Lúc ngắt đi, có tiến vào không gian nhìn một chút không?”

Đường Nhược cũng nhìn hình cò ba lá kia: “Không có, khi đó cảm giác gì đều không có, bây giờ còn chưa vào xem thử.”

“Sử dụng dị năng xem.”

Đường Nhược nhắm mắt lại cảm nhận một chút, bao quát dị năng, bao quát không gian.

Bạch Thất đứng trước mặt cô, lặng lẽ chờ.

Đến cùng vẫn không xua đi cảm giác bất an trong lòng.

Sinh hai lần, sống hai đời, vậy mà lại cùng một người như vậy, có thể khiến anh lo lắng đến vậy, làm anh điên cuồng đến thế.

Qua hồi lâu, Đường Nhược mở mắt ra: “Trong không gian không có gì thay đổi đâu, nhưng mà...”, sau đó vươn tay, mở lòng bàn tay ra. Bạch Thất khó hiểu nhìn xuống dưới, một ánh mắt khó hiểu xuống, một đám cầu nước từ trong lòng bàn tay cô bay lên.

“Đây là?” Bạch Thất lên tiếng hỏi.

Đường Nhược cười nói: “Nước, nước trong không gian, dùng sức mạnh tinh thần bọc một tầng ở bên ngoài, thì sẽ có bộ dạng như vậy.”

Sức mạnh tinh thần có thể biến hóa bất kì hình dạng gì, có thể bao bọc người, vật, thì ra có thể trùm một tầng bên ngoài nước, khiến cho nó không rò rỉ ra.

“Có phải rất thú vị hay không, có thể biến hóa thành rất nhiều hình dạng này.” Vừa nói vừa cho nó dựng đứng lên biến thành hình trụ, “Chỉ là, lớn một chút thì không được, cái này quá tinh vi, làm lớn một chút thì không thể một giọt cũng không lọt, đại khái còn phải lên cấp tiếp mới có thể, anh nói ngày hôm qua có phải là dị năng của em lên cấp hay không ...”

Bạch Thất hơi nghiêng đầu, đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm cô: “Em không sao, vậy là tốt rồi.”

Cái khác, không quan trọng..

Vẩy cột nước trong tay, Đường Nhược chậm rãi, đưa tay ôm lấy Bạch Thất trước mắt. Cơ thể dần dần thả lỏng, khuôn mặt yên tĩnh dịu dàng, biểu lộ ý cười ngọt ngào.

Trời cao, thật sự đối với cô không tệ.

Lại một lần nữa, gặp được anh.

Trời ban lương duyên.

Ở bên anh.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Dị Năng Hệ Thủy

Lúc hai người sắp xếp ổn thỏa đi ra, mọi người trong đội cũng khó khăn lắm mới rời giường, từng người đều đang rửa mặt.

Nhìn thấy hai người, đều thăm hỏi chuyện ngày hôm qua.

“Tiểu Đường, hôm qua không sao chứ?”

“Em gái Đường, nếu không hôm nay em cứ nghỉ ngơi thêm đi...”

“Những việc nặng này giao cho đám đàn ông bọn tôi là được rồi...”

Đường Nhược cười cười, nghiêng đầu nhìn Bạch Thất, thấy hắn cũng cười với mình, tâm trạng vô cùng vui sướng duỗi một tay về phía mọi người: “Về sau, tôi có thể cung cấp nguồn nước cho mọi người rồi.”

Sau đó chỉ thấy, trên tay của cô xuất hiện một cầu nước sáng lóng lánh.

Trở tay một cái, cầu nước lập tức tản ra bay về phía mọi người.

Cầu nước không lớn, tản ra diện tích rộng, sau khi bay tung tóe ra ngoài, trên mặt mọi người đều chỉ bị hắt tới một chút xiu.

Cái cảm giác mát lạnh này trong nháy mắt từ trên mặt mọi người chui vào tận trong lòng.

“Tốt, cái này thật sự là quá tốt.”

“Đúng lúc đoàn xe chúng ta đang buồn rầu vì tài nguyên nước, không ngờ em gái Đường đã thức tỉnh.”

Nói Đường Nhược thức tỉnh hệ Thủy, mọi người cũng đều rất ngạc nhiên, bởi vì bọn họ đều là sau tận thế ba ngày đã thức tỉnh dị năng, Đường Nhược này xem như hơn một tháng sau tận thế mới thức tỉnh, nếu như, dị năng không phải thức tỉnh ở một thời điểm thống nhất, vậy, có phải chứng tỏ người thân trong nhà mình, cho dù hiện tại không sở hữu dị năng, về sau cũng sẽ có cơ hội thức tỉnh hay sao?

Đối với vấn đề này, Đường Nhược và Bạch Thất cũng thương lượng qua, bọn họ quyết định lấy dị năng hệ Thủy mà Đường Nhược vừa thức tỉnh để che dấu sức mạnh tinh thần của cô, nên thương thảo một chút về thuyết pháp thức tỉnh dị năng ‘Trề’ như vậy.

Vì vậy Đường Nhược nói: “Tôi cũng không rõ, nhưng Bạch Ngạn nói trước đó tôi cũng có phát sốt ba ngày, chỉ là ba ngày sau, tôi không có cảm giác nào, tôi cho là tôi không sở hữu dị năng, hôm qua đột nhiên đầu đau như muốn nứt ra, hôn mê bất tỉnh, buổi sáng tỉnh lại thì tôi phát hiện có thể ngưng tụ được cầu nước.”

Vừa nói như vậy, mọi người đều tin tưởng, vốn cũng không có điểm nào để nghi ngờ, nếu người ta muốn vụng trộm xài cho bản thân, mọi người đều không có phần để chia sẻ đâu. Thế lại cảm thấy Đường Nhược may mắn, cũng cảm thấy đội xe của mình may mắn, thật sự là thiếu cái gì đến cái đó, đội xe này càng lúc càng đáng tin cậy.

Mọi người đều không có vấn đề, kế tiếp dĩ nhiên là chuyển nốt tám năng lượng mặt trời còn lại của ngày hôm qua.

Đồ đạc thật sự nhiều, mà cũng chỉ có chín người, liên tiếp chuyển một buổi sáng, mới vát và lấp đầy xe hàng.

Hồ Hạo Thiên để bảo vệ khóa cửa xe lại.

Công việc chủ yếu sau khi làm xong, là trở về thuận tay mang theo vật phẩm.

Một đoàn người đều nhìn về phía cửa lớn nhà ăn, lộ ra vẻ mặt sôi nổi.

Cửa lớn đóng chặt, nơi đó còn có zombie ở đó đập cửa. Điều này nói rõ, trong phòng ăn có người.

Chín người phân chia thành hai tiểu đội đi qua, trong nháy mắt giải quyết hết zombie ở cửa ra vào. Zombie chỗ đó cũng không nhiều, tinh hạch cũng đào được mười cái, còn chưa đủ nhét kê răng.

Hồ Hạo Thiên là đội trưởng đoàn xe, chuyện liên hệ ngoại giao với người sống này dĩ nhiên là giao cho anh.

Anh ta đi lên bậc thang, đập đập cửa, một giọng điệu lãnh đạo đi tuần tra công ty con phía dưới, nói: “Bên trong có người ở đây không? Zombie bên ngoài đã bị chúng ta dọn dẹp sạch sẽ, có thể đi ra, chúng ta tới giải cứu mấy người đây, hiện tại tận thế một tháng...”

“Giãn lược một chút, đừng thao thao bất tuyệt.” Phan Đại Vĩ ngâm thuốc lá, xen vào một câu.

“Cùng là người sống sót, có lẽ chúng ta nên nương tựa vào nhau, giúp đỡ lẫn nhau...”

“Đại chúng một chút.” Phan Đại Vĩ lại xen vào một câu.

Hồ Hạo Thiên rất nhanh quay đầu, cười mắng một câu: “Này, vậy chú đi, chú qua đây.”

“Việc nhỏ.” Phan Đại Vĩ phá hơi thuốc lượn lờ, bước nhanh đi lên bậc thang, đập đập cửa, “Chúng ta biết bên trong có người, mở cửa đi, sau đó thuận tiện lấy toàn bộ thức ăn bên trong ra đi”

Không chỉ không có ai lên tiếng, ngược lại nghe thấy bên trong có tiếng đồ vật cỡ lớn bị kéo ra chặn cửa.

Trước đó đã cảm giác phía sau cửa có gì đó cản trở, hiện tại lại cản thêm một khối... Mọi người: “...”

Hồ Hạo Thiên đáp lảo một cái: “Sao chú không nói thẳng là ăn cướp đi, chú nhìn hiện tại đi, người ta càng không dám đi ra ngoài.”

Phan Đại Vĩ nói: “Người trẻ tuổi, tư tưởng sao có thể cổ hủ như vậy, rõ ràng chúng ta đang giúp bọn họ, đương nhiên phải mang đồ ăn ra rồi. Tôi chỉ là

dùng thuyết pháp giản lược mà thôi, hơn nữa, anh nghĩ rằng chúng ta bắt chuột sao, còn phải ở cửa ra vào chờ bọn họ ra nữa.”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Thật muốn đánh cho lão một trận để biết chuyện gì đang xảy ra!

Đợi thật lâu, bên trong cũng không có ai lên tiếng.

Hồ Hạo Thiên sờ mũi: “Nếu không cần chúng ta giúp đỡ, vậy chúng ta đi.”

Bên trong vẫn không có người đáp lại.

Sau đó đi xuống cầu thang đối diện người trong đội xe, khoát tay, nói: “Được rồi, đã hơn một tháng, có lẽ cũng không có nhiều lương thực dư, dù sao bọn họ cũng không đi theo chúng ta, vốn đang nói không bỏ xuống được chủ nghĩa nhân đạo, hiện tại, người ta đều cảm thấy chúng ta là người xấu.”

Dù sao vật phẩm của bọn họ cũng đủ, ngược lại chỗ ngồi trên xe không đủ, người trong nhà ăn nếu không đi cùng bọn họ, bọn họ cũng không có ý kiến nào cả.

Mọi người tự nhiên nhấc chân rời khỏi nơi này.

Trong phòng ăn ẩn náu bốn người, ba trai một gái. Bọn họ trước đây đều là công nhân ở xưởng sản xuất khoa học kỹ thuật Lam Quang.

Người con gái hơn hai mươi tuổi, tận thế hơn một tháng, quần áo không còn được gọn gàng, trên người ngoại trừ máu còn có **** khô cạn, cô ta ghé cửa sổ nhìn mọi người rời đi: “Bọn họ, thật ra bọn họ, có phải thực sự muốn mang chúng ta rời khỏi đây không?”

Một người con trai cao to, một phát kéo cô ta qua, bắt cô ta trở về: “Bọn hấn vì đồ ăn ở trong này mà thôi, đâu thể nào thật sự mang chúng ta rời khỏi đây chứ. A Ngưng, chuyện lần trước cô không được quên.”

Người con gái tên A Ngưng rũ mắt xuống: “Không, tôi không quên.”

Khi đó, tận thế vừa bộc phát, người trong nhà xưởng hoảng loạn, rất nhiều xe cấp lãnh đạo còn sở hữu dị năng, tất nhiên là lập tức lái xe rời khỏi nơi này, còn lại mấy người bình thường như bọn họ tụ tập cùng một chỗ, dựa vào mấy người có dị năng chiếm lĩnh nhà ăn.

Thoạt đầu mọi người cũng đều bình an vô sự, về sau lại có mấy người có dị năng từ phòng ngủ ở tầng bên kia tới, dựa vào việc là nhân viên tạp vụ ở một nhà máy, bọn họ mở cửa lớn cho mấy người kia vào.

Về sau ...

Vì vật phẩm, giết lẫn nhau.

Lại về sau, hết thảy đều phát sinh biến hóa, ở đây có bốn người, nhưng không phải là phương thức ở chung giữa bạn bè với nhau, mà đã biến thành phương thức ở chung giữa nô lệ và chủ nô.

Sở hữu dị năng chính là chủ, mà bọn họ đều là nô lệ.

Một mặt nhân tính âm u, tận thế mới một tháng, thế mà đã phát huy vô cùng triệt để, không lộ chút sơ hở ra bên ngoài.

Đoàn xe đi ra từ cổng chính nhà máy, cũng không cần đường vòng, trực tiếp thuận đường, quay ngược trở lại chạy về.

Đường Nhục ngồi trên xe, thắt chặt dây an toàn: “Có phải anh đã sớm biết người trong phòng ăn sẽ không đi theo chúng ta không?”

“Cũng chỉ là một loại suy đoán.”

Tận thế rồi, lòng người không còn đơn thuần, trong mắt những người kia, thật ra bọn họ không phải chúa cứu thế, có thể chính là trộm cướp.

Điền Hải cũng khó hiểu: “Nán lại bên kia có tác dụng gì đâu, đồ ăn sớm muộn cũng ăn hết.”

“Chị cũng không biết.” Đường Nhục thở dài một cái.

Bạch Thất nói: “Bọn họ cho rằng đi ra mạng sẽ càng ngắn.”

Đường Nhục và Điền Hải cũng á khẩu không trả lời được.

Mặc dù không thể nào hiểu được suy nghĩ của bọn họ, nhưng đó là lựa chọn của người ta, mình cũng không có cách nào chi phối được.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hình Ảnh Đen Tối

Ngày hôm qua zombie bị quét sạch trên đường, hôm nay lại tăng lên, giờ mọi người cảm thấy đám zombie này còn đáng yêu hơn kẹt xe. Đánh zombie đảo tình hạc đã thành thói quen.

Chỉ cần không phải là zombie triệu thì mọi cái khác đều không có vấn đề.

Lần này chỉ dùng bốn tiếng đồng hồ, là đến biệt thự Hoàng Đình.

Hiện tại đã là ban đêm, không thể lái đi lắp đặt tấm năng lượng mặt trời lên nóc nhà, nhưng mà, trong xe có rất nhiều cells chưa được lắp ráp, có thể lắp đặt trong biệt thự.

Biệt thự của Hồ Hạo Thiên đã trở thành cứ điểm tạm thời. Mọi người dựa theo sơ đồ kết cấu của Luru Bình, nối các cells trên bảng điện.

Đó là một việc cần kỹ thuật, tuy mọi người đều là nhân tài các giới, nhưng đối mặt với mấy việc cần kỹ thuật này vẫn không đụng đến, sắp xếp hồi lâu, cũng chỉ làm ba mươi mấy tấm cells, trong đó có hơn một nửa đều là Luru Bình và Đường Nhược lắp ráp.

Bạch Thất chỉ muốn chửi thề với mấy cells này. Nhưng học vấn và tu dưỡng của anh vô cùng tốt, tận thế sống ba năm cũng không lấy đi tu dưỡng của anh, mặc dù sắc mặt không tốt, nhưng vẫn cẩn thận lắp ráp đồ.

Hồ Hạo Thiên không có đủ kiên nhẫn nữa, đá văng tấm cells, đứng lên: “Bà mẹ nó, đây không cho người ta sống mà, hơn một giờ mà vẫn chưa ra được một khối thành phẩm nào. Nhớ năm đó, vài phút đồng hồ của tôi đều không dưới mấy vạn, như vậy một giờ có thể đáng bao nhiêu tiền rồi.”

Mọi người cười rộ lên.

Mọi người nín thở vì phiền muộn vui đầu trong gian khổ, trái lại trên mặt giảm đi chút mệt mỏi.

Luru Bình nói: “Không có cách nào, cái này vốn dĩ đều là do dây chuyền máy móc cỡ lớn làm, hiện tại lắp ráp thủ công nhất định rất phiền phức. Lắp tấm năm mươi mấy khối chắc là đủ rồi.” Nói xong, nhìn về phía Đường Nhược, “Chị Đường, tay nghề của chị không tồi nha.”

Mặt Đường Nhược đen lại.

Có thể bỏ chữ chị kia đi được không vậy!

Rõ ràng tôi nhỏ hơn anh mà, cho dù là kiếp trước cũng nhỏ hơn anh đấy!

Chỉ vì liên quan đến sức mạnh tinh thần, Đường Nhược có thể điều khiển một vài bộ phận linh kiện nhỏ, cho nên thực ra cái này đối với cô không phải là rất khó.

“Ừ, tôi thấy mình vẫn làm được cái này.”

Luru Bình nói: “Bình ác-quy bên kia qua ngày mai sẽ hết điện, chúng ta nên làm suốt đêm cho xong!”

Một đám đàn ông đàn mặt ra, làm cách nào cũng không gấn nổi một khối: “...”

Hồ Hạo Thiên nhìn dáng vẻ như bị nuốt phải ruồi của đồng đội, đành phải kiên trì đứng ra nói: “Cả đám đàn ông vụng về chúng ta làm cả đêm có lẽ cũng chỉ ráp được một khối, chúng ta hay là thôi đi, sáng sớm ngày mai chúng ta lên nóc nhà lắp tấm pin năng lượng mặt trời, công việc này chúng ta nhất định không chối từ!”

Luru Bình nhìn những thành phẩm thảm không nở nhìn trước mặt bọn họ, cũng cảm thấy Hồ Hạo Thiên nói có lý: “Ừ, vậy mấy người về nghỉ đi, ai muốn ở lại cùng lắp ráp, có thể ở lại cùng chúng ta nhé.”

Trong mười sáu người, có bảy người đều là người bình thường, trong đó kể cả ông Tần, còn có đám nhóc La Tự Cường, bọn họ cũng không có khả năng lắp ráp tấm điện suốt đêm.

Còn lại có em dâu La vợ La Tự Cường, chị dâu Phan vợ Phan Đại Vĩ, còn có chị Dư vợ Dư Vạn Lý đã từng quản lý chi nhánh của Hồ Hạo Thiên.

Những việc này thích hợp với con gái, nhưng vợ nhà mình đều ở đây suốt đêm, mấy người đàn ông cũng không thể gạt bỏ lương tâm mình đi nằm ngáy o..o..., tất cả đành phải cùng với Hồ Hạo Thiên ngã ra đất nằm nghỉ.

Tận thế rồi, chính mình còn khó sống, vợ cũng còn sống, dĩ nhiên muốn cẩn thận quý trọng.

Nhìn nhìn lại đôi tình nhân nhỏ trong đội kia, mỗi ngày người ta cực kì ngọt ngào trước mặt mọi người, cực kì cực kì ấy, quan hệ vợ chồng trong đội xe

đều tăng lên.

Chính mình là người từng trải, càng thêm không thể tụt lại!

Chúng ta muốn nói cho đôi tình nhân nhỏ kia, hai người hôm nay cực kì ngọt ngào ấy mà, đều là những thứ trước kia chúng ta đã làm xong hết rồi đấy!

Bạch Thất cũng định ngủ qua đêm trên mặt đất, hẳn để Đường Nhược ngồi bên cạnh anh lấp ráp cells.

Đương nhiên, vị hôn thê của mình làm suốt đêm rồi, bản thân chắc chắn phải vì cô chuẩn bị mấy thứ gì đó.

Anh đi về nhà mình, bụng chén tổ yến tối, để Đường Nhược ăn khuya.

Đường Nhược đương nhiên rất vui vẻ: “Lúc nào nấu vậy, không phải cái này cần ngâm sao?”

Bạch Thất nói: “Vừa trở về thì ngâm, vừa rồi đi nấu đấy.”

Đường Nhược cầm chén ăn hết hai phần, tâm tình chợt cảm thấy sung sướng, múc một muôi, đưa tới trước miệng Bạch Thất: “Anh có muốn không?”

Bạch Thất giữ tay của cô ăn hết một miếng, đường phèn giòn ngọt lập tức ngấm vào tận tim.

Đôi mắt anh sáng lên nhìn chăm chăm vào thiếu nữ trước mắt, càng muốn ăn cô hơn, nhưng thật ra là, muốn coi cô như thức ăn ngon trong miệng mà thôi.

Mọi người trong đoàn xe: “...”

Kỳ thật hình ảnh trước mắt không hề có chỗ nào không ổn, nhưng mọi người lại thấy được Bạch Thất đang tràn đầy một loại cảm giác... Cầm dục ngàn năm.

Hình ảnh đen tối như vậy thật sự không thể nhìn được rồi!

Xem ra, nhóm người mình còn phải luyện thêm kỹ năng ‘Nhìn như không thấy’ này nữa.

Tận đến lúc rạng sáng, tất cả mọi người thật sự mệt mỏi không chịu nổi, mới từng người trở về phòng của mình đi ngủ. Toàn bộ đoàn xe hiện tại chỉ có mười sáu người, phân phòng cũng chỉ được bảy cái, thật sự không được thì mọi người chen chúc một chút.

Nhưng bọn Lưu Bình và Đường Nhược vẫn chiến đấu ở tuyến đầu lấp ráp.

Trời vừa sáng, bọn người Hồ Hạo Thiên cũng không dám thờ ơ, trực tiếp rời giường lên trên nóc nhà xây dựng.

Loại việc tốn thể lực này, mới đầu mọi người cũng không muốn làm, nhưng vừa nghĩ tới có điện có thịt chính là cuộc sống tươi đẹp sau này, còn nghĩ tới không điện không thịt chính là cuộc sống thời nguyên thủy rồi, ý chí chiến đấu của mọi người lại bùng bùng.

Trong phòng, mấy người phụ nữ cẩn thận làm việc, ngoài phòng, trên nóc nhà, mấy người đàn ông làm việc nặng.

Ngược lại càng giống thời cổ nam cày nữ dệt thêm mấy phần.

Mệt nhọc một ngày, cuối cùng cũng lấp đặt xong thứ này, còn lại lần phần việc của Lưu Bình.

Mọi người thương lượng một chút, chuẩn bị hùng đông lần nữa sẽ chuyển máy phát điện trong siêu thị ra, sau đó tập hợp tất cả các loại tủ lạnh, thịt đông lại một chỗ...

Hai ngày này thật sự quá mệt mỏi, Đường Nhược vừa về tới phòng, lập tức bắt động trên giường luôn.

“Tắm rửa rồi ngủ sẽ thoải mái hơn.” Bạch Thất đi qua nhẹ nhàng lay cô.

Chờ trong chốc lát, người nào đó vẫn bất động.

Một tay ôm lấy cô thả vào bồn tắm trong nhà tắm: “Còn không chịu tắm nữa... , anh không ngại tắm rửa giúp em đâu đấy.”

Nói xong, giờ tay ra cởi quần áo giúp cô.

Đối với kỹ năng cởi quần áo cho Đường Nhược này, Bạch Thất đã sớm luyện xong hơn nửa tùy thời có thể thăng cấp, bởi vậy, không tốn sức chút nào cởi sạch quần áo của cô.

Đường Nhược mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn thoáng qua anh.

Cái nhìn này, chỉ càng khiến cho người ta cảm thấy nét quyến rũ vô biên giữa hai hàng lông mày, đầu óc trong vô thức đã có chút rung động.

“Đường Nhược...”

Đường Nhược hé miệng: “Dạ?”

Bạch Thất không nói thêm gì nữa, trực tiếp cúi đầu ngậm lấy môi cô, sau đó dịu dàng quấn lấy đầu lưỡi của cô.

Mọi thứ cứ tự nhiên như vậy.

Vốn dĩ chính là, vị hôn thê của mình.

Đường Nhược không nhúc nhích, tùy ý để cho bờ môi tròn bóng nóng bỏng của Bạch Thất chậm rãi dán lên, đầu lưỡi chậm rãi lướt qua cạy mở hàm răng, đụng chạm liếm láp môi lưỡi của mình.

Hôn rồi hôn, anh đè ép cô vào thành bồn tắm gốm sứ lớn.

“Àm!” Đầu đụng vào thành bồn tắm cứng rắn.

“AAA ——” Cuối cùng Đường Nhược cũng bùng tỉnh, đương nhiên, là do đau mà tỉnh đấy, “Anh muốn mưu sát à...?”

Bạch Thất: “...”

Cái nơi như bồn tắm lớn này quả nhiên vẫn quá cứng, không thích hợp để ‘làm việc’. Anh tự tay xoa xoa cái gáy của Đường Nhược, đến cùng cũng có chút ít đau lòng: “Vừa rồi nếu em sớm tự mình tắm rửa thì đã không xảy ra loại chuyện này rồi.”

Được tiện nghi còn khoe mẽ!

Nhìn thấy nửa người trên của mình đã bị coi hết chỉ còn nội y, mặt Đường Nhược bắt đầu đen lại, đuổi người ra khỏi phòng tắm.

Tắm rửa xong cũng thật sự quá mệt mỏi, dính lấy giường nằm ngủ.

Bạch Thất tuy thâm nghĩ chiếm tiện nghi, đến cùng vẫn không đành lòng quấy rầy cô.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ân Ái

Ngày hôm sau, dĩ nhiên là Bạch Thất tỉnh lại trước.

Thiếu nữ trên giường vẫn ngủ an ổn như trước, Bạch Thất cũng không tính đánh thức cô, sau khi rửa mặt thì tự mình đi xuống lầu.

Ngày hôm qua cũng đã tính toán xong, hôm nay một đoàn người xe muốn đi vận chuyển đồ ở siêu thị.

Diễn Hải đã nấu xong điểm tâm, trông thấy một mình Bạch Thất, có chút nghi hoặc: “Anh Bạch, chị Đường đâu rồi?”

“Để cho cô ấy ngủ thêm một lát, chúng ta đi siêu thị trước.”

“Được.”

Hai người nhanh chóng ăn xong rồi đi ra ngoài.

Ngoài cửa, người trong đoàn xe cũng đã chờ ở đó được một lát. Nhìn thấy đại gia Bạch Thất cũng đều hỏi han vài câu, bản khoản sao không thấy Đường Nhược.

Bạch Thất nói: “Để cho cô ấy ngủ thêm một lát.”

Mọi người đều dừng đáng về ‘Tôi là người từng trải, tôi hiểu’ nhìn anh, nhìn vẻ mặt không hiểu gì của Bạch Thất.

Nếu quả thật có làm gì, anh cũng coi như chấp nhận, nhưng mà...

Anh vẫn không cam lòng ra tay mà!

Đội sau khi tất cả mọi người đều đã tập hợp, bảy chiếc xe nối đuôi nhau đi ra khỏi biệt thự, tiến về phía siêu thị.

Trước khi đi đã tìm hiểu rõ ngọn nguồn, hết thấy cũng đều có kế hoạch, mọi người cũng không tốn bao nhiêu công sức, trực tiếp để cho Lưu Bình tháo gỡ máy phát điện, sau đó phân một nhóm người đi vào chuyển hết tủ lạnh trong siêu thị ra.

Lần đầu tiên chỉ chuyển máy phát điện và mấy cái tủ lạnh...

Chuyến thứ hai lại chuyển tủ lạnh...

Chuyến thứ ba là các loại thịt đông...

Khi Đường Nhược tỉnh lại đã là mười giờ sáng, trong phòng trống trơn chỉ có mình cô, trên bàn cơm dưới lầu có sữa bò và cơm nắm, còn có tờ giấy mà Bạch Thất để lại: tự mình ăn cơm, chờ chúng ta về.

Cầm tờ giấy chậm rãi nở nụ cười, Đường Nhược chậm rãi ngồi xuống ăn điểm tâm.

Sau đó, ánh chuông đoàn xe đã vận chuyển đủ đồ, hiện giờ cũng có thể không cần năng lực nhỏ bé của mình nữa, vì vậy, cô ăn cơm xong thì trực tiếp đi vào phòng bếp làm cơm trưa.

Mình ăn hết điểm tâm tình yêu của vị hôn phu, cũng muốn chuẩn bị cơm trưa tình yêu giống vậy thì mới hiền lương thực đức chứ.

Lúc mọi người trong đoàn xe trở lại, mỗi người đều giống như được vớt từ trong nước ra, cả người trên dưới đều ướt sũng. Chỉ có Bạch Thất hệ Băng thì vẫn còn nhìn ra được hình người.

Lưu Bình kéo thân thể nặng nhọc xuống xe: “Không được không được, vẫn phải nhanh chóng phát điện, mở điều hòa. Đã quen cuộc sống có điều hòa, lúc không có điều hòa thật sự muốn chết muốn chết mà.”

Phan Đại Vĩ cầm dây dưa hầu trên mặt cô trải dài: “Này thanh niên, thầy cậu không dạy cậu làm người nên thành thật ư, trong miệng cậu mặc dù kêu chết đi chết lại, vẫn chưa chết đó thôi. Cậu lớn như vậy rồi còn không thành thật nữa.”

Hồ Hạo Thiên thấy Bạch Thất và Điền Hải cũng xuống xe rồi, lập tức bước nhanh đi qua: “Người anh em, tạo mấy khối băng tinh chơi đùa đi này.” Nói xong, còn mang thùng nước đến.

Bạch Thất: “...”

Kiếp trước, tận thế ba năm đều không có cảm giác. Hôm nay mới cảm thấy, dị năng của mình thì ra có thể khôi hài đến vậy.

Bạch Thất cho Hồ Hạo Thiên một thùng băng, sau đó trông thấy, ánh mắt của tất cả mọi người phía sau đoàn xe đều trông mong nhìn hắn.

Đội trưởng đoàn xe cũng có thể vô si lại thân nhiên đi qua đòi khối băng, mình càng không thể lạc hậu, nhất định phải đuổi kịp tiết tấu, tất cả đều theo ý của đội trưởng.

Bạch Thất đen mặt lại một chút, nhưng vẫn nói: “Cầm cái thùng ra, sau đó xếp hàng đứng yên.”

Mọi người lập tức tranh nhau trở về cầm thùng.

Đường Nhược thấy Điền Hải mở cửa phòng bếp tiến vào, đợi cả buổi cũng không nhìn thấy Bạch Thất, kỳ quái nói: “Bạch Ngạn đâu rồi, không về cùng nhau sao?”

Điền Hải nói: “Anh Bạch ở trong sân phát khối băng cho mọi người.”

Đường Nhược: “...”

Đi ra ngoài sân nhìn xem, thật sự chính là...

Mọi người xếp thành đội ngũ chỉnh tề, từng người trông như tên ăn mày thời cổ đại đến nhận bánh bao ở gia đình quan to vậy.

Cửa bị mở ra, Bạch Thất thấy Đường Nhược thì đưa tay về phía cô: “Tỉnh dậy có ăn sáng không?”

Đường Nhược đặt tay vào trong tay áo, sau đó, trực tiếp bị kéo qua, ôm vào trong lòng ngực anh.

“Giờ cũng giữa trưa, đương nhiên đã ăn rồi, còn làm xong cơm trưa nữa, chỉ là thấy anh mãi vẫn không vào cho nên ra xem.”

Bạch Thất hài lòng, thuận miệng hôn lên khóe miệng đối phương một cái.

Mọi người đang đứng xếp hàng: “...”

Thật muốn cầm chắc thùng nước trong tay, ném vào đôi cầu nam nữ kia!

Chúng ta tới vì muốn khỏi băng đấy, không phải xếp hàng đứng ở nơi này xem các người ân ái nhé!

Tận thể rồi, tự trọng cũng theo đó mất hết.

Muốn khỏi băng mà thôi, còn bị bắt ép cho ăn một miếng thức ăn chó nữa!

Bạch Thất làm chuyện tốt phát khỏi băng, Đường Nhựt cũng không nhân rồi, đưa bóng nước cho những người chưa đến lượt ở phía sau.

Đôi mặt với đôi vợ chồng nhỏ này, mọi người đều thể hiện lòng biết ơn và cảm kích.

Đã có bọn họ, chất lượng cuộc sống của đoàn xe hoàn toàn được nâng cao, nhất định phải cảm ơn rồi.

Sau khi phát xong nước và băng, mọi người thấy Phan Đại Vĩ vẫn đang giầy vò dây dưa kia.

Lưu Bình đi qua nhìn một đám dây leo, khó hiểu nói: “Chú Phan, chú đang làm gì đó, xanh hóa biệt thự này à?”

Phan Đại Vĩ không ngẩng đầu lên: “Định trồng dưa hấu, đợi chú trông được sẽ đưa cho cháu ăn.”

Lưu Bình mừng rỡ: “Chú Phan, vẫn là cái dị năng này của chú tốt, sau này cháu sẽ tìm cho chú nhiều hạt giống hơn, mùi vị gì cũng được.”

Đứng bên cạnh bọn họ, ông Tần cha vợ Phan Đại Vĩ cực kì chăm chú quan sát thực vật trong sân.

Xung quanh mỗi tòa biệt thự đều có lượng lớn thực vật xanh, có chuối tây, cây bạch quả, ngân hạnh, cây nhãn, cây cọ, hoàng giác lan...

Mặc dù hiện giờ không có người vào ở, nhưng thực vật vẫn tươi tốt như trước.

Hồ Hạo Thiên tới, cũng nhìn theo tầm mắt của ông: “Ông Tần, sao vậy?”

Ông Tần quay đầu, trông thấy Hồ Hạo Thiên: “Những thực vật này đều khô chết rồi.”

Hồ Hạo Thiên nói: “Nhìn lá cây vẫn rất xanh mà.”

Ông Tần tiến lên hai bước, rút ra cây chuối tây nhỏ, chỉ thấy bộ rễ của nó đã mục nát, trong đất còn mang theo rất nhiều viên tròn màu trắng.

Hồ Hạo Thiên kỳ quái nói: “Vì sao gốc rễ đều mục nát, lá cây vẫn màu xanh lá vậy?”

Ông Tần thở dài: “Gốc rễ bởi vì ngạt thở nên chết, đã không thể hấp thu hơi nước được nữa, cây rất nhanh sẽ bị héo rũ, chất dinh dưỡng trong thân cây đều bị lá cây hấp thu hết, lá cây cũng sẽ khô.”

Chị dâu Phan vợ Phan Đại Vĩ ở bên cạnh, bà biết rõ cha bà trước kia là viện trưởng viện nông nghiệp, những kiến thức này sẽ không sai: “Cha, ý của cha là không chỉ người biến thành zombie, về sau thực vật cũng đều khô hết?”

Ông Tần nói: “Cha chưa chắc chắn, cha muốn làm thí nghiệm xem sao.”

Phan Đại Vĩ cũng ngẩng đầu: “Cha, dưa hấu con trông này còn có thể thành không?”

Ông Tần nhìn nhìn, cầm dây dưa nghiên cứu thử một chút, trầm ngâm nói: “Cũng khó mà nói, cái này chủ yếu dựa vào sức mạnh dị năng của con, nếu tăng thêm sức mạnh, có lẽ trong ngày có thể kết quả.”

Lập tức, Phan Đại Vĩ lại hào hứng lần nữa, vui đầu nghiên cứu.

Ông Tần muốn làm thí nghiệm, mọi người cũng không có tâm tư ở biệt thự ăn cơm, từng người một cầm chai nước uống, sau đó gặm bánh bích quy hoặc chân gà coi như cơm trưa.

Dù sao ăn cơm ở đâu cũng rất nóng, hương vị cũng đều như nhau cả.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Cuối Cùng Đã Có Điện Rồi

Edit: Nếp

Beta: Sakura

Mọi người thấy ông Tần đi tới đi lui hồi lâu trên mặt đất, sau đó ông đưa ra kết luận đất đã bị ô nhiễm, không thể trồng trọt tiếp.

Hồ Hạo Thiên kinh hãi: “Vậy làm sao bây giờ? Ông Tần, ý của ông là, sau này chúng ta ăn một bữa sẽ ít đi một bữa, ăn hết thì không còn đồ ăn nữa sao?”

“Về sau không thể gieo trồng, vậy thực vật sinh tồn tự nhiên cần phải làm gì bây giờ?”

“Không có thực vật phủ xanh, trái đất khác gì sao Hỏa chứ?”

Mỗi người nói một kiểu, trong thoáng chốc, mong ước về cuộc sống tương lai tốt đẹp của buổi sáng hôm nay lập tức bị phát hiện này làm bay biến hết.

Như vậy, không có hệ thực vật sinh tồn trong tự nhiên, mình cũng chỉ là tham sống sợ chết, sống một ngày tính toán một ngày mà thôi.

Ông Tần chậm rãi đứng lên, nói: “Có thể tự mình gieo trồng trong nhà kính, tiến hành khử độc bùn đất, cũng có thể ở trong nhà ươm tiến hành gieo trồng không cần đất. Nhưng, chỉ bằng vào chúng ta, sợ là muốn làm cũng khá lâu.”

Đã có hi vọng, so với không có gì cũng tốt hơn. Ông Tần đã nói thế rồi, như vậy nhất định quốc gia cũng có thể giải quyết được.

Giải quyết xong chuyện thực vật, mọi người cùng vào nhà ngồi một chỗ thảo luận sắp xếp cho sau này.

Buổi chiều, lại là thời gian chuyển hàng.

Dây dưa đến bốn giờ ba mươi gần xế chiều mới sắp xếp mọi thứ ổn thỏa.

Đương nhiên, khi máy phát điện chuyển về, Lưu Bình không đi theo đoàn xe chuyển hàng, trực tiếp ở trong biệt thự lắp ráp cải tạo máy phát điện.

Nhóm đàn bà con gái ở bên cạnh đưa dụng cụ bơm nước cho cậu ta.

Một khắc đèn điện trong phòng được bật sáng lên, gần như tất cả mọi người đều lệ nóng tràn hốc mắt.

Một đoàn xe mười sáu người, loại cảm giác này thật giống như, dựa vào chính mình, lại cố gắng thấp sáng cả một gia viên.

Thật sự có loại hào hùng ‘Cho ta một que diêm, ta có thể thấp sáng toàn bộ trái đất’.

Hồ Hạo Thiên nhìn ngọn đèn sáng ngời phòng khách, hào khí vượt mây nói: “Buổi tối hôm nay mọi người cùng nhau ăn lẩu uống bia, không say không về!”

Mọi người cùng hoan hô.

Vì vậy một đám phụ nữ ở trong phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, một đám đàn ông phân đội ở trong phòng khách đánh bài.

Phan Đại Vĩ nhìn cả lờ phát phơ, nhưng lại không có hứng thú với bài bạc, ngồi xỏm trong góc tiếp tục nếm hạt giống dưa hấu của lão. Lưu Bình thấy ông kiên nhẫn như vậy, hết sức chuyên chú, đi qua nói: “Lão Phan, tinh thần của chủ đáng giá để cháu học tập.”

Phan Đại Vĩ đang sử dụng tới đa khả năng của dị năng: “Đi, cách xa chú ra một chút, đừng quấy rầy đến dưa này...”

Lưu Bình sờ mũi một cái lại di chuyển tới bên cạnh Bạch Thất.

Bạch Thất đang đọc sách, là cuốn sách hiếm thấy ‘Bách khoa toàn thư về bảo hành sửa chữa điện gia dụng’.

“Tiểu Bạch, nhà của cậu có cái gì hỏng vậy, trực tiếp tới tìm tôi sửa cho này, cái này tôi lành nghề.”

Một tiếng Tiểu Bạch này khiến Bạch Thất phải nhìn cậu ta một cái, khép sách lại: “Ừ, cái vọt muỗi bằng điện trong nhà tôi bị hỏng, ngày mai sẽ lấy tới cho cậu.” Sau đó, cầm sách trên tay đưa qua, “Ồ trên trang 235 đã viết, chỉ là tôi cũng không phải vừa rồi mới rõ.”

Cứ vậy, sai bước đi thẳng.

Lưu Bình cầm sách hóa đá: “...”

Mẹ nó, thằng này chính là ngồi ở đây chờ mình chui đầu vào lưới đây mà! Năng lực quản lý của Hồ Hạo Thiên tốt, trình độ chơi bài rất kém cỏi, hai bên trong lúc đó thành tương phản, sau một giờ, thua đến mì tôm cũng hết, lại thua tiếp, về sau đến độ chỉ cạp đất mà ăn, đành phải đi ra nhường vị trí cho người khác.

Lúc này Bạch Thất đã không đọc sách nữa, đang ở bên cạnh bàn cầm sạc pin điện thoại nhìn bản đồ.

Ông Tần ở bên cạnh anh, đang cùng anh thảo luận vị trí của nhà máy gia công thủy tinh.

Lưu Bình ngồi ở một bên đưa ra vấn đề về kiến thức điện lực.

Ba người đang thảo luận có thể làm cách nào để xây dựng một cái nhà kính gieo trồng thực vật ở chỗ này.

Bạch Thất: “Ở giữa tầng hai nhà tôi có một phòng làm hoa viên, trước đó không có ai ở đó, cũng không có dụng cụ gieo trồng gì cả, muốn mời ông Tần qua nhìn thử xem, hiện giờ có thể ở bên trong tiến hành gieo trồng được hay không.”

Hai mắt ông Tần sáng lên: “Tôi đang nghĩ để cho các cậu thu xếp một phòng trong biệt thự, để tôi thí nghiệm thử xem khả năng gieo trồng cây nông nghiệp không thành đến khoảng nào, không ngờ chỗ cậu lại có.”

Sau đó, ông Tần lại hỏi Bạch Thất một vài vấn đề về bố trí hoa viên trong biệt thự.

Bạch Thất cũng trình bày từng cái một, vấn đề nguồn nước, bố trí, ánh mặt trời chiếu đến đều trả lời.

Ông Tần vô cùng cao hứng, lúc này nói ngày mai sẽ đi nhìn một chút, sau đó nếu như có thể sẽ bắt đầu thí nghiệm ở bên trong.

Hồ Hạo Thiên đi qua cũng ngồi xuống: “Thảo luận cái gì thế? Chúng ta đợi sau khi ăn xong bữa tối có thể thảo luận, xác nhận lại kế hoạch ‘Tường vây’ luôn.”

Chỉ cần buổi tối ở chỗ Hồ Hạo Thiên ăn cơm, tất cả mọi người đã hình thành thói quen không quay về ngủ.

Dù sao phòng ở đây cũng nhiều, mang đầy đủ chăn, màn là được rồi.

Nhưng mà bên ngoài chỉ cần rào tường xây lại., buổi tối có thể tự do đi lại giữa ba tòa biệt thự, không thể nghĩ ngờ là sẽ an toàn hơn nhiều, ban ngày, người bình thường không sở hữu dị năng cũng có thể đi ra đứng trong sân chơi đùa đi dạo còn có thể đi qua nhà nhau chơi.

Nói lên kế hoạch ‘Tường vây’ này, tất cả mọi người không đánh bài nữa, tất cả đều tùm lại, bày mưu tính kế, thảo luận tình hình cụ thể của kế hoạch này.

Dù sao đánh bài cũng chỉ là giải trí, chính sự vẫn quan trọng hơn, hơn nữa mọi người trước đây cũng đều là tinh anh xã hội các ngành, không phải dân cờ bạc.

“Tôi cảm thấy dù sao ở đây cũng lớn, có thể vây thành hình tròn đầy, về sau có chuyện gì cũng có thể nhìn một phát là thấy hết, không sợ ai hay cái gì trốn trong góc.” La Tự Cường phân tích.

Mọi người tưởng tượng, ồn ào cảm thấy đề nghị này không tệ.

Vì vậy Dư Vạn Lý lấy giấy bút trên bàn phác thảo bản vẽ quy hoạch ban đầu ra, đối với phương diện kiến trúc, bọn họ đều không phải nhân tài chuyên nghiệp, tuy sản nghiệp của Hồ Hạo Thiên liên quan đến bất động sản, nhưng thật sự không hiểu rõ chuyện kiến tạo nền móng này.

Nhưng cũng may, chỉ là xây cái tường mà thôi, không cần kỹ năng quá tốt, lại càng không cần mĩ quan gì cả, chỉ cần dùng bèn là được.

Trong phòng bếp, phụ nữ cũng rất náo nhiệt, nhưng phụ nữ đều có bản năng chói lọi của người mẹ đầy, chủ đề trò chuyện dĩ nhiên cũng không rời khỏi con cái nhà mình. Bọn họ lúc trước gần dặm xa xôi đến thành phố A cũng chính là vì tìm kiếm người thân của mình, bây giờ nói đến cái đề tài này cũng là cảm giác rất đau đớn, nhất là bây giờ bản thân dường như cũng không tệ lắm, mà người thân con cái của mình lại không rõ tung tích.

Đường Nhược cũng không biết phải an ủi những người khác như thế nào, đành phải mang suy đoán của Bạch Thất ra, nói: “Có lẽ quân đội sẽ tự mình tới đây với chúng ta.”

“Thật vậy ư?”

“Tiểu Đường, vì sao quân đội lại tự mình qua đây?”

Đường Nhược mang hết toàn bộ mọi chuyện Bạch Thất khi đó nói với cô ra, cái gì mà ở đây vốn dĩ chính là phòng ở của một vài nhân viên chính trị quan trọng, hệ thống nhà cửa cũng tốt, còn có nơi này là khu mới quy hoạch, phương tiện đều đủ, cái gì mà căn cứ bên kia không có nhiều gian phòng đến vậy, nếu muốn lựa chọn, nhất định sẽ ưu tiên tới nơi này.

Nhưng mà, cô cũng bảo nên suy nghĩ thoáng một chút, cái này chỉ là suy đoán, không nhất định trở thành sự thật.

Mấy chị dâu nghe xong, phân tích qua một chút đạo lý trong đó, cũng đều vô cùng vui vẻ, bất kể như thế nào, cô gái nhỏ người ta có lòng tốt như vậy, tốt bụng tự an ủi mình, còn cần thận phân tích nguyên do trong đó cho nhóm người mình, mặc kệ là thật là giả, cũng làm cho mình có cái hi vọng.

Mà, chỉ cần chi tiết này cũng có thể nhìn ra nhân phẩm cô gái nhỏ này quả thực không tồi.

Bữa tiệc này, khách và chủ đều vui mừng, trong lúc ăn cơm, mọi người cũng mời rượu đôi vợ chồng son. Đường Nhược bụng chén lên uống một chút, Bạch Thất cũng không ngăn cản.

Chương 58: Tuyệt Thế Có Giai Nhân

Đợi cho lúc tiệc rượu chấm dứt, rất nhiều người cũng đã say.

Kiếp trước, Đường Nhượng vốn dĩ cũng thuộc người không dính tới rượu, kiếp này, cơ thể vị thành niên này trước kia cũng không được phép uống rượu, vì vậy, Đường Nhượng uống một chút cũng hơi say.

Ở chỗ Hồ Hạo Thiên còn có một phòng có buồng vệ sinh cho khách ngủ, dĩ nhiên bọn họ cũng nằm ngủ ngay ở chỗ này.

Đường Nhượng say không có nghĩa là Bạch Thất cũng say, về mặt anh tỉnh táo mang cô đi vào gian phòng của mình trước, mở cửa phòng bật đèn điện ở bên cạnh lên, sau đó hơi nghiêng người dìu Đường Nhượng để cô vào phòng trước.

Đường Nhượng lão đảo một bước, đi vào.

“Lách cách”, một tiếng dứt khoát, cửa phòng phía sau bị Bạch Thất khóa lại.

“Răng rắc”, hình như là tiếng khóa rơi.

Đường Nhượng chưa phát hiện ra quay đầu lại xem Bạch Thất vì sao phải khóa cửa, lại cảm giác eo bị xiết chặt, thân thể lập tức bị trói buộc tiến vào một vòng ôm mạnh mẽ, hơi thở nóng bỏng từ sau dán lên, sau đó, chỗ cổ truyền đến cảm giác dịu dàng ẩm ướt.

Cực nhẹ cực nhẹ, tư vị mềm mại ngọt ngào, tinh tế tê tê tiến vào trong cổ họng.

“Bạch Ngan...” Đường Nhượng trầm thấp thì thầm gọi anh, cảm giác hơi ngứa khiến tay chân cô nhũn ra, không nhịn được mà nhẹ nhàng run rẩy.

Nụ hôn dày đặc một đường hướng lên, Đường Nhượng bị chuyển qua chống đỡ trên cửa, những gì muốn nói đều bị nuốt vào trong nụ hôn tràn đầy tình ý, lưỡi lạnh lạnh trơn trượt len vào trong miệng, tham lam cướp lấy hơi thở thuộc về cô.

Nụ hôn kia giống như nước, nhẹ nhàng nhấn chìm người ta.

Nụ hôn này, tràn đầy sự dịu dàng không dứt, là tiếp tục chân tình kiếp này.

Hôm nay.

Thiên thời. Địa lợi. Nhân hòa.

Bạch Thất sao có thể lại bỏ qua.

Tiếp tục nhìn con mụ nó nữa, dù thế nào anh cũng không thể coi mình là chính nhân quân tử.

Đường Nhượng nhẹ nhàng chậm rãi, giống như tơ liễu trong gió yên lặng thẳng thắn.

Dù không phải lần đầu hai người hôn môi, nhưng mà, trong nụ hôn của Bạch Thất lúc này khiến cô có cảm giác không giống như ngày thường.

Nụ hôn này quá mãnh liệt, quá nóng bỏng, dường như muốn cắn nuốt hết lấy cô.

Đường Nhượng cảm thấy mình sắp hít thở không thông, theo bản năng muốn đẩy ra một chút, thế nhưng không có tác dụng gì, ngược lại càng khiến người nào đó áp chế mạnh hơn.

Cô chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, có chút sợ hãi, kêu từng tiếng khe khẽ: “Bạch, Ngan...”

“Anh ở đây...” Trầm thấp, mà nhu hòa kiên định.

Đối phương là Bạch Thất, như trong suy nghĩ. Đường Nhượng dần thả lỏng, sợ hãi trong lòng giảm đi, từ từ đưa tay ôm eo anh.

Có anh ở đây, trái tim em trở nên yên bình.

Một động tác này như cổ vũ cho Bạch Thất, tăng thêm quyết tâm hoàn toàn biến người này thành của mình.

Kỳ thật vừa rồi, anh nhìn Đường Nhượng hơi say ở bên cạnh, ánh đèn chiếu lên trên gương mặt tinh xảo, thậm chí cảm thấy có ánh sáng long lanh óng

ánh. Gương mặt tuyết trắng lại lộ ra một màu hồng phấn cực nhạt, tựa như cánh hoa quỳnh trắng, lại điểm tuyết sắc ửng đỏ.

Đúng là, trang sức được bao bọc bằng màu đỏ.

Mà hôm nay, lúc găm cán trên da mịn màng, lại ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người cô, vương vấn mãi không tan.

Rượu không say người tự say.

Bạch Thất rung động, ôm chặt lấy cô, hai má của anh cọ cọ lên gáy Đường Nhược, khẽ thở dốc: “Tiểu Nhược, chúng ta ở bên nhau nhé.”

Ngày tốt cảnh đẹp trời biết làm sao.

Nhân sinh khó được vài lần say.

Đôi mắt Đường Nhược trong vắt, giặt mình trông thấy đèn thủy tinh chói lọi kia: “Chúng ta, luôn luôn ở bên nhau mà.”

Hôn môi dày đặc lại lần nữa đánh tới, như gió táp mưa giông khiến Đường Nhược trở tay không kịp, trong đầu cô trống rỗng, như si mê như say sưa.

Người nọ, nếu là Bạch Thất, cô không muốn từ chối.

Giờ phút này đèn tỏ nệm ấm, hai người dùng cơ thể chống lại cái lạnh.

(phía dưới tình lược một vụn chữ một vụn chữ!)

Một khắc xuân tiêu, đáng giá ngàn vàng

Bạch Thất tỉnh lại trong tia nắng ban mai sáng sớm, tinh thần anh no đủ, thần thái sáng láng.

Đường Nhược vẫn còn ngủ, dáng ngủ xinh đẹp, thật an ổn.

Bạch Thất đứng dậy cúi xuống nhìn cô.

Mắt, môi, mũi, mọi phần trên gương mặt Đường Nhược, miêu tả một lần lại một lần.

Ánh mắt như sóng nước, sung sướng vui mừng. Ngày hôm qua (...), vui mừng không thể tả. Nơi tiêu hôn đó, đơn giản không thể dùng ngôn ngữ miêu tả.

Nhìn hồi lâu, thấy cô còn chưa bị ánh mắt sáng rực của mình thức tỉnh, vì vậy cúi đầu xuống, ở trên gương mặt vì nhiệt độ mà hơi ửng hồng của cô, cắn một cái.

Thế nhưng, cũng không thể gọi dậy thiếu nữ trên giường.

Tối hôm qua, quả nhiên cô cũng quá mệt rồi.

Giờ phút này cảm thấy trong phòng vẫn còn lưu lại chút dư vị, mang đến hương vị tràn ngập cõi lòng.

“Trời ban lương duyên...”

Một bên thì thảo, một bên vừa hôn những dấu hôn mình cắn trên gương mặt mịn màng nhỏ nhắn của cô.

Từ mặt đến miệng, một đường đều không buông tha.

Thật sự là người tình trong mắt hóa Tây Thi.

Lớn như vậy, sáng sớm còn chưa đánh răng, Bạch Thất cũng có thể hôn ngon lành đến vậy.

Quả nhiên, Đường Nhược cũng bị hôn tỉnh, cô mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn Bạch Thất, lại nhắm lại, tới gần hần, đưa tay ra ôm hần, gương mặt vui vào trong lồng ngực của hần: “Bạch Ngan...” Giọng nói rất nhỏ, còn lộ ra buồn ngủ vô cùng.

“Ừ, anh ở đây.” Đôi mắt Bạch Thất hẹp dài nhẹ nhàng nhướng lên, đưa tay ra ôm lại cô, mùi hương nồng nàn cơ thể như ngọc, cảm thấy mỹ mãn.

Người thẳng nhân sinh, không gì hơn cái này.

Khi Đường Nhược tỉnh lại lần nữa, mặt trời đã lên rất cao. Cả người từ trên xuống dưới (...) còn cùng người nào đó ôm nhau.

Đường Nhược: “...”

Miệng còn chưa mở, môi đã bị người nào đó lấp kín.

“A...”

Nụ hôn này kéo dài rất lâu sau đó mới được người nào đó buông ra.

“Chào buổi sáng.” Bạch Thất nở nụ cười nhẹ, đưa tay vuốt tóc của cô.

Đường Nhược ngược mắt lên nhìn anh.

Cả khuôn mặt Bạch Thất lộ ra vui vẻ, đáng vẻ dịu dàng không thể che hết tràn đầy khóe miệng đuôi lông mày.

Bạch Thất như vậy, chỉ thuộc về mình.

Nhớ tới chuyện tối hôm qua, Đường Nhược đỏ bừng mặt, đầu cúi xuống: “Chào buổi sáng...”

Chọn quần áo là việc phiền phức nhất hôm nay. Trong phòng vệ sinh, nhìn tấm gương trước mặt, Đường Nhược thấy một vài dấu vết kia trên người mình, nhẹ nhàng thờ dài.

Trên người coi như xong, trên cổ làm thế nào che được đây.

Tối tối lui lui cũng không che được, dứt khoát không quan tâm, chọn áo sơ mi hình bướm bướm cổ dựng thẳng buộc lại mặc vào.

Có thể chặn một điểm thì chặn một điểm thôi.

Mở cửa, trông thấy Bạch Thất đang gấp... Ga giường?

Đường Nhược bước nhanh đi qua, nhìn nhìn, thật sự chính là vậy, hơn nữa còn có ý định cất giấu như đồ quý.

“...”

Trách không được, sáng sớm muốn mình đưa anh cái rương màu đen lúc trước, vốn đang cho rằng anh muốn cất quần áo, thì ra là định cất giữ cái ga giường này!

Cái ga giường này thật sự là đồ trắng giao nhau, cái gì cũng có nha!

“Cái này, anh không định cầm lấy mang đi giặt sao?”

Bạch Thất quay đầu nhìn vết đỏ không thể che hết trên phần cổ trắng nõn của Đường Nhược, tâm tình sung sướng nói: “Giấu nó ở trong không gian của em, nó có thể chứng kiến tình yêu đến khi già đi đầu bạc trắng của chúng ta.”

Đường Nhược: “...”

Người có EQ bằng 0 nói lời tâm tình say lòng người đến vậy sao?

Cô luôn cảm thấy đáng vẻ bây giờ của Bạch Thất, có thể đứng hát ở bên đường: Em là gió còn anh là cát được rồi.

Thật sự thích một người, là cảm giác như thế nào?

Chính là, cho dù đối phương điên rồi, mình cũng cam tâm tình nguyện ở bên cạnh điên loạn cùng anh.

Vì vậy Đường Nhược áp chế tim đập thành thịch, yên lặng cùng Bạch Thất bỏ cái ga giường kia vào rương cất vào không gian.

Môi Bạch Thất nhẹ hôn lần lượt lên lọn tóc của Đường Nhược, ôm lấy cô: “Tiểu Nhược, trời cao mang em đến bên anh, anh rất vui mừng.”

Đường Nhược ôm lại hân: “Em cũng vậy.”

Sao lại may mắn vậy, gặp được anh.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Tường

Edit: Nếp

Beta: Sakura

Bởi vì ngày hôm qua tất cả mọi người đều say nên sáng nay tất cả mọi người dậy tương đối trễ, chỉ có Điền Hải rời giường sớm giúp chị dâu Phan chuẩn bị bữa sáng cho mọi người.

Bạch Thất vô cùng khoan khoái dễ chịu đưa Đường Nhượng tới ăn điểm tâm cùng mọi người.

Sau khi ăn điểm tâm, tinh thần thoải mái bắt đầu kế hoạch tương trước đó.

Trước khi làm tường còn một việc muốn làm, phân phối đến siêu thị mang các loại vật phẩm về.

Hồ Hạo Thiên nhìn vật phẩm đầy hai biệt thự, cảm thán nói: “Trở thành chủ tịch Cảnh Thái lâu như vậy, tôi cảm thấy quyết định chính xác thoả đáng nhất chính là để cho siêu thị này mở cửa buôn bán vào tháng chín.”

Tháng chín mở cửa, cho nên tháng tám cũng đã chuẩn bị xong các loại vật phẩm.

Nếu trước đó buôn bán, người khác cũng sẽ phát hiện nơi này có vật phẩm, không chờ bọn họ đến, siêu thị cũng đã trống rỗng rồi. Buôn bán quá trễ, vậy nhà kho cũng sẽ không chứa nhiều đồ nữa.

Phan Đại Vĩ nhẹ gật đầu: “Còn có cái chủ đề kia của siêu thị, cũng quá thực rất mới lạ, thật khiến cho người ta cả đời khó quên.”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Quá khứ đen tối có thể xóa sạch được không, còn có thể làm anh em tốt không vậy!

Vật phẩm của Bạch Thất và Đường Nhượng còn rất nhiều, cho nên Bạch Thất chỉ cần lấy một ít thịt, cùng toàn bộ sữa chua.

Hồ Hạo Thiên cực kỳ ngạc nhiên: “Hai người định mỗi ngày uống sữa chua ăn thịt đấy à...”

Bạch Thất nói: “Những thứ khác có thể từ từ góp nhặt, dù sao chúng ta cũng sẽ đi ra ngoài luyện dị năng, nhưng loại sữa chua này uống một hũ lại ít đi một hũ, vậy nên cứ chuẩn bị nhiều hơn chút.”

Bánh bích quy và mì tôm không phải cũng ăn một túi ít đi một túi sao?

Hồ Hạo Thiên hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ của Bạch Thất.

Quay đầu, lại trông thấy Đường Nhượng cười tựa hoa nở, khoe mắt đều nhiễm sự vui vẻ. Thiếu chút nữa, chỉ nhờ vào mắt thường, thì có thể trông thấy bong bóng phấn hồng bay lên từ người cô.

Hồ Hạo Thiên lập tức hiểu.

Tình cảm, vợ chồng thẳng thắn này chính là có tình thì sữa lạnh cũng no bụng đây mà.

Thì ra trong lúc bất tri bất giác, lại thấy hai người này ân ái một lần.

Hồ Hạo Thiên vì vậy càng thêm nhớ đến vợ mình ở trong căn cứ thành phố A.

Vợ à, em mau quay lại đi, đến một người thừa nhận anh cũng không có...

Sữa chua so với các vật phẩm khác, mọi người nhất định sẽ chọn lấy thứ lấp đầy bụng, cho nên, việc ‘Chia của’ này cũng vô cùng hài hòa mà kết thúc.

Chia xong vật phẩm, mọi người bắt đầu đẩy nhanh tốc độ bắt đầu xây tường.

Mặc dù Bạch Thất biết kiếp trước thành phố A này chính là căn cứ tương lai, nhưng cũng không ngăn cản ý định vây ba tòa biệt thự thành một của mọi người.

Anh không biết lúc nào quân đội mới tới đây, cũng không biết kiếp này và kiếp trước có sai lầm không.

Vây tường, mặc dù không giải quyết được căn bản của vấn đề, nhưng ít ra, sẽ làm cho hoàn cảnh ở đây an toàn hơn một chút.

Đã có lợi, chắc chắn anh sẽ không ngăn cản.

Tính tỉ lệ dị năng trong đoàn xe, thì hệ Thổ nhiều nhất tổng cộng có ba người, Hồ Hạo Thiên, La Tự Cường, còn có Dư Vạn Lý trước kia quản lý chi nhánh cho Hồ Hạo Thiên.

Dựa theo bản vẽ nháp chữ như gà bới trước đó, bọn họ bắt đầu dùng một ít vôi thô phác họa phạm vi đại khái trên mặt đất.

Đã có kế hoạch tổng thể.

Dị năng hệ Thổ đứng ở những vị trí khác nhau, từng hàng tường đất cao thêm, sau khi cao thêm được ba mét, lại bắt đầu thêm tường đất ở phía sau.

Dị năng hệ mộc Phan Đại Vĩ ở bên cạnh dùng dây leo gia cố.

Người không sở hữu dị năng cũng đều đi ra kiến tạo nền móng hoặc hỗ trợ.

Mặt khác, người có dị năng không có việc cũng nhàn rồi, vô lương tâm trực tiếp tháo dỡ tòa biệt thự bên cạnh luôn!

Ngay cả gạch, ngay cả tường, ngay cả thủy tinh, đều chuyển đến nơi đây cho nhà mình xây tường vây ở bên trên.

“Quá hung tàn rồi, mấy người cứ thế mà lấy mất khối tài sản hơn một ngàn vạn của người ta.” Hồ Hạo Thiên vừa nhìn vừa lắc đầu, tuy miệng nói vậy, tay lại không dừng lại, trực tiếp gỡ cái cửa của căn biệt thự kia xuống, lắp đặt cho tường vây nhà mình.

Lưu Bình nói: “Này, anh Hồ, anh đừng nói thế. Trước kia, tôi vẫn cho rằng người làm ăn không có ai tốt, ngoại trừ lợi ích lớn, mặc kệ chất lượng công trình thế nào. Bây giờ phá hủy biệt thự xây bởi công ty dưới tay anh, mới phát hiện, đồ ở đây thật tốt, ít nhất cái nhà này vẫn có giá trị, một đám người có dị năng như chúng ta hủy đi căn này mất hơn ba giờ, nếu không phải có bằng tính của anh Bạch và lời cầu của Điền Hải, có lẽ cũng không hủy đi được!”

“Ha ha, người anh em cũng không nhìn một chút, nơi đây xây cho ai ở chứ, đều là quan to trong giới chính trị trong quân đội đấy, chắc chắn chất lượng phải tốt rồi!” Hồ Hạo Thiên không dừng lại, cầm cửa lớn.

Đường Nhượng thuộc về bên hậu cần, nói trắng ra là đưa cơm cho mấy người đàn ông này.

Giữa trưa ăn mì thịt bò, chén mì sợi lớn và chén thịt lớn.

Nhưng hiện tại rau xanh đã không có, tuy trong không gian của Đường Nhượng có, nhưng lúc này thật sự cô cũng không dám lấy ra.

Hồ Hạo Thiên bụng mì sợi hít một cái: “Một chút thực phẩm xanh cũng không có, thật sự không khỏe mạnh đâu.”

La Tự Cường nói: “Nhìn xem, hiện tại thế mà còn đòi hỏi, quả nhiên cuộc sống quá tươi đẹp rồi...”

Phan Đại Vĩ bụng tới một lọ màu xanh rửa sạch, đặt trước mặt hắn: “A, thực phẩm xanh.”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Đậu xanh rau má, nó chỉ là vỏ bọc màu xanh thôi!!!

Cho đến khi mặt trời lặn ở phía tây, mọi người mới thiết kế xong cái móng tường. Vốn định tường cao ba mét, trước mắt chỉ chừng một mét, nhưng đây đã là cực hạn của ba người có dị năng hệ Thổ ngày hôm nay, nếu tiếp tục làm trong đêm, ‘huong thịt’ của một đám người có thể mang tới rất nhiều zombie thích lang thang vào đêm.

Ngày đầu tiên chưa làm xong, ngày hôm sau đương nhiên phải tiếp tục làm.

Trải qua năm ngày cố gắng, cuối cùng tường vây chắc chắn cũng chuẩn bị xong, không chỉ có cửa lớn còn có một nhà để xe thuận tiện ô tô ra vào, quả thực là đại viện ‘Hoàng Đình’.

Không chỉ thế, sau khi Bạch Thất thảo luận với ông Tần về nhà kính, hôm sau ông Tần tự mình đến nhà nghiên cứu thí nghiệm.

Bạch Thất không quan tâm, cực kỳ tin tưởng giao nhà kính cho ông Tần. Ông Tần vui đầu nghiên cứu, có đôi khi cũng sẽ trực tiếp ở lại phòng khách tầng hai của bọn họ.

Không lâu sau, ông Tần kết luận được, chỉ cần có đất sạch và nguồn nước, có thể ở chỗ này gieo trồng!

Hiện tại, trong đoàn xe, điện đã có, thịt đã có, tường đất cũng có, thực phẩm màu xanh lá, dưới sự nỗ lực gieo trồng của ông Tần cũng có thể xuất hiện trong tương lai, kế tiếp chính là đánh zombie thăng cấp, nếu có thể, thật muốn từ nơi này trực tiếp đánh tới quân đội khu tây nơi đó đi, sau đó giải cứu người thân nhà mình.

Sử dụng tinh hạch, để dị năng của mọi người đều mạnh lên một chút, tuy chưa thể tăng cấp, nhưng năng lực so với trước cũng mạnh hơn không ít.

Trong đó, dị năng của Điền Hải tăng đến cấp hai.

Cậu bỏ ra hơn một tháng, tăng đến cấp hai. Không thể không nói đến tác dụng mấu chốt khó có thể thay thế do nước lấy ra trong không gian của Đường Nhượng, chỉ là trừ hai người Bạch Thất, Đường Nhượng, mọi người trong đoàn xe đều không biết tính thần kỳ của nước thần này.

Bọn họ đều cho rằng không ngờ tác dụng của tinh hạch lớn vậy, nhiệt tình đánh nhau với zombie cũng tăng vọt chưa từng có.

Mọi người trong đoàn xe chia làm hai tiểu đội chung sức hợp tác, đám zombie trong cao ốc phía trước, chỉ tốn một tuần lễ đã tiêu diệt hơn phân nửa.

Đương nhiên, Phan Đại Vĩ cũng đạt tới mức dày công tôi luyện chỉ huy hai người Điền Hải & Lư Bình.

Khiến cho đám người Hồ Hạo Thiên không có kiến thức về lối đánh này thờ dài thật lâu: để cho đám mềm yếu chúng ta hiểu được tàn nhẫn, ánh mắt hung hăng bỏ qua đồng đội bị thương kia.

Lúc xử lý khu cao ốc, phát hiện rõ ràng bên trong còn có người sống sót. Dù mọi người trong đoàn xe không thể không quan tâm, nhưng cũng không nghĩ cách thu nạp những người sống sót này vào trong đội xe.

Chỉ cho bọn họ dọn dẹp mấy gian phòng, sắp xếp bọn họ ở đó.

Thứ nhất, vật phẩm đoàn xe có hạn, cũng không biết lúc nào mới có thể tìm được siêu thị tiếp theo.

Thứ hai, những người này ngay từ lúc bắt đầu tận thế đã không đi ra khỏi nhà, mà lựa chọn ẩn núp trong nhà, như vậy ý chí chiến đấu của bọn họ cũng đã mất hết, đoàn xe cũng không cần người bình thường không có ý chí chiến đấu

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Quân Đội Đến Rồi

Cơm tối hôm nay lại ăn ở biệt thự của Hồ Hạo Thiên.

Hiện tại mọi người đã quen, chỉ cần Hồ Hạo Thiên tìm mọi người thảo luận kế hoạch, mọi người ngay cả ăn ngủ cũng đều tới đây.

Nhưng mọi người cũng sẽ không keo kiệt đến mức chỉ ăn vật phẩm của Hồ Hạo Thiên, mình cũng sẽ mang theo rất nhiều đồ ăn, lại để cho vợ hỗ trợ chuẩn bị bữa tối.

Hồ Hạo Thiên triệu tập cuộc họp, nội dung chủ yếu kỳ thật vẫn vây quanh làm cách nào để vượt qua nội thành, triển khai việc đến khu tây tụ họp với quân đội.

Phan Đại Vĩ nói: “Mỗi ngày quét sạch đường một chuyến, thế nhưng mà chỉ cản trở về qua một đêm, ngày hôm sau trên đường lại một đám zombie đông hơn từ trên trời rơi xuống chứ.”

Mọi người cũng đều cảm thấy như vậy, đối với cái kế hoạch đi đến căn cứ quân đội này thật sự cảm thấy xa không với tới được.

Nhưng nếu trực tiếp lái xe đi ra ngoài, ở bên ngoài qua đêm, lại cảm thấy bên ngoài thật sự quá nguy hiểm.

Thương lượng hồi lâu, cũng không ra được kết quả gì.

Bạch Thất nói: “Dị năng thăng cấp rồi, như vậy có lẽ sẽ trải qua dễ dàng hơn chút.”

Hồ Hạo Thiên kinh hãi: “Cái gì? Anh Bạch, dị năng còn có thể thăng cấp?”

Mặc dù anh biết tinh hạch có thể cường hóa dị năng, nhưng không nghĩ tới dị năng còn có thể thăng cấp.

Bạch Thất nói: “Có thể, tôi và Điền Hải đều đã thăng cấp rồi.”

Mọi người nhất định sẽ nhao nhao hỏi han: làm sao để thăng cấp, có điều kiện gì không, có nguy hiểm gì không.

Gần đây mọi người trong đoàn xe đều vừa uống vừa dùng nước cung cấp từ không gian của Đường Nhược. Dị năng hệ Thủy của cô là nguồn cung cấp nước cho mọi người. Hơn nữa hấp thu tinh hạch, rõ ràng cảm giác được dị năng mạnh lên không ít, nếu như còn có thể thăng cấp...

Bạch Thất cũng không giấu, trực tiếp để cho Điền Hải nói lên cảm giác thăng cấp.

Điền Hải hồi tưởng một lần, nói: “Cái lúc cảm giác trong cơ thể có nguồn năng lượng như muốn thoát ra, đó chính là tín hiệu dị năng thăng cấp đấy. Chỉ cần ngồi xuống kiên nhẫn xoa dịu dị năng trong cơ thể một chút, có thể đến cấp hai. Sau đó, nguồn năng lượng như muốn thoát ra khỏi cơ thể sẽ biến mất không thấy gì nữa, kế tiếp sẽ có cảm giác trong cơ thể rất trống trải, không ngừng muốn hấp thụ càng nhiều năng lượng. Lúc đầu tôi chính là như vậy.”

Lư Bình để cho Điền Hải thể hiện một ít dị năng cấp hai.

Tuy gần đây đều cùng một tổ đội đánh quái, nhưng mỗi lần cũng chỉ xem Điền Hải như mọi khi, cầm lõi cầu ném ra mà thôi.

Thật sự chưa từng gặp qua hình dạng của dị năng hệ lõi cấp hai.

Điền Hải cảm thấy không gian ở đây quá nhỏ, nếu phá hủy chỗ này sẽ không tốt.

Mọi người cùng đi theo Điền Hải đến trong sân.

Hồ Hạo Thiên chỉ vào tường vây, nói: “Tiểu Điền, đánh cái tường này đi.”

Điền Hải nói: “Không tốt đâu, tường hư mất, còn phải sửa đấy.”

Lưu Bình chỉ vào một cây cỏ thụ to, nói: “Nhắm ngay cái kia thử xem”

Gốc cây cỏ thụ kia đã héo rũ, nhưng thân cây to lớn vẫn thẳng tắp như trước, thân cây hình trụ đoán chừng hai người mới có thể ôm hết.

Điền Hải nhẹ gạt đầu, sau đó bắt đầu ngưng tụ dị năng.

Chỉ thấy, trên người cậu có vô số lõi điện chuyển động, sau đó, trên tay hình thành một cột sáng màu xanh da trời, sau khi cột sáng tăng vọt, Điền Hải bỏ về phía cây cỏ thụ, cây cỏ thụ lập tức đổ rầm xuống đất.

Sau khi cây cỏ thụ kia đổ xuống, nhất thời đất tung bụi mù, hai mắt khó mở ra.

Đêm lạnh như nước.

Trong sân nhất thời im ắng, trong lòng mỗi người đều chấn động.

Đây là dị năng hệ Lõi cấp hai đã lợi hại như thế, như vậy, cấp ba, cấp bốn sẽ ra sao?

Hơn nữa, rốt cuộc thì cái dị năng này chia làm bao nhiêu cấp vậy.

Mỗi người đều có được như sức mạnh như vậy, rốt cuộc thế giới này sau này sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Đàn ông có nhiệt huyết, cũng có dã tâm.

Người có dị năng ở cái thế giới tận thế này, thế nhưng thật sự chính là một may mắn lớn.

Cho đến khi Lưu Bình ngờ ngác nói một câu: “Hải này, thì ra cậu lại lợi hại đến vậy.”

Mọi người mới từ trong yên lặng tỉnh lại.

Sức mạnh dị năng, theo đuổi sức mạnh.

Về mặt của những người đàn ông trong đội xe kia đều có chút cuồng nhiệt.

Sau khi phát hiện dị năng có thể thăng cấp, nhiệt tình của mọi người đều là một lớp sóng lại dâng lên một lớp, quả thực điên cuồng.

Nếu không phải do thể lực có hạn, thật sự có thể từ nơi này đánh tới căn cứ khu tây ấy chứ.

Sau một tuần lễ, không chỉ zombie khu cao tầng bị diệt, zombie ở một vài tiệm sách và cơ quan khoa học kỹ thuật gần đó đều bị diệt sạch, ban ngày trong khu nhà còn có thể trông thấy cảnh tượng rất nhiều người chạy ở bên ngoài tìm kiếm đồ ăn.

Hiện tại đã là đầu tháng mười, ban ngày cũng đã chuyển mát, kỳ quái chính là, ban đêm lại không chuyển sang dấu hiệu lạnh lẽo, ngược lại có xu thế nóng hơn.

Buổi tối, Đường Nhược ăn cơm, ngồi ở trên ghế sa lon ngưng tụ thủy cầu sức mạnh tinh thần.

Điền Hải giẫm lên dép lê, đi tới trước mặt cô, đặt dưa hấu lên bàn: “Thời tiết này sao càng ngày càng quái dị vậy, ban ngày biến thành mười sáu, mười bảy độ, buổi tối biến thành hai mươi lăm, hai mươi sáu độ...”

Dưa hấu ở trong không gian của Đường Nhược, mỗi ngày sau bữa cơm chiều, ba người đều ăn hoa quả.

Cũng đã hình thành một loại tập quán.

Diện tích đất gieo trồng trong không gian tuy chỉ có hai mẫu, nhưng đồ sản xuất ra vẫn khá nhiều đủ cho ba người ăn. Chỉ do không gian này quá mức kỳ quái nên ba người cũng không có ý nghĩ chia sẻ hoa quả cho mọi người trong đoàn xe.

Gần đây dị năng của Phan Đại Vi tiến bộ khá nhiều, một hạt dưa hấu ông cũng có thể trồng thành một quả dưa hấu, cho nên chỉ cần có hạt giống thực vật, trong đội xe coi như không thiếu hoa quả ăn.

Dù sao gần đây cuộc sống của mỗi người đều rất thoải mái, nếu không phải ban ngày thể lực tiêu hao quá nhiều, có lẽ mỗi người đều thêm chút thịt.

Đường Nhược ngưng tụ ra một hình người nhỏ, đặt nó lên bàn trà phía trước, thuận tay cầm miếng dưa hấu đưa cho Bạch Thất ở bên cạnh: “Đúng vậy, thời tiết kỳ lạ, về sau sẽ không phải ban ngày tuyết rơi, ban đêm như bếp lò chứ.”

Bạch Thất không tiếp lời, cắn miếng dưa hấu trên tay Đường Nhược: “Đúng vậy, sau này sẽ là thời tiết như vậy đấy.”

Đường Nhược thấy Bạch Thất ăn hết dưa hấu, mình cũng cắn lên dấu răng kia: “Vây sau này sẽ biến thành ban ngày mặc áo lông, buổi tối mặc áo lót ư?”

Điền Hải ngồi ở bên cạnh ăn dưa hấu: “Anh Bạch chị Đường, hai người có phát hiện ra không, gần đây muỗi cũng giống như biến đi nhiều rồi, cũng biến lớn hơn rồi.” Nói xong một cái ném cầu điện nhỏ qua, điện giết chết hai con muỗi.

Cậu có một thói quen tốt, chỉ cần Bạch Thất và Đường Nhược chưa nói cho cậu biết bí mật thì cậu sẽ không hỏi, cũng không nói ra ngoài.

Cũng tương tự như lần này, tại sao Bạch Thất lại biết rõ về thời tiết sau này vậy.

Nếu Bạch Thất không nói, cậu cũng không hỏi.

Điền Hải vừa nói như vậy, Đường Nhược cũng nghĩ tới: “Đúng vậy, chị cũng thấy thế, cho nên chị đã mắc xong màn trong phòng rồi.” Nói xong lại lấy ra từ không gian trên đỉnh đầu, đặt ở trên bàn trà, “Buổi tối em cũng treo lên.”

Muỗi trong phòng Đường Nhược cũng không có mấy con, lúc trước Bạch Thất đưa vọt muỗi điện cho Lưu Bình sửa xong, đặt trong phòng suốt cả đêm, có thể điện giết chết rất nhiều muỗi, nhưng gần đây lúc giết muỗi, nhìn xác muỗi chết cũng thấy lớn hơn nhiều rồi.

Mối quan hệ hiện tại giữa ba người giống như người một nhà vậy, Điền Hải cũng không khách khí, cầm màn nói: “Cảm ơn chị Đường, em đang muốn cái này đây.” vừa gặm dưa hấu vừa lên lầu mắc màn.

Bạch Thất, Đường Nhược thì ăn dưa theo kiểu anh một miếng em một miếng giải quyết chỗ dưa hấu còn lại, cũng định lên lầu ngủ.

Đối với mật ý nồng đậm của tối nay, vận động tăng tình cảm đôi bên, mỗi lần Bạch Thất đều có thể rất tích cực.

Đương nhiên, anh còn có thể danh chính ngôn thuận nói với người nào đó, anh đã rất tiết chế rồi.

Một người đàn ông hai mươi mấy năm hôm nay khó khăn lắm mới được ăn mặn, không có chuyện gì có thể ngăn cản anh hưởng thụ mỹ thực.

Anh thích thấy dáng vẻ Đường Nhược bắt lực chỉ có thể quán lấy anh, sau đó cùng anh trầm luân...

Ngày hôm sau khi Đường Nhược vẫn còn ngủ, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng súng.

Mở mắt phát hiện Bạch Thất đã tỉnh, tiếng hít thở ngay bên tai, rõ ràng có thể nghe thấy.

“Bên ngoài có tiếng súng.” Quy mô cũng lớn đấy...”

“Ừ.” Bạch Thất lên tiếng, thử hôn khóe miệng hôn môi của cô.

Đường Nhược muốn rời giường đến bên cửa sổ tìm hiểu thực hư, mới phát hiện trên dưới người mình vẫn...

Từ sáng sớm ngày đó vô ý thức lăn vào lòng ngực của anh sau đó bị ôm ngủ một trận, người nào đó thật sự vô cùng mưu cầu cái vụ ngủ này.

Cho dù sau đó có vào phòng tắm tắm rửa qua, vẫn phải thẳng thắn tiếp tục ngủ như vậy.

Nếu cố gắng nói lý với anh, anh cũng có thể như người vô tội nói ra một đồng lý do.

Bạch Thất ra tay thần kì ám muội với cô, mỗi lần đều làm cho Đường Nhược mặt đỏ tai nóng, lúc động tình đầu còn có thể tiếp tục so đo được nữa, đành phải theo ý anh.

Vì vậy, cái thói quen này được duy trì ổn định tới nay.

Bên ngoài, tiếng súng vẫn không dứt, trong phòng ái tình không ngừng.

Đường Nhược thấy Bạch Thất sóng nước đập dồn, lại hôn nữa thật sự sẽ bùng cháy mất, đành phải đẩy anh ra: “Tiếng súng càng ngày càng gần rồi.”

Gương mặt phấn hồng nhàn nhạt, thật hấp dẫn, Bạch Thất nhìn, dáng vẻ giờ phút này của cô hình như cũng không phải giả.

Lần nữa thăm dò hôn ai đó một trận, cũng quả thật bắt đầu mặc quần áo.

Hai người đến cửa sổ sát đất phía trước, kéo rèm ra một chút xem thử, tại sao bên ngoài lại truyền ra tiếng súng trên quy mô lớn đến vậy.

“Quân đội đến rồi.” Đường Nhược thật cao hứng.

Như vậy, người trong đội xe người có thể nhìn thấy người thân.

“Ừ, bọn họ không cần tới khu tây nữa.” Bạch Thất ôm lấy cô, chỉ mỉm cười.

Vốn dĩ anh không để ý quân đội thật sự tới hay không, nhưng thấy người con gái của mình vui sướng như vậy, giọng nói xinh đẹp dịu dàng mang theo chút chân tâm thật ý chờ đợi ấy, cũng sinh ra cảm tình tốt với quân đội tới

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Vệ Lam

Edit: Nayuki

Beta: Sakura

Bên ngoài cửa sổ

Từng dãy xe bọc thép đi vào cư xá, cùng với bộ đội cơ giới đánh chết Zombie xung quanh.

Đây là bộ đội tinh anh, ưu tiên đến đây để tiêu diệt toàn bộ Zombie, dọn đường để nhân viên chính trị quan trọng và thương gia giàu có đi tới.

Mở đầu tận thế, các nhân viên quan trọng của thành phố A, thương gia và một ít người bình thường trong quân đội định rút lui về căn cứ miền tây, nhưng virus Zombie không ngừng phát tán, tất nhiên không phải là cảm cúm bình thường, nó đã trực tiếp uy hiếp đến sự sinh tồn của nhân loại, chính vì vậy những nhân viên chính trị quan trọng tập trung lại bàn bạc hoàn thiện quyết định sách lược thành lập một trụ sở tạm thời.

Bàn bạc suốt nửa tháng chọn đi chọn lại mới được khu vực mới quy hoạch này.

Chỗ này cũng gần quân đội, ba phía xung quanh là nước, hệ thống xây dựng cơ bản đã hoàn thiện, mật độ dân cư cũng thấp, phụ cận còn có diện tích đất lớn đang khai thác.

Bên trong bờ tường của biệt thự người đoàn xe cũng đã nghe được tiếng súng, vội vàng nhao nhao ngó qua cửa sổ.

“Quân đội đến rồi.” Vợ chú Phan nhìn thấy cảnh này kích động mừng rơi nước mắt, “Tiểu Đường không nói sai, đúng là quân đội chọn chỗ này làm căn cứ, như vậy chúng ta có thể tìm được Huyền Huyền rồi.”

Tuy nhìn Phan Đại Vĩ không đáng tin cậy cho lắm, nhưng thực tế vô cùng nhớ con gái của mình: “Đúng rồi, như vậy quá tốt, còn tưởng đánh đến khu Tây, không ngờ bọn họ lại tiến về đây thật, đợi bọn họ ổn định xong chúng ta đi qua hỏi thăm xem sao.”

Ông Tần nói: “Đừng vội, bây giờ đang là tận thế, mọi thứ phải cẩn trọng, trước tiên nên thương lượng cùng Bạch Ngạn và Hồ Hạo Thiên đã.”

Phan Đại Vĩ gật đầu, đi qua biệt thự của Hồ Hạo Thiên.

Trong biệt thự của Hồ Hạo Thiên, mọi người còn đang bàn bạc.

“Anh Hồ, quân đội đến rồi, chúng ta nên làm như thế nào bây giờ, hay đợi một lúc nữa mới đi ra ngoài?”

Hồ Hạo Thiên cũng không biết.

Nhìn thấy quân đội tuy mọi người ai cũng vui mừng, bản thân anh ta cũng rất xúc động, nhưng vẫn cần phải có kế hoạch cẩn thận.

Đến tận thế, những thứ tự tồn tại trong xã hội trước đó để không thể sử dụng được.

Trong quân đội hiện tại đang có tiêu chuẩn gì, không ai biết cụ thể. Bọn họ ở đây đã không có tin tức hơn nửa tháng.

Quân tiên phong vừa đến cư xá “Hoàng Đình” cảm thấy hết sức kỳ lạ.

Cư xá quá sạch sẽ, không có bóng của một con Zombie nào cả.

Nhưng dù như thế, bọn họ vẫn phát loa thông báo đã ghi âm sẵn: Trong nhà có người treo vải trắng hoặc quần áo trên cửa sổ, trong nhà có Zombie đang bị cách ly treo vải đỏ hoặc quần áo đỏ. Buổi chiều sẽ có binh sĩ giúp thanh lý, căn hộ không có biểu hiện gì sẽ bị quân đội cưỡng chế trưng thu.

Bạch Thất tìm được một cái khăn lông treo lên cửa sổ xong đi ra ngoài, sau đó thấy Hồ Hạo Thiên ở đối diện đang vẫy anh lại.

Đường Nhược cũng nhìn thấy: “nhóm anh Hồ bảo bọn họ sẽ đi qua đây.”

“Uh, vậy em đi rửa mặt trước đi.” Bạch Thất vuốt nhẹ mái tóc của cô.

Đường Nhược không hề lè mè, nhanh chóng rửa mặt, thay đồ rồi cùng Bạch Thất đi qua biệt thự của Hồ Hạo Thiên.

Ba tòa biệt thự này được xây tường vây kín, căn bản Zombie không thể vào được.

Hồ Hạo Thiên thấy Bạch Thất kéo Đường Nhược tới, Điền Hải đi theo phía sau, tiến đến chào hỏi: “Nhà cậu treo vải trắng trên cửa sổ à?”

Bạch Thất gật đầu.

Bốn người đi đến phòng khách rồi ngồi xuống.

Đội xe 16 người đều đã tập hợp ở đây.

Quân đội đến sớm, trong đội xe có người còn chưa kịp ăn sáng, nhưng ai cũng coi như đây là nhà mình, vừa ăn vừa họp cũng không có vấn đề gì cả.

“Trong lòng tôi vừa vui mừng lại vừa lo lắng.” Hồ Hạo Thiên nói với mọi người.

Bạch Thất lấy bình sữa đậu nành và com nắm đưa cho Đường Nhược ăn sáng, Đường Nhược mở màng bọc giữ ấm ra, đưa cho Bạch Thất cắn một cái rồi mới bắt đầu ăn.

Hồ Hạo Thiên liếc qua cặp vợ chồng son này, nhìn mãi cũng thành quen quay qua chỗ khác nói tiếp: “Vui mừng vì dĩ nhiên chúng ta không cần phải đi khu Tây rồi, nhưng lo lắng thì có thể quân đội cũng thiếu của cải vật chất gì đó, luật pháp xã hội trước đó không còn nữa, nếu lỡ may họ đến cướp đoạt đồ của mình thực sự tôi cũng không muốn.”

Ông Tần bảo: “Có lẽ sẽ không cướp đoạt, nhưng trật tự xã hội không còn nữa, nghe nội dung thông báo vừa rồi cũng biết chính phủ muốn giành lại thành phố A, cho nên chúng ta cũng không cần lo lắng quá.”

“Nhưng bây giờ tất cả các dây chuyền sản xuất đã ngừng hoạt động rồi, tất nhiên quân đội cũng thiếu thốn vật chất, nhìn tình thế như vậy muốn đi giành lại cũng không dễ gì.”

“Đúng vậy, nếu bọn họ không có của cải, làm sao nuôi người thường được?”

“Cho nên, chắc chắn sẽ phải giao nộp gì đó.”

Lưu Bình nói: “Thực ra chúng ta bàn qua bàn lại cũng không được gì, cứ đợi đến buổi trưa quân đội tới xem sao.”

Hồ Hạo Thiên cuối cùng quay lại bảo với Bạch Thất: “Chú Bạch, chú có ý kiến gì không?”

Bạch Thất với tay Đường Nhược lại cắn một miếng com nắm.

Hồ Hạo Thiên: “...”

Đang lúc nói chuyện nghiêm túc, có thể nghiêm túc một chút được không!

Bạch Thất chậm chậm nuốt xong mới nói: “Mở đầu tận thế, trong quân đội chắc chắn cũng có người bị nhiễm virus, cũng chắc chắn có người sẽ có dị năng, chỉ cần chính phủ nhận ra được tầm quan trọng của người có dị năng sẽ không làm chuyện quá đáng, chúng ta cứ yên tâm chờ là được.”

Nếu đã vậy mọi người cũng không cần phải bức bối vội vàng.

Nhưng vẫn lo lắng quân đội sẽ cưỡng chế đi vào điều tra vật tư, dù sao trong ba căn biệt thự tất cả đều là năng lượng điện mặt trời, xung quanh còn xây dựng tường cao vây bọc quá nổi bật, chính vì vậy mọi người đều di chuyển vật tư xuống hầm ngầm.

Nhìn phòng khách đã trống trải nhưng Hồ Hạo Thiên vẫn chưa yên tâm: “Vẫn còn có chút lo lắng, cảm giác này khó chịu quá.”

La Tự Cường nói: “Anh Hồ à, không phải cha của anh cũng là quân nhân sao, chắc nể mặt cha anh cũng không đến nỗi cướp đoạt của chúng ta đâu.”

Thực ra mọi người lo lắng cũng có lý, thời điểm mà công nông nghiệp và khoa học kỹ thuật kém phát triển thế này, chỉ cần còn mạng, dù quân đội tới sẽ có hi vọng, nếu không có gì cũng sẽ không sợ mất đi.

Nhưng bây giờ trong phòng không chỉ có điện còn có vật tư, nếu quân đội tới chỉ sợ bị cưỡng chế cướp đi thôi. Tuy chính mình là người có dị năng,

nhưng đối mặt với súng ống đạn dược vẫn là song quyền nan địch tứ thủ – đầu sao lại đây...

Nhưng dù như thế nào thì đến chiều, người nên đến cũng vẫn đến thôi.

Dẫn đầu quân đội đến đây là một sĩ quan trẻ tuổi – Vệ Lam, anh ta cầm kính viễn vọng nhìn về khu biệt thự Hoàng Đình, phát hiện bên này có một khu bị tường đất vây quanh.

“Bên kia là cái gì? Trên bản đồ lúc trước không thấy có khu này.” Vệ Lam hỏi phụ tá của mình.

Phó quan kia nhìn cũng bảo: “Không biết nữa, nhưng nhìn qua giống như tường đất của dị năng hệ Thổ xây nên.”

Quân đội cũng có binh sĩ thức tỉnh dị năng, đối với những người này gọi chung là dị năng hệ Thổ.

“Ra là những người có dị năng ở lại...” Vệ lâm trầm ngâm: “Bảo sao Zombie trong cư xá ít như vậy.”

“Thiếu tướng Vệ, nếu ở đây có người sở hữu dị năng, vậy đưa họ vào quân đội là được rồi, lần này chúng ta bị đưa ra làm quân tiên phong, chết không biết bao nhiêu anh em, đều vì đại tá Chu bảo vệ con mình, xem chúng ta không giống người, chỉ sợ sau này ông ta lại tìm cách diệt trừ chúng ta.”

Vệ Lam tiếp tục dùng kính viễn vọng quan sát: “Này, cậu nói ở đó có bao nhiêu người có dị năng?”

Sĩ quan phụ tá nói: “Tường đất xây cao như vậy, chắc chắn số lượng người có dị năng không ít, phạm vi xây dựng lớn như vậy số lượng người cũng không ít được.”

Vệ Lam gật đầu: “Ở đây chắc có tư liệu đăng ký của các hộ gia đình, đã nắm được chưa?”

“Buổi sáng đến chỗ cơ sở dữ liệu đã lấy được tất cả thông tin các hộ gia đình sở hữu, khu biệt thự cũng có nhưng vẫn phải đợi buổi chiều đi từng cái để xác minh mới được.”

Vệ Lam gật đầu lần nữa: “Vậy để người đi đến từng khu cao ốc đăng ký đi, chúng ta qua khu biệt thự được xây tường kia nhìn một chút xem.”

Sau khi đến gần cái tường đất kia, Vệ Lam cùng sĩ quan phụ tá và binh lính đều kinh ngạc.

Một cái tường đất phòng ngự cao như vậy, dày như vậy, xung quanh lại không có chỗ nào để đi vào, đi hết một vòng mới tìm thấy cửa vào khu biệt thự.

Quay qua nhìn thấy một cái biệt thự khác đã bị phá đi chỉ còn một nửa.

Sĩ quan phụ tá đầu đầy vạch đen.

Có khi nào cái chỗ này là nhà của chính trị viên quan trọng nào đó, đã bị dỡ xuống như vậy rồi, đến lúc người tìm đến ở thì phải giải thích như thế nào bây giờ.

Cửa lớn bị đóng chặt, cũng không có chuông cửa, lại cách bên trong quá xa, một binh sĩ đứng ở đây kêu gào cũng không thấy ai nghe tiếng.

Nhưng cũng may, Hồ Hạo Thiên đã dặn Lưu Bình thỉnh thoảng chú ý bên ngoài, nên khi cậu ta thấy có binh sĩ đến gần đây liền kêu Lưu Bình đi mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Hạnh Ngộ

Tiểu binh vừa gọi: bên trong có người ở hay không?

Bên này, Lưu Bình đã nhanh chóng mở cửa, nhìn sơ qua đội người này: “Các người là quân đội đóng ở khu Tây thành phố A phải không?”

Vệ Lam nhìn tường vây xung quanh bốn phía, đi thẳng vào trong: “Có bao nhiêu người ở đây?”

Tiểu binh phía sau vội đưa một tờ giấy ra để Lưu Bình xem.

Lưu Bình nhìn sơ qua tờ giấy.

Trên đó ghi nội dung rất đơn giản, giới thiệu vắn tắt về quân đội thành phố A, một số việc cần lưu ý khi tận thế:

“Quân đội muốn đến đây đóng quân à?” Lưu Bình nhìn tờ giấy ghi công việc hỏi lại.

Vệ Lam đi về phía trước khu biệt thự: “Nếu không có gì ngoài ý muốn thì đúng vậy.”

Lưu Bình lại hỏi: “Vậy những người tìm đến khu Tây nương tựa vào quân đội cũng sẽ chuyển đến phải không?”

Vệ Lam gật đầu: “Nếu quân đội tới đây, những người kia nhất định cũng sẽ tới.”

“Vậy thì tốt quá.”

Cậu hai của Lưu Bình cũng ở ngay trong căn cứ quân đội thành phố A, cậu ta đi đến thành phố này cũng là để tìm người đã tự tay nuôi lớn cậu.

Hai người đi đến phía trước biệt thự của Hồ Hạo Thiên, vì cửa của biệt thự Hồ Hạo Thiên ở gần nhất.

Hồ Hạo Thiên cũng đã đứng chờ ở biệt thự đầu tiên, đứng đợi cùng anh ta còn có Hà hộ vệ.

Tuy cha của Hồ Hạo Thiên đã đến thành phố A làm nhân viên chính trị cầm quyền, nhưng anh ta trước đó cũng không tòng quân, không nhận ra được người trẻ tuổi trước mặt là Vệ Lam, chỉ nhìn quân hàm trên quân trang mà đoán được cấp bậc của hắn ta trong quân đội không thấp nên đưa mọi người tới chào đón: “Xin chào, tôi là Hồ Hạo Thiên, cha tôi là Hồ Hành Sâm.”

Vệ Lam nói: “Tôi cũng có nghe qua về anh, nhà xí nghiệp ở thành phố H.” Sau đó đưa tay ra bắt, “Vệ Lam”

Hồ Hạo Thiên mỉm cười thông dong: “Đây là là chuyện ngày xưa rồi.”

Bây giờ là tận thế, chỉ có dị năng mạnh mẽ mới quyết định được địa vị tồn tại.

Vệ Lam cũng không tiến hành điều tra ngay tại chỗ, chỉ để cho binh sĩ tuần tra thoáng qua, thấy ở đây không có Zombie, sau đó kiểm tra xem mọi người có vết thương nào hay không, rồi đưa cho họ mấy tờ kê khai, sau khi điền xong nộp lại.

“Ngày mai, người trong căn cứ sẽ chuyển đến, cha của anh cũng sẽ theo quân đội đến đây.” Vệ Lam đi ra cửa, nhìn hai căn biệt thự ở kế bên, “Ai ở bên kia?”

Hồ Hạo Thiên nói: “Đều là anh chị em trong đoàn xe, kể cả tôi, tổng cộng có 16 người.” Sau đó mang theo một đội đi đến hai tòa biệt thự bên cạnh.

Thật ra, anh ta cũng rất lo lắng, tuy nhìn qua Vệ Lam là người thẳng thắn, nhưng không biết tính tình thật sự như thế nào, nếu xảy ra cái gì ngoài ý muốn thì mình ở đây cũng có thêm nhiều trợ giúp.

Lúc nghĩ vậy, Hồ Hạo Thiên cũng bị hình tượng vĩ đại của mình làm cho mình tự cảm động

Làm đội trưởng của đoàn xe, chính mình cũng chuyên nghiệp ra phết.

Căn nhà thứ hai là của Phan Đại Vĩ.

Những người ở trong căn nhà này, số người không có dị năng cũng là nhiều nhất, tổng cộng có ba gia đình.

Vệ Lam lại kêu binh sĩ đưa mấy tờ đơn cho họ, nói ngày mai sẽ có người đến thu.

Tiếp đến là căn biệt thự của Bạch Thất, lúc này bọn họ đang dọn vệ sinh.

Nếu không thấy quân đội tới, chắc chắn ba người bọn họ sẽ ra ngoài luyện tập dị năng.

Bây giờ ở nhà, như vậy thì cứ quét dọn một chút đi, ít nhất sẽ không nhàm chán vì nhàn rỗi.

Điền Hải cầm đồ lau nhà ra mở cửa, đón người vào.

Mọi người nhìn thấy như vậy bộ dạng vô cùng đau đớn.

Hiện tại nước rất là đắt, các người không biết hay sao, lại còn lãng phí đem một thùng nước đi lau nhà!

Hồ Hạo Thiên giới thiệu Vệ Lam với Bạch Thất.

Bạch Thất nghe được cái tên Vệ Lam này nhũn mảy: “Hân hạnh”

Cái tên này kiếp trước anh cũng đã từng nghe qua.

Khi đó anh mới đến căn cứ thành phố A không lâu, nghe được chuyện một thiếu tướng bị điều đi thu hồi một nhà máy quân sự mà hi sinh ở đó. Vốn dĩ chuyện này cũng rất bình thường, nhưng về sau lại nghe được vị thiếu tướng này thực ra cực lực phản đối Tào tiến sĩ thực hiện thí nghiệm nghiên cứu trên người sống nên mới bị các đảng phái loại bỏ, nên thâm kích đấy mới phát sinh.

Bởi vì nhiệm vụ đưa binh lực cho Vệ Lam đến nhà máy quân sự kia mà nói, căn bản là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Nếu chuyện này là thật, thì Bạch Thất không ngại kết giao với sĩ quan trẻ tuổi này. Dù sao Tào tiến sĩ có dị năng tinh thần lực kia cũng coi như là cái gai trong lòng anh.

Người trước mắt là ai cũng không biết, đừng nói là hiểu rõ, hiện giờ đang ở căn cứ thành phố A rồi, đương nhiên càng muốn biết người biết ta. Nếu không đối với tác phong của Tào tiến sĩ ở kiếp trước, nếu như phát hiện được dị năng của Đường Nhượng, chắc chắn sẽ bị chú ý, bởi vậy Đường Nhượng sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu như có thêm người hỗ trợ, về sau cũng có thể bảo đảm hơn một chút.

Vệ Lam nhìn thấy Bạch Thất cũng giới thiệu bản thân và quân đoàn 34 một lần.

Anh ta nhìn thấy Bạch Thất cũng không giống những người khác.

Bạch Thất rất điềm tĩnh, lạnh nhạt, nhưng lại có chút hào phóng, xem như là loại người thích hợp sinh tồn ở thời tận thế này.

Người như vậy nếu có thể làm thuộc hạ của mình chắc chắn sẽ hỗ trợ cực lớn.

Vệ Lam vừa đi xong, Hồ Hạo Thiên gọi người trong đoàn xe tụ tập lại ở biệt thự của mình cùng điền bảng kê khai.

Bảng kê khai này nội dung thật ra vô cùng đơn giản, chỉ cần điền tên tuổi, có loại dị năng nào, có loại năng khiếu nào, nghề nghiệp trước khi tận thế là gì.

Đến khi tận thế, chứng minh nhân gian, quê quán, địa chỉ nhà đều không có tác dụng gì cả.

“Bây giờ điền những thứ này cũng chỉ để làm công tác thống kê cơ sở xem ai có thể cống hiến được cái gì. Cũng bởi vậy mà chúng ta có thể yên tâm một chút, ít nhất có giá trị thì quân đội sẽ không đuổi tận giết tuyệt.” Hồ Hạo Thiên điền bảng kê khai xong thở dài nói.

Lưu Bình nhìn bảng kê khai lại nói: “Chắc chúng ta cũng không phải làm lao động miễn phí chứ, ít nhất phải có chút tiền công.”

La Tự Cường nói: “Tôi sợ là sẽ cưỡng chế. Mọi người nói xem, để xây dựng một trụ sở, cái cần nhất là gì, cần nhân lực à nha. Nếu tất cả mọi người không ai giúp đỡ, chắc chắn quân đội sẽ làm không xong.”

Lưu Bình nói: “Nếu như quốc gia chiêu mộ binh lính, mọi người có đi không?”

Phan Đại Vĩ: “Bên ngoài tất cả đều là Zombie, cái đầu tiên cần xây dựng chính là tường ở bên ngoài.” Nói xong nhìn qua ba người Hồ Hạo Thiên: “Mọi người không ai thoát được đâu, tự tìm cách giải quyết thôi à.”

Hồ Hạo Thiên bảo: “Anh không cần nói, ông Tần chẳng bảo bây giờ cây cối đều chết hết rồi hay sao, như vậy người trong quân đội chắc chắn cũng biết, chú thuộc hệ Mộc chắc chắn trốn không thoát.”

Phan Đại Vĩ bị ai rên một tiếng: “Chúng ta cùng cống hiến vì đất nước thôi, đáng thương cho lão già lợm khộm như chú còn phải bán mạng cho quốc gia.”

Ông Tần liếc Phan Đại Vĩ nói: “Nếu mày là lão già lợm khộm, thì tôi đây chẳng phải mò yên mà đẹp à?”

Phan Đại Vĩ: “...”

Sao tự nhiên quên mất bố vợ cũng đang ngồi ở đây!

Phan Đại Vĩ: “Cha à, cha là càng già càng dẻo càng dai mà.”

Mọi người điền xong bảng khai rồi, Hồ Hạo Thiên chiêu đãi mọi người bữa tối, tuyên bố với mọi người nếu thật sự gặp nguy hiểm, mọi người phải cùng đoàn kết lại suy nghĩ.

Thực ra mọi người cũng đều tự nguyện giúp chính phủ trung tu xây dựng căn cứ, dù sao đây cũng là quốc gia của mình.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chính phủ không hại bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Tiểu Kịch Trường - Tào Tiến Sĩ

Thời gian xảy ra khi quân đội chưa tới biệt thự, mọi người trong đoàn xe đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như tường đồng vách sắt đánh Zombie, cùng đào tinh hạch, cùng tăng thực lực vào lúc ấy.

Ngày ngắn đêm lạnh, trăng mờ gió mát.

Bên ngoài mọi người trong đoàn xe đang đánh Zombie chưa kịp trở về biệt thự.

Nhưng mà muộn như vậy Bạch Thất càng thích.

Gần đây anh phát hiện có một điều làm cho anh cực kỳ sung sướng, đó là Đường Nhược không biết bơi lội.

Chính vì vậy Bạch Thất để Đường Nhược đổ đầy nước trong không gian vào bể bơi trên lầu ba.

Phần đẹp nhất của nó chính là: ngâm nước trong không gian sẽ giúp dị năng thăng cấp, bơi lội sẽ giúp rèn luyện thân thể.

Bể bơi của biệt thự được bố trí cao cấp xa hoa cho nên có thêm tính năng đun nóng.

Đoàn xe hiện tại không thiếu điện nên có đun nóng chút nước trong bể bơi cũng coi như có chút lòng thành (năng lượng điện mặt trời nói: cảm ơn đã coi trọng ta!!)

Tự nhiên suối nước nóng cũng như bể bơi cứ vậy mà xuất hiện.

Bạch Thất đứng trong bể bơi gọi: “Lại đây.”

Đường Nhược hồi nhỏ cũng có bơi lội qua, nhưng trong một lần bị đuối nước, bây giờ không bơi lội gì cả nên càng không dám: “Hay là trước đó chúng ta lấy cái phao đã, rồi anh hãy dạy em?”

Bạch Thất nói: “Mang nó theo thì mãi mãi em không học được đâu, đừng sợ, có anh ở đây rồi.”

Bạch Thất nói “Có anh ở đây” luôn luôn là thứ Đường Nhược tin tưởng nhất.

Động lòng, không chỉ là tình yêu.

Yên tâm, đây mới là điều quan trọng nhất.

Chỉ cần có Bạch Thất ở đây, Đường Nhược sẽ không sợ.

Vì vậy, cô chậm chậm đi tới, rồi đưa tay cho Bạch Thất.

Tay vừa bị cầm chặt một cái, “ùm”, Đường Nhược bị kéo rơi xuống hồ, nước văng tung tóe lên mặt, cả miệng cũng bị bắn đầy nước.

“Bạch Ngạn...” Đường Nhược giật tái mặt, anh không nhắc cô một tiếng, khi rơi vào nước, cô lại nhớ tới bóng ma tâm lý hồi nhỏ.

“Anh đến đây.” Bạch Thất ôm mặt cô, cúi đầu xuống hôn tới tấp lên mặt cô.

Nước ấm bao bọc, khoảnh khắc này, tình cảm này, sự dịu dàng có chút ám muội.

Trong phòng không có gió, tâm trí hai người dao động.

Tay Bạch Thất trượt theo khuôn mặt ra phía sau...

Đường Nhược nhận ra anh muốn cởi chỗ nào, sự nhu mì biến mất, đầu đầy vạch đen đẩy anh ra: “Anh định làm cái gì vậy?”

Bạch Thất bị đẩy ra cũng không buồn bực, vẫn mỉm cười, khoe miệng nhếch lên hơi nheo mắt, nói: “Cái áo tắm này, nhìn được đấy.”

Áo tắm trên người Đường Nhược quả thực đen trắng đến 3 ngàn mét.

Trước đó cô không lấy áo tắm trong cửa hàng, nên khi ai đó nói cô cần học bơi lội, tìm được bộ áo tắm màu đỏ trong vali.

Nhưng cái bộ áo tắm này...

Vì sao, tại sao lại là 3 chấm nhỏ một chấm to, hình vân báo nha!

Cô mới thay quần áo ở phòng thay đồ xong, thấy dáng vẻ của mình trong gương, nhìn đúng là không nhận được muốn làm chuyện ấy...

Bởi vậy cô mới quần một cái khăn tắm thật lớn, hi vọng có thể ngăn cản bớt.

Chỉ có điều, bị dụ dỗ bất ngờ, khăn tắm vừa bỏ ra nhìn sơ là thấy hết rồi.

Đường Nhựt nước mắt tràn mi.

Bạch Thất từ từ tới gần, trong đôi mắt đen có ánh lửa nhảy nhót: “Tiểu Nhựt...”

Đường Nhựt lùi lại một bước: “Không được lộn xộn! Dạy em bơi lội, nếu không em sẽ mặc quần áo...”

Bạch Thất: “...”

Không lẽ trên mặt anh ghi rõ là muốn làm chuyện ấy rõ ràng như thế sao?!

Đỡ lấy cô, dưới sự uy hiếp của cô, Bạch Thất cũng thật sự bắt đầu “cẩn thận” dạy Đường Nhựt tập bơi.

Vốn dĩ tập đứng nước, rồi lại học nín thở, nả khí, rồi lại tập thở.

Umh, đúng lúc tập thở, mỗi lần cô vừa ngẩng đầu, ai đó sẽ chạm vào môi, rồi sau đó lại để cô “thở”!

Bạch Thất thích nhất là thời điểm Đường Nhựt mở to hai mắt.

Đôi mắt sáng như sao, trong đó có chút ngượng ngùng, lại có chút khát vọng, thêm vài phần nhiệt tình... Tất cả hòa vào cùng một chỗ, sáng đến chói mắt, biến thành một loại hấp dẫn khó có thể kiềm chế được.

Nên thời gian tập bơi không được bao lâu, địa điểm tập cũng dời đến giường ngủ.

Đường Nhựt thấy Bạch Thất từ trên đầu giường ngó lòi một hộp nho nhỏ màu hồng phấn ra mới nhớ tới hình như cô không biết chỗ này có vật như thế. Lần trước cùng anh cần quét siêu thị nhớ rõ là không có thứ nào như vậy, Bạch Thất có thể lấy được nó từ đâu ra?

Mới nghĩ vậy xong, lên tiếng hỏi: “Cái này...”

Nhưng mà, thật sự cảm thấy vô cùng khó mở miệng ra hỏi.

“Sao?” Bạch Thất không chờ được cô hỏi hết câu, nghĩ cô không thích cái này nên đổi cái khác, “Vị cam? Hay mùi hoa hồng?”

Đường Nhựt: “...”

Thế này là thế quái nào?!

Đường Nhựt khỏ sở hỏi: “Cái này lấy được từ đâu vậy?”

Bạch Thất nghiêng người tựa vào cô, giải thích: “Ồ siêu thị của Hồ Hạo Thiên.”

“Khi nào...”

Nửa câu sau... thì lấy được” bị nuốt mất.

Umh... Nồng tình mật ý, cần tập trung không được phân tâm...

Ngày hôm sau, nhân lúc Bạch Thất đang tắm, Đường Nhựt mở tủ đầu giường

Không nhìn thì thôi, nhìn xong hết hồn.

Nguyên một cái tủ đầu giường tràn ngập thứ ấy!

Bạch Thất quần khăn tắm đi ra, thấy vị hôn thê của mình đang chủ động chọn lựa trong tủ, bước nhanh qua bế cô lên rồi cười gian: “Hôm nay em chủ động như vậy, anh rất vui.”

Người này hôm nay được bồi dưỡng cẩn thận, nụ cười với môi hồng răng trắng phong tình vô biên.

Tuy bị sắc đẹp dụ dỗ nhưng Đường Nhựt cũng không quên hỏi: “Nhiều như vậy, các anh đi lấy lúc nào?”

Bạch Thất: “Một buổi trưa nào đó.”

Đường Nhựt: “Các anh... một đám đàn ông?”

Bạch Thất: “Tất nhiên, đây là thứ không thể thiếu được, tình hình hiện tại như vậy, Tiểu Nhựt, tạm thời chúng ta chưa thể có con được.”

Sinh con gì đó, Đường Nhựt chưa từng nghĩ tới, sống ở thời tận thế như bây giờ, không thể tính toán được cẩn thận.

Nhưng mà...

Những lời Bạch Thất vừa nói, tự nhiên...

Đường Nhược ngẫm nghĩ phân tích.

Một đám đàn ông cứ thế...

Trời quang mây tạnh Bạch Thất cùng Hồ Hạo Thiên đưa ra quyết sách, La Tự Cường khôn khéo... còn có Phan Đại Vĩ, Lưu Bình...

Một đám đàn ông cùng ngồi lại...

Chia mớ đồ XX...

Anh một cái, tôi một cái, Điền Hải còn vị thành niên, cũng giữ lấy một cái đi!

Híc!

Ai có thể cứu vớt một chút được không, cứ như hình ảnh cả vạn con Alpaca chạy qua vậy!

Edit: Nayuki

Beta: Sakura

Ngày hôm sau, trời vừa sáng từng chiếc xe quân dụng đi dần vào trong cư xá.

Từ cửa lớn của khu biệt thự nhìn thấy những nhân viên chính trị đã từng xuất hiện trên TV lần lượt đi xuống.

Bọn họ theo quân đội từ khu Tây đến khu Nam, nhưng trong một ngày không thể thu xếp được hết, nên cho quân tiên phong dọn sạch trước, bọn họ thì ở lại một đêm trong khu trường học gần đây.

Sau khi những binh lính kia đi vào khu biệt thự, tất cả những biệt thự chưa có người ở đều sắp xếp lại, sau khi chỉnh đốn xong, còn cẩn thận tiêu độc.

Vốn dĩ ở đây có một số biệt thự của chính trị viên và thương gia. Các lãnh đạo, quân nhân còn lại thì được đưa đến phòng điều hành lấy vân tay, rồi phân về các biệt thự chưa được bán. Có một số người cùng đi đều được chia vào những phòng này, chịu trách nhiệm quản lý chúng, nhưng khu biệt thự vẫn còn dư không ít phòng trống.

Cùng lúc ấy, khu nhà cao tầng của cư xá cũng được sắp xếp rất nhiều người.

Trong số họ một ít người có dịp năng tìm đến quân đội làm chỗ dựa, cũng có một số người bình thường.

Khu cao tầng nhiều phòng, có thể chứa được hơn một ngàn hộ gia đình, nên cho dù sắp xếp hết chỗ ở cho họ cũng còn dư lại rất nhiều phòng.

Cùng lúc ấy, một số cư xá, bệnh viện, trường học cũng được cẩn thận từ từ sắp xếp lại.

“Chỉ cần một ngày mà đã có thể sắp xếp ổn thỏa hết cho toàn bộ số người này, hiệu suất quả thực rất cao.” Đường Nhược và Bạch Thất đứng trên lầu ba nhìn xuống dưới.

Trong khu cư xá rất cực có nhiều người còn sống đi lại như vậy, dù đang tận thế cũng có thể làm cho mọi người có thêm lòng tin.

Tin rằng có thể xây dựng lại đất nước.

Có điều lần này quân đội có hiệu suất cao như vậy, đội xe cũng không tới hỗ trợ, nếu không phải do đoàn xe trước đó đã giết sạch Zombie trong ngoại cư xá, thì bọn họ cũng không thể vào ở nhanh đến thế.

Những chính trị viên ở dưới lầu đang theo đường chính đi qua, có một cô gái lọt vào tầm mắt của Đường Nhược, thực ra điều làm cô chú ý tới là vì trang phục của cô gái kia khác hẳn mọi người.

Một bộ đồ trắng muốt, bên dưới là một chiếc váy, đi một đôi giày cao gót.

Thời tận thế mà còn mặc đồ như vậy nếu không phải là người có chức vị cao có thể để cho người ta phục tùng, thì cũng phải có dịp cực cao khiến người ta kính phục.

Đường Nhược hỏi Bạch Thất: “Cô gái mặc đồ trắng kia là ai vậy, là người của chính trị gia nào hay là đại minh tinh?”

Bạch Thất ôm cô rồi nhìn qua lác đầu: “Không rõ, nhưng có lẽ không phải đại minh tinh đâu.”

Vốn dĩ một số ít minh tinh trước khi tận thế đến, Bạch Thất biết được cũng rất ít.

Bây giờ tận thế đã diễn ra, dù là minh tinh mà không có dị năng cực mạnh, cũng sẽ không được đối xử như vậy, có cả đội quân bảo vệ xung quanh.

“Ồ...” Đường Nhượng đột nhiên xoay người lại, nhìn qua phòng trong một lần, lại quay lại nhìn xuống dưới lầu cùng mọi người, “Dị năng Tinh Thần lực...”

“Thật sao?” Bạch Thất không rõ lắm, nhưng anh sẽ chú ý, “Có người dùng năng lực tinh thần dò xét chúng ta hay à?”

“Đúng vậy, vừa quét qua đây xong.”

Bạch Thất hỏi: “Em có thể nhận ra được dị năng của người ta, như vậy người ta có thể phát hiện được em không?”

Đường Nhượng suy nghĩ một chút trả lời: “Em cũng không rõ, nhưng thấy quét qua như vậy, không có khả năng phát hiện được dị năng của em. Hơn nữa...” Cô cẩn thận cảm nhận lại lần nữa rồi nói tiếp: “Dị năng của người đó yếu hơn em nhiều, vừa rồi khi quét qua, em cảm thấy mình có thể che chắn không cho người ta thấy được.”

Chỉ là vừa rồi cô sợ người ta phát hiện được nên mới không làm như vậy.

Từ sau lần thăng cấp dị năng ở công ty khoa học kỹ thuật Lam Quang, Đường Nhượng cảm thấy tinh thần lực của mình đã mạnh lên nhiều.

Hiện tại, cô có thể tự mình điều khiển tinh thần lực, giống như nước vậy, cô có thể dùng tinh thần lực bao trùm lấy nước rồi biến nó thành bất kỳ hình dạng nào đều được.

Tuy nhiên, lần thăng cấp ấy có chút nguy hiểm, có điều đó cũng là một niềm vui lớn.

Bạch Thất nghe vậy mới yên tâm: “Như vậy thì có thể biết được là ai đang sử dụng dị năng tinh thần lực sao?”

Đường Nhượng: “Để em thả tinh thần lực dò thử xem.”

Tinh thần lực của cô không chỉ có thể cảm nhận được như vậy mà còn có thể kéo dài ra để thăm dò giống như dị năng sức mạnh, có thể tự nó lại một chỗ.

Tiếp theo cô dùng tinh thần lực của mình vươn dài ra, mục đích không phải là để dò xét những người dưới lầu mà để tiếp xúc với tinh thần lực của người kia một chút xem là ai đang phát ra loại dị năng này.

Cảm giác quét qua vừa rồi dự đoán có lẽ luồng dị năng tinh thần lực đang hướng về phía trước, Đường Nhượng nhanh chóng phóng tinh thần lực đuổi theo.

Luồng tinh thần lực này cũng chưa đi xa lắm, vẫn còn quanh quẩn trong tòa nhà của Hồ Hạo Thiên.

Cảm nhận luồng tinh thần lực này, Đường Nhượng nhận ra được người thả ra nó.

“Hóa ra là cô ấy.” Đường Nhượng thu lại tinh thần lực của mình, “Là cô gái mặc đồ trắng lúc này.”

Bạch Thất khẽ nhún mày.

Người có được dị năng tinh thần lực là Tào tiến sĩ, rốt cuộc thì hôm nay đã thấy tận mắt.

Sau khi quân đội sắp xếp nhân sự ổn thỏa, công việc chủ yếu là thống kê nhân khẩu và số lượng dị năng giả.

Buổi chiều có binh sĩ đến lấy bản kê khai ngày hôm trước. Đồng thời cũng thông báo một số công việc cần chú ý: xung quanh bệnh viện vẫn là khu vực nguy hiểm cao, còn những chỗ khác thì có thể tự do đi lại, quân đội không hạn chế việc hoạt động của mọi người, nhưng muốn báo cáo ở công khu cư xá. Sau khi việc thống kê nhân khẩu hoàn tất, có thể đến căn cứ lâm thời đổi thẻ chứng minh nhân dân.

Người trong đội xe thấy quân đội đã trú đóng ổn thỏa, người cũng đã sắp xếp xong mới lần lượt đi ra ngoài tìm kiếm người thân của mình.

Bọn họ cũng đã đợi quá lâu, điều cần kíp là chứng thực người thân của mình không xảy ra chuyện gì.

Trong đội xe Hồ Hạo Thiên là người đầu tiên tìm được cha và vợ của mình, buổi sáng khi đứng ở cửa sổ biệt thự nhìn ra ngoài đã trông thấy trong các nhân viên chính trị có ông Hồ đi từ trên xe xuống.

Vì vậy giữa trưa anh ta đi thẳng đến biệt thự kia là tìm thấy cha và vợ của mình.

“Cha...” Hồ Hạo Thiên xúc động gọi, “Con tìm thấy hai người rồi.”

“Hạo Thiên...” Ông Hồ cũng rất xúc động, bản thân ông không cảm thấy gì cả khi quay lại căn cứ quân đội ở thành phố A, nhưng đứa con trai này đang ở thành phố H làm ông vô cùng lo lắng, nhiều lần đều muốn phái người đi tìm.

Chỉ là sau tận thế, ông không có dị năng, quyền lực bị suy yếu, không tránh được việc gặp phải nhiều khó khăn trắc trở, rốt cục cũng không đủ khả năng phái người đi tìm “Con không sao cả, quá tốt, con có thể một mình đến được thành phố A...”

“Hạo Thiên.” Vợ của Hồ Hạo Thiên cũng rất kích động, bay đến ôm lấy anh ta, “May quá, em rất lo cho anh.”

Hồ Hạo Thiên là thương gia trẻ mới 30 tuổi, kết hôn với Dương Lê được có nửa năm, còn chưa kịp sinh con, nên tất nhiên thời gian nồng tình mật ý chưa nhiều, với lại nửa tháng này ở trong đội xe bị cặp tình nhân kia tình tình tứ tứ đến đỏ cả con mắt.

Thấy được vợ của mình không khác gì gặp được ốc đảo giữa sa mạc.

Đĩ nhiên phải tranh thủ ôm lấy: “Vợ yêu, anh cũng rất nhớ em, ngày nhớ đêm mong.”

Dương Lê then thùng rời khỏi Hồ Hạo Thiên một chút: “Người ta đang ngủ kia.”

Nhìn lại, thấy thật đúng là còn rất nhiều binh sĩ đang gác ở trong biệt thự.

Rốt cục Hồ Hạo Thiên cũng không học được Bạch Thất chỗ nào cũng “không biết xấu hổ”.

Đành phải rời khỏi vợ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Tô Tiêm Ảnh

Sau đó, hai người hỏi Hồ Hạo Thiên sao lại ở chỗ này.

Hồ Hạo Thiên nói: “Không phải một mình con ở đây, trên đường đi con gặp một nhóm người, nhân phẩm rất tốt, tổ chức lại thành một đoàn xe, vốn định đi đến khu Tây để tìm mọi người, không ngờ quá nhiều Zombie, đành phải ở tạm chỗ này trước, trùng hợp quân đội lại chọn chỗ này làm căn cứ.

Ông Hồ và Dương Lê đều tấm tắc khen Hồ Hạo Thiên may mắn.

Nhưng Hồ Hạo Thiên lại cảm thấy không phải số mình may mà là do cặp đôi của Bạch Thất đem lại may mắn cho đoàn xe mới đứng.

Nếu không phải do bọn họ, đoàn xe sẽ không dừng lại ở chỗ này, nếu không có họ, đoàn xe cũng sẽ không có nước dùng thoải mái như vậy, càng không có phương pháp tăng sức mạnh của dị năng.

Sau khi nói về chuyện của Hồ Hạo Thiên xong, ông Hồ bắt đầu nói về tình hình trong quân đội.

“Hiện tại tình hình rất hỗn loạn, trong quân đội chia làm nhiều phe phái lắm, tướng Chu đã thức tỉnh dị năng mà người luôn đối đầu với ông ta là tướng Vệ lại...”

Hồ Hạo Thiên hỏi: “Ông ấy bị sao ạ?”

“Biến thành Zombie, một phát súng bắn xuyên đầu.”

Hồ Hạo Thiên im lặng một chút rồi nói: “Vậy tiểu đội ngày hôm qua do Vệ Lam dẫn đầu tới, chính là con trai của đại tướng Vệ ạ?”

Ông Hồ gật đầu: “Đúng vậy, tướng Vệ chết rồi, cấp dưới của ông ấy đều theo Vệ Lam, thằng nhóc này cũng là người có năng lực, bên trên có nhiều người chen ép như vậy mà vẫn có thể nắm giữ được quyền lực trong quân đội, chỉ có điều hai nhà Chu- Vệ tranh giành lâu như vậy, bây giờ đến thời tận thế chỉ sợ tai họa rất nhiều.”

“Dị năng của Vệ Lam là gì?”

Dương Lê trả lời: “Là hệ Kim (kim loại).”

Hồ Hạo Thiên định nói, nhưng thấy xung quanh nhiều lính như vậy cũng không tiện bàn bạc chuyện gì, đành bảo với cha mình: “Cha à, để con về chỗ đoàn xe tập hợp, buổi tối chuẩn bị làm com mừng cha từ xa đến nha.”

Ông Hồ cười vui vẻ, vỗ vai anh ta: “Cái thằng nhóc này, đến địa bàn của cha nó mà đến lượt nó làm com mời khách, được đấy.” Đứng dậy chuẩn bị về biệt thự của Hồ Hạo Thiên.

Hồ Hạo Thiên: “Cha, Tiểu Lê, hay hai người mang hành lý qua chỗ con ở luôn đi.”

Chỗ đó so với nơi này tốt hơn nhiều, không kể có điện có nước, cũng không có nhiều người ngoài như ở đây.

Ông Hồ: “Cái này có lẽ là không thể được rồi.”

“Tại sao?”

“Tiểu Lê, con cho Hạo Thiên xem đi năng đi.”

Dưới cái nhìn khó hiểu của Hồ Hạo Thiên, trên lòng bàn tay của Dương Lê xuất hiện một luồng ánh sáng.

Chùm sáng này màu trắng xóa không giống hệ Lôi cũng không giống hệ Băng của Bạch Thất.

“Đây là...”

Ông Hồ lấy một con dao rồi cứa vào tay, máu tươi trào ra.

Hồ Hạo Thiên ngạc nhiên: “Cha.”

Dương Lê đưa chùm sáng trên tay vuốt qua vết thương, ngay lập tức miệng vết thương tự động khép lại, ngay cả vết sẹo cũng không có.

“Hệ trị liệu...” Rốt cục Hồ Hạo Thiên hiểu tại sao ở đây có nhiều binh lính đến như vậy.

Vợ của mình thức tỉnh loại dị năng này, chắc chắn là người chủ chốt thuộc hậu cần quân đội, chắc chắn họ sẽ không để cô ấy tự ý rời đi.

Ông Hồ thở dài: “Đây là con bài tẩy trong quân đội, nếu không phải Tiểu Lê thức tỉnh loại dị năng này, có khi chúng ta đã rơi xuống tầng thấp nhất rồi.”

Ngoại trừ cha con và vợ Hồ Hạo Thiên bên này được đoàn tụ, từng người trong đoàn xe cũng đi tìm người thân ở mỗi tầng cao ốc.

Bọn họ cũng không biết người thân của mình được bố trí ở chỗ nào, những người tìm đến quân đội để nương tựa cũng đến cả vạn.

Nếu không phải chính phủ có biện pháp sắp xếp ổn thỏa, ba ngày trước đó phát các loại tin tức an ủi dân chúng, số người đến xin nương tựa có khi còn nhiều hơn nữa.

Hiện tại mới quy hoạch trong vùng, khu cao ốc Hoàng Đình dành cho người có dị năng ở, các cao ốc phía trước đều để dành cho người thường.

Nhưng mà, Phan Đại vĩ may mắn, ngay khu cao ốc phía trước, tìm hơn 100 hộ gia đình thì thấy con gái.

“Cha.” Phan Hiểu Huyền vui mừng khi thấy Phan Đại Vĩ, vội nhào qua ôm lấy. “Con biết cha sẽ tới tìm con mà.” Quay đầu nhìn ra cửa hỏi “Còn mẹ con đâu? Ông ngoại đâu? Mọi người có sao không? Bây giờ đang ở đâu?”

Đối với các câu hỏi liên tiếp của con gái, Phan Đại Vĩ chưa trả lời ngay mà ngẫm cô, rồi nhìn lại căn phòng này.

Những người có dị năng không phải mỗi người một phòng, cũng là một hình thức ở chung, không những vậy mỗi phòng còn có đến ba bốn người đang ngủ, một phòng cả chục người.

Hoàn cảnh như vậy ở thời tận thế này cũng đã không tệ rồi, nhưng so với khu biệt thự bên kia thì kém quá xa. Nếu bản thân mình đã ở biệt thự chắc chắn sẽ đưa con gái theo.

“Con có hành lý gì không, chúng ta quay về, gặp mẹ với ông ngoại của con, sau đó mình ở lại.”

Phan Hiểu Huyền gật đầu liên tục: “Cha cũng được phân phòng ở chỗ này à, để con nói lại với bạn cùng phòng một tiếng rồi đi nhé.”

Mấy cô gái cùng phòng thấy Phan Hiểu Huyền tới chào tạm biệt đều đứng dậy bắt tay cô, không muốn cũng đành nói: “Hiểu Huyền, bây giờ cậu sẽ ở đâu, phòng ở đã được chia xong chưa, nếu cậu đi như vậy, đến lúc ấy phải đăng ký làm sao đây?”

“Có lẽ không có chuyện gì đâu...” Tuy là bạn học cùng trường của Phan Hiểu Huyền, nhưng cũng không quá thân quen, thấy vẻ mặt này của cô ta cũng đành chịu: “Ngày mai mới thống kê chính thức, về sau mình có thể tự đi đăng ký.”

“Anh Vân Giang nói muốn thành lập một đoàn đội chính thức, sau khi đăng ký xong, ngày mai chúng ta sẽ tìm người bàn bạc, sau đó đi đăng ký ngay, được không?”

Phan Hiểu Huyền nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Xin lỗi, mình sẽ ở với cha mẹ, nên sẽ không tham gia vào đoàn đội của các cậu được, ngại quá.”

Cô gái kia cụp mắt cúi đầu xuống, nắm chặt tay rồi nói: “Hiểu Huyền, chúng ta đã cùng chung hoạn nạn với nhau, không lẽ cậu muốn mỗi người một ngã hay sao?”

Phan Hiểu Huyền đành bảo: “Cũng không phải là mỗi người một ngã, cùng căn cứ đi ra cửa là có thể thấy nhau rồi mà.”

Thật ra cô cũng không thích tính cách của cô gái kia, hiện tại cô chào tạm biệt với họ cũng chỉ là theo phép lịch sự mà thôi, vì vậy có chút ngại ngùng nói: “Việc chung hoạn nạn gì gì đó... thực ra chúng ta cũng đâu có thân thiết đến vậy?”

Cô với cô gái kia chỉ là học cùng trường, sau đó cùng ngồi trên một cái xe bus đến trụ sở này mà thôi.

Nếu như có ở cùng nhau thì chỉ là lúc đi mua đồ ở siêu thị, cô ta nói không mang theo tiền nên mượn tiền của cô, đến bây giờ vẫn còn chưa trả.

Phan Hiểu Huyền nhìn Tô Tiêm Ảnh.

Thấy cô ta nước mắt lưng tròng, bộ dạng khổ sở, trong lòng thờ dài.

Thật ra, cho dù cô không thích bộ dạng hơi một chút lại như nói “Mình đang bị bắt nạt” của cô ta, nhưng tiền trước khi tận thế giờ không còn dùng được nữa, vậy thì cũng coi như cho luôn đi.

Cô nghĩ như vậy xong, lại thấy Tô Tiêm Ảnh hít hít mũi, nghẹn ngào nói: “Hiểu Huyền, nếu cậu nhất định phải đi, vậy xin cậu mang những đồ lần trước bọn mình lấy được để lại cho mình đi.”

“Cái gì...” Phan Hiểu Huyền cảm giác như mình vừa nghe nhầm.

Cô vừa mới tốt bụng nghĩ sẽ không đòi tiền người ta, vậy mà người ta lại tát cho cô mấy cái.

Hóa ra lòng tốt của cô đối với người ta chẳng có giá trị gì hết, không cảm ơn lại còn phải đi xin lỗi?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Làm Cố Vấn

Edit: Nayuki

Beta: Sakura

Tô Tiêm Ảnh nói: “Khi đó chúng ta cùng đi mua đồ, chính là lần trước khi ra khỏi trường đến siêu thị đó.”

Phan Hiểu Huyền không tin nổi: “Tô Tiêm Ảnh, cậu nói lại lần nữa, cậu nói lần cùng nhau đến siêu thị mua đồ sao?”

Tô Tiêm Ảnh gật đầu: “Đúng vậy, sau khi chúng ta từ trường học trốn ra, rồi cùng đi siêu thị mua rất nhiều đồ, vì cậu thức tỉnh dị năng không gian nên đồ mình mới để ở chỗ của cậu, bây giờ cậu đi rồi thì tất nhiên phải để lại.”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Phan Hiểu Huyền rất giận, nếu không phải được dạy dỗ tốt, chắc chắn không nhịn nổi tát cho một cái: “Tô Tiêm Ảnh cô vừa vừa phải phải thôi, lần trước đi siêu thị mua đồ không phải tôi không chia đồ cho cô...” Gạt tay cô ta ra rồi cách xa hai bước, “Chắc cô quên rồi, lần mua đồ đó, cô không bỏ một đồng nào cả, sau đấy, mỗi ngày lại dựa vào đồ ăn tôi đưa cho, bây giờ còn đòi chia đồ, cô lấy gương mà soi lại mình đi, dựa vào đâu mà đòi hỏi.”

“Hiểu Huyền, cậu không thể như vậy được, sao có thể nói ác độc như vậy, rõ ràng về sau mình đã đưa tiền cho cậu rồi... Cậu không thể dựa vào việc cậu có không gian, không lấy đồ của mình ra...” Nói xong, nước mắt cô ta rơi lã chã, “Uổng công trước đây mình tin cậu như vậy, cậu không thể như thế được, cầm xong còn không trả lại cho người ta...”

Phan Hiểu Huyền lùi lại hai bước, những lời cô nói lọt vào tai Phan Đại Vỹ.

Con gái của mình cãi nhau với người ta, tất nhiên làm cha phải đi tới hỏi han: “Huyền Huyền, sao vậy con?”

Phan Hiểu Huyền quay đầu lại: “Không có việc gì đâu ạ, chúng ta đi thôi.”

“Hiểu Huyền, cậu thật sự lật lọng như vậy được sao?” Tô Tiêm Ảnh đứng tại chỗ mắt ầng ậc nước, “Được rồi, nếu cậu không muốn trả thì thôi, dù sao chúng ta cũng vẫn là bạn tốt...”

Phan Hiểu Huyền muốn phát điên, nếu bây giờ có súng, chắc chắn muốn bắn chết người này: “Đừng bày ra bộ dạng khổ sở như vậy với tôi, mỗi lần nói chuyện với người khác cứ giả vờ như vậy cô không mệt à, nếu tôi có nhiều đồ, không ngại đưa cô một chút, nhưng trên người tôi không có gì nữa, và lại lần đó cô nói cô trả tiền ấy à, lần đó cô đưa mấy cái vòng tay bằng bạc, có khi mua không nổi nửa gói mì tôm ấy chứ...”

Cho dù chỉ nghe được một nửa, Phan Đại Vĩ cũng hiểu được vấn đề đang cãi nhau.

Đối với đồ đạc, hiện tại ông cũng không thiếu, cô gái này cũng sáng sủa ưa nhìn, mặc dù muốn dạy dỗ, nhưng không phải con cái nhà mình, lớn lên như thế nào, ông cũng chẳng muốn quan tâm.

Hiện tại, ông cũng không còn làm ở chỗ trại lao động cải tạo nữa.

Chỉ là, con gái của mình bị si nhục, không thể cho qua như vậy được.

Nhưng ông cũng là người hay bao che khuyết điểm.

Cầm một hạt dưa hấu, Phan Đại Vĩ bắt đầu dạy dỗ Tô Tiêm Ảnh: “Cháu gái, ăn có thể ăn bấy, nhưng lời không thể nói bấy được nha. Cái tội danh lật lọng này rất là lớn đấy. Thầy cô không dạy cháu à, cái từ này chỉ có thể dùng với bạn bè người thân. Cháu và Huyền Huyền nhà chú hiện tại cãi nhau cái gì chứ không rõ... , nhưng nhìn cháu như vậy làm như Huyền Huyền đánh cháu không bằng. Khóc lóc đến mức này, nếu là đánh thật thì không nói, nhưng mà còn chưa kịp chạm vào cháu cái nào, chính vì vậy, chú và Huyền Huyền để xứng với tội danh vừa rồi, thẳng tay đánh cháu một trận, đến lúc đầy chất mặt cháu không chỉ có nước mắt đâu nhì, còn đầy đủ màu sắc trắng xanh vàng đỏ nha, có lẽ con gái không ai muốn mặt mình biến thành như vậy đâu đúng không...”

Tô Tiêm Ảnh: “...”

Cái ông chú hết thuốc chữa này là bố của Phan Hiểu Huyền thật à?

Cô ta kéo Phan Hiểu Huyền lại cũng đã suy tính cẩn thận rồi.

Cô ta đã quan sát kỹ, Phan Hiểu Huyền là dạng con gái ngoan ngoãn, hoàn cảnh gia đình khá tốt, cha mẹ dạy dỗ cẩn thận nên rất tốt, lễ phép lại không nhờ làm đau người khác, có khó chịu cũng chỉ để trong lòng.

Về sau thấy cô ấy có dị năng không gian, so với dị năng của chính mình, dị năng của Phan Hiểu Huyền càng được coi trọng hơn, chính vì vậy cô ta nghĩ tạo quan hệ bạn bè chị em thật tốt với Phan Hiểu Huyền, sau này có thể sống yên ổn ở trong căn cứ.

Nhưng hôm nay, Phan Hiểu Huyền không bị mình lừa gạt, mà còn xuất hiện một người đàn ông như vậy!

Cô ta há mồm tròn mắt nhìn Phan Đại Vĩ, sợ ông ta thật sự tát mình một cái, nhưng mà nghĩ lung tung một lúc, lại thấy trên tay mình tự nhiên nặng nặng, nhìn xuống thấy tay tự nhiên có một hạt dưa hấu nhanh chóng dài ra rồi lại nhanh chóng kết quả thành một trái dưa hấu.

Tô Tiêm Ảnh cầm dưa hấu mà giật mình.

Phan Đại Vĩ hào phóng nói: “Cho cháu, đừng so đo việc khác nữa, còn trẻ mà đông dài lắm nhảm như vậy dễ bị già đi lắm đấy.”

Tô Tiêm Ảnh: “...”

Rõ ràng ông chú mới đông dài đấy.

Phan Đại Vĩ kéo con gái mình ra khỏi cửa.

Quay đầu lại thấy Tô Tiêm Ảnh nhìn theo mà sắc mặt tái nhợt, mới thở dài.

Quả nhiên người có tuổi dễ mềm lòng. Nếu không vừa rồi cho cô bé kia 1 cái công số 8, rồi dạy dỗ lại về giá trị nhân sinh quan, về tư tưởng phẩm giá đạo đức chính trực.

Quay lại nhìn con gái của mình, trong lòng Phan Đại Vĩ vui vẻ quên luôn Tô Tiêm Ảnh.

Con nhà người ta như thế nào, mặc kệ đi, chỉ cần để ý con gái mình thôi.

Trên đường, Phan Hiểu Huyền bày bỏ lòng lòng tôn kính với cha mình giống như nước sông cuộn cuộn chảy mãi không dứt.

Phan Đại Vĩ vô cùng thích thú, rồi cũng hỏi xem người bạn cùng phòng kia là ai.

Cô ta tên là Tô Tiêm Ảnh, Phan Hiểu Huyền tám mải cũng không hết chuyện.

“Con với cô ta không quen nhau, lúc ở trường học cùng với một số người nữa cảm thấy có gì đó không đúng, nên khi lên xe bus, chỉ ngồi cạnh nhau mà thôi, sau đấy con cùng cô ta đều đến căn cứ báo danh nên được phân về cùng một phòng ở...”

Sau khi kể lể cho Phan Đại Vĩ nghe xong thì đến bức tường vây ở phía trước.

Phan Hiểu Huyền thấy tường vây hỏi: “Cha, chúng ta ở chỗ này à?”

Phan Đại Vĩ khoanh tay trước ngực: “Uh, chúng ta ở căn biệt thự này, mỗi người một phòng, không cần ở chung với người khác.”

Người không có dị năng trong đội xe cũng đang đứng ở cửa hết trông lại ngóng.

Di Phan và ông Tần thấy Phan Hiểu Huyền vui mừng quá mức: “Huyền Huyền, mẹ rất nhớ con.”

Ôm nhau ở cửa ra vào mãi mới chịu vào trong phòng.

Những người khác thấy Phan Đại Vĩ tìm được con gái của mình lại càng có thêm hi vọng tìm được người thân.

Đến tối, Hồ Hạo Thiên đưa cha và vợ của mình qua, cùng người trong đoàn xe làm một bữa cơm mời người từ xa tới, tất nhiên ăn cơm tối còn còn thể bàn bạc việc quân đội thông báo nhiệm vụ.

Ngoài Lưu Bình chưa tìm được cậu của mình, những người khác đều đã tìm được người thân từng ở tại căn cứ A.

Ba người Bạch Thất buổi chiều ra ngoài đánh Zombie, đào tình hạch, tối về dĩ nhiên cũng bị Hồ Hạo Thiên gọi tới.

Hồ Hạo Thiên giới thiệu Bạch Thất với ông Hồ, cũng nói đùa rằng, thiết bị lắp đặt ở tòa biệt thự bên kia còn không bằng số lẻ của nhà Bạch Thất.

“Bạch Ngan...” Ông Hồ thì thầm một chút, chợt nhớ, ông ngoại cháu là Thi Thế Doãn.”

Bạch Thất gật đầu: “Đúng ạ.”

Ông Hồ nhìn ngắm anh cẩn thận rồi chợt buồn buồn bùi ngùi: “Cháu cũng đã lớn như vậy rồi, lúc trước tham mưu trưởng Thi nói với chú về cháu, lúc đấy thật sự rất muốn gặp cháu, nhưng sau đấy lại nghe nói cháu ra nước ngoài rồi...”

“Hóa ra cậu là cháu ngoại của tham mưu trưởng Thi.” Hồ Hạo Thiên ngạc nhiên nói.

Ngẫm nghĩ một chút cũng hiểu ra.

Đúng vậy, nếu không có gia thế chính trị, làm sao có biệt thự ở chỗ này được.

Nói chuyện về ông ngoại của mình, Bạch Thất đành gượng cười.

Nếu lần trọng sinh này có gì đó để nuôi tiếc, như vậy cái anh tiếc nuối nhất chính là không trở lại được thời điểm ông ngoại còn sống.

Cho dù chỉ gặp mặt được lần cuối cùng cũng tốt.

Đường Nhượng thấy ông Hồ nhắc về ông ngoại Bạch Thất, anh không được vui lắm.

Vì thế nhẹ nhàng cầm tay anh.

Cho dù động tác này không thể an ủi anh thì cũng có thể giúp anh chút ít.

Bạch Thất ngẩng đầu nhìn cô.

Đôi mắt trong sáng linh động nhìn mình.

Trong ánh mắt ấy có chút lo lắng.

“Không có chuyện gì đâu.” Anh nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt cô.

Ông ngoại anh chết vì ung thư, cho dù có trở về kịp lúc, cũng không có năng lực làm cho ông ngoại khỏi hẳn.

Và lại thời gian ông ngoại rời xa anh đã quá lâu rồi, nếu có đau lòng cũng đã trải qua. Vừa rồi trong lòng anh có chút xót thương mà thôi.

Đã trọng sinh một đời, đâu có yếu đuối đến như vậy.

Có lẽ kiếp này trời cao cho anh sống lại là vì cô.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nhà Họ Chu

Bữa cơm tối mọi người ăn chủ yếu thức ăn gia đình, ban ngày trời càng dần càng lạnh, tối lại càng ngày càng nóng nên ăn lẩu không hợp, chính vì vậy chuẩn bị rất nhiều thức ăn trong gia đình.

Những thức ăn này đội xe cũng đã ăn quen. Nhưng những người đến từ căn cứ khu tây lại lâu lắm rồi chưa được ăn thức ăn như vậy.

Lúc trước ở trong căn cứ quản lý món ăn, nếu muốn phải trả giá bằng sức lao động, người có dị năng sẽ tốt hơn một chút, mà bình thường cũng chỉ được ăn bánh bao chay mà thôi, làm gì được nhìn thấy thịt với hoa quả trong bữa ăn.

Đường Nhược khi ăn thường im lặng, đây là thói quen tốt được hình thành sau nhiều năm cô nằm trên giường bệnh, ăn không nói ngủ cũng không nói.

Hơn nữa, hiện tại mỗi bữa đều có thể ăn được thức ăn trước kia không được ăn, nên Bạch Thất và Đường Nhược đều rất trân trọng.

Nhưng mà, cô luôn cảm thấy khi cô ăn cơm có người vẫn nhìn mình.

Sờ sờ lên mặt rồi ghé qua hỏi Bạch Thất: “Có phải trên mặt em có dính gì không?”

Bạch Thất ngẩng đầu nhìn kỹ mặt cô. Sau đó quay qua ăn cơm: “Ừ, trong mắt em có anh.”

Đường Nhược: “...”

Đột nhiên cảm thấy đầu gối nhức nhức.

Đường Nhược nhìn nhìn Phan Huyền Huyền, nhỏ giọng nói: “Không hiểu sao con gái của chú Phan cứ nhìn em chăm chăm?”

Bạch Thất ngẩng đầu liếc Phan Huyền Huyền: “Vậy chút nữa em có thể hỏi cô ấy.”

Trên bàn, Hồ Hạo Thiên phân tích thế lực trong quân đội theo thông tin cha mình nói: “Sau tận thế, quân đội thay máu, vì tướng Vệ bị biến thành Zombie bị giết, làm cho phe Nguyên chủ tịch lúc trước bị chèn ép, hiện tại nắm quyền hành trong quân là đại tướng Chu, bởi vì ông ta đã thức tỉnh dị năng hệ Hỏa. Hiện tại các phe của chủ tịch Nguyên đều đứng về phía bên kia.”

Trên báo giải trí đưa tin, mỗi ngày Chu công tử đều trái ôm phải ấp, Chu Thụ Quang, có phải là con trai của đại tướng Chu không ạ?” Luru Bình hỏi.

Hồ Hạo Thiên nói: “Đúng vậy, Chu Thụ Quang thức tỉnh dị năng hệ Hỏa, trong quân đội được đề bạt làm thiếu úy rồi.”

Ông Tần nói: “Nếu sau này bọn họ nắm giữ quyền hành, căn cứ thành phố A thống nhất rồi sẽ thành thế nào?”

Ông Hồ: “Chu Kinh Minh là người lòng dạ hẹp hòi, lại hay bao che khuyết điểm, nếu như căn cứ bị thống trị bởi lão, sợ là tai họa ngập đầu.”

Đám người La Tự Cường kinh hãi lao xao: “Nghiêm trọng như vậy?”

Ông Hồ thở dài: “Những người thế hệ trước như chúng ta không thức tỉnh dị năng, quyền lực trong tay đều suy yếu, chúng ta như vậy cũng coi như xong, chỉ sợ qua ít ngày nữa rất nhiều tướng lĩnh sẽ bị tước đoạt quân quyền.”

Luru Bình nói: “Tôi đọc báo thấy công tử họ Chu kia ăn uống gái gú bài bạc đều biết hết, người như vậy cũng được đề bạt làm thiếu úy?”

Ông Hồ nói: “Trong quân đội bây giờ, người có dị năng mới là quân chủ lực, tướng Chu lấy nó làm cái cớ, thu một nhánh quân quyền về cho mình.”

Ông Tần: “Nếu vậy, sau này chúng ta cần phải cẩn thận với Chu gia.”

Mọi người cũng đều có ý này, khi họ mới đến, trước đó cũng không phải nhân viên quân đội quan trọng, không biết về việc các đảng phái tranh chấp, đánh phái yên lặng theo dõi diễn biến.

Về sau, Ông Hồ nói trong căn cứ sẽ tuyên bố nhiệm vụ.

“Hội nghị cấp cao sẽ cải tạo khu giải trí trở thành sân chơi nhiệm vụ, hiện tại đang tu sửa suốt đêm.”

Mọi người đều hỏi, sân chơi nhiệm vụ là gì, nơi đã từng là khu giải trí nằm ở đâu.

Phan Đại Vĩ nói: “Khu giải trí tôi biết, tôi đã từng cùng Tiểu Điền dọn dẹp bên trong đấy.”

Đối với việc từng đến khu giải trí lấy được tạp chí XX, Điền Hải và Luru Bình đều cúi đầu vào ăn cơm.

Ông Hồ giải thích vì lần này virus lan ra mọi người đều trở tay không kịp, trụ sở này cũng chỉ là tạm thời thành lập thôi, tất cả các thiết bị đều chưa hoàn thiện, những nhiệm vụ bên ngoài muốn hoàn thành không thể chỉ dựa vào quân đội, nên thành lập sân chơi nhiệm vụ, tuyên bố một số nhiệm vụ, để những người có dị năng dốc sức vì đất nước.

Tất nhiên sau khi hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng cũng sẽ khác nhau, thực phẩm, xăng dầu cho đến súng ống đạn dược đều thành phần thưởng.

“Chúng ta có thể đổi trang bị súng ống đạn dược à?”

“Súng ống đạn dược đều được chính phủ đưa ra sử dụng tự do rồi à?”

Ông Hồ nói: “Đúng vậy, virus hoành hành, quá nhiều Zombie, kho súng ống của căn cứ thành phố A đều mở cửa rồi.”

Mọi người dò hỏi Ông Hồ hé lộ một chút về nhiệm vụ sẽ được quân đội công bố.

Ông Hồ bảo: “Hiện tại quy hoạch căn cứ cần kiến tạo tường đất bên ngoài là cái đầu tiên, điều này không tránh được việc sẽ trưng dụng toàn bộ người có kỹ năng hệ thổ. Sau này có lẽ sẽ đến nhà máy điện hạt nhân ở thành phố A, trước mắt, đây là hai nhiệm vụ lớn nhất.”

“Nhà máy điện hạt nhân?” Hồ Hạo Thiên thấy có chút kỳ lạ nhưng nghĩ lại một lúc lại thấy bình thường.

Xây dựng căn cứ cần lượng điện rất lớn, không kể việc sinh hoạt bình thường hay quân sự đều không thể thiếu điện năng được.

Ông Hồ nhìn đèn sáng trong biệt thự: “Điện trong nhà là ai lắp ráp vậy? Mọi người sống phách lối như vậy, chỉ sợ mai sẽ có quân đội đến tháo dỡ những tấm năng lượng mặt trời và bình ắc quy thôi...”

Mọi người xôn xao mỗi người một câu: “Bà mẹ nó, còn là người không!”

Nhớ lại ngày đấy, bọn họ vì những tấm năng lượng mặt trời này bỏ sức lực chín trâu hai hổ, bây giờ người đi trước trồng cây, người đi sau hưởng bóng mát. Biến thành đồ thừa dụng cho quân đội, tất nhiên không ai đồng ý.

Với lại, kỹ năng của bọn họ đều khá mạnh, người thân cũng đã ở cạnh mình, trong lòng không cần vũ khí nhiều, cũng không muốn tự xây dựng căn cứ, hay làm chùa cứu thế.

Bất kể lấy vũ khí gì đến đối với bọn họ, bọn họ cũng không hẳn sẽ đồng ý nha.

Nhưng tình huống hiện tại cũng chưa được rõ ràng, chỉ là binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn thôi.

Ông Hồ nói xong những chuyện này, vợ của Hồ Hạo Thiên là Dương Lê cẩn trọng đưa cho Hồ Hạo Thiên thứ gì đó.

Ngồi ở đây, Hồ Hạo Thiên đã coi bọn họ là người một nhà nên đồ vợ đưa cho mình cũng không giấu giếm mà đưa thẳng ra xem.

Hóa ra là một viên tinh hạch lấp lánh.

Dương Lê thấy chồng mình không có ký gì cả mà đưa ra cho mọi người cùng xem nên đều nói tất cả những gì mình biết.

“Đây là đại tướng Chu cho đấy, em cũng không biết là gì, nhưng cái này có thể giúp khôi phục kỹ năng đã bị tiêu hao, nếu không phải kỹ năng của em đặc biệt, cần lượng lớn để trị liệu cho họ, chưa chắc họ đã cho em thứ này đâu, hiện tại trong căn cứ, số người trong quân đội biết được công dụng của viên năng lượng màu lam này cũng không nhiều lắm...”

Thứ mà mỗi người trong đoàn xe đều sử dụng, lại bị vợ mình nói ra tựa như thứ rất bí mật, Hồ Hạo Thiên cũng không nói gì mà trực tiếp mang một cái túi đồ thẳng lên trên bàn bày ra một đồng tinh hạch.

Dương Lê giật mình: “Cái này, cái này...”

“Hạo Thiên, nhiều lam tinh như vậy con lấy được từ đâu?” Ông Hồ cũng giật mình.

Loại Lam tinh này, quân đội cung cấp cho Dương Lê chỉ có năm viên, nếu không phải cô giấu diếm tiết kiệm, một viên cũng chưa chắc thấy được, cô vốn dĩ muốn để dành cho Hồ Hạo Thiên dùng khi gặp nguy hiểm cận kề, ai mà ngờ được anh ta có cả một túi, đồ ra đếm cũng không hết.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Đường Nhược Này, Đường Nhược Kia

Edit: Nayuki

Beta: Sakura

Mọi người thấy Hồ Hạo Thiên lấy mấy viên Lam Tinh ra, lại nghe Dương Lê kể lại, cũng đoán ra được vấn đề.

Đại khái là quân đội đã biết được tác dụng của tinh hạch, nhưng không công bố trực tiếp cho dị năng giả trong căn cứ, mà chỉ cung cấp cho những người có tác dụng với họ hoặc là dùng cho người của họ mạnh lên trước.

Chủ yếu cho lực lượng của mình mạnh trước.

Đối với việc sử dụng tinh hạch, người trong đội xe đã biết từ lâu, gần đây giết quá nhiều Zombie, nên ai cũng giữ không ít.

Hồ Hạo Thiên: “Tinh hạch này lấy được từ trong đầu của Zombie, do cậu Bạch nói cho chúng ta biết đấy, chúng ta dùng nó cũng được hơn nửa tháng rồi, không những thế, dị năng của chúng ta đều tăng lên nhiều.”

“Trong đầu Zombie...” Ông Hồ lẩm bẩm, “Chả trách cha con họ Chu treo giải lấy xác Zombie, cha còn tưởng là dùng cho tiến sĩ Tào nghiên cứu cơ đấy.”

Nhắc đến tiến sĩ Tào, Bạch Thất đang đưa cho Đường Nhượng đĩa rau thấy hứng thú ngẩng đầu hỏi: “Chú Hồ, tiến sĩ Tào mà chú nhắc đến là cô gái mặc đồ trắng lúc sáng à?”

Ông Hồ: “Đúng rồi, chính là cô ấy, tiến sĩ Tào vốn là cháu ngoại của Chu Kinh Quốc, hiện tại thức tỉnh một loại dị năng vô cùng hiếm có, nên tiến sĩ Tào càng được coi trọng.”

Bạch Thất gật đầu, không hỏi nữa.

Phe tiến sĩ Tào và Chu Kinh Quốc, mình cũng cần có phương pháp đề tâm đến hành động của họ.

Sau khi ăn xong, việc cũng đã được bàn bạc, mọi người đều quay lại nhà của mình, chỉ là sau khi đi ra, Đường Nhượng lại cảm thấy Phan Hiểu Huyền đang nhìn mình.

Nếu không biết được nguyên nhân chắc hôm nay sẽ khó ngủ, Đường Nhượng định đến hỏi.

Nhưng mà Phan Hiểu Huyền ở bên kia cũng đã hỏi chuyện của Đường Nhượng.

“Cha, cô gái ở trong đoàn kia tên gì ạ?”

Phan Đại Vĩ: “Con nói Tiểu Đường à, tên là Đường Nhượng.”

“Cô ấy có phải là sinh viên Đại học F không?”

Vấn đề này Phan Đại Vĩ lại không biết, thấy Đường Nhượng và Bạch Thất vừa tới, nên nói: “Kìa, cô ấy vừa tới, con có thể tự mình đi hỏi, hơn nữa tuổi tác bọn con cũng gần bằng nhau, trong đoàn cũng chỉ có hai đứa sần sần, như vậy cũng có thể kết bạn được.”

Sau đấy Phan Hiểu Huyền thấy Đường Nhượng.

Cô ấy cảm thấy hơi xấu hổ một chút, cứ như đang nói xấu sau lưng người khác thì bị người ấy bắt gặp vậy.

Tất nhiên, cô ấy không nói xấu Đường Nhượng, cho nên cũng không quá xấu hổ.

Đường Nhượng cũng có chút ngại ngùng, cô không biết vì sao người ta cứ luôn nhìn mình. Hơn nữa cái kiểu nhìn đó làm cho cô có cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Không lẽ người này biết mình trước kia hay sao?

Chỉ là mình không nhớ gì cả, nếu như người ta thật sự biết mình lúc trước, không biết có bị lộ hay không nữa?

Nhưng mà...

Bây giờ là tận thế rồi, cho dù người ta biết mình mất trí nhớ thì cũng không có gì to tát cả, chẳng lẽ còn muốn mách bố mẹ mình hay sao?

Thân thể này cũng không còn liên lạc với cha mẹ nữa rồi.

Còn về việc tố cáo với Bạch Ngạn...

Umh, Bạch Ngạn vốn đã biết rồi mà.

Nghĩ xong Đường Nhượng không còn do dự nữa, cô tươi cười hỏi: “Chào bạn, bạn là Huyền Huyền à, mình thường nghe dì Phan nhắc đến bạn đấy.”

“Chào bạn, bạn là Đường Nhượng à?”

Không khí trở nên hòa thuận hơn một chút.

Sau đó, Đường Nhược hỏi vấn đề mình vừa thắc mắc: “Vừa rồi, lúc ăn cơm, hình như bạn có gì định nói với mình à?”

Phan Hiểu Huyền hơi ngượng: “Mình cảm thấy hình như bạn giống một bạn học lúc trước của mình, nhưng khi thấy bạn lại dường như không phải, thực ra không phải mình cố ý nhìn bạn chăm chăm như vậy đâu.”

Đối với cô gái thành thật như vậy Đường Nhược cũng có cảm tình, đại khái cũng có kiểu yêu ai yêu cả đường đi, cô cảm thấy mọi người trong đội xe đều tốt. Tuy Phan Đại Vĩ tác phong lung tung, hay nói nhảm, không để ý chuyện nhỏ, nhưng thực ra cũng là người chính trực, mỗi lần có tình huống xảy ra lại thể hiện năng lực, cùng mọi người càn quét Zombie sạch sẽ.

Kỳ thật, chú ấy cũng là người làm cho người ta cảm thấy quý mến.

Đường Nhược tò mò hỏi: “Mình rất giống cô ấy sao?”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Ở đâu ra mà giống chứ, rõ ràng cô ấy và cô cùng là một người mà!

Nhưng mà, Đường Nhược trước mặt, cùng người ở đại học F kia khác quá nhiều.

Vấn đề rõ nhất là ở quần áo, cô buộc tóc đuôi ngựa, mặc một cái áo sơ mi trắng, mặc một cái váy dài, trên cổ áo sơ mi còn có một cái nơ bướm xanh da trời, tạo thành hình ảnh sinh viên trong sáng so với người học đại học F trước tận thể kia cảm giác quá khác nhau.

Đối với Đường Nhược, Phan Hiểu Huyền cũng chỉ là bạn học, nếu như không phải cô quá nổi danh ở đại học F thì cô ấy cũng không biết cô là ai.

Hiện tại trở thành đồng đội, cô ấy nghĩ, không cần phải nhắc lại chuyện ngày xưa nữa, cho nên vấn đề “Cô và cô ấy quá giống nhau” Phan Hiểu Huyền cũng bỏ qua.

Cô ấy thấy Bạch Thát và Đường Nhược tay trong tay, cười nói: “Anh này là...”

Nói thật, cô ấy cảm thấy Bạch Thát và Đường Nhược không phải là quan hệ nam nữ bình thường, cho dù người ta có nắm tay, trước đó khi ăn cơm cũng rất thân mật, cô cũng không thấy lạ.

Bởi vì, nguyên nhân Đường Nhược nổi danh tại đại học F là do...

Cô ấy cực kỳ táo bạo trong việc theo đuổi đàn ông!

Mức độ táo bạo ấy nổi tiếng đến mức cả trường đều biết.

Mỗi ngày đều diễn màn kịch máu chó cho người ta xem.

Hơn nữa, nghe nói không phải Phạm Văn Giang sẽ không lấy ai.

Đường Nhược: “...”

Việc chuyển chủ đề thô thiển như vậy, cô ấy cho rằng mình không để ý sao.

Nhưng mà, người ta đã không muốn nói, Đường Nhược cũng không muốn ép.

Hướng chi, biết được nguyên nhân Phan Hiểu Huyền nhìn mình, về việc bạn của cô ấy, cô cũng không tò mò quá mức, chính vì vậy cứ chuyển chủ đề theo ý cô ấy đi: “Anh ấy là chồng chưa cưới của mình, Bạch Ngan.”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Cảm giác tự tát mình một cái quả thực quá tệ!

Cô ấy rất rất muốn hỏi người ta thế còn Phạm Văn Giang kia đâu, cô không theo đuổi nữa à? Còn cái cô Tô Tiêm Ảnh kia nữa, cô không vạch mặt cô ta nữa à?

Nhưng mà, vấn đề này quả thực cũng không hợp cho người ngoài như cô hỏi đến.

Có lẽ người ta cũng đã thông suốt.

Hơn nữa, hoàn cảnh xã hội bây giờ, chỉ cần người ta sống thoải mái, mình cũng sống tốt là được rồi.

Không những vậy, dường như Đường Nhược hiện tại nhìn vừa mắt hơn nhiều, ít nhất không đến mức óc chó cùng những người óc chó diễn trò nữa.

“Hình như mình có đọc được tin tức của hai người trên báo.” Phan Hiểu Huyền nghĩ lại, chợt nhận ra. Nhìn lại hai người, cảm thấy bọn họ có loại cảm giác ngọt ngào hạnh phúc không diễn tả được.

Cô ấy không ngại tán dương: “Hai người rất xứng lứa vừa đôi, có tướng phu thê nha.”

Không thể nghi ngờ, những lời này làm Bạch Thất cực kỳ hài lòng, hơi cười cười nói: “Xem ra, cô thẳng thắn hơn cha mình nhiều.”

Đường Nhược: “...”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Người vô tội bị trúng đạn Phan Đại Vĩ: “...”

Là do anh mong người ta thẳng thắn mà.

Giới thiệu sơ qua về mọi người xong, quay về đi ngủ.

Tắm rửa xong, Đường Nhược ngồi sấy tóc ở bên giường, nhớ lại những lời Phan Hiểu Huyền vẫn thấy có gì đó lạ lạ.

“Người mà Phan Hiểu Huyền biết kia có phải là mình không nhỉ?”

Bạch Thất lấy máy sấy trên tay cô, ngồi xuống giường: “Đối với em, biết rõ việc này, có gì quan trọng không?”

“Không ạ.” Đường Nhược nói: “Chỉ là có chút tò mò.”

“Đường Nhược giống với bạn của cô ấy” vấn đề này đối với cô cũng có chút quan trọng, nếu thật thì quả là không tốt rồi.

Nhìn biểu hiện của Phan Hiểu Huyền, cảm giác như người kia từng làm chuyện gì đó xấu thì phải.

Bạch Thất bảo: “Vậy cần gì phải để tâm đến chuyện ấy.”

Đường Nhược cũng hiểu vấn đề này, nên bỏ qua không để ý đến nữa.

Sau đấy, cô hỏi về dị năng trị liệu của Dương Lê.

Loại dị năng này cô chưa từng gặp, cả dị năng không gian của Phan Hiểu Huyền, cô cũng rất có hứng thú, nếu không phải trời đã muộn, không khí không thoải mái lắm, có lẽ cô cũng cùng cô ấy nghiên cứu một chút.

Bạch Thất sấy tóc cho cô, thỉnh thoảng sẽ nói vài câu.

Thời tận thế rất ít cô gái để tóc dài, việc thiếu nước khiến người ta chỉ muốn cạo trọc đầu. Mà tóc của Đường Nhược lại đen mượt như lụa, sáng bóng óng ánh.

Tóc khô, Bạch Thất đặt máy sấy lên đầu giường.

Đường Nhược dùng tay vuốt tóc qua một bên, lộ ra cái cổ trắng như sứ...

Bạch Thất thấy cơ thể mình bắt đầu nóng lên...

Động tác gạt tóc còn chưa xong, Bạch Thất đã đè lên cô.

Tay nhẹ nhàng lướt từ eo xuống dưới, kề sát bên cô, kề môi bên tai cô nhẹ nhàng liếm mát, “Trời cũng đã muộn rồi, em còn có thời gian để nói chuyện về người khác, hay là mình làm chuyện gì đó có ý nghĩa hơn đi...”

Đường Nhược: “...”

Lăn giường là chuyện có ý nghĩa à!

Dưới ánh đèn Bạch Thất ngắm cô.

Gương mặt đỏ bừng, sáng lấp lánh óng ánh như thịt quả lựu.

Mái tóc đen dài tán loạn trên giường, tầng tầng lớp lớp, giống như ngàn sợi tơ quấn lấy tim mình.

Con người ướt át xinh đẹp, sóng nước lưu chuyển, có chút dịu dàng quyến rũ từ sâu thẳm bên trong.

Bạch Thất tự mình say đắm, không nhận nổi nữa, cúi đầu hôn cô.

Những chỗ mẫn cảm của Đường Nhược anh rõ như lòng bàn tay, chỉ một lúc sau cô đã coi anh như phao cứu sinh duy nhất.

“Bạch Ngan...”

Cứ như vậy, trong đầu cô chỉ biết có mình anh.

Anh cười khê: “Uh, anh ở đây.”

Trong phòng, hai người hòa làm một, vòn múa như đôi bướm.

Bên ngoài, ánh trăng mờ ảo, gió mát hiu hiu thổi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Công Việc Của Căn Cứ

Sáng sớm ngày thứ hai, có binh sĩ tới thống kê nhân khẩu.

“Có tổng cộng mười tám người, ở trong ba căn biệt thự.” Binh sĩ mặc quân phục phẩy phẩy giấy đăng ký nói, rồi cấp cho mỗi người một cái thẻ, “Thẻ này có thể giúp mọi người đến đại sảnh nhiệm vụ đổi thẻ chứng minh thân phận của căn cứ, sảnh nhiệm vụ nằm ở phía Đông Nam khu căn cứ, đã có dấu chỉ đường rồi, chỉ cần đi theo nó là được.”

Mấy lời dặn dò cũng không chỉ có nhiều đó.

“Mỗi nhà trong căn cứ đều phải nộp thuế cá nhân, tốt nhất mấy người cũng nên đi nộp cho đầy đủ, nếu không đến lúc bị cưỡng chế trưng thu, lại nói tôi không nhắc mấy người.”

Hồ Hạo Thiên không tin nổi hỏi lại: “Cái phòng này trên danh nghĩa vốn thuộc về tôi cũng phải nộp thuế à?”

“Quân đội bảo đảm nhà cửa các người an toàn, ra sức người thì mấy người phải giao của là đúng rồi.” Nhưng mà Hồ Hạo Thiên cũng là người có hậu thuẫn nên binh sĩ nói thêm: “Các người có thể mang giấy tờ sở hữu bất động sản, chứng minh được chỗ này là tài sản trước tận thế của mấy người, như vậy thuế phí cũng sẽ được giảm rất nhiều.”

“Ngoài ra, sảnh nhiệm vụ còn có một cửa để đổi các đồ vật trước khi tận thế, nếu mọi người có vàng bạc châu báu tiền mặt đều có thể đến đây để đổi, hôm nay là ngày đầu tiên nên đồ đổi được khá nhiều, qua vài hôm nữa cũng không được như vậy đâu.”

Dựa vào việc gặp tiểu nhân giữa đường, “đắc tội quân tử chứ đắc tội tiểu nhân”, “trước cửa nhà người khác, không thể không cúi đầu” Hồ Hạo Thiên mang một hộp trà cảm ơn binh sĩ đến truyền lời.

Sau đó, hỏi thăm thêm những vấn đề của mình.

Hồ Hạo Thiên ở Hoàng Đình có rất nhiều cổ phần, biệt thự thuộc danh nghĩa công ty của anh ta cũng rất nhiều, cho nên, anh ta muốn biết nếu như những người trong căn cứ tìm đến xin nương tựa, những phòng ốc này có thể cho thuê rồi thu tiền không?!

Không hổ xuất thân là thương gia, trước tận thế có thể nghĩ phương pháp, sau tận thế vẫn có thể dùng được.

Thứ trả này, trước tận thế là quà biếu cao cấp, sau tận thế lại càng là hàng xa xỉ phẩm, binh sĩ vốn thích bắt nạt kẻ yếu, vì vậy bảo: “Nếu có thể chứng minh được những bất động sản này thuộc về mình, sau khi giao nộp thuế cho căn cứ, có thể tự mình cho thuê được.”

Hồ Hạo Thiên cảm ơn không ngớt, còn tự mình tiễn người lính kia ra ngoài.

Lúc đi ra, binh lính còn có lòng tốt nhắc nhở: “Quân đội sẽ cưỡng chế những dị năng giả hệ Thổ để xây tường, nhưng hiện tại cũng không hạn chế việc đi ra ngoài, chỉ cần làm thẻ căn cứ xong thì có thể tự do đi lại.”

Những lời này cũng rất rõ ràng.

Nếu không muốn bị cưỡng chế đi làm lính, chỉ cần cầm được thẻ chứng minh thân phận ở căn cứ.

Buổi chiều, người trong đoàn xe đến sảnh nhiệm vụ để đổi thẻ chứng minh thân phận của căn cứ.

Trước đó bản kê khai cũng đã được tổng hợp đầy đủ, tốc độ của quân đội rất nhanh, thống kê được toàn bộ dị năng giả. Nhưng khi cấp thẻ căn cước, còn cần phải đối chiếu lại lần nữa.

Những người có dị năng lần lượt đi vào phòng kiểm tra để thể hiện dị năng cho binh sĩ đối chiếu.

Thẻ căn cước được chia làm ba loại:

Người có dị năng là vòng tay màu xanh da trời, một số nhân viên nghiên cứu khoa học là vòng tay màu vàng, còn những người không có năng khiếu hay người thường thì là vòng tay màu trắng.

Như ông Tần là lão nông về hưu của viện nghiên cứu, sau khi quân đội kiểm tra xong thì có vòng tay màu vàng.

Lúc kiểm tra dị năng, Đường Nhựt dùng tinh thần lực bao bọc thả nước ra.

Việc kiểm tra này cũng không có dụng cụ chuyên dụng gì cả, chỉ là vài quan quân dùng mắt thường mà nhìn rồi phán đoán thôi.

Cho nên Đường Nhựt được xác định là có dị năng hệ Thủy.

Đổi xong thẻ căn cước, mỗi người lại được phát một tờ giấy A4.

Hai mặt giấy đều được in kín thông tin.

Bình sĩ phát giấy, vừa phát trả vừa nói: “Tờ giấy này cần giữ cẩn thận, xem xong vui lòng nộp lại.”

Giấy của căn cứ có hạn, nên những thứ này không thể thoải mái tiêu hủy lãng phí như trước tận thế được.

Trên giấy A4 có rất nhiều thông tin, nhưng cũng đầy đủ rõ ràng.

Giống như bình sĩ nói lúc sáng, căn cứ ra yêu cầu cường chế, tất cả mọi người đều phải tham gia xây dựng căn cứ.

Mỗi công việc đều có quy định về tiền công rõ ràng.

Tiền công ở đây không phải tiền tài, mà là ngày được ăn ba bữa, lại còn có thể mang nước, lương thực, ngoài ra có thêm điểm tích lũy nữa.

Đối với việc sử dụng điểm tích lũy, bên trên cũng ghi rõ.

Điểm tích lũy cũng có thể ví như một loại tiền trong căn cứ, dùng để đổi được hầu hết mọi thứ, cũng có thể dùng trực tiếp được.

Xem qua một lần, mọi người trong đoàn xe xác định việc mình muốn làm xong.

Dù sao, hiện tại họ cũng không có ý đi ra ngoài.

Xây dựng căn cứ, không phải là khác với việc sửa chữa nhà cửa.

Tham gia sửa lại nhà cửa, mỗi người đều có trách nhiệm, công việc, hiện tại giúp quốc gia cũng không có gì sai.

Hồ Hạo Thiên và ba dị năng giả hệ Thổ đi xây tường bao quanh, ông Tần và Phan Đại Vĩ tham gia xây dựng nông nghiệp.

Lưu Bình thấy Bạch Thất còn đang cầm giấy xem, vì vậy ghé đầu qua hỏi: “Abg Bạch, anh chọn cái nào?”

Từ khi gọi “Tiểu Bạch” lấp điện mất mấy ngày về sau, Lưu Bình sửa cách xưng hô thành “Anh Bạch”!

Bạch Thất ngẩng đầu nhìn Lưu Bình, lại cúi xuống, chỉ thấy trên giấy có ghi một thứ: “Cái này.”

Lưu Bình nhìn thấy chỗ đó ghi việc cung cấp nguồn nước cho căn cứ.

Nghĩ về dị năng của Bạch Thất và Đường Nhựt, anh ta hiểu lựa chọn này cũng hợp lý.

Nhìn về phía Điền Hải, anh ta hỏi: “A Hải, cậu định làm gì.”

Điền Hải sờ đầu: “Tôi cũng không biết nữa, trước kia đều chỉ đi học, không có sở trường gì cả, cũng không biết có thể cung cấp cho căn cứ cái gì.”

Bạch Thất chỉ vào dòng phía dưới: “Có thể làm cái này.”

Mọi người nhìn thì thấy ghi là công trình điện lực.

Điền Hải không hiểu: “Anh Bạch, cái này phải làm như thế nào đây?”

Bạch Thất bảo: “Truyền điện của cậu vào trong bình ắc quy, sau đó dùng bình ắc quy để giữ làm nguồn phát điện.”

Mọi người: “...”

Dị năng hệ Lôi còn có thể dùng như vậy à?

Vậy sao không chịu nói sớm!

Chúng ta còn phải đi xa ngàn dặm để tìm tấm năng lượng điện mặt trời!

Bạch Thất dường như nhìn thấy ánh mắt tức giận của mọi người mới nói tiếp: “Tôi cũng chỉ đoán vậy thôi, nếu như không chế không được, có thể làm bình ắc quy nổ.”

Thực ra cũng không hẳn là do anh suy đoán, đời trước có người đã làm như vậy rồi, chỉ là yêu cầu mức độ không chế đối với dị năng giả hệ Lôi rất cao, nếu không cẩn thận là bình ắc quy nổ ngay.

Bạch Thất nói như vậy, mọi người mới thấy thoải mái hơn.

Kỳ thật, bọn họ cũng cũng chỉ hơi bất mãn chút thôi, lượng điện sử dụng cho ba căn biệt thự chắc chắn không thể chỉ dựa vào một mình Điện Hải mà đủ được.

Lưu Bình nhìn lại tờ giấy, thấy trên đó có một danh từ mới xuất hiện.

Đó là: “Thợ săn tận thế.”

“Nhìn qua có vẻ rất tàn bạo.” Cảm lấy rồi tiếp tục xem thấy thợ săn cũng không khác gì lính đánh thuê, có thể ra ngoài thu thập đồ đạc, lấy được đồ về nộp cho căn cứ một phần ba, còn lại có thể tự giữ.

Hồ Hạo Thiên nói: “Chờ sau khi chúng ta giúp căn cứ hoàn thiện một chút, chúng ta có thể ra ngoài làm thợ săn.”

Mọi người gật gù đầu.

Bọn họ biết rõ dị năng sẽ thăng cấp, tất nhiên muốn đi ra ngoài để thu thập tinh hạch.

Lưu Bình nghĩ: “Tôi cũng muốn đi ra ngoài cùng mọi người, nhưng còn chưa tìm được cậu hai nên ở lại vậy.”

“Hiện tại nhóm người này chưa có, vậy đợi một thời gian xem, có thể cậu hai của cậu ở nhóm tiếp theo.”

“May mắn của chúng ta đều có thừa, tất nhiên sẽ không chừa cậu ra.”

“Cậu là một người lương thiện mà.”

Mọi người đều ồn ào an ủi, trong lòng Lưu Bình thấy dễ chịu hơn nhiều, nếu không phải có người trong đội xe, có lẽ anh ta cũng không chịu được đến bây giờ.

Cầm lấy giấy tờ, mọi người đều điền thông tin công việc mình muốn vào đây.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Hay Tù Tận

Edit: Nayuki

Beta: Sakura

Sau đó mọi người đến chỗ cửa quy đổi, nơi đổi tiền mặt vàng bạc trước khi tận thế.

Chỗ đó toàn người là người, một hàng dài, xem ra phải xếp hai ngày hai đêm mới đến lượt mình.

Chỉ cần nhìn thấy đã mệt chết đi được.

La Tự Cường ngó thấy nói: “Vốn muốn đem đồng hồ của mình đi đổi một chút, thế này bỏ cho rồi...”

Dư Vạn Lý nhìn lướt qua đồng hồ của mình rồi bảo: “Cái đây của cậu chả đáng bao nhiêu tiền, thứ trên tay của em Đường với anh Bạch kia mới đáng giá kia.”

Hồ Hạo Thiên thuận theo, cũng nhìn lướt qua tay hai người: “Chắc chắc, toàn bộ là hàng cao cấp đặt riêng nha, chắc cũng phải mấy trăm vạn, đúng là kẻ có tiền.”

Phan Đại Vĩ bảo: “Đừng làm như cậu nghèo lắm nha, không phải một cái đồng hồ cũng trên dưới mấy vạn sao.”

Lưu Bình: “Thế ngân hàng của tôi có tiền của bằng phát minh sáng chế, có thể dùng để đổi không?”

Phan Đại Vĩ: “Ai biết được, tôi còn có chứng nhận bất động sản của thành phố H, trước khi tận thế còn một ít cổ phiếu bị khóa, tôi cũng muốn đổi xem sao.”

Hồ Hạo Thiên nói: “Tôi thì còn toàn bộ văn bản tài liệu cổ phần của tập đoàn Cảnh Thái, tình trạng hiện giờ, nếu chính phủ hỗ trợ thu mua công ty của tôi? Chiết khấu đến 70% cũng được.”

Bạch Thất chỉ vào bàn bên kia rồi nói: “Nếu muốn hỏi, mọi người có thể qua kia, còn nếu muốn đứng đây khoe của thì cứ thoải mái.”

Lúc này mọi người mới cảm thấy mình có chút thái quá rồi, đứng ngay cửa đại sảnh mà chậm rãi nói chuyện.

Thực ra bọn họ cũng vẫn như vậy, những bất động sản, công ty, đồng hồ đều không để ý nhiều. Nhưng cũng vì thời gian gần đây mọi người trong đoàn xe đều sống rất thoải mái, có nguồn nước dồi dào nên vẫn giữ được bộ dạng trước khi tận thế xảy ra.

Quần áo chỉnh tề, người trông cũng ra dáng.

Một đám người như vậy mà đứng tại cửa trò chuyện thì đúng là có chút giống như đang khoe của.

Đến khi tận thế, nhìn cách ăn mặc của một người là có thể biết được họ giàu có cỡ nào.

Thấy người ta nhìn mình chằm chằm, trước đó không để ý thì không sao, giờ thấy vậy mới có chút ngại ngùng, nên đều rủ nhau rời khỏi chỗ này.

Nhưng còn chưa kịp đi thì đã có người đến đưa cho mấy trang giấy.

Trên tờ giấy A4 có ghi vài nội dung được viết bằng tay, nhìn chữ cũng rõ ràng sáng sủa.

Viết rằng: các đoàn đội tinh anh đang tuyển dụng năng giả.

Sau đó bên dưới giới thiệu một số đoàn đội tinh anh.

Lưu Bình không rõ hỏi: “Đây là cái gì vậy.”

Loại đoàn đội này sau khi tận thế thực ra rất phổ biến, Bạch Thất cũng không có gì ngạc nhiên, nhìn lướt qua rồi định quay về.

Người phát đơn kia vốn định đưa xong đi ngay, nhưng thấy nhóm người này ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, nên quay lại bảo: “Chào mọi người, tôi là một đoàn đội tinh anh này, tôi tên Trương Dịch, hoan nghênh mọi người gia nhập đoàn đội của tôi, hiện tại đoàn đã có mười hai dị năng giả, khoảng hai ngày nữa chúng tôi sẽ tiến hành phỏng vấn tuyển người, cho nên hiện tại mọi người tham gia ngay là tốt nhất.”

Phan Đại Vĩ: “Đoàn đội kiểu này là kiểu gì, cần phải đến đại sảnh đăng ký à?”

Phan Hiểu Huyền ở trong quân đội một thời gian nên cũng hiểu biết hơn một chút so với đám hai lúa cha mình vì vậy giải thích: “Cái này cũng cần phải đi đăng ký à, sau này nếu cần đi ra ngoài không cần lần lượt đi đăng ký mà chỉ cần ghi tên của đoàn đội là được, ngoài ra đoàn đội cũng gần giống lính đánh thuê, cần cử hoặc người khác có thể dùng vật tư để thuê đoàn đội ra ngoài làm nhiệm vụ. Đoàn đội nhiều người như vậy cũng coi như loại biên chế thứ hai, cho nên căn cứ cũng ủng hộ việc thành lập các đoàn đội.”

Hồ Hạo Thiên vỗ đùi: “Đúng vậy, chúng ta cũng thành lập một cái đoàn đội đi, đi nào đi nào, chúng ta nhanh đi đăng ký một cái.”

Trương Dịch: “...”

Chẳng lẽ tại mình nhắc nhở bọn họ, biến thành Lôi Phong rồi à?

Mọi người trong đoàn xe bắt đầu từ lúc trên cao tốc đến giờ đều cùng kẻ vai chiến đấu, bây giờ ở cùng một chỗ, cũng giống như anh chị em cùng một nhà, tổ chức thành đoàn đội không ai có ý kiến khác, chính vì vậy cùng Hồ Hạo Thiên cùng quay lại, đến căn cứ đăng ký một cái tên cho đoàn đội.

Trước khi cho phép Đường Nhược cung cấp nước trong không gian cho mọi người, cũng đã xem bọn họ là người nhà rồi, bây giờ chỉ đăng ký một cái tên nên chắc chắn cũng không từ chối.

Nhưng vấn đề là đặt tên gì, ai cũng góp ý.

Hồ Hạo Thiên bảo: “Đặt tên là Cảnh Thái đi, dù sao cũng là công ty đã có tên trên thị trường.”

Phan Đại Vĩ: “Thôi đi, cái công ty đó trước đây chúng tôi làm gì có phần đâu.”

La Tự Cường: “Đặt là Tự Cường đi, không ngừng vươn lên, là một cái tên hay đấy.”

Dư Vạn Lý: “Thế sao không gọi Vạn Lý đi, hướng xa vạn dặm, như vậy tương lai sáng lạn nha.”

Lưu Bình: “Mọi người không biết xấu hổ à, nếu đã vậy sao không đặt là Đoàn Thần Bình đi.”

Hồ Hạo Thiên chen ngang: “Con nít biết cái gì, qua bên kia nghịch bùn đi.”

Bạch Thất quay qua hỏi Đường Nhược: “Em muốn đặt tên đoàn đội này là gì.”

Đường Nhược nghĩ một lúc: “Tùy tiện à, chỉ là một cái tên thôi mà, không sao đâu, chỉ cần mọi người ở cùng nhau là được rồi.”

Bạch Thất gật đầu, đi qua chỗ nhân viên đăng ký rồi ghi hai chữ.

Mọi người vẫn còn đang mồm năm miệng mười tranh cãi thì lập tức ngừng lại nhìn qua.

Chỉ thấy...

Hai chữ to uyển trên giấy “Tùy Tiện”

Đường Nhược: “...”

Mọi người: “...”

Vì sao anh có thể tùy tiện như vậy!

Chữ của Bạch Thất rất đẹp.

Hai chữ “Tùy Tiện” viết như rồng bay phượng múa, chỗ nào cũng hiên ngang khí phách hào hùng.

La Tự Cường ngơ ngác nhìn mới thốt ra: “Thật đúng là...”

“Khí thế cao cao lên tận trời...” Dư Vạn Lý nói.

Lưu Bình tiếp lời: “Hơi lạnh thấu đến thùng trời xanh...”

Hồ Hạo Thiên quyết định: “Nếu mọi người đều hài lòng, thì cứ quyết định như vậy đi.”

Đường Nhược: “...”

Cứ đi theo như vậy à!

Hồ Hạo Thiên đăng ký tên đoàn đội xong, Bạch Thất kéo Đường Nhược đang tròn mắt lại, cười cười bảo: “Cho dù chúng ta đặt tên gì, thì bọn họ đều đồng ý cả thôi.”

Đường Nhược không hiểu: “Tại sao ạ?”

Bạch Thất: “Bọn họ cứ tranh luận qua lại kéo dài như vậy chủ yếu là vì muốn chúng ta chọn tên thôi.”

“Nhưng dù có như vậy thì cái tên “Tùy Tiện” cũng được?” Vừa hỏi Đường Nhược cũng dần hiểu được nguyên nhân của vấn đề này.

Cô nghĩ một lúc, khoe miệng giật giật, nhưng trên mặt người đoàn xe không hề có gì bất mãn.

Cô cảm thán một câu: “Em nghĩ, em thật là người may mắn.”

Cho dù đang ở một thế giới tận thế ích kỷ như vậy, nhưng trên đường đi không gặp chuyện gì ác độc hèn hạ, ngược lại còn gặp được Bạch Thất, biết Điền Hải, quen biết được những đồng đội tốt.

Ánh mắt Bạch Thất dịu dàng, vuốt lên khóe môi Đường Nhược, cười nhẹ: “Cô bé ngốc”

Trước khi tận thế, rất nhiều người sẽ nghĩ “Số may mắn” là “Nhân phẩm quá tốt”

Tất nhiên anh không tin cô là người có số may mắn.

Nếu không có lòng tin của cô, sự kiên cường của cô, bản thân anh cũng sẽ không kết bạn mà đi cùng cô, cũng không có tình thâm sâu đậm như vậy.

Nếu không phải cô ra tay giúp đỡ Điền Hải, cũng sẽ không nhận được sự đối đãi chân thành như thế.

Người trong đoàn xe cũng không phải kẻ ngu, ai thật lòng đối với ai nhìn là biết.

Cô vô ý làm những chuyện mình không quá để ý, nhưng lại là điều ảnh hưởng nhiều nhất đến thái độ mọi người đối với mình.

Đó là sự ý lại hay đề phòng, sự tán thưởng hay phản cảm, sự tín nhiệm hay hoài nghi, là cần gì được nấy hay tránh né.

Thái độ của họ đối với hai người bây giờ, nếu không phải vì sự thiện lương của cô, vì nhân phẩm của cô tích lũy từng chút một thì chưa chắc đã như bây giờ...

Nhìn Đường Nhượng ở bên cạnh, Bạch Thất lần đầu tiên cảm thấy vì cô, anh cũng muốn tích góp từng chút nhân phẩm lại.

Mà bên kia, Phan Hiểu Huyền cũng đang băn khoăn: “Cha, đội xe đối xử với Bạch Ngạn và Đường Nhượng đều rất tốt nha.”

Tốt đến mức để cho bọn họ lấy cái tên “Tùy Tiệm” như vậy luôn cơ mà.

Phan Đại Vĩ nhìn cười cười, “Nên như vậy.”

Nếu không phải gặp được đôi tình nhân này, chắc chắn đoàn xe không được như bây giờ.

Từ lúc trên cao tốc, chắc gì đã có chuẩn bị trước để đánh Zombie.

Sau khi về ở trong biệt thự, sẽ không “trùng hợp” mà lựa chọn được “Hoàng Đình” nơi quân đội đóng quân.

Nếu không có nguồn cung cấp nước, cuộc sống cũng không được chất lượng đến vậy.

Việc tăng dị năng cũng không tiến xa được như thế.

Phan Đại Vĩ im lặng cười cười.

Khả năng gặp được người có nhân phẩm, đoàn xe này, thực sự là quá may mắn.

Thực ra, trong lòng mọi người ai mà không nghĩ như vậy đâu nào.

Chỉ có điều, dùng một cách khác để thể hiện lòng biết ơn họ mà thôi.

Sau khi Hồ Hạo Thiên đăng ký xong, cái tên tùy tiệm như “Đoàn đội Tùy Tiệm” được thành lập như vậy.

Nó chấm chệ ngay trên bảng nhiệm vụ của căn cứ.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Sợ Gì Gặp Nấy

Việc gì cần cũng đã làm xong, cũng không có thời gian dư thừa mà giải trí.

Sắp tối rồi, ra ngoài đánh Zombie không an toàn. Nhìn lại khu cư xá, cũng có tiếng người ồn ào. Đối với nhóm người suốt một tháng chỉ có vài người cùng một đồng Zombie sinh hoạt, nhìn thấy cảnh náo nhiệt như vậy cũng có chút nhớ nhung.

Nếu chỉ nhìn mỗi nơi này, không khác gì so với trước khi tận thế.

Vì vậy mọi người quyết định đi dạo trụ sở một vòng.

Khu biệt thự rất có trật tự, người đi lại vẫn có nhưng cũng không nhiều, khác hẳn với khu cao ốc.

Cái bồn hoa lúc trước Bạch Thất dẫn mọi người đánh Zombie hiện tại đã biến thành một cái quảng trường nhỏ.

Có người đi lại truyền đơn, còn có một đầu phố đầy quầy hàng để trao đổi đồ đạc.

Đúng là náo nhiệt như chùa miếu phố xá cổ đại.

Tuy nhân loại gặp một trận tai họa ngập đầu như này, nhưng năng lực thích ứng lại cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần có đường sống, tất cả mọi người sẽ hết sức

cố gắng để chính mình sống sót.

Chợ vỉa hè hiện tại cái gì cũng đều bán.

Nhưng phần lớn đều là đồ người đoàn xe không dùng được, ví dụ như đồ trang điểm, thời trang trẻ em, váy, đồng hồ, tiền mặt trước tận thế...

Bạch Thất là người đã từng sống qua tận thế, những thứ này anh đã thấy vô số lần. Hiện tại bán chúng cũng là lẽ thường tình, sau này, ở tiểu khu kia hàng vỉa hè thật sự thứ gì cũng có.

Cả nhóm người chủ yếu đi dạo, thấy xe của quân đội chò rất nhiều người đi ra, dừng lại ở cửa vào khu cao ốc. Người trên xe đi xuống chủ yếu là người bình thường, không phải dị năng giả cũng không phải là người của quân đội.

Trước khi căn cứ mở rộng cửa, rất nhiều người đều tìm đến để xin nương tựa, mỗi ngày tới tới đi đi ai cũng đã thấy bình thường.

Mọi người tìm một lúc, không thấy cậu của Lưu Bình, anh út anh ta xong quay lại đường lớn về nhà.

Bữa tối vẫn ăn ở nhà Hồ Hạo Thiên, tất nhiên ông Hồ và Dương Lê cũng tới cùng.

Bọn họ ban ngày thì ở biệt thự bên kia, Dương Lê thì đến làm công tác hậu cần căn cứ, ông Hồ thì tham gia bàn bạc ở các hội nghị, cho nên không thể tham gia được vào trong đoàn đội.

Ăn cơm gần xong, ông Hồ tiết lộ một số việc của căn cứ vào ngày hôm sau.

Đầu tiên là việc xây tường quanh căn cứ.

“Lãnh đạo quyết định ngày mai sẽ bắt đầu khởi công, kế hoạch hiện tại, bản kế hoạch xây dựng căn cứ đã cho người làm suốt đêm giờ đã xong.”

Việc này ai cũng đã có chuẩn bị nên không có dị nghị gì cả.

“Ngoài ra bên trên còn quyết định thành lập các tổ nhỏ phụ trách an toàn trật tự của căn cứ, nói đơn giản thì cũng giống như cảnh sát ngày xưa, nhưng là...” Ông Hồ thở dài, “đội trưởng của đội này lại là Chu Thụ Quang.”

Mọi người cảm giác như hòng bị ghen lại.

Đây không khác gì mấy người bán hàng rong, còn đối thủ thì lại là mấy người giữ trật tự đô thị của khu vực này.

Hồ Hạo Thiên nói: “Đừng là sợ cái gì thì gặp cái đó.”

Phan Đại Vĩ: “Có tiền bạc nhà cửa thực sự không được tốt cho lắm, khi trên mình lại là kẻ lưu manh.”

Kẻ chân trần không sợ đi giày, nhưng bây giờ người trong đoàn xe chẳng khác gì người đi giày da ở tầng trên rồi.

Buổi tối khi vừa nói đến vấn đề này xong thì ngày hôm sau phiên phức đã tìm đến.

Mấy người có dị năng trong đoàn xe cũng đã ra khỏi biệt thự để đến khu nhiệm vụ báo cáo.

Bạch Thất và Đường Nhược, một người hệ Băng một người hệ Thủy, tất nhiên đến chỗ cung cấp nước. Đối với nước trong không gian của Đường Nhược, dĩ nhiên họ thống nhất không chia sẻ nó. Nếu không cẩn thận, bị người ta phát hiện sự bất thường trong nước, kết quả là rước họa vào thân chứ không được chuyển gì tốt cả.

Cũng may trước đây khi vào trong siêu thị đã gom góp rất nhiều nước khoáng, sau khi phát hiện tác dụng của nước trong không gian, hai người đã bỏ nước của siêu thị qua một bên, bây giờ muốn dùng dị năng “biến” ra nước cho căn cứ sử dụng thì cũng có thể đối phó một thời gian.

Hôm qua đội xe cũng đã thỏa thuận xong, đại khái là làm khoảng nửa tháng, sau khi hoàn thiện căn cứ cơ bản rồi sẽ “từ chức”, đi ra ngoài làm thợ săn.

Bọn họ cũng không phải là dân chuyên nghiệp, chỉ là tạm thời giúp đỡ một chút mà thôi.

Nội dung hỗ trợ của hai người rất đơn giản, chỉ cần phóng nước và băng vào trong thùng là được.

Nhìn nhìn bên cạnh cũng thấy mấy người có dị năng, đại khái phóng ra cũng được một thùng nước hoặc một thùng băng, vì vậy, hai người cũng quyết định không chơi trội, chỉ dùng đúng một thùng nước và một thùng băng nộp lên.

Nên thời gian rảnh rỗi, hai người ngồi tâm sự về cuộc sống, Bạch Thất còn thừa cơ động chân động tay với cô.

Quả thực là quá mức tốt.

So với sự thoải mái của hai người, thì ba người phía Hồ Hạo Thiên thì phiền toái hơn một chút.

Dù sao phạm vi xây dựng của căn cứ rất lớn, hơn nữa ba người cũng không hiểu rõ cho lắm, bản vẽ xây dựng này là do người có chuyên môn vẽ ra đấy.

“Tôi chưa từng nghĩ, sẽ có ngày mình có cơ hội đến công trường làm thợ xây nhà.” Lúc nghỉ ngơi, Hồ Hạo Thiên ngồi bệt xuống đất mở nắp chai nước ra uống.

“Đội trưởng Hồ, nhìn anh cởi áo, vắt khăn trên vai, càng giống đấy.” La Tự Cường cũng ngồi bên cạnh uống nước.

Dư Vạn Lý nói: “Người xưa nói không sai, ra cửa lẫn lộn là tất yếu, tôi còn tưởng cả đời này mình chỉ ngồi bàn giấy thôi.”

Đối với xã hội khi trước họ là trí thức, bây giờ thì chẳng khác gì mấy anh nông dân công nhân ngồi đầu tường.

Hồ Hạo Thiên uống hai phần, sau đó cất bình nước đi: “Tôi đi tìm Tiểu Đường xin ít nước uống, cái này khó nuốt quá.”

Căn cứ cung cấp nước cho các dị năng giả làm việc, cũng bao luôn ba bữa ăn.

“Không biết cặp vợ chồng son bên kia như thế nào.” La Tự Cường cũng bỏ bình nước trong tay xuống.

Bọn họ đều bị nước do Đường Nhược cung cấp hình thành một loại khẩu vị riêng, nước của căn cứ sau khi tiêu độc xong dùng để uống đối với bọn họ chẳng khác gì nước súc miệng.

Dư Vạn Lý lấy chén trà trong túi của mình ra: “Tiểu Bạch kia chỗ nào cũng có thể thân mật được, chẳng lẽ mấy người rất nhớ hay sao?”

Hai người đều lập tức lắc đầu, ý nói không muốn nhìn!

“Bà mẹ lão Dư, không biết xấu hổ gì hết, vậy mà còn mang cả nước trà, sao không nói cho bọn tôi biết hả!” Hồ Hạo Thiên bước nhanh qua, bá vai: “Cho tôi với.”

La Tự Cường cũng không tụt lại: “Cũng để dành cho tôi chút ít nha!”

“Hai người các người đừng có quá đáng nha, ngu ngốc không mang theo nước thì cũng đừng đòi của tôi... Ah... Đồ đồ bây giờ!”

Ba người giành giật của nhau, nhìn thấy Lưu Bình chạy như bay từ phía xa tới: “Đội trưởng Hồ, đội trưởng Hồ...”

Trong lòng Hồ Hạo Thiên hăng hụt một cái, bắt lấy Lưu Bình hỏi: “Làm sao thế...”

“Chúng ta, nhà của chúng ta bị họ... Có người tới đòi phá những tấm năng lượng mặt trời!”

Ba người lao xao chửi thề một câu.

Hồ Hạo Thiên bảo: “Đến chỗ cung cấp nước kéo Tiểu Bạch về, nhanh lên...”

Lưu Bình không dám thờ ơ, liên tục gạt đầu rồi chạy đi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Danh Bất Hư Truyền

Edit: Hứa Minh Nguyệt

Beta: Sakura

Hồ Hạo Thiên trực tiếp mang La Tự Cường và Dư Vạn Lý đi ” Xin phép nghỉ “.

Nhân viên công tác của căn cứ không cho nghỉ, Hồ Hạo Thiên không nói nhảm, trực tiếp dứt cho hắn hai bao thuốc lá, sau đó thuận lợi xin nghỉ.

“Bà mẹ nó, nơi này chẳng khác nào căn cứ quý, nếu không phải có người thân ở chỗ này, ông đây chắc chắn sẽ không đến! ”

” Tôi còn tưởng rằng ngày đầu tiên chung quy sẽ không xằng bậy... ”

” Thật sự là cmn quá tuyệt rồi, còn có thể giữa ban ngày ban mặt cường đoạt! ”

” Đừng để cho ông mày gặp phải một mình nó, đánh gãy một chân nó đã là nhẹ nhàng. ”

Ba người vừa chạy vừa mắng, chạy thẳng tới biệt thự của mình.

Căn cứ xây dựng trên phạm vi rộng, từ tường vây bên kia chạy đến khu biệt thự bên này cũng phải bỏ ra trọn vẹn gần nửa tiếng.

Lúc ba người chạy tới, một đám phụ nữ trong đoàn xe đang ở trong đình viện giằng co với bọn đàn ông.

”Như thế nào, như thế nào giữa ban ngày ban mặt còn bắt nạt phụ nữ và trẻ em chưa trưởng thành.” Hồ Hạo Thiên gạt đám người, đi tới. Mắt anh quét qua, phát hiện... đây cũng không phải cách ăn mặc của người quân đội, “Làm sao, có chuyện gì hãy nói với tôi.”

“Chúng tôi chỉ tới lấy lại đồ vật của mình mà thôi. “Cầm đầu là một người đàn ông cao to khoảng chừng ba mươi tuổi, ngậm thuốc lá trong mồm, một đầu tóc lộn xộn, chẳng ra cái gì cả

” Cái gì của các anh? Chỗ chúng tôi ở đây đều có bất động sản chứng nhận, đừng có ăn nói bừa bãi. ” Hồ Hạo Thiên nhàu mày.

“... , mấy cái trên nóc nhà các anh đều là của chúng tôi đấy ” Người đàn ông kia chỉ vào những tấm pin năng lượng mặt trời, cao giọng, ” Tôi chính là đại cổ đông của khoa học kỹ thuật Lam Quang, các anh sở hữu những tấm pin năng lượng mặt trời kia là của chúng tôi, tôi lấy về là hợp lý hợp pháp đấy. ”

” Đúng, hoàn toàn hợp lý hợp pháp... ”

” Đúng, nên trả thứ đó lại cho chúng tôi. ”

Người đàn ông mang theo người ở một bên ồn ào.

” Ha ha. ” Hồ Hạo Thiên gặp chuyện không hề nóng nảy, “Những tấm pin này không phải sản phẩm của khoa học kỹ thuật Lam Quang, mà là sản phẩm của công ty Tề Vi. ” Anh thần nhiên nói, mặc dù trọn tròn mắt nói dối thì cũng có thể biểu lộ ra một loại cảm giác tin tưởng, “Cho nên, các vị ở đâu tới mời quay về chỗ đó. ”

” Nói láo! “Người đàn ông kia nhổ thuốc lá ra, “Tôi khẳng định các anh lấy tại nhà máy của tôi, các anh có dám đem xuống đây cho chúng tôi kiểm tra không? ”

Hồ Hạo Thiên cũng không yếu thế: “Các anh lấy ra chứng cứ nói các anh là người của khoa học kỹ thuật Lam Quang đi! ”

Dư Vạn Lý nói: “Đúng vậy, tất cả mọi chuyện coi trọng chứng cứ, dựa theo ý của anh thì chính phủ trưng dụng Cảnh Thái nhiều bất động sản như vậy, chúng tôi không chỉ không cần nộp lên cấp trên vật tư mà còn có thể được một khoản tiền lớn rồi hả? ”

“Đừng nói sang chuyện khác, cái này không liên quan tới căn cứ, nếu các anh có bản lĩnh thì tháo những tấm pin năng lượng mặt trời xuống cho chúng tôi kiểm tra...”

“Các anh có bản lĩnh đưa ra chứng cứ nói các anh là người của khoa học kỹ thuật Lam Quang...”

” Các anh nhất định là chột dạ, không để cho chúng tôi xem thì chúng tôi tự mình đi lên xem. ”

” Anh dám, đây là phòng ốc của chúng tôi, có nộp phí hợp pháp đấy, anh như vậy là cường đoạt! ”

Hai bên tranh chấp mãi không dừng.

Không biết người bên nào ra tay trước, kết quả là dị năng tươi đẹp rực rỡ bay đầy trời. Vốn là một cái dị năng hệ Hỏa, phút chốc lại bị một cái dị năng Thổ tiêu diệt, tiếp theo là một dị năng hệ Băng, lại bị một cái dị năng hệ Thổ khác diệt mất...

Chỉ chốc lát sau, mọi người trong đoàn xe đã nhìn thấy bốn người đàn ông lưu manh đến đây khiêu khích, bị ba người Hồ Hạo Thiên dị năng hệ Thổ, bức ép tiến vào một phân mộ do dị năng hệ Thổ xây nên.

Mà ngay cả đầu bọn họ cũng không lộ ra!

Mọi người trong đoàn xe: “...”

Những người vây xem: “...”

Người ta tới khiêu khích là không đúng, nhưng trắng trợn chôn sống người ta ...

Đám người này quá tàn nhẫn, quá bạo lực, thật là đáng sợ!

Ngàn vạn lần không thể đắc tội!

Cùng lúc đó ở lầu ba biệt thự bên kia...

Một người đàn ông cầm kính viễn vọng quan sát xem chuyện xảy ra trong tường vây.

“Ngu xuân.” Người đàn ông đứng phía xa chứng kiến cảnh này, trực tiếp ném kính viễn vọng xuống.

Cấp dưới đứng bên cạnh đi lên nhặt kính viễn vọng cũng nhìn một lần: “Chu thiếu, mấy người kia nhìn qua trông rất mạnh, không bằng nghĩ biện pháp đưa bọn họ vào bên trong đội của chúng ta?”

Người đàn ông được gọi là Chu thiếu này là đội trưởng đội tuần tra tạm thời của căn cứ Chu Thụ Quang, “Tìm mấy người tới mang đám ngu xuân kia về đây.”

Cấp dưới “dạ” một tiếng rồi lui xuống dưới chấp hành mệnh lệnh.

Vì vậy đoàn xe ở phía trong tường vây lại được nghênh đón mấy vị tuần tra viên: “Có chuyện gì mà ồn ào như vậy, không sợ ảnh hưởng tới người khác sao?”

Đương nhiên vào thời điểm này, Hồ Hạo Thiên đã thả mấy người kia ra ngoài.

Anh thực không muốn thả đám người này ra, nhưng mà bây giờ đang ở trong căn cứ, có nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, cũng không nên làm lớn chuyện, bằng không dư luận lại chia về mình, đối với mình và mọi người trong đoàn xe không có lợi.

Anh trước kia là thương nhân, chuyện gì đều có thể cân nhắc đến lợi ích lớn nhất.

“Các đồng chí tuần tra viên, các anh tới vừa đúng lúc, những người này giữa ban ngày ban mặt không những muốn cường đoạt, còn muốn động thủ đánh người.” Người xử sự khéo léo như La Tự Cường, thấy tuần tra viên lập tức tiến lên cáo trạng.

Đám lưu manh: “...”

Rõ ràng là các người còn muốn giết người diệt khẩu nữa kia!

Bọn hắn đang muốn cãi lý một phen, nhưng nhìn thấy ánh mắt của ba người Hồ Hạo Thiên, nghĩ đến ban nãy nhóm của mình suýt chút nữa bị chôn sống, trong bóng tối hoàn toàn bất lực, thân thể không tự chủ được lại mềm nhũn ra.

Nhưng tuần tra nhân viên vốn chính là người bên kia, như thế nào cũng sẽ đứng về phía bọn lưu manh: “Nhìn xem hình như là bọn hắn bị các cậu bắt nạt mà.”

Dư Vạn Lý nói: “Đó là bọn họ tài nghệ không bằng người, ăn cướp đá trúng thiết bản rồi, hơn nữa bọn họ cũng không có bị sao cả, vừa rồi chỉ là tay chúng tôi trơn trượt một chút thôi.”

Đám lưu manh: “...”

Tron trượt cái mẹ nhà anh, suýt chút nữa bị biến thành một phần mộ để người ta thăm viếng rồi.

Hồ Hạo Thiên nói: “Nếu như chúng tôi không trở về, không dám nghĩ những người già, phụ nữ và mấy em nhỏ này sẽ có kết cục như thế nào, sau này mà đồn ra ngoài sự tình hôm nay xảy ra trong căn cứ, không khỏi khiến trái tim mọi người nguội lạnh. Chúng tôi luôn luôn tin tưởng quốc gia chính phủ, kết quả là, trên đường lang thang còn sống tốt đẹp thế mà đến căn cứ lại mất mạng...”

Lúc này, Lưu Bình mang theo Bạch Thất, Đường Nhượng cũng đã tới, đồng thời còn có Phan Hiểu Huyền mang đến Vệ Lam.

Lúc tranh chấp, ông Tần còn chưa đi làm, nhìn một phen tình cảnh trước nhà, biết được người gây sự đều sở hữu dị năng, vì vậy để cho Phan Hiểu Huyền đi tìm Vệ Lam.

Trước đó Phan Hiểu Huyền từng đi dạo trong căn cứ, ước chừng biết rõ văn phòng Vệ Lam ở nơi nào, tự nhiên chọn hướng nhanh nhất mà đến.

Bạch Thất và Vệ Lam tại cửa ra vào gặp nhau, gật đầu chào nhau, cùng đi vào.

“Ngày hôm qua vừa mới nộp lên cấp trên vật tư, muốn căn cứ bảo vệ chúng tôi bình an, hôm nay lại gặp phải cảnh này, nếu không có bảo đảm thì sau này chúng tôi làm thế nào sống được ở căn cứ đây...” Đối với diễn thuyết, Hồ Hạo Thiên vĩnh viễn sẽ không cạn kiệt ngôn từ, quả thực có thể hạ bút thành văn, nội dung muốn khích động có khích động, muốn tình cảm có tình cảm.

Chuyện cười, anh đã từng làm chủ tịch công ty đã được đưa ra thị trường chứng khoán!

“Chúng tôi đều là người ngay thẳng, không phải của chúng tôi thì nhất quyết không động vào, nhưng nếu là của chúng tôi thì cho dù có liều mạng cũng không để cho người khác có cơ hội động vào, cho dù tận thế nhưng vẫn cần phải có nhân tâm, nhân tính, không thể dựa vào chính mình muốn làm gì thì làm...”

“Nhiều người đứng xem như vậy, con mắt quần chúng đều sáng như tuyết, trước kia chính phủ đã từng nói, nếu ý kiến của mình không giống ý kiến của những người khác, thì phải làm sao để họ coi trọng ý kiến của mình, mà không thể vì mọi người không tán thành với ý kiến của mình mà ra tay với họ...”

“Nếu như không cho chúng tôi một câu công bằng, chúng tôi liền đến làm âm ỉ với người đứng đầu nơi đây, tai nạn tận thế đã khó sống rồi, nếu như chính

phủ chúng tôi tin tưởng tin nhiệm nhất cũng không thể cho chúng tôi công đạo thì không phải toàn bộ thế giới chỉ còn lại cảnh hoang vu sao...”

“Thế giới này hôm nay đã sụp đổ ngay trước mặt của chúng tôi, chẳng lẽ lại phải để cho cái căn cứ này trở thành một đồng đồ nát, tường vây ở bên trong mỗi mảnh phiến ngói gạch đều được chúng tôi tự tay xây dựng lên, chúng tôi nhất định phải mở to mắt thấy rõ, nói lời nói có căn cứ, không thể để cho những kẻ tà ác kia có thể lợi dụng...”

Lưu Bình vừa chạy tới nghe Hồ Hạo Thiên thuyết giảng thao thao bất tuyệt, lời lẽ sắc bén tron tru, không khỏi người ngây ra như phỗng.

Hồ đội quả nhiên là danh bất hư truyền, thật cường hãn, nhất định phải cùng Hồ đội học tập thật tốt, để phản biện lại chú Phan!

Những người khác trong đội xe phản ứng cũng không khác Lưu Bình bao nhiêu.

Thì ra lời nói làm nhảm cũng có thể lợi hại như vậy, miệng lưỡi Hồ đội quả nhiên sắc bén.

Hơn nữa, trong ngôn từ chính nghĩa để lộ ra một chút say mê.

May mắn...

Người miệng lưỡi sắc bén này là thuộc về đoàn đội mình.

Đồng tình đối phương, thấy mình may mắn cũng là lẽ thường tình.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Sâu Hiểu Đạo Đây

“Sao thế, sao lại tụ tập ở đây thế.” Vệ Lam cũng thật sự không nghe nổi nữa, phần phía trước anh còn cảm thấy có thể nghe một chút, phần sau toàn bộ đều rất kích động, vì vậy trực tiếp ngắt lời Hồ Hạo Thiên đang thao thao bất tuyệt, “Mấy người có phải tuần tra viên không vậy, vẫn còn đứng đó nghe người khác diễn thuyết à, cần các người để làm gì, còn đứng gốc ra đây?”

Thực ra tuần tra binh rất oan uổng.

Bọn hắn cũng bị mấy lời này làm choáng váng mà!

Hồ Hạo Thiên không chỉ nói chuẩn tiếng phổ thông, phát âm rõ ràng, giọng nói còn có thể trầm bổng du dương, khiến cho người nghe vô cùng say mê.

Vệ Lam vừa lên tiếng, quần chúng vây xem ngược lại hướng Hồ Hạo Thiên vỗ tay.

Ai nói không phải đâu, đến căn cứ mọi người xác thực cũng muốn được bảo đảm an toàn, cho nên tận thế rồi vẫn nguyện ý nộp thuế lên chính phủ, nộp phí tổn cho căn cứ hiện tại.

Nhưng mà, nếu như căn cứ không thể cho mình bảo đảm, thì mình ở chỗ này khác gì lang thang bên ngoài.

Đối mặt với tiếng vỗ tay của mọi người, Hồ Hạo Thiên vẫn thản nhiên, vươn tay đi theo quần chúng quơ quơ, giống như là đang trên giảng đài đại học diễn thuyết.

Mọi người trong đoàn xe: “...”

Tuần tra binh: “...”

Da mặt của người này, có phải tùy thời đều có thể ném vào bồn cầu xối đi mất hay không?

Vệ Lam không thuộc về phái đội của Chu thiếu, nhưng đã từng cùng Chu thiếu có giao thiệp.

Tuần tra viên biết rằng không thể để những tên lưu manh này rơi vào trong tay Vệ Lam. Vì vậy cũng không dừng lại ở chỗ này nữa, trực tiếp kéo bọn họ lên: “Đi một chút, theo chúng tôi đến đại sảnh nhiệm vụ ghi chép đi.”

Hồ Hạo Thiên nhếch miệng, cũng không định truy cứu nữa.

Trong chữ ‘Quan’ có hai cái miệng, từ sớm anh đã biết được hàm nghĩa trong đó, hiện trong triều không có người cầm quyền, trước hết không được nông nổi.

Vệ Lam mặc kệ đám tuần tra trị an này, nhìn người bị mang đi, cũng không thể làm gì được. Hiện tại anh không thể chính diện chống lại Chu Thụ Quang, nhưng mà, sớm muộn gì cũng sẽ tiêu diệt cái kẻ hung hăng càn quấy kia.

Trong đoàn xe xảy ra chuyện như vậy, mọi người cũng không có tâm tư đi làm nhiệm vụ nữa rồi, bọn họ cũng không thích bị ngược đãi.

Đuổi mọi người đi rồi đóng cửa lại, Hồ Hạo Thiên ngồi yên trong phòng khách ừ ừ: “Thực ghen uất. Ngày đầu tiên đã phải chịu ức hiếp như vậy, không biết về sau còn xuất hiện bao nhiêu loại người như thế này nữa.”

Dư Vạn Lý nói: “Bọn họ là thế, tự biên tự diễn tự diễn cả đấy, ai cũng nhìn ra đám người kia cùng cái đám tuần tra bình nhất định là cùng một giuộc.”

“Tôi cũng biết, nhưng mà còn có thể làm được gì, sao chúng ta sánh được với bọn họ đông thế mạnh đây.”

Ông Tần nói: “Nhà họ Chu không có khả năng nắm giữ toàn bộ căn cứ, bọn họ làm ra chuyện vượt quá giới hạn, chắc chắn sẽ có người thấy bọn họ không vừa mắt...”

Lưu Bình nói: “Bọn họ đã thu mua mấy người kia cả rồi, sẽ không có ai nói gì đâu.”

Bạch Thất nói: “Vậy thì đem tấm màn che này vén lên.”

Mọi người cùng nhau nhìn về phía Bạch Thất.

Hồ Hạo Thiên cũng già đời, nghe xong lời này, ngay lập tức hiểu ý trong đó: “Đúng vậy bọn họ che đuôi lại, chúng ta cũng có thể làm cho bọn họ lại lộ ra lần nữa, cho dù thật sự không có, chúng ta cũng sẽ bịa ra cho có.”

Thế nhưng nói thì nói vậy, kế hoạch còn phải bàn bạc kĩ lưỡng đã. Hồ Hạo Thiên lại đưa mắt về hướng Bạch Thất.

Hiện tại anh có cảm giác bản thân đã dưỡng thành một thói quen, có việc gì đều xem thử ý kiến Bạch Thất trước tiên.

Bạch Thất nói: “Dư luận mạnh như hổ.”

“Cậu nói là...”

Bạch Thất gật đầu: “Như suy nghĩ của anh.”

Trong lòng Hồ Hạo Thiên đã định: “Tốt, cứ làm như thế đi.”

Mọi người ở một bên ngồi nghe nhìn nhau, trong lòng thầm mắng câu “Oh~ Shit”.

Hai người này lại chơi trò bí hiểm, khinh thường chúng tôi ít học!

Đường Nhược cũng không hiểu ý nghĩ của bọn họ, dưới ánh mắt của của mọi người trong đoàn xe, đành phải thay mọi người hỏi: “Các anh đang bàn bạc kế hoạch gì?”

Bạch Thất sờ sờ mặt cô: “Tìm người chế tạo dư luận nhằm vào nhà họ Chu.”

Đường Nhược: “Nói như vậy, có phải nhà họ Chu sẽ biết chúng ta đối phó bọn họ?”

Lưu Bình nói: “Đúng vậy, bọn họ là người lòng dạ hẹp hòi, nếu biết rõ việc này là chúng ta làm, về sau không phải sẽ tiêu diệt hết chúng ta à?”

Tuy nói dị năng của mọi người không kém, nhưng nếu gặp phải súng pháo các loại thì phải chết là điều chắc chắn.

Hồ Hạo Thiên nói: “Cho nên, chúng ta cũng phải tìm một thế lực trong triều đình.”

Phan Đại Vĩ nói: “Cậu muốn tìm ai, không lẽ là chú Hồ?”

Hồ Hạo Thiên lườm Phan Đại Vĩ một cái, ánh mắt kia giống như đang nói: làm phiền chú xem lại tuổi tác của mình, gần bằng tuổi ba tôi rồi còn không biết xấu hổ gọi ba của tôi một tiếng” chú “?

Có điều Phan Đại Vĩ không thể đọc được ý tứ trong mắt Hồ Hạo thiên, chỉ thấy anh nhìn mình trầm ngâm một phen, phân tích quan hệ trong đó: “Chú Hồ không có nắm giữ quân quyền trong tay, sợ rằng không phải thế lực mạnh, không đủ làm hậu phương cho chúng ta.”

Hồ Hạo Thiên buông tha lại để cho Phan Đại Vĩ biết số tuổi của mình: “Không, còn có một người, chúng ta có thể bảo ba tôi tiến cử.”

Mọi người tự nhiên nhao nhao muốn hỏi: Ai?.

Hồ Hạo Thiên nhìn xem Bạch Thất nói: “Tiền Kim Hâm.”

Mọi người lăm bằm cái tên này, đưa ra kết luận người này là một người không thiếu tiền thiếu vàng.

Hồ Hạo Thiên nói tiếp: ” Ông ta đảm nhiệm chức trưởng đoàn trong quân đoàn số 3, quân đoàn 3 là quân đoàn tồn tại độc lập, ông ta ở bên ngoài không phụ thuộc vào bất kì kẻ nào, mà trước kia ông ta là học sinh đặc ý của Thi Cố vấn, ba tôi nói ông ấy coi Thi Cố vấn như cha mình.”

Nhắc tới ông ngoại mình, Bạch Thất giương mắt, từ từ nói: “Cần tôi làm cái gì.”

Người quang minh chính đại không nói vòng vo.

Hồ Hạo Thiên rất ưa thích tính cách này của Bạch Thất, đối với người tín nhiệm cũng không làm làm bộ làm tịch, thẳng thắn vô cùng.

Cho dù là đối xử với Đường Nhược, trước mặt mọi người trong đoàn xe, anh muốn ân ái thế nào thì ân ái.

Hồ Hạo Thiên nói: “Hôm nay tôi liên hệ với ba tôi thử xem có thể mang người tới đây cho các anh gặp mặt một lần hay không.”

Đương nhiên, gặp mặt một chút, cũng không phải chỉ là gặp mặt một lần không thôi.

Bạch Thất cũng là người hiểu chuyện, vì vậy nhẹ gật đầu.

Hồ Hạo Thiên phụ trách bắc cầu, Bạch Thất phụ trách giặt dây.

Trợ giúp lẫn nhau để cho đoàn xe có hậu phương che chở, cũng giúp cho nhóm người mình có thể ngẩng cao đầu mà làm việc ở nơi này.

Có thể bàn bạc tốt chuyện hậu phương, còn có một kiện chuyện quan trọng hơn.

Hồ Hạo Thiên nói: “Tìm ai tản dư luận, chúng ta ở chỗ này cũng chưa quen lắm.”

Bạch Thất nghĩ lại nghĩ đến một người.

Người này chính là nhà văn mạng ở khu bình dân trong căn cứ- Phương Thanh Lam.

Trước kia anh ta là đại thần sáng tác, fans hâm mộ vô số, còn xuất bản ra rất nhiều cuốn tiểu thuyết. Đương nhiên, những cuốn tiểu thuyết này, Bạch Thất chưa từng tiếp xúc qua, là sau tận thế ở trong căn cứ nghe chính miệng anh ta nói.

Sau tận thế, Phương Thanh Lam đã thức tỉnh dị năng Tốc độ, nhưng dị năng này tại trong đoàn đội làm tác dụng bia đỡ đạn, vì vậy anh ta vứt bỏ nghề thợ săn, từ đó phát huy trí thông minh hơn người của mình, dùng dị năng tốc độ thăm dò một ít tin bất quá, tăng thêm thu nhập của mình, cứ như vậy trở thành một tay thuyết giảng ở tận thế, dựa vào mồm miệng kiếm tiền.

Mà người này lại khéo léo đưa đẩy lời đời, tận thế lâu như thế anh ta luôn ở trong căn cứ truyền bá cái gì bất quá, vậy mà lông tóc không hao tổn gì thì chứng tỏ cũng rất có năng lực.

Bạch Thất biết mặt Phương Thanh Lam nhưng lại không biết người này, bây giờ chắc là đã chuyển đến căn cứ thành phố A rồi, anh chỉ nhớ lúc ấy Phương Thanh Lam địa ở phòng 802 cao ốc khu 2.

Bạch Thất nói: “Cái này giao cho tôi đi trước tìm kiếm thử xem, đương nhiên, không bảo đảm nhất định sẽ thành công.”

“Đã như vậy...” Phan Đại Vĩ nói: “Chúng ta cũng đều thử đi ra ngoài tìm thử xem, nhưng cũng không thể ở trước mặt người ngoài tách ra, mặc dù tôi cũng có năng lực, nhưng không đành lòng tranh công lao với các cháu, dù sao... danh nhân như tôi đây, cũng rất tôn trọng danh dự của người khác...”

Mọi người: “...”

Chú Phan, chú đừng ngừng uống thuốc!!!

Đã thống nhất muốn thông qua dư luận loan truyền tin tức, đương nhiên phải có mẫu.

Đối với việc ghi lại mặt xấu xa của chính quyền, người chuyên môn như Dư Vạn Lý cũng hiểu khá rõ, cho dù anh không viết ra được, bên cạnh vẫn còn có Phan Đại Vĩ cùng với Hồ Hạo Thiên đây.

Cho nên mẫu rất dễ dàng đã viết xong.

Chủ yếu là viết cụ thể sinh động về hình tượng một kẻ hung ác tay ôm quyền hành, chiếm đoạt thành quả của người lao động, rồi sau đó ham hưởng lạc làm cho nhân dân kêu than, cuối cùng muốn diệt trừ hắn ta.

La Tự Cường cầm bản mẫu, nhìn từ đầu tới cuối: “Quả nhiên là phong cách văn học mạng, thực cầu huyết!”

Dư Vạn Lý run rẩy nhìn thành phẩm của mình, lo lắng: “Đòi người cầu huyết khắp nơi, chân trời góc bể đều có, nếu như không có áp bức đâu có chiến tranh, thì lấy đâu ra tiếng bom đạn. Cho nên những điều này đều là vỏ bọc bên ngoài, vỏ bọc bên ngoài, hiểu hay không?”

Mọi người: “...”

Thật tình nhìn không ra người chính trực như Dư Vạn Lý vậy mà cũng am hiểu đạo lý này!

Nhóm người đang bàn bạc, bỗng nhìn thấy Vệ Lam từ bên ngoài viện lớn đi vào, đứng cạnh cửa sổ thủy tinh trước biệt thự, lấy ngón tay gõ gõ vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Thương Thảo Phản Kích

Lưu Bình kinh ngạc: “Anh ta vào đây bằng cách nào, chúng ta đã khóa cửa rồi cơ mà.” Nhưng Lưu Bình rất nhanh lại nghĩ tới đám người ban sáng tới khiêu khích, “Móa, dị năng hệ Kim thật là bảo bối mở cửa vào nhà ăn cắp.”

Vệ Lam đúng là lợi dụng dị năng hệ Kim mở cổng đại viện rồi đi vào, khóa cửa của khu biệt thự làm từ khóa điện tử, không phải làm từ kim loại nên anh ta không mở được.

“May mà khóa cửa chỗ mình khó mở.” Hồ Hạo Thiên vừa nói lại vừa để cho Lưu Bình cách đó không xa mở cửa ra.

Vệ Lam chân dài, Lưu Bình vừa mở cửa thì anh ta đã bước đến phòng khách, toàn thân mặc quân trang, nhìn mọi người: “Mấy kẻ tới khiêu khích phản vô tội, được thả ra rồi.”

Chuyện này chỉ là vấn đề thời gian, nhưng thực ra mọi người không ai nghĩ nó nhanh như vậy.

Vì một câu nói này, mọi người bắt đầu ồn ào.

Hồ Hạo Thiên nhìn xem Vệ Lam nói: “Anh tới là muốn giúp chúng tôi biểu dương chính nghĩa?”

Vệ Lam: “Không.”

Phan Đại Vĩ nói: “Vậy cậu tới nói với chúng tôi làm gì, cầu tiền boa hay muốn khen thưởng?”

Vệ Lam: “...”

Quy định thứ nhất trong nội quy đoàn đội của bọn anh chính là không biết xấu hổ hả!

Vừa rồi anh thuận tiện đi qua đại sảnh nhiệm vụ, xem một chút những đội đăng ký tên, rồi tại đó chứng kiến mọi người mở rộng tầm mắt hai chữ ”Tùy tiện”

Trên đường, anh luôn nhíu mày, cũng do dự có nên hợp tác với đám người Hồ Hạo Thiên này không.

Có điều là, nghĩ đến trong đoàn đội này có Bạch Thất, nên anh lại có chút tin tưởng.

Anh tin tưởng ánh mắt của mình, Bạch Thất người này có tầm nhìn sâu sa, cũng có năng lực, chỉ cần anh ta thức thời, Vệ Lam sẽ không để ý mà tiến hành hợp tác với đoàn đội này.

Vì vậy, anh vô ý thức, quay đầu nhìn Bạch Thất.

Bạch Thất tay phải ôm cả người Đường Nhục, lại để cho cô dựa vào trước ngực mình, tay trái đặt ở trên cái cổ trắng nõn của cô đánh đàn ‘piano’. Đường Nhục kéo tay anh xuống, anh thấp giọng cười cười rồi lại giơ tay lên, lặp lại động tác vừa rồi...

Địch thị là một bộ dáng kẻ xấu xa đùa bỡn con gái nhà lành.

Vệ Lam: “...”

Mặt Vệ Lam giống như vừa bị ấn phải một cái tát.

Bộ dáng anh như vừa đụng phải tường, mọi người trong đoàn xe không hiểu sao.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Không biết cái vị thiếu tướng quân đội này đang làm gì thế, ban đầu thì kiên định sau lại mơ màng, tiếp theo lại tuyệt vọng, biểu cảm quả thực phong phú.

Bị thần kinh?

Hồ Hạo Thiên nhìn theo ánh mắt Vệ Lam, lại đặc biệt bình tĩnh thu hồi lại: “Vệ thiếu tướng, vô sự không lên điện tam bảo, có chuyện gì anh cứ nói thẳng ra đi.”

Vệ Lam tức ghen, chậm rãi hít sâu một hơi, nói: “Tôi đến tìm các anh hợp tác.”

Hồ Hạo Thiên nhíu mày: “Vì sao phải theo chúng tôi hợp tác?”

Vệ Lam khôi phục bộ dáng trước đây: “Chu Thụ Quang.”

Hồ Hạo Thiên đã trầm mặc một lúc, sau đó lại nhìn Bạch Thất, thấy Bạch Thất gật đầu, nói: “Chúng ta có thể ngồi xuống bàn bạc một chút thật chi tiết tí mĩ.”

Hai người ngồi xuống, Hồ Hạo Thiên cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: “Vệ thiếu tướng muốn cùng chúng tôi hợp tác như thế nào?”

Vệ Lam nói: “Tôi phía sau, các anh trước.”

“Chúng tôi làm bia đỡ đạn?” Hồ Hạo Thiên nhìn hẩn, “Vệ thiếu tướng mượn đao giết người, có lẽ cũng nên hỏi xem đao có muốn hay không.”

Vệ Lam nhẹ giọng cười cười: “Anh Hồ đúng là người ngay thẳng nói lời ngay thẳng, tôi cũng không thích nói nói nhảm, thứ cho tôi nói thẳng, các anh tuy có ông Hồ*, nhưng tùy tiện chống lại Chu gia tất nhiên không có phần thắng, nếu tôi giúp đỡ các anh giúp một tay, tỉ lệ thành công ngược lại lớn rất nhiều.”

[*]: ông Hồ là ba của Hồ Hạo Thiên

Tính toán này của anh đáng ăn đòn, mình cần chim đầu đàn, ngược lại tới nói là giúp người khác một tay.

Hồ Hạo Thiên là doanh nhân, nếu như là trước đây, đối với loại tình huống này thì chọn cách bức bách, phân tích phần thiếu hụt của đối phương, khuyếch đại những điểm tốt mình có thể cung cấp cho đối phương, do đó đạt được lợi ích lớn nhất.

Nhưng bây giờ là tận thế.

Trước kia pháp luật cũng không màng, không còn lựa chọn nào khác.

Vì vậy, Hồ Hạo Thiên nói: “Xin lắng tai nghe.”

Vệ Lam nói: “Để cho mọi người trong căn cứ biết được Chu Thụ Quang ý thế hiếp người, cái này chính là nhiệm vụ của các anh.”

“Sau đó thì sao, anh làm gì?”

Vệ Lam nói: “Tôi chỉ đảm bảo làm bộ ngựa bắt ve.”

“Ý của anh, những chuyện khác anh cũng không thể đảm bảo có đúng không?” Hồ Hạo Thiên nói.

Vệ Lam nói: “Tôi chỉ có thể nói, tôi sẽ cố gắng hết mức có thể.”

Hồ Hạo Thiên trầm mặc trong chốc lát, lúc sau nói: “Vệ thiếu tướng, đề nghị của anh thì chúng tôi muốn thương lượng một chút.”

“Xin cứ tự nhiên.” Vệ Lam đứng lên, đi tới cửa, “Như vậy, tôi đi trước.”

Vệ Lam đi rồi, Dư Vạn Lý nói: “Anh ta mua bán không tốn tiền, cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ngồi ngư ông đắc lợi là được rồi, thật là tốt quá.”

La Tự Cường nói: “Chúng ta không còn cách nào khác, anh ta đây là khinh thường chúng ta trong triều không có người chống lưng, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.”

“Chưa hẳn.” Bạch Thất nói, “Kỳ thật chúng ta có thể cùng anh ta thương lượng một phen.”

“Thật sự có thể?” Hồ Hạo Thiên gấp gấp không chịu nổi, “Cậu nói chúng ta có thể cùng Vệ Lam tranh luận lấy lợi ích gì?”

Bạch Thất từ từ nói: “Vợ của anh, Dương Lê.”

Hồ Hạo Thiên bừng tỉnh đại ngộ: “Đúng vậy, tại sao tôi không có nghĩ đến, tôi muốn cho vợ của tôi đi theo chúng ta, không thể để bị nhà họ Chu bắt giữ lấy.”

Vợ chồng Bạch Thất đầm ấm hạnh phúc, còn mình lại phải làm người cô đơn, cho nên sống chết cũng muốn đem vợ mình về!

Phan Đại Vĩ nói: “Như vậy, cũng có thể xem xem Vệ Lam có thật sự muốn hợp tác với chúng ta hay không.”

Hồ Hạo Thiên gật đầu: “Vậy tôi đi tìm ba tôi, sau đó lại để cho ông dẫn Tiền Kim Hân tới cho chúng ta gặp mặt một chút.”

Đã như vậy.

Phan Đại Vĩ nói với mọi người: “Chúng ta đi tìm người biết ăn nói, lại là người không có bối cảnh gì.”

Mọi người vội vã đi ra ngoài.

Bạch Thất mang Đường Nhượng tới khu cao ốc, đương nhiên, cùng đi còn có Điền Hải.

Theo khu biệt thự đi ra khó khăn lắm mới tới được quảng trường lớn của khu cao ốc, cảm giác như là có một cỗ nhiệt huyết bùng lên.

So sánh với cảnh tượng trước kia, bây giờ quảng trường càng thêm hỗn loạn, bày bán hàng trên vỉa hè, nhân số tăng gấp đôi, bên đường còn có cả người đánh nhau chửi nhau, cũng có người vi phạm luật kiến trúc mà chuẩn bị trồng trọt...

Nhân sinh muôn màu dường như cũng có thể chứng kiến ở khu cao ốc này.

Mỗi ngày đều có người bên khu căn cứ phía Tây bị quân đội đưa sang bên này, mà nơi này cũng cách đường cao tốc không xa, rất nhiều đoàn xe tìm nơi nương tựa cũng đi vào.

Cảnh tượng hỗn loạn không tả nổi thế này khiến cho Bạch Thất nhú mày, anh nhìn nhìn Đường Nhượng đang ở bên cạnh, lo lắng cô gái này có chán ghét tình cảnh này không, mới biết cô đang hết sức chăm chú nhìn thẳng vào phía trước.

“Làm sao vậy?” Bạch Thất nắm thật chặt tay hai người.

Anh biết rõ chắc chắn cô gái này đang lo lắng chuyện gì, nếu không thì sẽ không nhú mày.

Đường Nhượng nói khẽ: “Hình như có người theo dõi chúng ta.”

Bảo trì khoảng cách vô cùng tốt, nhưng mà bởi vì tốt quá mới khiến cô sinh ra hoài nghi.

Ánh mắt Bạch Thất lạnh lùng, quay đầu nhìn Điền Hải nói: “Tách ra đi, cậu đi lẩn quẩn vài vòng, sau đó trở về.”

Điền Hải gật gù: “Anh Bạch, chuyện tìm người phiền anh phải tự mình đi xem rồi.”

“Ừ.” Bạch Thất lên tiếng. “Thuận tiện đi tìm những người khác trong đoàn, bảo bọn họ chú ý kéo có người theo dõi.” Sau đó xoay người một cái, kéo Đường Nhượng vào một cái ngõ.

Cái này ngõ là một điểm đặc sắc của khu cao ốc, tòa nhà san sát tạo nên mấy con hẻm thế này.

Về sau, nơi đây trở thành một chỗ đặc biệt, đánh nhau ẩu đả, chỉ cần căn cứ không thể giải quyết giúp, cũng có thể lên tới nơi này giải quyết.

Bên kia, Điền Hải không dám chậm trễ, trực tiếp hướng phía trước chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Nữ Phụ

Đối với cách bố trí của nơi này, kỳ thật, Bạch Thất rõ ràng hơn mấy người kia.

Dù sao hai đời cộng lại, anh dạo chơi ở chỗ này cũng lâu hơn người khác.

Đường Nhượng bị kéo vào sâu trong ngõ, sau đó trở tay một cái, liền bị ép lên vách tường.

“Mặc dù không thích lúc hôn em lại bị phân tâm, nhưng là vì tìm ra kẻ sát phong cảnh, cũng chỉ đành nhìn một chút...” Thấp giọng nói xong, tại lúc Đường Nhượng không thể tin được, cả người áp tới, cúi đầu xuống hôn lên môi của cô.

Đường Nhượng: “...”

Lợi dụng việc tìm người để ăn đậu hũ của mình, người này thật là quá vô sỉ.

Lúc đầu chỉ là cánh môi bị mút thỏa thích, về sau, Bạch Thất bắt đầu xâm nhập vào bên trong công thành đoạt đất.

Đằng sau là vách tường lạnh như băng, phía trước là thân thể nóng bỏng, Đường Nhược không còn cách nào khác, đành phải ôm lấy Bạch Thất, sát vào phía trước.

Động tác này khiến Bạch Thất rất hài lòng, ôm cô chặt hơn chút nữa.

Anh thích Đường Nhược ôm anh như vậy, anh thích Đường Nhược dựa vào lồng ngực mình, anh thích hôn Đường Nhược đến ý loạn tình mê.

Hai người ở chỗ này hôn nhau, chỗ quẹo vào sâu trong ngõ truyền đến tiếng thở gấp, “Uh ah... đừng...anh Đông Húc, không nên ở chỗ này...”

“Tiểu yêu tinh... em thật là làm cho anh ngạc nhiên... không nghĩ tới em có thể mê người như vậy...”

“Uh.. anh Đông Húc... Chúng ta về trước đi...”

“Tiêm Ảnh... bảo bối... đến nha... lấy đồ đặc của anh cũng không thể như lần trước, như vậy quá miễn cưỡng rồi...”

Âm thanh này khiến Bạch Thất động tình. Miệng hôn càng thêm mãnh liệt.

Đường Nhược đầu đầy hắc tuyến, đẩy Bạch Thất ra.

Những ngày lăn ga giường, cô đâu có không nhìn ra ánh mắt biến hóa của Bạch Thất, hơn nữa, tay anh vừa rồi còn muốn đuổi đi nơi nào đó.

Đây là địa phương quý quái gì, tới cái ngõ nhỏ mà cũng có thể gặp được chuyện bản thù kia!

Bạch Thất bị đẩy nhưng cũng không giận, khoe miệng cong lên, con mắt màu đen ảm sủng nhìn Đường Nhược: “Thẹn thùng?”

Đường Nhược xấu hổ, tai nóng.

Mặc dù hai người lăn ga giường cũng không biết lăn bao nhiêu lần rồi, nhưng mà đối mặt với giọng điệu lãnh đạm, khuôn mặt nhu tình mật ý của Bạch Thất, Đường Nhược vẫn không thể chống đỡ được, đành phải cố gắng lờ anh, bày ra bộ dáng nếu không nghe lời thì về quỳ gối trên tấm giặt quần áo.

Bạch Thất biết nghe lời, ôm cô xin lỗi: “Anh sai rồi, về sau cùng em làm chuyện này, anh chỉ làm ở nhà.

Đường Nhược: “...”

Ở một nơi bên trong ngõ nhỏ, hai người ôm nhau, Đường Nhược dùng tinh thần lực cảm nhận xem có người theo dõi bên ngoài hay không, Bạch Thất lại lợi dụng tranh thủ hôn lên mặt, hôn lên trán, sờ bàn tay nhỏ bé của cô,...

Chỉ chốc lát sau, từ bên trong ngõ hẻm có một nam một nữ đi ra.

Nam mặt bóng nhoáng, dáng người trắng kiện, nữ trông yếu ớt như cây liễu trước gió, dịu dàng, nhẹ nhàng.

Hai người Bạch Thất cũng không phải người hay tò mò, đối với loại giao dịch này thì cũng không có hứng thú tìm tòi chuyện bọn họ.

Tuy nhiên, bọn họ không chú ý đến người khác không có nghĩa là người khác cũng không chú ý đến bọn họ.

Một nam một nữ kia đi qua, đúng lúc nhìn thấy Đường Nhược đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Nam tên Đông Húc thấy cô gái này rất là đẹp, so với mấy cô gái trong căn cứ, liền có cảm giác đối phương là tiên nữ hạ phàm, giống với lời kịch trong phim điện ảnh: như hoa như ngọc.

Hắn luôn thích những cô gái xinh đẹp duyên dáng, nếu không phải Tô Tiêm Ảnh ở bên cạnh có khuôn mặt vừa mắt hắn thì hắn cũng không năm lần bảy lượt biết rõ cô gái này lấy đồ đặc của mình mà vẫn đâm đầu vào.

Xem lại, đem cô gái đang được người đàn ông áo đen ôm trong ngực kia so sánh cùng với Tô Tiêm Ảnh, Đông Húc lại có cảm giác Tô Tiêm Ảnh bây giờ, ừ, chính là nhạt nhẽo vô vị.

Mà Tô Tiêm Ảnh nhìn Đường Nhược, là vì cảm thấy cô rất quen mắt, Tô Tiêm Ảnh cảm thấy cô gái đang được người đàn ông áo đen ôm trong ngực hình như bạn học cũng trường của mình, nhưng xem kỹ lại thì hoàn toàn không giống.

Trực giác cho thấy, cô nhớ rõ rằng Đường Nhược không có làn da trắng nõn như vậy, hơn nữa trang điểm rất đậm, cũng không có ăn mặc nhã nhặn, sạch sẽ như thế này. Thấy hai người này đi quá chậm, Bạch Thất có cảm giác ánh mắt của bọn họ không có ý tốt, lạnh lùng quay đầu lờ hai người một cái.

Ánh mắt kia tràn ngập sát khí, làm cho Đông Húc không tự chủ được sợ run cả người, hồn vóa lên mây.

Vì vậy bỏ đi ý niệm muốn tiến lên chào hỏi, kéo Tô Tiêm Ảnh đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Mà Tô Tiêm Ảnh ở bên cạnh thấy Bạch Thất quay đầu lại, chỉ bằng cái nhìn kia ánh mắt liền bị định trụ rồi, trong lòng không khỏi sinh ra một tia kinh ngạc.

Hôm nay, Bạch Thất mặc một áo khoác màu đen, cổ áo bẻ xếp làm cho anh có một vẻ đẹp quý tộc cao ngạo lạnh lùng, rất có khí chất.

Người đàn ông như vậy, nhưng lại ôm lấy một người rất giống Đường Nhượng.

Đường Nhượng là ai? Chỉ là một bại tướng dưới tay Tô Tiêm Ảnh!

Đường Nhượng đúng là cô gái ngu xuẩn, chỉ vì Phạm Văn Giang mà hao hết tâm tư, cuối cùng Phạm Văn Giang bị mình dễ dàng thu vào trong tay, đối với mình chung thủy một lòng.

Mà hôm nay...

Cô gái lớn lên cực kì giống Đường Nhượng lại được một chàng trai phong thái lồi lạc như vậy ôm vào ngực.

Lại nhìn gã đàn ông bên cạnh mình...

Ánh mắt Tô Tiêm Ảnh hiện lên một tia hận ý không rõ ràng.

Sau đó, chống lại ánh mắt lạnh lùng của Bạch Thất.

Nghĩ lại ban nãy mình với Đông Húc có hành vi trơ trẽn, có lẽ đã bị chàng trai ưu tú này nghe thấy hết rồi, thoáng chốc ánh mắt Tô Tiêm Ảnh biến thành bối rối.

Nhưng cô diễn rất giỏi, rất nhanh thu lại cảm xúc bối rối của mình, nhìn Bạch Thất, vành mắt có chút đỏ lên.

Cùng lúc đó, cô giãy dụa lắc lắc tay Đông Húc đáng kéo mình đi, dùng hành động này chứng minh bản thân không tình nguyện.

Tô Tiêm Ảnh tự nhận cô gái như mình số mệnh không tốt, nhưng rất có duyên với đàn ông cho nên mắt cao hơn đầu, cho dù là chàng trai băng lãnh vô tình chỉ cần cô chủ động nhìn nọt thì về sau cũng sẽ cùng cô nói vài câu.

Nhất là bộ dáng của cô như vậy, có thể nói chưa từng bại trận qua.

Cô tự nhận, bộ dáng mình như vậy khiến người ta vừa gặp đã yêu tiếc, có thể làm cho bất cứ người đàn ông nào cũng sinh ra ý muốn bảo vệ.

Chỉ có điều, khác hoàn toàn với suy nghĩ của Tô Tiêm Ảnh, Bạch Thất không những sắc mặt không biến đổi mà trong tay anh còn xuất hiện băng tinh.

“Biến!” Giọng nói chứa đầy hàn ý của Bạch Thất vang lên. Nguyên bản Đường Nhượng không muốn chú ý đến hai người kia cũng phải đem ánh mắt dời về hướng bọn họ.

Ngay cả cô cũng có thể cảm giác được lồng ngực Bạch Thất thấm ra một cổ lạnh ý.

Bạch Thất từ nhỏ đến lớn, rất là quen thuộc ánh mắt của nữ nhân, anh rất ghét những cô gái khác nhìn mình kiểu đó.

Càng chán ghét khi thấy tên đàn ông như heo kia nhìn vợ chưa cưới của mình!

Đông Húc trông thấy băng tinh trong nháy mắt liền xẹt qua khóe mắt mình, run rẩy lôi kéo Tô Tiêm Ảnh chạy ra khỏi ngõ hẻm.

Hắn chính là dị năng giả hệ Băng nên càng thêm rõ ràng dị năng giả trước mặt mình mạnh bao nhiêu, hiện tại căn cứ tuy có nhân viên tuần tra, nhưng tùy tiện đánh cho ” bán thân bất toại”, cũng là chuyện rất bình thường.

“Chướng mắt.” Bạch Thất quay mặt lại, vùi đầu vào cổ Đường Nhượng, buồn bực nói: “Tiểu Nhượng, anh phải giấu em đi.”

Đường Nhượng bắt đầu đáp: “Thì sao, sao lại tức giận như vậy.”

“Tên đàn ông kia nhìn em.”

Đường Nhượng đầu đầy vạch đen, trong giây lát phản bác: “Cô gái kia vẫn còn nhìn anh đây này.”

Bạch Thất ngẩng đầu, trực tiếp bịt lại miệng của cô, tinh tế hôn trong chốc lát. Anh ôm lấy mặt Đường Nhượng, nói nhỏ: “Em chỉ có thể là của anh, anh cũng chỉ là của em đây, biết không?” Thời điểm nói xong mấy chữ cuối cùng, giọng nói trầm bổng rất có lực hấp dẫn.

Đường Nhượng khẽ cười, ôm lấy anh nói: “Ừ, quyết không phụ lẫn nhau.”

Cái tay này, cả đời cũng không buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Bạch Thất

Thê non hện biến xong hai người mới làm chuyện đứng đắn.

Bạch Thất kéo Đường Nhược vào sâu trong ngõ: “Có mấy người?”

Đường Nhược: “Hai người, hình như là đệ năng giả Tốc độ.”

Chỗ sâu nhất trong hẻm đương nhiên là ngõ cụt, nếu không thì vừa rồi đôi nam nữ kia cũng không đi ra ngoài từ hẻm.

Nhưng Bạch Thất biết rõ, ngõ nhỏ này là chỗ nào.

Bên kia tường là con phố, mà cửa vào chính là đường bọn họ vừa đi.

Trong lòng bàn tay anh chậm rãi ngưng ra hai thanh băng đao, đâm vào vách tường phía trước hai người, bản thân giẫm lên băng đao, một bước hai bước, nhảy lên trên, ngồi xổm xuống đưa hai bàn tay ra: “Dùng tinh thần lực bao phủ bên ngoài, cẩn thận giẫm lên.”

Việc giẫm băng đao treo tường đối với Đường Nhược rất mới lạ, bây giờ lại có dũng khí, giống như đại hiệp võ nghệ cao cường. Đường Nhược dùng tinh thần lực bao bọc bên ngoài, chuẩn bị giẫm lên băng đao

Tay cô vừa bắt lấy tay Bạch Thất thì đã bị Bạch Thất dùng lực kéo vào vòm ngực rộng lớn của anh.

“Ôm chặt.” Bạch Thất nói.

Đường Nhược không hiểu cho lắm, nhưng là lời Bạch Thất nói ..., cô sẽ không hoài nghi. Thân thể phản ứng nhanh hơn não, vô ý thức đem cánh tay vòng qua ôm lấy eo anh.

Lập tức, Bạch Thất ôm Đường Nhược từ trên tường nhẹ nhàng nhảy xuống dưới.

Đường Nhược cảm thấy mình như đang bay vậy.

“Cái này, anh làm sao làm được?” Có cảm giác như đây chính là một thế giới võ hiệp.

”Đem băng đao ngưng kết dưới lòng bàn chân, giẫm lên băng đao từng tầng từng tầng xuống là được.” Sau khi nhảy xuống, Bạch Thất vẫn không quên bưng lấy mặt người nào đó hôn một cái.

Thử hỏi, người đàn ông nào không muốn trước mặt cô gái mình yêu thích biểu diễn một hồi “đại anh hùng”.

Dù cho người có tính cách lạnh nhạt như Bạch Thất, cũng muốn làm thử một lần.

Ý tưởng giẫm lên băng đao đương nhiên không phải do anh nghĩ ra, mà là kiếp trước xem một đệ năng giả hệ băng cấp 5 làm, có điều Bạch Thất hiện nay chỉ là đệ năng cấp 2 nhưng lại có cảm giác mạnh hơn bản thân kiếp trước là đệ năng giả cấp 3 rất nhiều, vì vậy hôm nay mới triển lãm bản lĩnh như vậy.

Nhưng mà, anh chỉ tùy tiện đùa bỡn chơi, lại để cho Đường Nhược dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, xác thực là rất hưởng thụ đấy.

Đường Nhược phát hiện kỹ năng mới: “Tinh thần lực của em cũng có thể có hình dáng như vậy sao.”

Bạch Thất suy nghĩ một chút: “Hắn là có thể, chỉ cần tinh thần lực có thể ngưng tụ thành vật thể để em giẫm lên được.”

Điều này thật quá tốt, Đường Nhược quyết định mình nhất định phải thực hiện nó.

Hai người ra phố nhỏ, quay lại đầu ngõ nhỏ kia.

Bạch Thất đoán được chắc chắn Chu gia sẽ phái người theo dõi, phải cho đối phương một cái cảnh cáo.

Đầu hẻm có hai người đang dựa vào tường mà đứng.

Một người nghe thấy trong ngõ nhỏ tựa hồ không có âm thanh nào cả, hỏi một đồng bạn khác: “Thuận Tử, sao lại im lặng vậy?”

Thuận Tử cười nói: “Hắc hắc, có lẽ đang ở bên trong thoải mái một phen, anh Lục, anh xem cô gái kia rất xinh đẹp, hiện tại các cô gái trong căn cứ

không có một ai có thể so với cô ấy, nhìn thôi đã rung động.”

Anh Lục tương đối thận trọng, hẳn không tin đối phương ở bên trong làm ra loại sự tình này: “Chúng ta vào xem.”

” Anh Lục, bên trong là ngõ cụt ra không được đấy, bọn họ chắc chắn đi ra từ cuối hẻm. Trước đó chẳng phải một đôi nam nữ đi ra sao, cho nên chúng ta chờ ở chỗ này là được rồi. Bằng không cứ thế đi vào, không biết sẽ hù dọa bao nhiêu đôi tình nhân.”

“Vẫn vào xem, Chu thiếu có vẻ rất để ý chuyện này đấy.” Anh Lục vẫn không yên lòng, muốn đích thân vào xem.

Hai người từng bước một đi vào trong ngõ nhỏ, bọn họ vốn dĩ không e ngại Bạch Thất, dựa vào dị năng Tốc độ của mình tiến vào bên trong.

Trước đó bọn họ có xem qua tài liệu ở chỗ Chu Thụ Quang, hai người bọn họ một nam một nữ, một người là dị năng giả hệ Băng, một người là dị năng giả hệ Thủy.

Người nam trông như công tử ăn chơi, không màng thế sự, nói dễ nghe một chút là mỹ nam đào hoa, nhưng theo bọn họ nghĩ thì chính là một “tên ẻo lả”. Dị năng giả hệ Băng tuy rằng không tầm thường, trước đây ở khu tây, có không ít dị năng giả hệ Băng được làm thủ lĩnh một tiểu đội. Mà bình thường dị năng giả Tốc độ tại trong đội ngũ thường làm cũng chỉ là ra ngoài tìm hiểu tình hình giao thông hoặc tình hình quân địch tiên phong mà thôi.

Có điều, vậy thì sao.

Bọn hắn có Chu thiếu cho Lam Tinh, chỉ cần hấp thu khoảng một trăm viên, dị năng của bọn họ mạnh hơn những dị năng giả khác rất nhiều.

Rất nhiều dị năng giả hệ công kích trong căn cứ đã từng không biết cái gọi là mắt chó không biết nhìn người, không phải bị bọn hắn đánh cho mặt mũi bầm dập, hoa rơi nước chảy đấy sao.

Bọn hắn tự tin, dựa vào dị năng của mình, cũng có thể áp chế Bạch Thất và Đường Nhục.

Cho dù đánh không lại đối phương, dùng tốc độ của mình, chẳng lẽ còn không trốn được?

Bọn hắn men theo đường trong ngõ nhỏ, rẽ vào khúc ngoặt, nhìn về chỗ cuối cùng, lại phát hiện bên trong không có một bóng người.

Thuận Từ kinh hãi: “Chuyện gì xảy ra, bọn họ chạy trốn kiểu gì thế?”

Anh Lục thấy không đúng, bước nhanh qua, kiểm tra một vòng, nhưng không có phát hiện cái gì.

Trước đó băng đao Bạch Thất lưu lại đã tan hết.

Nước từ trên tường chảy xuống mặt đất, đa phần đều bốc hơi, còn lại cũng chỉ có một chút dấu tích không rõ ràng.

Ở đây không có lối thông ra nơi khác, mặt tường rất cao, chừng ba mét...

Đối phương làm thế nào biến mất?

Đột nhiên, anh Lục cảm giác được không khí đằng sau có điểm không đúng, Thuận Từ còn chưa ra ngoài, hơn nữa yên tĩnh như vậy lại để cho người ta có chút không tự nhiên.

Hắn rất nhanh xoay người về phía sau.

Liền trông thấy người đàn ông mặc đồ đen mình muốn theo dõi đang dùng chân đạp lên lồng ngực Thuận Từ, tay chỉ vào yết hầu hắn, tay còn lại ôm eo Đường Nhục.

Người đàn ông hình như cảm nhận được ánh mắt anh Lục, hướng đầu về phía hắn, mỉm cười.

Nụ cười này, để cho đồng tử anh Lục co rụt, không tự chủ được lùi về phía sau một bước.

Giữa cột trong lòng vừa rồi lập tức không thấy, chỉ còn lại tiếng tim đập rầm rầm.

Chàng trai có tướng mạo tuấn mỹ, nhưng nhìn anh ở khoảng cách gần, lại chỉ chú ý tới một thân khí thế, giống dù cho Thái Sơn sụp đổ trước mặt cũng không thể đánh bại khí thế ấy.

Sát khí, âm lãnh, tàn nhẫn, nguy hiểm,... đều có thể trông thấy trên người chàng trai này.

Ban này thế nào sẽ cảm thấy anh ta chỉ là tên ẻo lả!

“Lục, anh Lục...” Thuận Từ gian nan hô một tiếng.

Chàng trai chậm rãi đưa ngón trỏ chặn miệng hắn, làm một động tác im lặng.

Động tác này như nước chảy mây trôi, đặc biệt có mỹ cảm, ánh mắt trời chiếu vào mặt anh tựa tác phẩm điêu khắc, đường nét rõ ràng. Cả người phong thần tuấn lãng, trong đó lại toát ra sự cao quý, quả thực đạt đến trình độ cao nhất!.

Trên mặt anh còn mang theo nụ cười nhẹ nhàng, nguy hiểm lại cuộn cuộn không dứt lao qua.

Sắc mặt Thuận Từ lúc trắng lúc xanh, như rơi vào hầm băng.

“Anh muốn làm gì, không bằng trực tiếp nói điều kiện.” Anh Lục đứng cách đó không xa, ý muốn kéo dài thời gian, tranh thủ xem xét lại lợi thế của mình.

Chàng trai kia lại bỏ qua câu nói của hắn, ánh mắt rơi trên người cô gái, mang theo yêu thương nồng đậm cùng cung chiêu, sau đó lại giờ giọng dụ dỗ, nói: “Ngoan, ôm chặt anh, nhắm mắt lại.”

Thuận Từ bị chân đạp lên lồng ngực, khó khăn nuốt xuống một miếng nước bọt.

Nếu không phải đã từng nhìn qua khí thế âm lãnh tàn nhẫn không thể khinh nhờn của Bạch Thất. Giờ này khắc này, hắn sẽ cho rằng chàng trai trước mặt rất tao nhã, rất dễ nói chuyện.

Nhưng mà hắn không dám động, cũng không dám nói nửa chữ, mồ hôi lạnh toát ra trên trán, hắn cũng không còn cảm giác được rồi. Chỉ nghe được tiếng hít thở ồ ồ của chính mình.

Người đàn ông này vừa rồi không một tiếng động áp chế mình trên tường, ánh mắt mang theo sự tàn bạo, thật sự hù chết hắn rồi.

Như là con sâu con kiến mặc sức cho người ta nghiền ép, cảm giác không hề tốt!

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hiểm Thấy

Đường Nhược mơ hồ đoán được Bạch Thất muốn làm gì.

Cô vừa rồi cũng nghe thấy câu nói của dị năng giả tốc độ trước mặt ‘Cô gái kia vừa nhìn đã cảm thấy rung động’. Người lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo như Bạch Thất, khẳng định không thể làm ra bộ dáng giả vờ không nghe được.

Cô nâng mắt nhìn anh, gương mặt đẹp như tạc quý phái khiến mình yêu mãi không thôi.

Người này, một ánh mắt thì có thể khiến mình vì anh côi bỏ áo giáp xông pha khói lửa.

Đường Nhược nhắm mắt lại, vùi mặt vào trong ngực Bạch Thất. Cô tin tưởng, Bạch Thất sẽ không vì vậy mà giết người.

Tuy nhiên, cô cũng biết chắc đạo lý ‘tiểu nhân khó chơi’ [1].

[1]: kẻ càng ti tiện bí ối càng không nên trêu chọc

Nhưng cho dù...mặc kệ Bạch Thất làm cái gì, dù dùng hình tra tấn, dù luống Địa ngục thì cô vẫn sẽ theo anh.

Đường Nhược nhắm mắt lại, anh Lục đã nhìn thấy trong tay Bạch Thất ngưng ra một thanh băng đao. Băng đao sáng long lanh, dù cho trong ngõ hẻm không có ánh mặt trời làm nổi bật nhưng cũng có thể trông thấy lưỡi đao sắc bén.

Chàng trai gọn gàng dứt khoát ngay cả lông mày cũng không có nhúc nhích, càng không có động tác rườm rà, trực tiếp đâm vào đùi Thuận Từ. Một đao kia quá sâu và rộng đoán chừng khiến Thuận Từ thành thái giám rồi.

Đùi phải bị phé, dị năng tốc độ cũng không khác bỏ đi là bao nhiêu.

Động tác Bạch Thất quá lưu loát, chỉ đâm vào, lại không có ý tứ rút ra. Buồng băng đao, bàn tay theo đó khẽ động, hướng người trong ngõ nhỏ phóng ra một...

Đây là vật gì!

Anh Lục mở to hai mắt, chỉ kịp nhìn một chút, bay tới phía hắn là một đóa hoa Bạch Liên. Đóa hoa Bạch Liên lại phân chia thành từng thanh băng đao lao tới hắn.

Hắn là dị năng giả Tốc độ nhưng lại cảm thấy trốn không thoát nhiều băng đao như vậy. Chúng giống như sao băng, lao vùn vụt, nháy mắt đã cắm vào

vách tường bên cạnh anh Lục, mũi dao chui vào bên trong, cách hấn chỉ có nửa tấc!

Tám thanh băng ngay ngắn quay chung quanh hấn, giống như gánh xiếc thú trình diễn tuyệt kỹ phi đao, đem hấn cố định trên vách tường. Mặc dù hấn lông tóc không tổn hao gì, toàn thân lại như nhũn ra, mồ hôi lạnh thẳng tuôn ra như suối.

Thật đáng sợ, có thể giết người vô hình, đáng sợ!

Nhưng giữ lại cho hấn một mạng, càng chứng minh người đàn ông này đáng sợ.

Giống như là tuyên bố, dùng hành động chứng minh: mình đối với hấn đến tư cách làm đối thủ cũng không có!

“Nếu như có lần sau, để mạng ở lại.” Thân thể Bạch Thất thon dài thẳng tắp, ôm Đường Nhục nghênh ngang rời đi.

Mãi đến khi hai người ra khỏi ngõ nhỏ, Thuận Từ mới cảm thấy trên đùi truyền đến cảm nhận sâu sắc.

“Ah——” Tiếng hét của Thuận Từ mang theo run rẩy, vừa bi thương vừa ảm nhẩn.

Đời này điều hấn làm sai nhất, chính là động vào người đàn ông này.

Đi trên đường, Đường Nhục nghiêng đầu nhìn Bạch Thất.

Bạch Thất cảm nhận được ánh mắt của cô, duỗi tay xoa đầu cô: “Tiểu Nhục, chúng ta sau này còn rất nhiều lần phải đối mặt với loại tình cảnh như ban này, cho nên anh muốn em nhanh thích ứng.”

Tim Đường Nhục đập mạnh một cái, có chút cảm giác khó chịu.

Thế giới này trước mắt không yên bình, tình hình đất nước nguy cấp tới nỗi lửa sém lông mày, vậy mà những người kia vẫn còn tranh quyền đoạt lợi, tự giết lẫn nhau.

Bạch Thất giống như nhìn ra ý nghĩ của Đường Nhục, siết chặt tay cô, khẽ thở dài một cái: “Lòng tham chưa đủ mới là kẻ địch lớn nhất của nhân loại.”

Mỗi người đều có thể tự do lựa chọn quyền lợi, đều muốn mình làm ra lựa chọn đúng đắn, nhưng đồng thời phải chấp nhận hậu quả mà nó mang đến.

Đa phần mọi người đều mê muội, chỉ vì ở bên trong núi này, mà nhìn không ra bên cạnh là núi non trùng điệp.

Bạch Thất sống lại một đời người, đứng xem với tư cách là người ngoài cuộc, ngược lại thông suốt rất nhiều chuyện.

Đường Nhục làm sao không hiểu rõ điều Bạch Thất vừa nói? Mặc dù cô không phải kiểu người không lo xong cho bản thân, nhưng cũng vô lực lo lắng thay người khác.

Cô nghiêm mặt nhìn Bạch Thất, chậm rãi nói: “Mọi người ảm lạnh tự biết, em không thể giúp người khác lựa chọn. Nhưng mà đối với anh, cho dù chết em cũng không buông tay đi.”

Giọng nói nhỏ, nhưng từng chữ từng chữ lại lọt vào trong tai Bạch Thất, anh dừng bước lại, trước mặt người đến người đi trên đường, ôm cô.

Bên kia tường, ở trong Điện Hải rốt cuộc cũng tìm được hai người Phan Đại Vĩ và Lưu Bình.

Hai người bọn họ, Phan Đại Vĩ ngồi trên mặt đất, Lưu Bình dựa trên thân cây.

Lại nhìn lên trên xem, dây leo bện thành một cái lưới lớn, trong lưới có hai người, bộ dạng hết sức thống khổ.

Điện Hải bước nhanh qua: “Anh Lưu, chú Phan...”

Phan Đại Vĩ xoay đầu lại, hướng cậu ngoắc ngoắc: “Tiểu Điện tới đây, Tiểu Bạch và Tiểu Đường đâu?”

” Anh Bạch cùng chị Đường ở phố thứ hai.”

Quân đội đem nơi này đổi thành căn cứ, quy hoạch khu đường đi, đặt tên lại một lần, bắt đầu từ phố một đến phố mười ba, đều đặt tên đơn giản nhất theo những con số.

Điện Hải đi đến đứng cạnh Lưu Bình: “Em đang định nhắc các anh là có người theo dõi đấy, không nghĩ tới các anh đã phát hiện.” Ngắc đầu, khó hiểu, “Các anh làm gì bọn họ vậy, bộ dáng bọn họ giống như rất khổ sở.”

Lưu Bình chỉ chỉ Phan Đại Vĩ: “Chú Phan tiến hành dạy dỗ bọn họ...” Sau đó làm ra một bộ dáng ‘Cậu tự hiểu được’.

Đối với cái ‘dạy dỗ’ của Phan Đại Vĩ, Điện Hải cũng là người chịu đủ tàn phá, thật sâu hiểu rõ thống khổ trong đó, yên lặng đáp lại Lưu Bình ‘anh vất vả rồi’.

Sau đó, trong lòng thầm thấp hai cây nến cho hai người trên cây.

Điền Hải đến, giống như còi bỏ gánh nặng trong lòng hai người.

“Van cầu các anh, chúng tôi nguyện ý nói tất cả cho các anh biết, cam đoan về sau không bao giờ ... làm chuyện loại này nữa, cầu, cầu anh buông tha chúng tôi...”

“Xin anh thương xót, tha cho chúng tôi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp...”

Phan Đại Vĩ đứng lên: “Người trẻ tuổi, trình độ nông cạn đến mức nào mới có thể tin tưởng ba cái thứ truyền thuyết Quỷ Thần như vậy. Kỳ thật hiện tại ngày còn sớm, chúng ta còn có rất nhiều thời gian, không bằng, chúng ta lại tâm sự chuyện đời?”

Phía trên, người nọ học máu, nói: “Ông, tôi về sau tuyệt đối không dám, tôi thề, tôi nhất định tuân theo pháp luật, làm một công dân tốt.”

Bọn họ là dị năng giả lực lượng, không phải người trong quân đội, trong căn cứ cũng có một đoàn đội, trong đoàn đội có người cùng một tuyến với nhà họ Chu, vụng trộm giúp nhà họ Chu xử lý một số ít quân đội mà không thể danh chính ngôn thuận ra tay.

Trước kia ở khu căn cứ phía tây, bọn họ cũng đã từng làm không ít, sau khi hoàn thành thuận lợi, Chu gia sẽ cho bọn họ một số Lam Tinh cần thiết.

Nhưng hôm nay lại gặp hai người hiếm thấy!

Chỉ theo dõi thôi, đây vốn là nhiệm vụ rất đơn giản, nhưng mới ở sau lưng theo dõi không lâu đã lập tức đã bị ông lão dẫn đầu phát hiện.

Tiếp theo, dưới tình huống không biết, bước vào cái bẫy của bọn họ, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một người, không kịp phản ứng, người nọ đã cầm một đoạn dây leo vấy lại...

Dây leo dài thêm nữa, mảnh khảnh, dệt thành một tấm lưới, hai người bị bắt lấy tư thế chông cây chuối treo lên ngọn cây.

Lại về sau...

Cứ như vậy trong hai giờ đồng hồ... Nhớ lại, hắn đã hoàn toàn không muốn nhớ lại!

Điền Hải nhìn về mặt hai người trên cây cũng phần nào hiểu được, trong lòng lại không nổi, chú Phan ‘dạy dỗ’ quả thực có thể xếp bên trên mười loại cực hình.

“Chú Phan, không bằng chúng ta áp tải bọn họ về biệt thự để cho đội trưởng Hồ kiểm tra.”

Vì vậy, ba người mang hai người trong tấm lưới trở về biệt thự.

Bạch Thất và Đường Nhược giải quyết xong hai người theo dõi, đi thẳng đến tòa nhà cao ốc ở khu 2.

Hôm nay không có điện, thang máy không thể sử dụng, hai người phải đi thang bộ từ tầng một tới tầng tám.

Tận thể, hai người luôn luôn tập thể hình, đi bộ 8 tầng cũng không phải vấn đề lớn gì.

Hai người mười ngón đan vào nhau, một tầng một tầng quẹo vào tòa nhà.

Ở tầng này toàn bộ là dị năng giả, người bình thường đều được sắp xếp ở một chỗ khác trong khu căn cứ, dị năng giả không nhiều, sắp xếp theo tầng thứ nhất bắt đầu hướng lên trên, càng lên cao, trong hành lang người lui tới càng ít.

Đi tới tầng 7, lại nghe được ở góc rẽ truyền đến âm thanh lẩm bẩm hờn dỗi: “Vân, Vân Giang, ở đây người đến người đi, không nên ở chỗ này...”

Giọng nói kia kiều mị nũng nịu, rất động lòng người.

Nhưng, cũng hết sức quen thuộc.

Quả nhiên, hai người đi lên liền sáng tỏ, nhìn thấy cô gái bị người đàn ông đặt ở trên tường, áo trượt đến một nửa kia lại là người trước kia nhìn thấy trong hẻm nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cầu Huyết

Edit: Hứa Minh Nguyệt

Beta: Sakura

Nhưng đàn ông lại là người khác, người đàn ông này thân cao chân dài, bao trùm toàn bộ cô gái trong khuỷu tay.

“Tiêm Ảnh, anh rất muốn em... Buổi tối, bạn cùng phòng anh không có ở đây, đến phòng anh...” Người đàn ông thâm tình chân thành, cúi đầu vào vai cô gái, động tình găm cắn.

“Vân Giang, uh...”

Tiếng kêu kêu mỉa mai chán ghét mang theo chút ít ngọt ngào sung sướng. Trong chốc lát, Tô Tiêm Ảnh cảm giác có người đi qua hành lang, nửa mắt mở ra.

Đột nhiên tròn tròn mắt lên, gần như là vô ý thức đẩy người đàn ông bao trùm trên người mình r

Ảnh mắt cô lướt qua người đàn ông, gắt gao nhìn đối diện với Bạch Thất ở góc ngoặt tới, trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

Chính mình cùng Phạm Vân Giang ở chỗ này... lại bị anh bắt gặp được.

Ban này, cũng bởi vì cảm thấy gặp được một người đàn ông có thể phớt lờ cả đời, mới quyết định rời xa cái loại sinh hoạt lúc trước này.

Tham khảo kiểu quần áo của cô gái bên cạnh anh, cảm thấy người đàn ông mặc đồ đen thích thiếu nữ nhu thuận, mặc đồng phục học sinh, vì vậy Tô Tiêm Ảnh mới lên lầu thay áo sơ mi váy dài, ý muốn đi lại trên đường vô tình gặp được Bạch Thất, không nghĩ lại gặp Phạm Vân Giang.

Trước khi tận thế, cô vốn không cho Phạm Vân Giang đáp án rõ ràng. Tận thế, thấy Phạm Vân Giang đã thức tỉnh dị năng hệ Băng, từ người đứng đầu đám sinh viên trường đại học F, cô cũng miễn cưỡng tiếp nhận, cho phép Phạm Vân Giang theo đuổi. Nói như thế nào, Phạm Vân Giang thật lòng với mình, hơn nữa cô xác thực rất thích cảm giác bị một đám con gái bên trong đoàn đội hâm mộ ghen ghét.

Mà hôm nay, đem Phạm Vân Giang so sánh với người đàn ông ở trước mắt, Tô Tiêm Ảnh mới cảm thấy mình tiếp nhận Phạm Vân Giang mà bỏ lỡ cái gì.

Theo câu nói trên mạng lưới internet trước tận thế ..., chính là: người đàn ông trước mắt này mới là đồ ăn của Tô Tiêm Ảnh cô.

Phạm Vân Giang không nhìn ra tâm trạng bối rối của Tô Tiêm Ảnh, chỉ thấy cô bất an tím tái, giống như là sắp khóc, ánh mắt lại lướt qua mình, nhìn ra đằng sau, nhưng lại nhanh chóng quay đầu lại.

Bạch Thất đã kéo Đường Nhục hướng tầng 8 mà đi, Phạm Vân Giang vừa quay đầu, cũng chỉ thấy được bóng lưng hai người. Hắn nhú nhú mày: “Tiêm Ảnh, em quen biết bọn họ?”

Tô Tiêm Ảnh đưa ánh mắt quay lại xem Phạm Vân Giang, trong lòng nhảy dựng, sợ động tác của mình vừa rồi bị hắn hiểu lầm, vì vậy nhẹ nói: “Vân Giang, cô gái kia, hình như là Đường Nhục...”

Về mặt Phạm Vân Giang biến đổi: “Làm sao có thể...” Hai tay lần nữa bầu vào bả vai Tô Tiêm Ảnh, “Tiêm Ảnh, anh chỉ thích một mình em, em cũng biết, anh chưa từng thích qua người khác, là cô ta không biết xấu hổ quần quít lấy anh.”

Tô Tiêm Ảnh không yên lòng, nhẹ gạt đầu.

Đương nhiên cô cũng tin tưởng cô gái không phải là Đường Nhục, bởi vì trước tận thế một ngày, Đường Nhục đi thành phố H rồi, về sau tận thế bùng lên, nhiều Zombie như vậy, cô ta không có khả năng đến thành phố A, càng không có khả năng có người đàn ông phong độ, tư thái lồi lạc như vậy ở bên cạnh.

Hiện tại, Tô Tiêm Ảnh trong đầu đều là suy nghĩ, làm thế nào để mình và Bạch Thất vô tình gặp được, sau đó thay đổi ấn tượng trong suy nghĩ của anh.

Về phần anh đã có bạn gái, Tô Tiêm Ảnh hoàn toàn không để ý.

Không có bạn gái, đàn ông không chứng minh được mệnh lực của bản thân, loại chuyện cướp bạn trai này, cô cũng không phải chưa từng làm.

Bên này, Đường Nhục đã lên tầng 8, hồi tưởng lại cảnh mình vừa chứng kiến, đen mặt.

Cô vốn không phải người thích xem chuyện người khác, nhưng hôm nay chứng kiến sự tình thật sự hiếm thấy. Bình thường đi đường, hai lần gặp chuyện kia cũng thôi đi, đáng này lại cùng là một người!

Thật đúng là giống câu nói của Dư Vạn Lý: đời người khắp nơi là máu chó, máu chó vô cùng tận

Cô gái kia cũng thật sự là liều mạng, trong một ngày rốt cuộc muốn tiếp bao nhiêu khách đây? Lại còn tùy lúc tùy chỗ, chẳng phân biệt được địa điểm.

Bạch Thất đi bên cạnh thấy cô vẻ mặt phiền muộn, cười cười, buông tay ra, cánh tay vòng ra, trực tiếp ôm cô: ” Người không liên quan để ý làm gì.”

Đường Nhục buồn bực nói: “Có chút bản mặt.”

Bạch Thất cười ra tiếng, vỗ vỗ đầu cô: “Về sau sẽ còn nhiều nữa... Bần mắt đấy, thấy nhiều sẽ thành thói quen.”

Về sau, trong căn cứ, loại phụ nữ như vậy thật sự sẽ rất nhiều, không sở hữu dị năng, không có vật tư. Mà không chỉ có phụ nữ ngồi mát ăn bát vàng, đàn ông cũng rất nhiều.

Đến phòng 802, lại thật sự tìm được Phương Thanh Lam.

Lúc này, Phương Thanh Lam hơi khác bộ dáng kiêu trước, nhưng Bạch Thất liếc qua vẫn có thể nhận ra đối phương.

Phương Thanh Lam bị bạn cùng phòng kêu đi ra, nói có người tìm, nhìn thấy Bạch Thất, có chút kỳ quái: “Mấy người tìm tôi?”

Bạch Thất gật đầu: “Tìm một chỗ nói chuyện?”

Phương Thanh Lam nhìn hai người quần áo tuy đơn giản, nhưng trước khi tận thế đều là đồ xa xỉ. Lại nhìn mức độ sạch sẽ cùng với khí chất của hai người, cảm giác đối phương sẽ không ham muốn cái gì của mình, liền mời hai người vào phòng ngủ.

Phương Thanh Lam đóng cửa lại, cảm thấy hai người này quá mức sáng chói, luôn luôn nghĩ hay là mình nghèo quá sinh ảo giác.

Chẳng lẽ thật sự muốn ‘Tư là phòng ốc sơ sài, duy ta đạo đức cao sang’[1]?

[1]: phòng ốc sơ sài chật hẹp, chỉ có phẩm hạnh mình ta cao sang.

Vì vậy, lại đi đến bên giường dùng tay phui qua, nói câu: “Ngồi ở đây đi, phòng nhỏ, mong hai người đừng chê.” Gian phòng này cũng chỉ có hơn mười mét vuông, trải hai giường một cao một thấp, tổng cộng bốn người ở.

Bạch Thất cũng không có khách khí, trực tiếp ôm lấy Đường Nhược ngồi xuống.

Phương Thanh Lam ngồi xuống đối diện bọn họ, nói: “Hai người có chuyện gì?”

” Giao dịch với anh.” Bạch Thất ra hiệu Đường Nhược lấy ra đồ vật trong balo.

Đường Nhược cúi xuống balo phía sau lưng, đổ ra một đồng đồ ăn vặt. Balo của cô nhìn không lớn, nhưng bên trong đồ ăn vặt lại rất nhiều, chocolate, chân gà, đồ hộp...

“Cái này...” Phương Thanh Lam có chút giật mình.

Ở tận thế, vật tư chính là tiền, hành động kia của Đường Nhược không khác gì người giàu mới nổi.

“Đây là tiền đặt cọc.” Bạch Thất nói, “Sau khi chuyện thành công, còn có chín phần vật tư.”

Phương Thanh Lam nhẹ ho hai tiếng, làm giảm phản ứng của mình khi nhìn thấy nhiều đồ đặc như vậy: “Hai người biết tôi?”

Bạch Thất nhẹ gật đầu: “Tôi từng xem qua anh viết văn, rất hay.”

Nét mặt anh bình thản, nhưng Phương Thanh Lam lại nghe ra một cỗ cảm giác thoải mái, hân hoan xoa xoa đôi bàn tay, muốn nói khoác một phen, nhưng nhớ đến tình cảnh bây giờ, lại cười khô một tiếng: “Quyền” tôi ngồi trong nhà xí nuôi hoa khô” còn chưa hoàn thành mà đã tận thế rồi, aizz... ký hợp đồng đóng phim nữa cơ, thật sự tai bay vạ gió.”

Đường Nhược: “...”

Người này đặt tên sách như thế... tại sao hắn không bị độc giả đánh chết.

Bạch Thất cười cười nói: “Tái ông mất ngựa làm sao biết không phải phúc[2], có lẽ sách của anh ở chỗ này có thể phát triển lớn mạnh.”

[2]: Xưa có ông lão tên là Tái Ông sinh sống ở vùng biên giới phía Bắc Trung Hoa. Ông rất giỏi việc nuôi ngựa. Ngày kia ngựa của Tái Ông xổng chuồng chạy sang nước Hồ lân cận. Hàng xóm láng giềng hay tin đã đến an ủi nhưng Tái Ông lại cười mà rằng: “Tôi tuy mất ngựa, nhưng đó có thể lại là điều tốt.”

Vài tháng sau, con ngựa mất tích đột nhiên trở về cùng một con tuấn mã. Thấy thế, hàng xóm đến chúc mừng, tuy nhiên Tái Ông cau mày nói: “Tôi được ngựa quý, sợ rằng đó chẳng phải là điềm lành.” Con trai ông thích cười con ngựa quý, một hôm anh ta ngã ngựa gãy chân và trở thành tàn tật. Hàng xóm đến khuyên nhủ ông đừng quá nghĩ ngợi, Tái Ông điềm nhiên: “Con trai tôi tuy gãy chân, nhưng đó chưa hẳn đã là điều không may.” Khi đó hàng xóm nghĩ rằng ông lão quá đau buồn nên bị quẩn trí. Một năm sau, nước Hồ láng giềng đưa quân sang xâm lược. Tất cả thanh niên trai tráng đều phải tòng quân và hầu hết đều bị tử trận. Con trai ông vì tàn tật nên được ở nhà và thoát chết. Lúc này hàng xóm láng giềng mới thấy rằng những lời của Tái Ông quả thật rất thâm thúy.

Thành ngữ “Tái Ông thất mã” được dùng để an ủi người đang gặp khó khăn. Họa có thể biến thành phúc, và phúc có thể trở thành họa.

“Aiz, hiện tại mạng lưới internet cũng không có, làm thế nào cho người khác xem”

Bạch Thất đem bản thảo của Dur Vạn Lý đưa tới: “Mạng lưới internet không có, nhưng còn có truyền miệng cũng là lựa chọn không tồi.”

Phuong Thanh Lam cầm bản thảo nhìn qua, đảo qua một lần, lập tức muốn mắng chửi.

Nội dung nát như vậy, hẳn đã sớm tám trăm năm không viết loại văn này rồi!

Nhưng nghĩ lại, bản thảo này là của đối phương đấy, đành phải so sánh, uyển chuyển nói: “Nội dung như bộ đồ già vậy, hai người muốn tôi sửa giúp?”

Bạch Thất nói: “Nếu như anh có thể sửa nội dung càng thêm đặc sắc thì tốt, chỉ có một điều, cái này không phải là tiểu thuyết, nó là tin đồn cá nhân, anh phải nói với mọi người, đây là căn cứ vào sự kiện có thật mà viết nên.”

Phuong Thanh Lam nghe xong đây là tin tức thật sự, cảm giác muốn mắng chửi vừa rồi đột nhiên biến mất, nhanh chóng đi nhìn bản thảo lại một lần nữa: “Yên tâm, không có vấn đề, tuyệt đối sẽ không cách xa thực tế.”

Bạch Thất gật đầu: “Hi vọng cái này có thể phổ biến trong toàn bộ căn cứ.”

Phuong Thanh Lam cũng không phải kẻ ngu dốt, nghe xong câu này, cũng lập tức hiểu ra.

Trong đầu hắn nhanh chóng dạo qua một vòng.

Bản thân trước mắt ở bên trong đoàn đội có chức vị cũng không tốt, chứ đừng nói đến tương lai, nếu lại một lần nữa làm nghề cũ, lấy việc viết tiểu thuyết mà sống, cũng không có gì không tốt.

Hơn nữa, xem khí thế của người đàn ông này, để anh ta làm hậu phương cho mình, khẳng định tốt hơn mình bây giờ ở trong đoàn đội nhiều.

Phuong Thanh Lam động tâm, chắc chắn sẽ không cự tuyệt, lập tức đáp ứng.

Nhiệm vụ hoàn thành, Bạch Thất cảm thấy cũng không còn sớm, đương nhiên là trở về biệt thự.

Lúc xuống đến tầng năm, hai người nghe thấy trong hành lang có tiếng nước nở nghẹn ngào, thấm thiết ưu tư, rất khó sờ.

Nhưng đối với mấy việc kì lạ, hai người cũng không có tâm trạng quản, trực tiếp xuống tầng.

Lại không nghĩ, mới đặt chân xuống, trong hành lang có tiếng khóc, có bóng ma bất ngờ đánh tới

Việc này không hề báo hiệu, khiến cho dưới chân Đường Nhượng không có cái gì đỡ, thiếu chút nữa ngã lăn xuống cầu thang.

Bạch Thất nhanh tay, kéo cô vào trong ngực.

Hai người bởi vì việc này mà động tác dừng lại một chút, làm cho bóng ma đó bắt được góc áo Bạch Thất.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Nghiệt Duyên

“Ồ ô... Làm, làm ơn cứu cứu tôi...” Bóng ma ngửa mặt lên, vành mắt đầy nước, đôi mắt sưng đỏ như hạnh đào[1], bộ dáng thê thảm kia, giống như vừa bị người ta bắt nạt.

[1] : hạnh đào là quả óc chó ý J

Đây chính là cái người họ vừa gặp ở hành lang, Tô Tiêm Ảnh.

Tô Tiêm Ảnh vừa ngửa đầu lên, Đường Nhượng nhìn thấy khuôn mặt đối phương, chính là...

Nếu như dùng một câu để hình dung tâm tình hiện tại của cô, đó là: sợ ngây người.

”Cầu xin anh cứu cứu tôi, tôi vừa rồi bị người, bị người...” Tô Tiêm Ảnh còn chưa nói xong, đã bị một bàn chân đạp ra.

Bạch Thất dường như cảm thấy tay của cô ta bắn đến nỗi không dám nhìn thẳng, nhú chặt lông mày nhìn chằm chằm góc áo của mình, vẻ mặt như muốn đem nó trừ độc một lần.

Tô Tiêm Ảnh bị Bạch Thất không hề lưu tình đập ngã xuống đất, giống như nhận lấy một cái kinh hãi tột độ, bả vai rụt rụt, khóc ròng nói: “Tôi vừa rồi đều là bị bọn họ bức bách... Cầu xin anh cứu, cứu tôi... Xin anh nghe tôi giải thích...”

Đường Nhược bấu môi.

Được rồi, cô cũng thừa nhận người đàn ông của mình rất hấp dẫn, phong độ nhẹ nhàng.

Nhưng cô gái này, một lần rồi lại một lần bị người ta nhìn thấy đang làm cái chuyện kia, sao cô ta còn có dũng khí tới kéo góc áo Bạch Thất thế!

Rốt cuộc, là ai cho cô ta phân tự tin đó!

Chẳng lẽ trên mặt Bạch Thất viết: ai đến tôi cũng không cự tuyệt, bụng đói ăn quàng sao?

Chẳng lẽ trên mặt Đường Nhược cô viết: tôi ngu ngốc, hoan nghênh cô đến nạy góc tường[2] ủa

[2]: nạy góc tường giống kiểu cướp bạn trai ý

Tô Tiêm Ảnh làm bộ đáng thương, vừa nói vừa khóc, khiến cho người khác thông cảm, mắt nhắm lại, nước mắt theo gò má chảy xuống: “Mẹ tôi, mẹ tôi không biết bây giờ đang ở đâu, bọn họ đồng ý giúp tôi tìm kiếm mẹ tôi... Tôi, tôi không cho phép bọn họ đối với tôi như vậy... Thế nhưng mà vừa rồi, tôi không có khả năng chống cự lại bọn họ...”

Đường Nhược ngửa đầu, nhích lại gần ngực Bạch Thất.

Bạch Thất hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đau đầu.”

Để cô mặt dày cãi láo một chút.

Không nghĩ rằng, mình đã xem qua một vở kịch máu chó như vậy, thật sự rất là đau đầu.

Những y tá kia ...thật không lừa cô.

Quả thật, một khi xuyên không, khắp nơi có thể gặp được những chuyện hiếm thấy.

Hóa ra, cùng là người nhưng lại có cách suy nghĩ không giống nhau như vậy!

“Bí quyết làm bề mặt” của mấy y tá kia, một chiêu Đường Nhược cũng không học được, những câu mắng chanh chua, châm châm gắp huyết, cô cũng sẽ không làm

Nhưng mà, cô nhớ rõ y tá có nói, vẽ mặt cảnh giới cao nhất.

Không bằng!

Trực tiếp biểu lộ ra thực lực của mình, làm cho đối phương hiểu rõ khoảng cách giữa hai người, không có tư cách ghen ghét, mới là cảnh giới cao nhất.

Đường Nhược vừa nói xong, Bạch Thất bế cô lên: “Nhà này chứng khí mù mịt, về sau sẽ không cần phải tới nơi này nữa rồi.”

Anh dáng thẳng chân dài, ôm Đường Nhược chậm rãi bước xuống lầu.

“Cầu xin hai người giúp tôi một chút, tôi không muốn sống cuộc sống như trước kia nữa...” Tô Tiêm Ảnh cũng đứng lên, muốn đuổi theo hai người xuống lầu. Thế nhưng mà, khi cô bước xuống cầu thang... cầu thang này lại không có bậc.

Trọng tâm lún xuống, nhưng mặt đất vẫn bằng phẳng, bỗng nhiên, cả người lún xuống cầu thang.

Ngẩng mặt lên nhìn hai người phía trước, cô gái được Bạch Thất ôm ngang đang dùng tay ôm lấy cổ anh, đem đầu tựa ở vai anh, mặt quay về phía mình, nhếch miệng cười.

Sắc mặt Tô Tiêm Ảnh tối sầm lại, móng tay suýt nữa đâm rách bàn tay của mình.

Đường Nhược xem hình dạng của cô ta, trong lòng sinh ra cảm giác châm biếm.

Cảm giác thương cảm trào phúng!

Tô Tiêm Ảnh cảm thấy, phảng phất trên người mình có chứa một loại hương vị buồn nôn, không ngừng bốc lên, tỏa ra ngoài.

Sao cô có thể bị cô ta khinh bỉ!

Đứng lên lần nữa, Tô Tiêm Ảnh chuẩn bị thò tay túm góc áo Bạch Thất

Đột nhiên bị nước gội vào người.

Nước theo mặt chảy vào trong cổ áo, cả người lạnh như băng

Tô Tiêm Ảnh ngẩng đầu nhìn hằm hằm

Phía trên, Đường Nhượng nhìn tay mình rồi lại cúi đầu xuống, cùng Tô Tiêm Ảnh bốn mắt nhìn nhau: “Không cố ý, trượt tay một chút.”

Không thể dễ dàng tha thứ, không thể dễ dàng tha thứ!

Tô Tiêm Ảnh im lặng cúi mặt xuống, che lại oán độc trong mắt.

Cô nhất định phải chen ép đưa con gái thấp kém này đến tầng dưới chót nhất, cũng muốn lại để cho cô ta trải nghiệm cảnh ngộ của chính mình hôm nay!

Bạch Thất nhìn Đường Nhượng trong ngực, lộ ra biểu cảm vi diệu, bộ dạng có chút buồn cười.

Vừa rồi, tinh thần lực khiến người ta lăn cầu thang, sau đó là nước rơi xuống..

Anh đều nhìn thấy hết.

Tuy nhiên, cái bình dấm này quật ngã cũng không có ý nghĩa, nhưng có vẻ vì mình mà phát ra vị chua, cảm giác lại rất tốt.

Bạch Thất cúi đầu xuống, trực tiếp há miệng hôn Đường Nhượng một cái, nói: “Anh rất vui.”

Đường Nhượng chớp mắt mấy cái, bấu môi với anh.

Cái tên này, đi ra ngoài cũng kèm theo hào quang thu hút hoa đào!

Bạch Thất hôn Đường Nhượng khiến Tô Tiêm Ảnh đuổi kịp, cô thấy người đàn ông mình ngưỡng mộ ôm một cô gái khác trong lòng, chân giống như là bước trong mây vậy, chậm chạp nặng nề, sắc mặt tái nhợt.

Buông tha sao?

Không thể nào!

Hai người đi ra khỏi khu 2, ở trên đường gặp được Phan Hiểu Huyền.

Phan Hiểu Huyền trông thấy Đường Nhượng bị Bạch Thất ôm ngang, đi tới: “Làm sao vậy?”

Đường Nhượng có chút ngại ngùng, cô chỉ định cho cô gái thanh tú kia nhìn xem cảnh ân ái mà thôi, bây giờ trên đường trở thành tiêu điểm, cũng thật sự hơi ngại ngùng, vì vậy để cho Bạch Thất thả cô xuống.

Bạch Thất buông xong thì Đường Nhượng nói: “Vừa rồi có hơi không thoải mái.” Sau đó nhìn Phan Hiểu Huyền, hỏi, “Cậu tới mua đồ sao?”

“Uh, tớ giúp ba ba tớ mua ít hạt giống, trước kia tớ biết rõ ai có bán, hôm nay tới đây mua hàng tồn.”

Phan Hiểu Huyền cùng Đường Nhượng nói chuyện được một lúc, nhìn thấy cách đó không xa Tô Tiêm Ảnh theo hành lang chạy xuống.

Đương nhiên lúc này, Tô Tiêm Ảnh đã sửa sang lại quần áo, hăng hái chuẩn bị chiến đấu lần nữa

Tô Tiêm Ảnh trông thấy Phan Hiểu Huyền, giống như rất vui vẻ, bước nhanh hơn về phía họ.

Phan Hiểu Huyền nấp máy miệng, có chút ghét bỏ nói: “Thật sự là nghiệt duyên!”

Đường Nhượng còn chưa hiểu chuyện gì, đã nghe thấy Tô Tiêm Ảnh mềm mại yếu ớt nói: “Hiểu Huyền, thật tốt, có thể ở chỗ này nhìn thấy cậu.”

Quả nhiên là nghiệt duyên!

Đường Nhượng thầm khen Phan Hiểu Huyền, nhích lại gần Bạch Thất.

“Hiểu Huyền, bọn họ là bạn của cậu sao? Chúng ta cũng là bạn, cậu giúp mọi người giới thiệu một chút đi.” Tô Tiêm Ảnh sửa sang tóc của mình cùng lần vấy, nhìn về phía Bạch Thất.

Bạch Thất chân bước không ngừng, tay vòng qua eo Đường Nhượng, nửa ôm nửa vịn, đi về phía khu biệt thự.

Trên đường, trước mắt bao người, kỳ thật anh sẽ không ngại đập Tô Tiêm Ảnh một cước nữa. Nghĩ tới, Phan Hiểu Huyền cùng cô ta là bạn bè, anh phải nể mặt Phan Đại Vĩ.

Lúc này, Phan Đại Vĩ đang tiến hành giáo dục hai người theo dõi, hất xi một cái.

Thật kỳ quái, rõ ràng đang là ban ngày, mặt trời còn đỏ, sao lại cảm thấy có chút lạnh lạnh.

Phan Đại Vĩ nhìn chung quanh. Cảm thấy, thời tiết quả nhiên trở lạnh rồi.

Bên này Phan Hiểu Huyền quay đầu ánh mắt Tô Tiêm Ảnh, theo ánh mắt của cô ta thấy Bạch Thất, lại đánh giá quần áo cô ta đang mặc, lập tức hiểu Tô Tiêm Ảnh muốn làm gì.

Ở cùng cô ta hơn một tháng qua, cô cũng khá hiểu con người Tô Tiêm Ảnh.

Thì ra, Tô Tiêm Ảnh để ý Bạch Thất!

Nghĩ tới đây, Phan Hiểu Huyền lập tức nổi lên một tầng da gà, suýt chút nữa nôn hết bữa cơm tối hôm qua ra.

Mẹ nó thật sự là chậm máu chó to.

Lúc trước, hai người ở trường học cùng đề ý một người đàn ông.

Hôm nay, hai người ở căn cứ lại cùng đề ý một người đàn ông!

Cô thật muốn hỏi: Bạn học Tô Tiêm Ảnh, cô có phải đi dạo phố cũng có thể đề ý một người đàn ông hay không.

“Hiệu Huyền, hai người trò chuyện, chúng tôi đi trước.” Đường Nhược và Bạch Thất giống như gặp được ân thần, đi nhanh đến mức không thấy bóng.

Phan Hiểu Huyền: “...”

Cô lập tức bi thương chảy thành sông: Tôi một chút cũng không muốn trò chuyện với cô ta!

Rõ ràng đối tượng của cô ta muốn xé bức là cậu, tại sao bắt tôi đối mặt với cô ta chứ!

Quả thực tàn nhẫn!

Mất thấy Đường Nhược kéo Bạch Thất chuẩn bị rời khỏi, Tô Tiêm Ảnh cũng muốn kéo Phan Hiểu Huyền nhanh đuổi theo.

Có điều là, Phan Hiểu Huyền đã bước sang bên cạnh, để cho Tô Tiêm Ảnh chụp vào không khí.

“Tôi cũng phải đi về rồi, gặp lại.” Phan Hiểu Huyền không có dừng lại, trực tiếp lách qua Tô Tiêm Ảnh, hướng khu biệt thự đi.

Nhưng mà Tô Tiêm Ảnh sao lại bỏ qua cơ hội tốt để tìm hiểu Bạch Thất là ai, lúc này quần chặt lấy cô.

Tô Tiêm Ảnh là dị năng giả Lực lượng, Phan Hiểu Huyền thân là dị năng giả Không gian căn bản thoát không được.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Trò Chuyện Nhân Sinh

“Cô muốn thế nào?” Phan Hiểu Huyền lừa giận ngút trời, rất muốn giữa đường tát Tô Tiêm Ảnh một cái.

“Hiệu Huyền, sao cô có thể trở mặt như vậy, rõ ràng chúng ta vài ngày trước vẫn là chị em tốt...” Tô Tiêm Ảnh chực khóc, nước mắt nói đến là đến, hoàn toàn không cần công tác chuẩn bị.

Bên đường đã có người dừng bước lại, nhìn về phía hai người.

Phan Hiểu Huyền hít sâu một hơi mới miễn cưỡng đè xuống lửa giận trong lòng: “Bạn học Tô, hai người họ đã là một cặp, vì sao cô còn muốn chen chân vào làm kẻ thứ ba. Bọn họ cũng không phải chỉ là bạn bè qua loa, mà là chính thức đính hôn rồi, lên cả báo chí đấy. Xin cô thương xót, thu hồi tâm tư không có chỗ của cô đi.”

“Tôi, tôi chỉ muốn biết bọn họ...” Giọng nói Tô Tiêm Ảnh có chút u oán, nước mắt cuộn cuộn, nhưng lại không rơi xuống, “Tôi không có muốn chia rẽ

bọn họ, chẳng lẽ muốn có nhiều bạn bè cũng không được sao?”

Phan Hiểu Huyền dừng lại, nghĩ nghĩ hồi lâu, thăm dò nói: “Cô không biết bọn họ?”

Minh và Đường Nhựt là bạn cùng học, lần thứ nhất gặp mặt cảm thấy Đường Nhựt khác trước rất nhiều, không có nhận ra cũng là chuyện thường tình. Nhưng mà, người mỗi ngày trước tận thể tranh giành với Đường Nhựt – Tô Tiêm Ảnh cũng không có nhận ra?

Chờ một chút...

Vừa rồi xem phản ứng của Đường Nhựt, mặc dù tránh Tô Tiêm Ảnh như rắn rết, nhưng mà như vậy, lại không phải người hung hăng càn quấy gặp được Tô Tiêm Ảnh sẽ cãi nhau với cô ta...

Đột nhiên, Tô Tiêm Ảnh nói: “Tôi, tôi biết bọn họ sao?”

Phan Hiểu Huyền âm thầm nhủ mày, kịp thời thay đổi chủ đề: “Cô lợi hại như vậy, hóa ra cũng có người không quen biết sao?”

Tô Tiêm Ảnh túm lấy Phan Hiểu Huyền kéo đến một nơi hẻo lánh, trong bao nhỏ lấy ra mấy túi rong biển, nhét vào trong tay cô: “Tôi chỉ muốn biết người đàn ông kia, xem xét chúng ta là chị em tốt, cô sẽ giúp tôi chứ.”

Phan Hiểu Huyền cười lạnh một tiếng, nhìn quanh bốn phía, thấy không có người đi tới bên này, liền đem toàn bộ rong biển chuyển vào trong không gian: “Không muốn, tôi cũng không biết người đàn ông kia, thật sự là không giúp được cô.”

“Cô...” Tô Tiêm Ảnh tức giận, “Sao cô có thể không coi trọng chữ tín như vậy, rõ ràng nhận đồ của tôi, lại không đáp ứng chuyện tôi của tôi...”

“Tại sao nhận đồ của cô lại phải đáp ứng chuyện của cô...” Phan Hiểu Huyền quơ quơ cánh tay bị Tô Tiêm Ảnh bắt lấy, “Cô mau mau buông ra, nếu không tôi ở đây kêu to cô ăn cướp...”

“Cô...”

Phan Hiểu Huyền nhìn thấy bên đường có mấy tuần tra viên đi qua, lấy hơi chuẩn bị hô to.

Đương nhiên Tô Tiêm Ảnh cũng thấy, liền buông tay Phan Hiểu Huyền ra: “Cô chờ đấy, căn cứ rộng lớn như vậy, chúng ta nhất định sẽ lại gặp nhau!”

Cái từ ‘Chúng ta’ cũng không biết là nói Phan Hiểu Huyền cô và Tô Tiêm Ảnh hay nói Tô Tiêm Ảnh và Bạch Thất.

Phan Hiểu Huyền bĩu môi, cũng không muốn hỏi tiếp.

Bây giờ cô chỉ muốn tìm Đường Nhựt hỏi xem, Đường Nhựt có nhận ra Tô Tiêm Ảnh hay không.

Đường Nhựt và Bạch Thất còn chưa tới biệt thự, ba người Phan Đại Vĩ, Hồ Hạo Thiên, Điền Hải cùng những người khác đã trở về. Bọn họ đang thẩm vấn hai người theo dõi bị trói bằng dây mây trên mặt đất.

Kỳ thật cũng không cần thẩm vấn như thế, bởi vì khi Phan Đại Vĩ ở bên ngoài tiến hành giáo dục thì bọn họ đã khai toàn bộ ra.

Bọn họ là người của đoàn đội ‘Hồng trần’, Chu thiếu dùng Lam Tinh làm thù lao, để cho bọn họ đi theo dõi cái đoàn đội ‘Tùy Tiện’ này.

Phan Đại Vĩ ra hiệu cho Hồ Hạo Thiên tạo ra một tường đất.

Mặc dù Hồ Hạo Thiên không hiểu nhưng cũng làm theo.

Phan Đại Vĩ nói với hai người: “Dùng hết tất cả dị năng của hai người, đánh nát nó thử xem.”

Dưới ánh mắt của mọi người trong đội xe, dị năng giả Lực lượng đánh một chưởng vào tường đất. Chưởng kia đánh ra, uy phong lẫm lẫm, mạnh mẽ oai hùng, thế nhưng tường đất chỉ vỡ ra mấy cái khe hẹp, vẫn đứng vững không sụp đổ.

Mọi người trong đoàn xe không hề tỏ ra ngạc nhiên, nhưng hai dị năng giả Lực lượng lại há mồm tròn mắt, cả người ngốc trệ: “Chuyện này, sao có thể...”

“Không có khả năng...” Người kia cũng dùng sức đánh một chưởng ở phía trên, tường đất cũng chỉ nứt ra mấy cái khe nhỏ, không sụp đổ.

Hồ Hạo Thiên Xùy~~ cười một tiếng: “Các anh chỉ có chút năng lực như vậy còn muốn đi làm người xấu, đem giá trị của mấy người xấu hạ xuống cả rồi.”

“Không thể nào!” Một dị năng giả Lực lượng kêu lên: “Chúng tôi rõ ràng hấp thụ hơn 100 viên Lam Tinh rồi, tại sao lại không thể đánh nổi một cái tường đất bình thường như vậy...”

Lam Tinh, hơn 100 viên...

Mọi người đoàn xe giống như là nghe được tin động trời.

“Đây chính là việc tôi muốn nói với cậu.” Phan Đại Vĩ nói với Hồ Hạo Thiên.

Hồ Hạo Thiên nhìn Phan Đại Vĩ, cũng không hỏi lại lần nữa. Trong khoảng hơn nửa tháng, bọn họ cũng hấp thu chừng một trăm viên tinh hạch, nếu như tinh hạch cũng làm tăng lên dị năng thì lẽ ra hai dị năng giả lực lượng cùng với bọn họ sức mạnh cũng không khác nhau là mấy, nhưng mà...

Tình huống hôm nay xem ra, những người trong đội xe của bọn họ có dị năng mạnh mẽ người khác hơn nhiều!

Tại sao lại như vậy?

Hôm nay mọi người trong đội xe phối hợp rất ăn ý, trước mặt có người ngoài, tất cả đều là Hồ Hạo làm đại biểu, đoàn đội lén lút thương lượng thế nào cũng không có vấn đề, bên ngoài, vẫn là Hồ Hạo Thiên kiến thức rộng rãi làm chủ.

Đúng lúc này, Bạch Thất và Đường Nhược theo tường vây bên trên khu biệt thự, dùng vân tay mở cửa, đi vào.

Hồ Hạo Thiên lập tức tiến lên phía trước nói: “Em Bạch, nghe Tiểu Điền nói các cậu cũng bị theo dõi rồi, những người kia đâu?”

Bạch Thất nhìn thoáng qua trong sân thấy có người lạ, nói: “Thả.”

“Như vậy, không phải là thả hổ về rừng sao?, tiểu nhân khó chơi, lại thả đi...” Ngược lại tưởng tượng, Hồ Hạo Thiên tỉnh lại: Mẹ nó, nếu không thả thì tí nữa sẽ có người đến đòi.”

Bạch Thất nhìn chung quanh một vòng: “Cái nhà này rất lớn...”

“Hả?

Mọi người còn không có kịp phản ứng.

Hai dị năng giả Lực lượng kia đã quý bịch xuống: “Tôi, chúng tôi đã cải tà quy chính, chúng tôi cam đoan sẽ không làm gì với các anh nữa, tôi, chúng tôi còn có thể thay mọi người trong đoàn đội cam đoan...”

“Giáo dục” của Phan Đại Vĩ đã khiến bọn họ thống khổ không chịu nổi, người đàn ông áo đen này có vẻ còn tàn ác hơn, giống như là giết người diệt khẩu, sau đó giấu xác đi!

Phan Đại Vĩ nói: “Mỗi lần làm nhiệm vụ, Chu thiếu cho các người thù lao là bao nhiêu Lam Tinh?”

Người nọ trung thực trả lời: “Tất cả là 50 viên, cảm về mọi người trong đoàn đội chia đều, mỗi người khoảng 10 viên.”

Hồ Hạo Thiên từ trong túi lấy ra một cái bọc màu đen, ném tới trước mặt hai người, cái túi tản ra, bên trong tinh hạch màu xanh da trời rơi là tả trên mặt đất: “Ồ đây có chừng 200 viên, ngày mai mời mọi người đứng đầu đoàn xe các anh tới đây gặp chúng tôi...”

Lam Tinh trên mặt đất khiến cho hai dị năng giả không khỏi mở to mắt.

Thì ra, đoàn đội ‘Tùy Tiện’ cũng có loại vật này, hơn nữa bộ dáng kia giống như là dùng không hết vậy!

Chẳng trách dị năng của đối phương mạnh mình hơn nhiều!

Hắn không khỏi ngẩn đầu, hỏi: “Các anh muốn làm gì?”

Hồ Hạo Thiên cười nhạt một tiếng: “Cho các anh Lam Tinh, còn không muốn sao?”

Người nọ do dự: “Thế nhưng mà Chu thiếu...”

Lam Tinh đương nhiên là thù lao, thế nhưng làm việc cho Chu Thụ Quang còn được hắn làm hậu phương đằng sau.

Bây giờ không phải xã hội trước kia, trong triều có người mới dễ làm việc, bọn họ đều thông hiểu đạo lý đó, cho nên mới lựa chọn làm việc cho Chu Thụ Quang.

“Chu Thụ Quang như thế nào...” Phan Đại Vĩ ngồi chồm hổm xuống, thấy bọn họ muốn nói lại thôi, “Không bằng, chúng ta lại đến tâm sự nhân sinh?”

“Không không không...” Người nọ lập tức trả lời chi tiết, “Chu thiếu đằng sau có Chu Đại tướng làm chỗ dựa, nếu như chúng tôi phản bội hắn, chắc chắn hắn sẽ tìm cơ hội diệt trừ chúng tôi.”

“Đừng nghĩ chúng tôi sẽ không diệt các anh.” Lưu Bình dư dư nắm đấm, uy hiếp, lại thấy hai người họ căn bản không có sợ mình, liền liếc mắt với Phan Đại Vĩ vài lần.

Phan Đại Vĩ đứng lên, nhìn bộ dạng Lưu Bình, ngắt lời cậu ta, nói: “Người trẻ tuổi, cậu quá không có có lễ phép rồi, thăm vấn là thăm vấn a, lộ ra bộ dáng” Đóng cửa thả Phan Đại Vĩ” để làm gì, xem ra cậu lâu ngày không được ăn đòn nên khó chịu rồi...”

Phan Đại Vĩ là kiểu người có tư duy khác biệt, có lẽ một khắc trước vẫn còn nói tư tưởng chính trực, chuyện đời người đúng đắn, một khắc sau có thể bàn về việc trên tạp chí XX cô gái chân dài ti lệ nào có rất hoàn mỹ.

Lưu Bình: “...”

Đã nói kẻ địch trước mặt phải giữ vững sự đoàn kết, thống nhất ý tưởng đấy!

Hai người trên mặt đất vui mừng, cho rằng không phải nghe Phan Đại Vĩ giáo dục: “Chú, thật sự không cần trò chuyện nhân sinh sao?”

Hồ Hạo Thiên ngồi chồm hổm xuống: “Kỳ thật, tôi cũng có thể cùng các anh tâm sự nhân sinh đấy...”

Mọi người trong đoàn xe: “...”

Hai người trên mặt đất: “...”

Cảm giác thấy, người này tới càng thêm không tốt rồi!

Nhưng mà, trước vẻ mặt ”bảo trọng” của mọi người trong đoàn xe, hai người kia thật sự bị Hồ Hạo Thiên trói lại mang đến biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Tiền Kim Hâm

Trừ Hồ Hạo Thiên ra, bây giờ mọi người cũng không có chuyện gì, cho nên bọn họ chuẩn bị ra sân hóng mát, thuận tiện đợi Hồ Hạo Thiên ra họp.

Hiện tại buổi tối rất nóng, đại khái đã lên tới 27-28 độ, trong sân còn có thể chịu được, nhưng ở trong phòng thì chỉ muốn nhanh nhanh ra sân cho đỡ nóng. Thế nhưng, Bạch Thất lại để cho Điền Hải tới phòng bếp nhà mình hâm tổ yến cách thủy, để Đường Nhượng ăn nhẹ trước khi tới bữa tối

Một lúc sau, Phan Hiểu Huyền cũng trở về, cô bước vào sân nhỏ, Phan Đại Vĩ hướng cô ngoắc ngoắc tay, ý muốn cô tới ngồi cạnh mình. Phan Hiểu Huyền giao hết hạt giống mình mua được cho Phan Đại Vĩ, sau đó lại nhìn Đường Nhượng, muốn nói lại thôi.

Một lát sau, bố của Hồ Hạo Thiên cùng Dương Lê mang theo một người đàn ông trung niên mặc quân trang đi vào trong sân. Người đàn ông trung niên kia thân hình cao lớn, tướng mạo đường đường, đôi mắt phát ra tia lạnh, để cho người khác vừa nhìn đã có cảm giác đối phương là người nguy hiểm, vạn người cũng khó địch lại.

Mọi người nhìn trước ngực ông đeo quân chương, đoán được người đàn ông trung niên này có lẽ chính là Tiền Kim Hâm, vì vậy tất cả mọi người cùng giả bộ đứng lên nghênh đón.

Không thể làm khác, bọn họ còn có việc nhờ người, chắc chắn phải dùng lễ đối đãi.

“Hạo Thiên đâu?” Ông Hồ nhìn chung quanh một lần, mở miệng hỏi mọi người.

Phan Đại Vĩ chỉ chỉ biệt thự của anh ta: “Hạo Thiên ở bên trong cho người làm công tác tư tưởng

Ông Hồ buồn bực: “Từ lúc nào mà nó trở nên nhiệt tình như vậy rồi?”

Mọi người trong đoàn xe: “...”

Bọn họ dám dùng mì tôm thè, chắc chắn không phải đội trưởng Hồ nhiệt tình!

Hồ Hạo Thiên không ở đây, ông Hồ cũng không thể gọi con trai mình vào trong sân, trực tiếp giới thiệu người đàn ông trung niên đứng bên cạnh mình cho Bạch Thất, nói: “Đây là Tiền Đại tướng, hôm nay nghe tôi nhắc đến cậu, không thể chờ được, muốn tôi đưa anh ấy tới đây gặp cậu.” Lại quay đầu giới thiệu Bạch Thất, “Đây chính là người mà tôi nói với anh, cháu ngoại Tham mưu trưởng Thi, Bạch Ngạn.”

Tiền Kim Hâm tiến lên một bước, vỗ vai Bạch Thất: “Tiểu Thất.”

Cái vỗ này, bả vai mọi người trong đoàn xe đều theo đó mà run rẩy. Có vẻ như, Tiền Kim Hâm dùng lực rất mạnh.

Ngày mai, bả vai Tiểu Bạch có sưng lên không vậy!

Ôm cái đùi này, cũng phải trả một cái giá lớn đấy.

Tiền Kim Hâm cùng Bạch Thất lại giống như không có cảm giác.

Tiền Kim Hâm nghiêm nghị, mang theo cả quan tâm nồng nhiệt: “Cháu có thể tới A thành phố thật sự là quá tốt, trước kia nghe nói cháu đính hôn, tôi thật muốn tức khắc bay tới thành phố H, nhưng tạm thời có chút việc không thể bỏ lỡ, may mà cháu tới thành phố A rồi, bằng không thì tôi sẽ hối hận cả đời...” Tiền Kim Hâm nói liên miên, giống như là đã quen Bạch Thất từ rất lâu rồi.

Kỳ thật ngoại trừ lúc Bạch Thất học năm nhất đại học mới gặp qua một lần, còn lại không gặp nữa.

Nhưng mà Tham mưu trưởng Thi có ân bồi dưỡng với ông, giống như cha mẹ tái sinh, với lại ông không quên lời dặn dò chiếu cố cháu ngoại tiểu Thất họ Bạch trước khi Thi cố vấn chết.

Coi Bạch Thất như con ông, mà ông lại không con, ông coi Tham mưu trưởng Thi như cha..., xem Bạch Thất là con cũng là việc nên làm.

Bạch Thất cười khẽ, đợi Tiền Kim Hâm nói xong, mới kéo Đường Nhược ở đằng sau: “Đây là vị hôn thê của cháu, Đường Nhược. Chú Tiền không tới được thành phố H tham dự lễ đính hôn, bây giờ lại mời chú Tiền ở lại đây ăn cơm một bữa, chỉ mong chú Tiền không chê đồ ăn đạm bạc...”

Mọi người: “...”

Nếu như không phải đã nhìn quen bộ mặt than của Bạch Thất, tất cả mọi người sẽ nghĩ rằng anh chính là một ” đại công tử thế gia “.

Người này thật sự quá xấu xa, với đồng đội thì keo kiệt bủn xỉn, với người nhà thì hào phóng.

Đường Nhược nhu nhuyến gọi một tiếng ” Chú Tiền”, Bạch Thất lại giới thiệu mọi người trong đoàn xe với Tiền Kim Hâm: “Bọn họ là bạn của cháu cùng tới thành phố A, cũng là những người cùng chung hoạn nạn tự hội lại thành một đội.”

Mọi người trong đoàn xe lập tức vứt bỏ suy nghĩ khinh bỉ ý kiến của Bạch Thất, toàn bộ lộ ra bộ dáng tươi cười ảm áp như ánh mặt trời: “Chú Tiền.”

Tiền Kim Hâm “...”

Người khác gọi tôi một tiếng ” chú ” cũng còn chấp nhận được, vì sao cái người nhìn qua xấp xỉ tuổi tôi cũng gọi tôi là “chú ”!

Hai bên giới thiệu xong, mọi người ngồi xuống ăn.

Trong sân sắp xếp hợp lý, mấy người vợ xúm lại nấu cơm.

Trong bữa cơm, Tiền Kim Hâm hỏi thăm tình hình của Bạch Thất trước khi tổ chức lễ đính hôn, sau lại hỏi thăm chuyện bọn người Bạch Thất đến thành phố A, cảm thán sự may mắn của anh. Đối mặt nhiều Zombie như vậy, không chỉ không chết, còn có thể kết bạn với nhiều người tốt như vậy.

Bạch Thất luôn luôn mỉm cười: “Đúng là cháu may mắn, lúc ấy bởi vì khu tây Zombie quá nhiều, liền nghĩ đến mọi người ở chỗ này cũng có phòng ở, nghĩ rằng ông ngoại trước tận thế mua khu biệt thự cũng kiên cố, ít nhất có thể có chỗ đặt chân đây, nào biết đâu rằng vừa vận quân đội chọn đúng nơi đó quy hoạch căn cứ.”

Tiền Kim Hâm tiếp tục nói: “Các cậu tổng cộng là 16 người, vậy mà có thể biến nơi này thành như vậy, quả nhiên đều có bản lĩnh.”

Ánh mắt Bạch Thất tối sầm lại: ” Khu Tây luôn luôn không đi được, rồi quy hoạch lại chỗ này để cho mình ở đây có thể thoải mái hơn. Lúc lấy đi mấy tấm pin năng lượng mặt trời, thật ra là do chúng cháu giết Zombie rồi không cần thận đi vào trong Khoa học kỹ thuật Lam Quang mà thôi, bây giờ nghĩ lại, thiếu chút nữa là có đi mà không có về, may mà hiện tại có chút thành tựu, để cho mọi người thoải mái một chút.”

Tiền Kim Hâm nghĩ trước đó bọn họ gặp phải nguy hiểm trong lòng còn chút lo sợ, an ủi nói: “Yên tâm, bây giờ nơi này đã trở thành căn cứ, quân đội có ý định coi đây là trung tâm để mở rộng phạm vi ra bên ngoài, tương lai sẽ có rất nhiều ngày rảnh rỗi thoải mái.”

Về mặt Bạch Thất càng thêm ảm đạm: “Thực không dám giấu diếm, chú Tiền, chúng cháu đang thương lượng, khoảng hai ngày nữa sẽ rời căn cứ đi làm thợ săn, công tác xây dựng căn cứ sợ là phải dừng lại rồi.”

Tiền Kim Hâm ngạc nhiên, hỏi: “Vì sao?”

Bạch Thất nhún mày, bộ dáng giống như rất muốn nói, lại có phần do dự.

Biểu lộ trầm thống này lại càng làm cho người khác cảm thấy anh có vô số uất ức khó nói.

Đường Nhược: “...”

Mọi người trong đoàn xe: “...”

Tiểu Bạch, biểu hiện của cậu, chúng tôi cho điểm tối đa!

Đậu xanh rau má, quả nhiên đội xe hội tụ toàn người tài, giỏi có người giỏi hơn.

Phan Đại Vĩ, Hồ Hạo Thiên tính là gì, trực tiếp bị chụp chết trên bờ cát!

Không tìm được đáp án từ chỗ Bạch Thất, Tiền Kim Hâm chuyển ánh mắt về phía mọi người trong đoàn xe.

Mọi người nhao nhao thở dài một hơi, trên mặt lộ ra bộ dáng xoắn xuýt.

Thật ra vốn đã xoắn xuýt.

Chúng tôi bị cướp, không có chỗ dựa, không thể thoát mái trở về.

Đúng vào lúc này, Hồ Hạo Thiên mang theo hai dị năng giả lực lượng đi ra.

Vừa ra khỏi phòng, trông thấy một đám người ngồi trong sân, lại nhìn người đàn ông bên cạnh ba anh, quân chương hiển hách, cảm giác được hào khí trong đó, Hồ Hạo Thiên lập tức xắn tay áo đi tới: “Móa nó, bọn họ khinh người quá đáng, đâu chỉ cướp pin năng lượng mặt trời mà còn muốn đuổi tận giết tuyệt, con tức này tuyệt đối không thể nhin!”

Đằng sau, hai dị năng giả Lực lượng cùng đi ra, run rẩy: “...”

Nói dối, rõ ràng chúng tôi chỉ theo dõi! Theo dõi!

Ông Hồ đứng lên, đối với hai người xa lạ có chút nghi hoặc: “Hạo Thiên, bọn họ nói vừa rồi con ở trong phòng cho người làm công tác tư tưởng, chính là cho hai người họ làm công tác tư tưởng?”

Không khí chung quanh ngưng trọng, Hồ Hạo Thiên cũng ngưng trọng theo: “Đúng vậy ạ, trước đó tụi con chưa đến căn cứ còn tốt đẹp đấy, đâu ngờ rằng quân đội tới giống như kẻ trộm tới, ngày đầu tiên đã gặp phải sói vầy đuôi rồi...” Chỉ chỉ hai dị năng giả lực lượng, “Ban ngày ban mặt tới ăn cướp, cướp không thành lại sử dụng thủ đoạn thâm độc, xem, tụi con đi ra ngoài còn phải người theo dõi đấy, đây mới chỉ có hai người, còn có mấy người bị Bạch Thất thả đi rồi...”

Ông Hồ nói: “Còn có người dám ban ngày ban mặt giờ trò cướp bóc trong căn cứ?”

Mọi người trong đội xe thở dài, không nói lời nào.

Hồ Hạo Thiên từ từ đi tới, đợi ông Hồ ngồi xuống: “Cha, trong căn cứ này, tụi con rất nhen khuất, đến mấy người tới cướp đồ không những không có chuyện gì, còn được cho là vô tội thả ra, bây giờ bắt được hai người này, không hỏi không sao, vừa hỏi thật sự đã giết mình, thì ra đối phương là muốn đuổi tận giết tuyệt, tụi con đều không biết mình từ lúc nào gây ra cừu hận lớn như vậy...”

Ông Hồ ngắt lời anh, giới thiệu anh với Tiền Kim Hâm

Hồ Hạo Thiên vội vã nói mình không có ý tứ, xúc động quá lớn, lại dùng khả năng ăn nói trên thương trường của mình nói nịnh nọt.

Về sau, Tiền Kim Hâm cũng từ chỗ mọi người trong đoàn xe hỏi ra được tình huống.

Hồ Hạo Thiên lười rục rờ như hoa sen, từ đầu tới cuối kể lại tất cả mọi chuyện mà mọi người gặp phải thật chi tiết.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Chân Thành Đối Đãi

“Sau khi có được bản năng lượng mặt trời này, đại khái hơi quá rồi nên đã làm người khác ghen tỵ, nhưng nếu muốn cái năng lượng mặt trời này thôi thì không nói, tại sao bọn hần còn muốn đuổi tận giết tuyệt, vì lý do gì!” Lưu Bình đứng lên, kích động nói.

Hiển nhiên bị Hồ Hạo Thiên chặn chòn rồi.

Đồng dạng kích động còn có Điền Hải.

Hồ Hạo Thiên liếc nhìn cha Hồ, rồi lại nhìn Tiền Kim Hâm, xong đưa mắt nhìn về Bạch Thất.

Bạch Thất quay đầu, nói với Tiền Kim Hâm: “Chú Tiền, kỳ thật lần này để chú Hồ mời chú đến là vì chuyện này, lúc trước ở căn cứ chúng cháu vô tình có được món đồ, hôm nay bị người thêm thường, mà hình như bọn hần còn muốn đuổi cùng giết tận, cho nên mời chú Tiền tới đây nể tình ông ngoại cháu, mà che chở cho chúng cháu một chút.”

Trong lòng Hồ Hạo Thiên cho điểm khen và tặng quà vì lời nói này của Bạch Thất.

Đối với loại người của Tiền Kim Hâm này thì không cần quanh co dài dòng, có thể ngồi trên ghế này thì sóng gió thủ đoạn nào mà chưa gặp qua.

Nhóm mình trải qua biết nhiều vất vả, cố gắng không ít, diễn kịch cũng không ít, hít ngậm khí lớn, cũng không bằng một câu nói ‘mong chú giúp đỡ’ của Bạch Thất.

Tiền Kim Hâm đã cùng cha mình tới gặp Bạch Thất, có nghĩa xem Bạch Thất là cháu của người bạn cũ. Rồi thẳng thắn nói ông ta là mình cần ông ta, chưa chắc đối phương đã không đồng ý, nhưng mà nếu cứ khóc lóc kể lể sẽ khiến ông ta ngứa mắt.

Quả nhiên đúng thế, Tiền Kim Hâm nghe Bạch Thất nói những lời này xong thì lòng mảy buông lỏng, nói: “Hôm nay, mặc dù nhân loại gặp nạn, nhiều phương tiện cơ sở còn chưa hoàn thiện, đất nước vẫn còn, nếu chính phủ muốn khôi phục lại đất đai thì cũng sẽ trừng trị những người vi phạm pháp luật.”

Cha Hồ nói: “Đúng thế, quy tắc vẫn là quy tắc, Hạo Thiên, con hỏi bọn chúng người đứng sau bọn chúng là ai chưa?”

Hồ Hạo Thiên gật đầu, đập một cước lên hai người: “Nói, người sau lưng hai người là ai?”

Hai người kia vốn bị Phan Đại Vĩ “giáo dục” “gần 2 tiếng, giờ lại bị Hồ Hạo Thiên “giáo dục tư tưởng” thêm hai tiếng nữa sắc mặt còn khó coi hơn cả gan heo.

Nên không im lặng nữa, khai ra Chu Thụ Quang.

“Nhà họ Chu à..” Tiền Kim Hâm nhú mảy, “Xem ra ở tận thế, thế mà bọn chúng còn thoải mái hơn lúc trước.”

Về sau quả nhiên đáp ứng với Bạch Thất đi tới nhà họ Chu.

Ông không thuộc bất cứ đảng phái nào cả, nhưng mà quốc gia cùng với căn cứ thì ông sẽ không khoanh tay mà đứng nhìn.

Nếu nhà họ Chu trắng trợn như thế thật, coi như người bình thường bị bắt nạt thì ông cũng can thiệp, huống chi ông coi Bạch Thất như con trai của mình.

Mọi chuyện đã giải quyết, tất cả đều vui mừng ăn cơm, bữa cơm này làm mọi người vui vẻ sáng khoái.

Sau đó, Tiền Kim Hâm nói muộn rồi phải về.

Bạch Thất để cho Điền Hải từ trong nhà đưa ra hai túi thịt heo cùng với túi thịt bò, Phan Đại Vĩ cũng không có keo kiệt, đưa cho ông hai trái dưa hấu.

Tiền Kim Hâm có chút kinh ngạc, mặc dù mấy nay nghe nhóm người của bọn họ may mắn thu thập ít vật tư từ siêu thị, nhưng ngạc nhiên hơn vẫn là hai trái dưa hấu. Bên trong quân đội mặc dù có dị năng hệ Mộc, nhưng trực tiếp đưa ra hai trái dưa hấu thì bên bọn họ hoàn toàn không có.

“Đây là.. dị năng hệ Mộc.”

Phan Đại Vĩ gật đầu.

Bạch Thất nói: “Đúng vậy, lúc trước chúng cháu phát hiện trên đầu zombie có tinh hạch, cầm lên nhìn thì thấy nó có khả năng khôi phục dị năng, về sao này càng phát hiện nó còn có thể nâng cao dị năng của mình.”

Tiền Kim Hâm lấy ra một cái túi, từ bên trong lấy ra mấy cái tinh hạch màu xanh: “Cháu nói những cái này à.”

Bạch Thất gật đầu: “Đúng rồi ạ, trong đầu những con zombie có những cái này.”

Tiền Kim Hâm lạnh mặt nói: “Chúng ta còn tưởng những cái này là do Tào tiến sĩ nghiên cứu mà có được, lúc trao đổi còn coi như nợ cô ta một nhân tình nữa.”

Cha Hồ nói: “Chú cũng vậy, vì trả giá những viên tinh thạch này mà Tiểu Lê phải ký hiệp ước không bình đẳng nữa.”

“Khinh thường quá đáng rõ ràng dám đem chúng ta ra đùa giỡn!” Tiền Kim Hâm nổi giận.

Cha Hồ quyết tâm rèn sắt khi còn nóng, cùng Tiền Kim Hâm vừa đi vừa nói về nhà họ Chu ý thế hiếp người.

Mọi người đưa Tiền Kim Hâm cùng cha Hồ ra ngoài, nhìn hai người rời đi.

Hai người vừa đi, Hồ Hạo Thiên kêu Dư Vạn Lý và vệ sĩ của mình mang hai người dị năng vào trong biệt thự.

“Tiểu Bạch, cậu có biết mấy cái tinh hạch này, kỳ thật tinh hạch không phải con đường chủ yếu giúp chúng ta lên cấp?” Bây giờ chỉ còn nhóm người bọn họ cho nên Hồ Hạo Thiên cũng không quanh co nữa, nói thẳng hoài nghi trong lòng ra.

“Hả?” Bạch Thất nói: “Vậy đó là cái gì?”

Hồ Hạo Thiên nói : “ Cậu thật sự không biết?”

Bạch Thất nhìn Đường Nhượng ở bên cạnh.

Đường Nhượng : “..”

Cô yên lặng quay đầu đi, hành động này nói lên không muốn xem hành động giả dối của anh.

Bạch Thất quay đầu lại, rồi lắc đầu.

Hồ Hạo Thiên: “ Chúng ta hoài nghi là do dị năng hệ Thủy của Đường Nhượng giúp chúng ta tiến bộ.”

“ Hà, có thật vậy không?” Bạch Thất nói.

Hồ Hạo Thiên chỉ vào bức tường trong sân: “ Nhìn đi, đây là sức mạnh của người có dị năng lưu lại, bọn hắn đã hấp thụ hơn 100 lam tinh rồi, nhưng lực của bọn hắn chỉ lưu lại chỉ có như vậy thôi.”

Bạch Thất lùi kéo tay Đường Nhượng, rồi nhìn bức tường kia: “ Ừm, quả thật rất yếu.”

Hồ Hạo Thiên không nói gì nữa, anh nhìn Bạch Thất hồi lâu, từ từ nói: “ Nước bên trong kia.. không có vấn đề gì sao?”

Bạch Thất nhìn hắn, cười rộ lên,như mùa xuân : “ Miễn sao mọi người không nói thì không có vấn đề gì?”

Sau đó anh mang theo Đường Nhượng cùng với Điền Hải trở lại biệt thự của mình.

Dư Vạn Lý theo Hồ Hạo Thiên từ biệt thự đi ra, thấy anh nghiêm túc nhìn Bạch Thất với bộ dạng kính nể, sau đó nói: “ Làm sao vậy?”

Phan Đại Vĩ nói :” Hình như Bạch Thất đã sớm biết tác dụng của dị năng hệ Thủy của Tiểu Đường..”

“ Ừm.” Hồ Hạo Thiên nói : “ Nhưng mà cậu ấy lại lựa chọn tin tưởng chúng ta, nguyện ý chia sẻ bí mật này với chúng ta.”

Lập tức, Dư Vạn Lý cũng giật mình, lấy cái ly nước ra khỏi túi, lắc nó: “ Không biết hệ Thủy khác có tác dụng này hay không.”

Phan Hiểu Huyền ở khu căn cứ phía tây, từng chứng kiến rất nhiều hệ Thủy, theo cô phân tích được, nói: “ Không đâu, chỉ là nước bình thường, hơn nước cũng rất khan hiếm, một ngày chỉ có được hai thùng.”

Hồ Hạo Thiên và những người khác nhìn vào biệt thự của Bạch Thất trở nên nhiệt tình hơn.

Ở thời tận thế cảm giác giống như con người đang sống trong bóng tối, được người khác tiếp cho cây đuốc.

Con đường phía trước được chiếu sáng, trái tim cũng được chiếu sáng.

“ Cho nên..” Lưu Bình ngờ ngác nói: “ Tiểu Bạch dùng quốc sĩ đối với mình thì chúng ta cũng phải dùng quốc sĩ đối với cậu ấy. Về sau chúng ta đem Tiểu Bạch làm lão đại.”

Nửa ngày, mọi người nhón nhào: “ Móa, tiểu Lưu, người không có văn hóa như cậu cuối cùng cũng nói được tiếng người.”

Lưu Bình: “..”

Mẹ nó, mấy người mới không có văn hóa, cả nhà mấy người mới không có văn hóa!

Ông đây tốt nghiệp ở đại học Học Lý Công Nam!

Ông Tần tổng kết lại nói: “ Người ta dùng chân thành đổi đãi, chúng ta nhất định không thể cô phụ người ta được.”

Mọi người đều gật đầu.

Cái tốt gì bọn họ đều không cần, lâu ngày mới biết được lòng người, bọn họ tin mình sẽ không nói ra thì đối phương cũng sẽ hiểu thiệt tình của nhóm mình.

Về phần nước của Đường Nhượng có tác dụng với sự lên cấp của dị năng, nếu hai người bọn họ không nói thì mình cũng không biết.

Nêu bọn họ tự nói với mình, vì phần nhân tình này thì mọi người thay bọn họ giữ bí mật là đều dĩ nhiên.

Đối với đôi vợ chồng này cùng mọi người chia sẻ bí mật, vừa tốt bụng vừa khôn ngoan, vì nếu ở chung thời gian dài thì tất nhiên bọn hắn cũng sẽ biết.

Người ta mang ý tốt, làm sao chúng ta lấy oán báo ơn.

Phan Hiểu Huyền theo Phan Đại Vĩ trở về biệt thự, tắm rửa xong thấy Phan Đại Vĩ ngồi trước bàn nghiên cứu chén nước, đi tới : “ Cha..” nhìn nhìn, lại hỏi, “Cái này là nước của Đường Nhượng.”

“ Ừm.” Phan Đại Vĩ cười cười nói, uống một ngụm hết chén nước: “ Mọi người đã đối xử ta như vậy, tất nhiên ta báo đáp lại, dùng quốc sĩ đối với chúng ta thì ta sẽ dùng quốc sĩ báo đáp lại.. Lưu Bình nói không sai.”

Phan Hiểu Huyền nhìn chén nước kia, nhấp nháy môi.

Suy nghĩ một chút, cô chuẩn bị nói chuyện của Tô Tiêm Ảnh cho Đường Nhượng biết.

Sau đó nói: “ Cha.. con đi tới nhà Đường Nhượng một lát.”

Phan Đại Vĩ nói: “ Có chuyện gì à?”

“ Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chân Tướng

Khi Phan Hiểu Huyền đi vào biệt thự của Bạch Thất, thì Đường Nhượng cũng vừa tắm xong đang ngồi sấy tóc.

Diễn Hải ra mở cửa, thấy Phan Hiểu Huyền muốn tìm Đường Nhượng, vì vậy đứng đầu thang la lên: “ Chị ơi, chị Phan tìm chị.”

“ Ừm.” Đường Nhượng lên tiếng, rất nhanh đi xuống lầu.

Lúc này buổi tối thường rất nóng, mà Bạch Thất cũng không tiết kiệm điện, đang mở điều hòa.

Gió thổi phát phơ, Phan Hiểu Huyền nhìn thấy Đường Nhượng từ trên lầu đi xuống.

Tóc dài đen nhánh ở bên trên cái cây kẹp tóc hình vương miện, kẹp lấy một ít tóc, cô mặc váy chấm bi màu hồng nhạt bằng bông, trên chân mang đôi dép lê băng trúc, lộ ra đôi chân trắng nõn.

Cả người cô như một tinh linh từ trên lầu xuống.

Phan Hiểu Huyền có chút sững sờ, trước khi tận thế lúc còn ở trường, cô chưa từng thấy Đường Nhượng đẹp như vậy. Hiện tại, cứ như hình poster đang quảng cáo vậy.

“ Ngại quá, để cậu chờ lâu như vậy, tóc mới sấy xong.” Đường Nhượng cột tóc lại, đi đến trước mặt Phan Hiểu Huyền, thấy cô đang chớp chớp mắt nhìn mình, có chút khó hiểu hỏi: “ Hiểu Huyền?”

Phan Hiểu Huyền phục hồi tinh thần lại: “ Minh, có chút việc muốn nói với cậu.”

“ Ừm.” Đường Nhượng mang cô đi đến ghế sa lon ngồi xuống. “ Cậu muốn uống gì?”

Cô vừa nói xong, Diễn Hải đã bung hai ly sữa nóng lên, một ly đặt lên bàn trà: “ Chị Phan uống sữa tươi.” Còn một ly đầy, đưa đến tay cho Đường Nhượng, “ Chị, này.”

“ Cảm ơn.” Phan Hiểu Huyền nhìn ly sữa, muốn nói lại thôi.

Cô vừa rồi muốn suy nghĩ nói đối phương về chuyện của Tô Tiêm Ảnh, nhưng vừa tới bên miệng thì có chút e sợ.

“ Kỳ thật, đêm này mình tới đây là vì ban ngày nhìn thấy, cái kia.. Tô Tiêm Ảnh ...” Phan Hiểu Huyền nghĩ tới hậu quả của chuyện này.

“ Ừm.” Đường Nhượng cầm ly sữa bò, ánh mắt chờ mong nhìn cô ấy, đợi cô nói.

Lúc này Phan Hiểu Huyền nhìn thấy Bạch Thất từ trên lầu đi xuống.

Nhìn tướng mạo trang nghiêm, bộ áo ngủ màu xám không thể che đi phong thái của anh.

Bạch Thất đi từ từ xuống lầu, sau đó đến bên cạnh Đường Nhượng, cầm tấm chăn mỏng che lên đùi của cô.

Đường Nhựt xúc xúc chần lên: “Hôm nay trời rất nóng không cần đắp.”

“Hừm, không đắp?” Bạch Thất ngồi xuống bên cạnh cô, lần nữa đắp lên đùi của cô.

Đường Nhựt biết được tính tình của anh, mặt mày đẹp đẽ, hình dáng堂堂hoàng, nhưng kì thật bên trong rất bá đạo.

Vì vậy cô liền bấu môi, không xúc lên nữa, tay cầm ly sữa đưa tới.

Bạch Thất không cầm ly, mà trực tiếp uống luôn ly sữa trên tay cô.

Nhìn hai người rất hài hòa.

Cảm giác này..

Trong giờ phút này Phan Hiểu Huyền cảm thấy, cô thật ghen tị với tình yêu nam nữ.

Hình ảnh hài hòa ấm áp, cô thật muốn cho Tô Tiêm Ảnh nhìn thấy cảnh này, nhất định tức đến học máu.

Trước khi hai người ở trường học, Tô Tiêm Ảnh lúc nào cũng chiếm thượng phong, tính cách táo bạo Đường Nhựt lúc nào cũng tô điểm thêm cho tính cách yếu đuối vô tội của Tô Tiêm Ảnh. Mà đàn ông, thì lúc nào cũng thích dịu dàng, mềm mại đáng yêu, trong mắt có thể cảm thấy mình có thể che chở cho người con gái này, cho nên lúc hai người tranh cãi thì Phạm Văn Giang càng thiên vị Tô Tiêm Ảnh hơn.

Phan Hiểu Huyền nhìn hai người uống sữa đến ngán người.

Bên này Đường Nhựt nhìn cô, có chút kỳ quái: “Hiểu Huyền, không phải cậu muốn nói gì về cái tên Tô...” Nghĩ nghĩ mãi mới ra, “Tô Tiêm Ảnh đúng không?”

Phan Hiểu Huyền ngồi trên ghế sa long nhìn nhìn, nhìn ba người bọn họ. Trầm mặt một lát rồi nói: “Mình có thể nói chuyện riêng với cậu một chút được không?”

Đường Nhựt nhìn hai người đàn ông ở nơi này, cảm thấy hai người phụ nữ cần nói chuyện riêng. mà hai người đàn ông ngồi đây không thích hợp, vì vậy: “Chúng ta lên lầu đi, chỗ đó ông cậu trông rất nhiều thứ, mình dẫn cậu đi xem”

Hai cô nương cầm tay dắt lên lầu để lại Bạch Thất cùng với Điền Hải đối mặt với nhau.

Nhìn đều chán ghét.

Điền Hải gãi gãi đầu, rồi tìm một chủ đề để nói: “Anh Bạch, chị Phan tìm chị Đường có chuyện gì vậy.”

“Ai mà biết được, có lẽ hỏi thăm chuyện đi cả.” Bạch Thất vừa nói vừa bước chân lên lầu. Điền Hải: “?”

Di cả là cái gì?

Chị Phan còn có người thân thích nữa sao, sao không nghe chú Phan nói tới?

Ở trên lầu Đường Nhựt mang theo Phan Hiểu Huyền đi thăm phòng hoa cỏ do ông Tần quản lý, ngồi lên ghế dài bên cạnh.

Thời gian không còn sớm, giờ này chỉ còn có hai người, Phan Hiểu Huyền cũng không quanh co nữa, trực tiếp hỏi Đường Nhựt: “Đường Nhựt, cậu không biết Tô Tiêm Ảnh sao?”

Đường Nhựt nghĩ nghĩ nói: “Mình phải biết cô ấy sao?”

“ách..” Phan Hiểu Huyền dùng một lát nói: “Như vậy, cậu có thể nghe mình kể một câu chuyện không?”

Đường Nhựt gật đầu nói: “Được chứ.”

Vì vậy Phan Hiểu Huyền bắt đầu kể chuyện: “Trước kia mình có người bạn học chung đại học, mình có biết cô ấy ở trong trường, cô ấy chính là thiên kim đại tiểu thư, nghe nói cô ấy còn có một người chị cùng cha nhưng khác mẹ, nhưng mẹ kế đối xử cô ấy rất tốt..trông..” Cô nhìn Đường Nhựt rồi nói tiếp. “Cô ấy giống cậu đấy.”

Đường Nhựt: “...”

“Cô ấy vừa tiến vào đại học F, trước tận thể cô ấy học năm nhất, nghe nói cô ấy thích một người tên là Phạm Văn Giang, nên cố ý thi vào đại học F, nhưng anh ta lại không thích cô ấy, anh ta nói mình chỉ thích người tên là Tô Tiêm Ảnh, lại nói cô ấy không được lại gần Tô Tiêm Ảnh...”

Đường Nhựt hỏi: “Sau đó thì sau, cô ấy buông tha cho người đó rồi bỏ đi?”

“Không “ Phan Hiểu Huyền nói: “ Cô ấy không chỉ không buông tha cho, mà ngược lại càng tức giận càng bắt nạt chế nhạo Tô Tiêm Ảnh, nói cô ấy là bạch liên hoa, chuyên môn đi cướp bạn trai người khác , chỉ có điều Tô Tiêm Ảnh luôn tỏ ra là nhu nhược, không nói lại. Vì vậy cô ấy luôn dùng vũ lực giải quyết, mỗi lần đều đem Tô Tiêm Ảnh đánh tới nhập viện.”

Đường Nhược : “...”

Đường Nhược ; “Đã như vậy, cô gái kia không bị kiện sao?”

“Đương nhiên là có, nhưng cô ấy chỉ cần nộp tiền bảo lãnh là được thả ra, sau đó lại đi áp bức Tô Tiêm Ảnh, tiếp tục cầm đầu đánh người, cô ấy cứ thế ra vào cục cảnh sát, tiếp tục được nộp phạt bảo lãnh ra sau đó thì cứ luôn như vậy...”

Đường Nhược: “...”

“Rồi đến lúc cô ấy được mười tám tuổi, sau đó trên báo đài nói, cô ấy có một vị hôn phu, đó cũng là một gia đình giàu có, họ Bạch, hai nhà trước kia từng có hôn ước, chỉ cần hai nhà liên hôn thì hai nhà càng lúc càng phát triển, tài sản lớn hơn gấp đôi. Hơn nữa, cô ấy ở trong nhà rất được xem trọng , chỉ cần kết hôn thì cô ấy có thể hưởng hết tài sản của ông ngoại,cho nên cô ấy không còn cách nào ...”

Đường Nhược : “ Vậy cô ấy ngoan ngoãn đi đính hôn rồi à.”

Phan Hiểu Huyền lắc đầu: “ không, đương nhiên cô ấy sẽ không ngoan ngoãn mà đính hôn, ngày đó cô ấy, đi tới trường đại học F lôi kéo người con trai kai thê non hên biển, nói muốn đi thành phố H, là tại bữa tiệc đính hôn đâm chết vị hôn phu ấy, cùng người bạn trai ấy tiếp tục tình yêu, hai người cùng nhau bỏ trốn ...”

Đường Nhược: “..”

Phan Hiểu Huyền cẩn thận quan sát nét mặt của cô ấy: “ Tiệc đính hôn,không biết cuối cùng có thành công không?”

Đường Nhược yên lặng nuốt ngụm nước miếng : “ Ừm, đương nhiên là thành công, hiện cô ấy đang cùng vị hôn phu sống rất hạnh phúc.”

Phan Hiểu Huyền gật gật đầu, lần nữa mở miệng nói : “ Vậy còn một câu chuyện khác muốn nói với cậu.”

Đường Nhược: “..”

Sự tình đã như vậy, chắc dưới lầu không nghe thấy, Đường Nhược cũng không tiện từ chối, chuẩn bị tiếp nhận một đả kích mới: “ Ừm, cậu nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Câu Chuyện

Phan Hiểu Huyền nói : “Ngày hôm sau cô ấy tới đại học F, trên thế giới tự nhiên xuất hiện một loại virus, bạn mình cảm thấy loại virus này lây lan có chút không đúng, vì vậy không tiếp tục ở trường đại học nữa, mà tìm tới căn cứ phía tây của quân đội,lúc trên xe gặp Tô Tiêm Ảnh, tuy nhiên lúc trước cả hai người đều không biết, nhưng bởi vì cùng đi quân đội để đưa tin, bạn của mình cùng Tô Tiêm Ảnh phân đến cùng kí túc xá.”

“Ừm”

“Đã không có cô ấy (DN) cản trở, Tô Tiêm Ảnh cùng Phạm Văn Giang đã ở bên nhau, lúc này Phạm Văn Phạm lại thức tỉnh dị năng hệ Băng, ở trong trường học liền xuất hiện một đám người, tất cả đều thức tỉnh dị năng giống như hạc ở giữa bầy gà,về sau Tô Tiêm Ảnh liền tập trung tất cả lực lượng mọi

người phát triển vô cùng tốt, cô ta (TTA) còn dễ dàng qua lại với những người đàn ông còn có thể làm cho Phạm Văn Giang không phát hiện ra, rồi làm cho mỗi người đàn ông đều yêu cô ta.”

Đường Nhược gật đầu nói: “Sau đó thì sao?”

Phan Hiểu Huyền: “Về sau ở khu trụ sở phía tây, mình cùng bạn mình đã tìm được người nhà nên ra khỏi kí túc xá. Nhưng hôm nay mình cùng bạn của mình gặp lại Tô Tiêm Ảnh trên đường, rồi nhìn thấy Tô Tiêm Ảnh đang mền mộ một người đàn ông nào đó trong căn cứ. Quen biết Tô Tiêm Ảnh cho tới bây giờ, thì phát hiện Tô Tiêm Ảnh luôn có tính kiên trì nhẫn nại, đồ vật nào không có được trong nay thì sẽ luôn quần quít không buông.”

Cô nhìn Đường Nhược, yên lặng nhích mông mình ra một chút, cùng cô ấy giữ chút khoảng cách: “Mà người hôm nay mình nhìn thấy là người đàn ông kia vừa vặn là vị hôn phu muốn chộc chết ở thành phố H mà không thành, vị hôn phu ấy ngược lại về sau đính hôn với một người con gái cũng không tệ lắm...”

Đường Nhược: “...”

Phan Hiểu Huyền cẩn thận nhìn xem thái độ của Đường Nhược.

Cảm giác này, cảm thấy giờ phút mình giống như bị thiêu đốt trong nhiệt độ bốn mươi độ C, cảm giác bồi hồi muốn cháy hồng cả đầu, không khỏi từ trong không gian lấy ra một cái quạt đưa tới.

Đường Nhược rất nhanh tiếp nhận, mở ra, quạt quạt cho mình mấy cái, rồi tiếp tục phe phẩy..

Cô ấy vừa tắm ấy tóc thổi lên theo gió, giờ phút này ánh mắt của Phan Hiểu Huyền giống như ánh mắt của bệnh nhân bị tâm thần đang ngồi nhìn bạn cùng phòng.

Phan Hiểu Huyền đứng lên, nhìn nói: “Câu chuyện mình đã nói xong, thôi, mình đi trước đây...”

“Hiểu Huyền.” Đường Nhược hít một hơi, cầm quạt, đứng lên, cố gắng bình tĩnh rồi nở nụ cười nhẹ nhàng: “Cậu từng nói, cô gái kia ở đại học F, mỗi lần đánh Tô Tiêm Ảnh xong đều bình an vô sự đúng không?”

Nhìn cô như đang mỉm cười, nhưng sắc mặt lại u ám, còn có chút dữ tợn. Dịu dàng giao thoa điên cuồng khác hẳn hoàn toàn hình ảnh vừa đi xuống lâu lúc này.

Phan Hiểu Huyền yên lặng lui về sau một bước nói: “Đứng, đứng Tô Tiêm Ảnh đối với ... Ừm, hình như bị đánh hoài nên rất kinh nghiệm, cho nên cái kia, muộn rồi, mình đi trước đây...”

Đường Nhược tự mình đưa Phan Hiểu Huyền ra tận cửa, nhìn Phan Hiểu Huyền ra khỏi cửa, Đường Nhược nói: “Hiểu Huyền, cảm ơn cậu.”

Phan Hiểu Huyền nhìn kỹ bộ dáng của cô ấy, hoàn toàn tỉnh táo, nở nụ cười: “Chúng ta là đồng đội, hơn nữa còn là bạn bè, mặc dù là chuyện trước kia của cô ấy...”. Rồi cô chỉ chỉ vào đầu mình, “không được thông minh cho lắm nhưng mình cũng rất thích cô ấy chỉ cần một lời không hợp thì đánh, tính cách cũng rất nóng nảy.”

Đường Nhược: “..”

Đầu không được thông minh cho lắm không phải mình, không phải mình.

Trong đầu cô không ngừng mặc niệm chuyện này ba lần, cười nói: “Ừm, cảm ơn câu chuyện này của cậu.”

Đưa tiễn Phan Hiểu Huyền xong rồi đi lâu rồi trở về phòng ngủ với Bạch Thất, trong lòng Đường Nhược có chút bức bối liền lấy cây quạt, mở ra, liên tục quạt đi quạt lại...”

Bạch Thất: “..”

Anh ngồi tựa đầu giường, cầm lấy cái quạt của Đường Nhược quạt quạt vài cái: “Nóng?”

Đường Nhược chấp tay sau lưng đi vòng vòng trong phòng, quay đầu thấy Bạch Thất luôn đi theo cô, đề lại bức tức trong lòng.

Nghĩ tới cũng đúng, Tô Tiêm Ảnh là tự mình đa tình, không liên quan gì tới mình và Bạch Thất, do cô gái kia tự mình làm, mình còn thấy chán ghét, huống chi là Bạch Thất.

Nếu như mà còn vô sỉ mà tới nữa, mình cứ trùm bao bố mà đánh cho một trận.

Đường Nhược nghĩ thông vấn đề này, giống như đệ tử tiên gia tu thành chánh quả, trong đầu lập tức thanh thản.

Nhưng mà...

Đường Nhược đi tới giường ngồi xuống: “Cái kia, Bạch Ngan, có một chuyện em chuẩn bị nói với anh.”

“Ừm, em nói đi.” Bạch Thất đi tới ngồi xuống giường, đưa tay vuốt mặt cô. “Cho dù em có hồng hạnh xuất tường, anh cũng trèo qua tường mà chờ em.”

Đường Nhược “..”

Vì vậy Đường Nhược kể lại chuyện của Phan Hiểu Huyền nói cho Bạch Thất nghe.

Lúc trước có một cô gái, vì bạn trai mà vào đại học F, đánh nhau với cô gái họ Tô, rồi về nhà gặp vị hôn phu của mình, cô ấy nói dứt khoát muốn giết vị hôn ấy rồi cùng bạn trai mình bỏ trốn.

...

Rồi sau đó, cô gái họ Tô ấy muốn nương nhờ quân đội, rồi vào căn cứ ở, hiện còn nhìn trộm vị hôn phu của cô gái kia.

Bạch Thất nghe thấy xong, chậm rãi nói: “Ừm, vậy cô gái muốn giết vị hôn phu, muốn trốn cùng tình nhân kia người đó em có biết không?”

Đường Nhược quả quyết nói: “Em không biết cô ấy.”

“Ừm.” Bạch Thất nói: “Vậy chuyện này cũng không quan hệ gì với chúng ta, mà chuyện này em chỉ cần nghe một chút thôi là được rồi.”

Chuyện này đã kể với Bạch Thất, trong lòng Đường Nhược cũng nghĩ thông suốt, kể tiếp nên đi ngủ rồi.

Bạch Thất đưa tay ôm lấy cô kéo vào trong lòng mình, xoa người chặn lấy cô: “Hôm nay, bộ dáng em ghen rất đáng yêu.”

Đường Nhược nhỏ giọng: “Ban ngày em đã nói anh là của em, mà lại muốn cùng em cướp người, nhất định sẽ cho cô ấy biết mặt.”

Bạch Thất cười rộ lên, cúi đầu hôn lấy: “Tiểu Nhược, anh rất thích sự tin tưởng em dành cho anh.”

Quần áo thoát ra, tay chân quần quýt.

Một người vì anh mà nỏ rộ, điên đảo chúng sinh.

Một người vì cô mà rơi vào lưới tình, vạn kiếp bất phục.

Dục vọng dưới đáy mắt, hai trái tim quyến luyến.

Ánh nắng chiếu vào, Bạch Thất tỉnh dậy, nhiệt độ ngày đêm ở đây khác nhau, anh có thói quen dậy là quay sang nấp chăn cho Đường Nhược.

Chỉ có điều là nay vừa mở mắt, thì bóng dáng nhỏ bé trong ngực mình đã không thấy đâu.

Bạch Thất kinh hãi, trực tiếp rời giường khoát áo ngủ lên.

“Tiểu Nhược..” Bạch Thất trong phòng ngủ gọi cô.

Tìm tất cả phòng ngủ trên lầu ba, bể bơi, phòng tập thể thao trong phòng ngủ. Bạch Thất đi qua tám bình phong bằng ngọc, trong thư phòng thấy Đường Nhược đang trong phòng đang tập trung đọc sách.

Cô ngồi trước bàn sách, cứ như vậy, ước gì mình chôn luôn vào cuốn sách.

“Tiểu Nhược.” Bạch Thất đi qua gọi cô một tiếng, “Sớm vậy em đang đọc cái gì?”

Đường Nhược đem vở để xuống: “Em học một ít kỹ năng mới.”

Bạch Thất giật giật lông mày, đem quyển sách rút ra hỏi: “Kỹ năng gì.”

Đem cuốn sách ấy lật lên, sáu chữ “Muốn nói lời ác độc dễ dàng” đập vào mắt của Bạch Thất.

Bạch Thất..”

Bạch Thất bình tĩnh để sách lên bàn, nhặt quyển sổ trên tay Đường Nhược ra “Sao lại chép cái này?”

Đường Nhược nhỏ giọng nói: “Em nghĩ kĩ rồi, sau này khó bảo đảm là không gặp Tô Tiêm Ảnh, cho nên em phải học một chút.”

“Haha.” Bạch Thất lấy vở ra để trên bàn, “Tại sao phải dùng miệng, dùng tay cũng được mà.”

Đường Nhược nói: “Em là người đọc sách, nên dùng trí thức! Vũ lực không giải quyết được vấn đề đâu, chúng ta theo hướng tốt, không nên đi vào con đường đen tối.”

Bạch Thất: “...”

Bạch Thất nói : “ Câu này từ quyển sách đó à?”

Đường Nhược gật đầu.

Bạch Thất xúc động ôm trán.

Đội chút nữa phải đốt quyển sách này!

Bạch Thất nói: “ Lỗi của anh.”

Đường Nhược nghi hoặc.

Bạch Thất ôm lấy Đường Nhược, mang cô đi tới giường: “ Nhất định do hôm qua anh không đủ cố gắng, nên em mới có thể dậy sớm làm những chuyện như vậy.”

Đường Nhược: “..”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Đoàn Xe Hồng Trần

Sáng sớm hôm sau, đã nhìn thấy có rất nhiều người của quân đội đứng ở cổng biệt thự.

Hỏi qua mới phát hiện bọn họ đều là bộ đội ba thứ quân[1], mọi người trong đoàn xe vốn đang hoang mang liền thở ra một hơi, sau đó cảm thán một chút hiệu suất làm việc của Tiền đại tướng.

[1]: bộ đội 3 thứ quân gồm có lục quân, không quân, hải quân. Trong đó, lục quân là quân chủng thường hoạt động trên mặt đất, không quân hoạt động trên không, hải quân hoạt động trên biển.

Hôm qua mới đưa ra yêu cầu vậy mà sáng nay đã có thể thực hiện xong rồi.

Hồ Hạo Thiên tập hợp mọi người vào họp ở trong biệt thự của anh.

Nội dung của hôm nay chính là bàn bạc, bọn họ chuẩn bị đi theo hai người lần trước theo dõi bọn họ sau đó bị bắt, đi tới chỗ của họ để bàn bạc điều kiện.

Theo như những gì bọn họ khai ra, bọn họ là người của đoàn xe Hồng Trần, cũng không phải người độc ác gì, chỉ là giúp Chu thiếu đi theo dõi mà thôi, nếu có thể thu đoàn đội này về phục vụ dưới trướng mình, để bọn họ ngược lại đi theo dõi Chu thiếu cũng là ý kiến không tồi.

“Thu cho mình dùng.” Bạch Thất trầm ngâm một tiếng, “Như vậy có lẽ sẽ phải làm phiền dị năng của bà xã anh một chút.”

“Tại sao?” Hồ Hạo Thiên hỏi.

“Không có gì.” Bạch Thất nói: “Chỉ là hôm qua, tiện tay đâm người theo dõi một đao.” Hồ Hạo Thiên: “...” Sao anh không trực tiếp giết người diệt khẩu, không sợ sau này người ta có cơ hội sẽ tìm đến anh báo thù sao?

Bạch Thất giống như nhìn ra suy nghĩ của Hồ Hạo Thiên, từ từ nói: “Dễ dàng như cắt thịt gà, không có cảm giác gì cả.”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Quả nhiên, đồng đội của mình lần lộn một chỗ với chú Phan lâu rồi, tất cả đều không bình thường!

Bàn bạc tốt nhiệm vụ hôm nay, từng người trong đoàn xe lại đi đến cơ sở xây dựng của căn cứ báo danh, tiếp tục ‘Xin phép nghỉ’.

Đương nhiên, nếu như căn cứ không xử lí bốn người đàn ông tới khiêu khích kia cho ổn thỏa, bọn họ quyết định sau này, mỗi ngày đều ‘bãi công’.

Mọi người trong đoàn xe cuộc sống giàu có, toàn bộ đều không cần căn cứ cung cấp cơm ba bữa. Trước kia, vốn là vì đền đáp quốc gia mới tham gia xây dựng căn cứ, hôm nay đền đáp không thành ngược lại biến thành thanh lý tài sản của mình, người bình thường còn khó có thể nhận được, bọn họ cũng không phải là người nào tàn dễ trên chộc.

Thu phục được đoàn xe Hồng Trần, để bọn họ sau này làm việc cho mình, như vậy, cũng có thể tìm lão bà nhà mình chữa trị cho bọn họ, biểu đạt một chút thành ý của mình.

Có điều, nếu như đối phương không thật lòng hợp tác với mình thì đành buông tha, trực tiếp xóc sào huyết đối phương.

Dù sao hôm nay nhóm người mình đã có hậu đài, lưng cũng có thể thẳng lên rồi!

Hồ Hạo Thiên đi tới chỗ Vệ Lam, cùng Vệ Lam đi bộ tới khu hậu cần, gọi Dương Lê ra ngoài.

Dương Lê ở trong quân đội làm công tác hậu cần, không lệ thuộc trực tiếp vào nhà họ Chu, chỉ vì nhà họ Chu cung cấp Lam Tinh, thời điểm cần dùng dị năng trị liệu sẽ ưu tiên cho nhà họ Chu mà thôi, vì vậy Vệ Lam mượn người cũng không tốn bao nhiêu tâm tư.

Nhưng Vệ Lam có điểm không hiểu: “Anh vội vã mang bà xã đi như vậy, đoàn xe các anh có phải có chuyện gì không?”

Hồ Hạo Thiên dám nói với Vệ Lam là bởi vì Bạch Thất đâm người khác một đao, hiện tại muốn dẫn lão bà nhà mình đi chữa trị cho người ta được không nào?

Thật ra, Hồ Hạo Thiên đúng là dám.

Vì vậy anh cũng thành thật: “Ha ha, chỉ là không cẩn thận đâm người khác một đao, hiện tại muốn chữa trị cho anh ta mà thôi.”

Vệ Lam: “...”

Dẫn theo lão bà nhà mình, đồng thời cảm ơn Vệ Lam, mọi người trong đoàn xe mang theo hai dị năng giả lực lượng tập hợp ở khu cao ốc.

Trên đường, đoàn xe muốn ra ngoài cũng rất nhiều, một đám người đi trên đường cũng không có nhường đường cho những người khác, ghé mắt nhao nhao.

Chỗ của đoàn xe Hồng Trần chính là một căn phòng ở khu cao ốc.

Nhưng mà, giờ phút này mọi người trong đoàn xe Hồng Trần cũng vừa một đêm không ngủ.

“Cậu nói xem, tiểu Minh bọn họ đi một đêm rồi mà chưa về, có phải đã...” Một người đàn ông trung niên ở trong phòng khách đi qua đi lại, biểu lộ rất lo lắng.

Anh Lục ngồi ở một chỗ, vẫn không nhúc nhích: “Không biết, nhưng có lẽ sẽ không sao đâu.”

Người đàn ông trung niên xoay người: “Vì sao?”

Anh Lục chậm rãi giương mắt: “Bọn họ tha cho tôi và Thuận Tử, nên có lẽ cũng sẽ không giết hai người tiểu Minh đâu.”

“Nhưng mà, Thuận Tử bị phế thành như vậy...” Người đàn ông trung niên thò tay chỉ vào một căn phòng, “Họ có thể đem phế Thuận Tử thành như vậy, tại sao lại không thể đem tiểu Minh cũng phế thành như vậy.”

Anh Lục muốn mở miệng nói, hồi lâu, vẫn tin tưởng: “Bọn họ sẽ không giết bọn tiểu Minh đâu, nếu không phải Thuận Tử nói lời không nên nói, đoán chừng người đàn ông kia cũng sẽ không đánh Thuận Tử bị thương.”

Người đàn ông kia có thực lực rất mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức không cần từ trên thân người khác tìm cảm giác tồn tại.

Hai người đang nói, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Người đàn ông trung niên và anh Lục nhìn nhau, lại đi tới phía sau cửa, qua lỗ nhòm trên cửa nhìn nhìn, trông thấy tiểu Minh cùng Nhị Lạc ở bên ngoài, lập tức mở cửa.

Vừa mở cửa ra, mới nhìn rõ đằng sau hai đồng đội nhà mình còn có một đoàn người.

Tiểu Minh vừa nhìn thấy đội trưởng nhà mình, nước mắt lập tức chảy ra, từng giọt ‘lộp bộp’ rơi xuống: “Đội trưởng...” Bọn họ ở cùng Phan Đại Vĩ và Hồ Hạo Thiên đã bị đối xử ‘tàn bạo’, giờ phút này gặp lại đội trưởng nhà mình, có cảm giác như cả một đời đã trôi qua.

Phòng ở trên lầu 2, trên đường lại có nhiều người lui tới, đứng ở đây thực sự không thích hợp để nói chuyện.

Đề Hồ Hạo Thiên dẫn đầu, mọi người mang theo hai người khách vào bên trong.

Người đàn ông trung niên bị khách vào liền lùi lại vài bước, ngoác nhìn một đám người giống như thủy triều trào vào bên trong phòng của mình.

Đóng cửa lại, Hồ Hạo Thiên nhìn chung quanh phòng một lượt rồi nói: “Cái người hôm qua bị tiểu Bạch đâm một đao đầu rồi, có chết hay không?”

Người đàn ông trung niên: “...”

Anh Lục: “...”

“Anh muốn làm gì?” Mặt người đàn ông trung niên lộ ra vẻ nghi hoặc, nhìn Hồ Hạo Thiên, lại ngoảnh đầu nhìn về phía đồng đội tiểu Minh, hi vọng bọn họ có thể cho mình một đáp án.

Có điều, tiểu Minh cũng không có đáp án cho ông ấy, hẳn đã hoàn toàn bị đối phương tẩy não thành công.

Hồ Hạo Thiên nhìn lướt qua bên kia, thấy Bạch Thất mang Đường Nhưộc tự nhiên đi tới ghế sofa nhà người ta ngồi xuống, quay lại mà nói: “Nếu người nọ không chết thì mang ra đây, chúng tôi giúp cậu ta chữa trị, sau đó đôi bên ngồi xuống thương lượng một chuyện.”

“Các anh có thể cứu cậu ấy?” Người đàn ông trung niên cực kì vui mừng, sau một lát suy nghĩ lại nghi ngờ nói, “Là các anh đánh cậu ấy thành ra như thế, tại sao các anh còn muốn chữa trị cho cậu ấy?”

“Đừng lái nhai lắm điều, chúng tôi trước đó bị các anh theo dõi, bây giờ vẫn còn muốn tìm các anh hợp tác đấy.”

“Hợp tác?”

Anh Lục tin tưởng phán đoán của mình, bởi vì hôm qua người đàn ông có thực lực mạnh mẽ kia không giết chết mình, cho nên mình tin tưởng đối phương làm người sẽ không vì chuyện này mà cố ý tới nói dối.

Vì vậy vào trong phòng đỡ Thuận Tử vẫn còn đang sốt và hôn mê đi ra: “Tôi thay Thuận Tử xin lỗi anh, cậu ấy bình thường chính là như vậy đấy, không biết giữ nồm giữ miệng gì cả, nhưng xin các anh hãy chữa trị cho cậu ấy, nếu không thì nửa đời sau của cậu ấy liền bị hủy.”

Mặc dù đã tận thế rồi, rất nhiều người thân cũng đã không còn, nhưng ai lại không muốn mình sống tốt chứ, thức tỉnh dị năng cũng không phải là xuyên việt, người chết rồi còn có thể sống lại, đương nhiên không thể không lo cho tính mạng.

Phan Đại Vĩ nói: “Có thể cứu cậu ta, nhưng tôi muốn các anh không được giúp Chu Thụ Quang làm những việc ngu xuẩn kia nữa, sau đó...” Ông cười hắc hắc hai tiếng, “Giúp chúng tôi theo dõi hắn.” Người đàn ông trung niên: “...”

Về mặt bí ối này của ông nhìn thế nào cũng thấy không đúng!

Trị liệu cũng không mất bao nhiêu thời gian, có điều bộ vị kia cũng bị thương, may mắn Dương Lê là người đã kết hôn, nhắm mắt một chút, cũng đã chữa xong rồi.

Phan Đại Vĩ nhìn miệng vết thương của Thuận Tử, chắc chắn hai tiếng: “Quá tàn nhẫn, sao đánh hông tiểu đệ của người ta thế, còn không bằng trực tiếp giết chết người ta đây này...” Lưu Bình nói: “Nếu như tôi bị đối xử như vậy, trực tiếp tìm người nọ liều mạng cho rồi...”

Trong tay Bạch Thất ngưng ra một thanh băng đao nhỏ, thông thả cầm vòng qua vòng lại hai cái.

Phan Đại Vĩ nhìn thoáng qua, quay đầu đi: “Uây, hôm nay thời tiết thật đẹp!”

Lưu Bình: “Đúng vậy, vạn dặm không mây.”

Phan Đại Vĩ: “Khi về có thể ăn dưa hấu.”

Lưu Bình: “Ồ, đề nghị này rất được đấy.”

Đường Nhưộc: “...”

Những người khác trong phòng: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Quân Đại Viện

Chữa trị xong xuôi, mọi người ngồi xuống bàn bạc kế hoạch hợp tác đôi bên rồi.

Nói thật, Hồ Hạo Thiên hoàn toàn không lo lắng đối phương trở thành cò đầu tường (gió thổi chiều nào theo chiều nấy).

Bọn họ có hậu đài rồi, mà hậu đài này còn rất vững chắc đấy, hợp tác cùng đối phương chẳng qua chỉ là có thêm một cái bảo đảm thôi.

Có điều, lời nên nói thì vẫn phải nói.

Phương diện ăn nói từ trước tới giờ đều chưa từng làm khó được Hồ Hạo Thiên.

Chỉ cần phân tích lại tình hình hôm nay một phen, rồi phân tích tình hình tương lai một lần, tiếp dùng mấy câu đại loại như “Thời gian tàn khốc, đòi người ngắn ngủi, chẳng lẽ các anh lại muốn cả đời để cho người ta lấy làm bìa đỡ đạn, để cho tính mạng không chịu nổi một đòn yếu ớt mới hài lòng sao.” Những lời này vừa thốt ra, cũng khiến đối phương lâm vào trầm tư.

Hơn nữa, nếu thù lao là tính hạch, thật sự đoàn xe cũng có rất nhiều.

Buổi sáng bọn họ cũng đã bàn bạc tốt, muốn nói tác dụng của tính hạch cho những dị năng giả ở trong căn cứ, để cho mọi người cùng biết.

Nếu không, khó bảo đảm rằng sẽ không có người nghi ngờ nguyên nhân thăng cấp dị năng của người trong đoàn xe mình, lại nghi ngờ đến nguồn nước Đường Nhược cung cấp.

Sau khi nói xong những lời này, Hồ Hạo Thiên hào phóng ném ra một túi Lam Tinh lên mặt bàn: “Cái kế phản gián này, tôi sẽ nói với các anh sau.”

Năm người của đoàn xe Hồng Trần hai mặt nhìn nhau, cuối cùng, chỉ nói một câu: “Để chúng tôi bàn bạc kĩ lưỡng một chút, ngày mai sẽ cho các anh câu trả lời thích hợp, có được không?”

Thật ra, bọn họ cũng đã động lòng rồi.

Như những gì ban nãy Hồ Hạo Thiên phân tích, tại hôm nay, trong thế giới này, chân lí chính là, ai mạnh hơn liền đi theo người đó.

Những gì đám người Hồ Hạo Thiên biểu lộ ra giống như muốn nói “Tôi đây chính là kẻ xấu xa thích bắt ép người khác như vậy đấy, lợi hại như vậy đấy, nếu anh không phục đến đây thử xem!”, bọn họ đều có thể cảm nhận được.

Chỉ có điều bọn họ muốn cân nhắc cẩn thận một chút, dù sao chuyện này cũng liên quan đến tương lai của đoàn đội mình. Mặc dù cái đoàn đội này tổng cộng mới chỉ có năm người.

Hồ Hạo Thiên cũng không ép buộc, mang theo đồng đội nhà mình rời khỏi đây.

Trên đường, Hồ Hạo Thiên nói: “Chú Phan, mấy thằng nhóc của đoàn xe Hồng Trần sau này sẽ giao cho chú phụ trách.”

Anh tin tưởng năng lực của Phan Đại Vĩ cũng như cái miệng lưu loát kia, giao người cho chú ấy chắc chắn sẽ không có vấn đề.

Phan Đại Vĩ khoát khoát tay, từ chối: “Người trẻ tuổi, rõ ràng cậu mới là đội trưởng, loại chuyện này sao có thể giao cho tôi, cậu đã đảm nhiệm chức vụ đội trưởng, đương nhiên phải làm tròn trách nhiệm của một đội trưởng, loại chuyện này dĩ nhiên phải để cho cậu làm rồi, làm sao có thể chối bỏ trách nhiệm của mình, làm khó...”

Hồ Hạo Thiên nói: “Ồ chỗ tôi có một cái máy tính bảng, trong máy tính hình như có lưu giữ rất nhiều chân dung Tương Tương Chi, không chỉ thế, hình như còn có Tiểu Điềm Điềm đấy, hắc, chú cũng biết, chân Tiểu Điềm Điềm cực kì dài nhé...”

Phan Đại Vĩ nghiêm túc nói: “Loại chuyện dạy dỗ mấy em nhỏ này, sao có thể làm phiền đến người mà một ngày kiếm bạc tỷ như đội trưởng Hồ chứ, dân chuyên nghiệp như tôi mới có thể làm tốt chuyện này, cam đoan dạy dỗ bọn họ tới nơi tới nơi tới chốn, ngoan ngoãn nghe lời, hoàn toàn không có vấn đề.” Đi vài bước đến bên cạnh Hồ Hạo Thiên, nhỏ giọng, “Có thể thi thoảng cho tôi mượn xem một lúc được không?”

“...”

Một đoàn người đi đến khu biệt thự nhà mình trong căn cứ, trông thấy cha Hồ còn có Tiền Kim Hâm đã đợi trong sân.

“Cha, sao hôm nay cha cũng tới?”

Ban ngày cha Hồ đều tham gia các loại hội nghị bàn bạc, hôm nay có thời gian đến đây, quả thực rất kì lạ.

Tiền Kim Hâm nhìn Bạch Thất nói: “Tiểu Thất, theo chú tới tòa biệt thự số 18 tham gia hội nghị của căn cứ một chút.”

Bạch Thất nhìn mọi người, gật đầu.

Đường Nhược nhỏ giọng nói: “Em ở nhà đợi anh về.”

Bạch Thất nắm tay của cô không buông, nói: “Em cùng đi với anh.”

Trong mắt Đường Nhược lộ ra một tia kinh ngạc.

Dù sao đây là hội nghị chính trị...

“Không sao đâu.” Bạch Thất cười rộ lên, hỏi Tiền Kim Hâm đang đứng ở bên cạnh, “Chú Tiền, Tiểu Nhược có thể đi cùng với cháu, đúng không?”

Cái này đúng là bộ dáng đôi vợ chồng nhỏ, Tiền Kim Hâm cũng rất vui mừng: “Đương nhiên, hai người keo sơn gắn bó, như hình với bóng, người làm chủ đây cũng rất cao hứng.”

Tiền Kim Hâm cũng đã từng lo lắng, trước đây Bạch Thất không hài lòng vị hôn thê này.

Dù sao trước đây, cô bé này đều bị báo chí hình dung là không tốt, bộ dáng khó coi.

Chẳng qua bây giờ xem ra, nội dung trên báo chí không phải cái gì cũng có thể tin.

Mặc dù Tiền Kim Hâm mới gặp Đường Nhượng hai lần, nhưng cảm giác cô gái này luôn đối xử tốt với mọi người, là người ngoan ngoãn lễ phép, ngược lại với ấn tượng ban đầu.

Cha Hồ có đồng minh, mà bây giờ con trai ông đã ở trong căn cứ rồi, con dâu cũng không bị lệ thuộc vào nhà họ Chu, lực lượng cũng đủ mạnh, vì vậy nói: “Hạo Thiên, con cũng đi cùng cha, hôm nay đem hành động của bốn người kia nói ra trong hội nghị, để cho mọi người biết hành động vô sỉ của bọn họ.”

Hồ Hạo Thiên cũng gật đầu.

Vì vậy ba người theo Tiền Kim Hâm cùng cha Hồ đi đến nơi làm việc của chính phủ, tham gia hội nghị.

Đang sau, những người còn lại trong đoàn xe chỉ biết đưa mắt nhìn đoàn người rời đi.

“Thật hâm mộ, tiếp tục như vậy không biết chừng sẽ tiến vào tầng cao của xã hội.”

“Đúng vậy, thật muốn đi theo những chính trị gia kia họp chính trị đây.”

“Tôi chưa từng vào trong trụ sở lớn thăm quan.”

“Nếu như họp xong mà bên trên không hài lòng, liệu có kéo bè kéo lũ đến đánh nhau như đám xã hội đen không, sau đó lại tra ra chúng ta là người viết ra kịch bản kia?”

Phan Đại Vĩ lườm Lưu Bình một cái: “Cậu đang đùa tôi sao, với thân thủ kia của tiểu Bạch, cần gì phải kéo bè kéo lũ tới đánh nhau.”

Điền Hải không nói gì, cũng đi theo quân đội.

Lưu Bình rất nhanh đi qua bắt lấy cậu: “Cậu đi đâu vậy? Có lẽ cậu còn không được vào phòng họp đâu.”

Điền Hải nói: “Em chỉ đi theo bọn họ đến cửa ra vào thôi, anh Bạch có chuyện gì sẽ bảo em một tiếng.” Nói xong chỉ chỉ những binh lính đằng sau Tiền Kim Hâm, ra hiệu mình giống như binh lính, đứng ngoài là được rồi.

Lưu Bình thở dài một tiếng: “Cậu quả nhiên là một người thật thà!”

Điền Hải nói: “Hai người họ là anh chị của em.”

Mạng cậu là do hai người đó cứu, bây giờ lại được họ coi như người nhà, hai người họ có đồ vật gì cũng chưa từng quên mình, đương nhiên cũng muốn cho đối phương những gì tốt nhất của mình.

Nhưng mà hôm nay cậu cái gì cũng không có, nên chỉ có thể lấy ra tấm lòng của mình mà thôi.

Dư Vạn Lý đi tới nói: “Thật ra chúng ta cũng không có chuyện gì làm, chỉ bằng cùng đi ngồi góc tường hóng mát đi.”

Phan Đại Vĩ nói: “Ông anh lớn tuổi rồi sẽ có cảm giác mình bị thiếu can-xi, trụ sở quân đội là nơi nhận được ánh sáng tốt nhất, thích hợp hóng mát sao?”

La Tự Cường nói: “Vậy thì đi sang bên đó phơi nắng?”

“Đề nghị không tệ lắm.”

Cứ như vậy, một đám người đều đi đằng sau đám binh sĩ tới tòa biệt thự số 18.

Bạch Thất kéo Đường Nhượng theo Tiền Kim Hâm đi đến cửa tòa biệt thự số 18, nơi này cũng giống biệt thự của đoàn xe Bạch Thất, hơn nữa có cả tường cao vây quanh, đem mấy tòa biệt thự xung quanh phân ra, tách biệt.

Một đoàn người tiến vào trong viện lớn, thông thường đều phải tiến hành kiểm tra.

Tất cả mọi người dừng lại ở cửa, để mặc cho đám binh sĩ cầm mấy cái dụng cụ kiểm tra đảo qua đảo lại trên người mình

Một lát sau, một chiếc ô tô màu trắng phóng tới, dừng ở trước cửa của sân lớn.

Đường lối trong khu biệt thự này cũng rất rộng rãi, nhưng hiện tại quân đội đã lấy nơi này làm căn cứ, từ đó tới giờ chưa từng có ai dám trực tiếp lái xe trong tiểu khu như thế này.

Cha Hồ nhìn thấy cái xe kia, quay đầu hừ một tiếng: “Sĩ diện.”

Cửa xe mở ra, hai người đàn ông bước xuống, một người hơi trẻ, ước chừng khoảng 27- 28 tuổi, người còn lại già hơn, nhìn bộ dáng hai người giống như cha con.

Sau đó mọi người lại trông thấy người đàn ông trẻ tuổi kia đi vòng sang bên kia mở cửa xe, một người phụ nữ mặc đồ màu trắng, chân đi giày cao gót bước ra.

Lần đó ở trên lầu cũng chỉ nhìn thoáng qua, mà hôm nay, nhờ có cuộc hội nghị này Bạch Thất mới có dịp thấy rõ tướng mạo của Tào tiến sĩ.

Trên khuôn mặt trái xoan đeo một cái kính đen, tóc buộc cao lên tận đỉnh đầu, làm lộ ra một bộ dáng trí thức giới giang.

Nhưng ở trong mắt Bạch Thất, ngoại trừ Đường Nhưộc thì những người con gái khác đều có vẻ bề ngoài giống hết nhau đấy, vì vậy chỉ nhìn thoáng qua một chút lại đảo mắt trở về.

Ngược lại, Đường Nhưộc nhìn thấy Tào tiến sĩ, nhỏ giọng đứng bên cạnh Bạch Thất nói: “Thì ra trên đời này còn tồn tại người vừa xinh đẹp lại có trình độ học vấn cao thâm.”

Cho dù giọng nói Đường Nhưộc rất nhỏ, Tào tiến sĩ vẫn liếc mắt sang bên này.

Đường Nhưộc lập tức ý thức được đôi phương cũng có tinh thần lực, có lẽ cũng nghe thấy những lời mình nói ban nãy rồi.

Có điều, vừa rồi mình cũng không có nói xấu gì đôi phương, cho nên không cần phải xấu hổ.

Vì vậy thản nhiên đón nhận ánh mắt của Tào tiến sĩ, mỉm cười.

Nụ cười này của Đường Nhưộc lại khiến cho Tào tiến sĩ hoảng hốt sững sờ.

Thực giác cho cô cảm nhận được, trên người Đường Nhưộc có một loại hạnh phúc từ trong xương tủy, ản ản hiện hiện ra bên ngoài..

Trong lúc Tào tiến sĩ còn đang sững sờ, Chu đại tướng ở bên kia đã đi tới bắt chuyện với Tiền Kim Hâm.

“Tiền đại tướng, mới một ngày không gặp đã cảm thấy tinh thần của Tiền đại tướng tốt lên không ít, có chuyện gì vui sao?”

Trên mặt Tiền Kim Hâm mặc dù không tươi cười, nhưng nhìn qua vẫn nhận thấy có vài phần bình thản: “Người gặp việc vui thì tinh thần thoải mái, hôm qua thật sự là có một chuyện vui lớn.”

“Ồ? Chi bằng Tiền đại tướng nói ra để Chu mỗ cùng vui mừng.”

Tiền Kim Hâm chậm rãi nâng mắt, nhìn Chu đại tướng nói: “Ngược lại là hôm nay Chu đại tướng trông có vẻ tiêu tụy mệt mỏi quá.”

Hai người đang nói, đột nhiên binh sĩ cầm dụng cụ kiểm tra tới: “Tiền đại tướng, Chu đại tướng, ngại quá, phiền hai vị giờ tay lên cho chúng tôi kiểm tra một chút.”

Hai người tạm thời không tán dóc nữa, sau khi giờ tay lên cho binh sĩ kiểm tra liền đi vào trong đại viện.

Lại thấy một đám người nhao nhao muốn đi vào đại viện cùng bọn họ.

Thời điểm bọn họ đi vào trong đại viện, binh sĩ luôn luôn lặp lại câu: “Trong đại viện, không được sử dụng bất cứ dị năng gì, nếu không lập tức xử bắn, xin các vị hãy ghi nhớ.”

Đến phiên bọn Điền Hải và Phan Đại Vĩ đi vào, binh sĩ thay đổi một khẩu hiệu khác: “Nơi bàn bạc việc quân, người không có phận sự, không thể đi vào.”

Phan Đại Vĩ: “...”

Tiền Kim Hâm quay đầu nhìn thoáng qua, lại quay lại nhìn Bạch Thất: “Đồng đội của cháu cũng không tệ.”

“Vâng.” Bạch Thất cười, “Xác thực rất không tồi.”

Tiền Kim Hâm quay đầu nói với binh lính kia: “Nếu như kiểm tra bọn họ không có vấn đề thì để họ đi vào đi, đều là người của tôi.”

Binh sĩ kia nghe vậy, lấy dụng cụ kiểm tra cho bọn Điền Hải rồi cũng để họ đi vào trong.

Tiểu kịch trường.

Xưa kia Hoàng đế XX xây dựng nghiệp lớn, mà nửa đường lại chết, chỉ lưu lại một đứa con.

Quần thần đề cử hấn lên ngôi.

Thiếu niên Bạch Ngạn, hào phóng, đoan trang, thông minh mà hiếu học, từ khi đăng cơ đến nay, quần thần đều không ngừng tán thưởng.

Nhưng, có duy nhất một điều bất mãn.

Hậu cung không có một bóng người, trừ Hoàng hậu nương nương ra, thì không có bất cứ ai cả.

Quần thần thập phần sợ hãi, cảm thấy cần phải lo nghĩ trước cho vận mệnh của thiên hạ.

Bọn họ cử một người yết kiến Bạch Ngạn, tâu rằng: “Hậu cung của bệ hạ trống không, con nể dỗi ít ỏi, sao bệ hạ không tổ chức một đợt tuyển tú, chọn ra mấy mỹ nhân cùng chia sẻ ưu tư với Hoàng hậu nương nương...”

Bạch Ngạn xoay người nói: “Hậu cung hoàng gia không cần người ở đó khoa tay múa chân.”

Sau đó hạ lệnh: “Kéo người này ra ngoài chém.”

“Bệ hạ...” Vị trung thần kia vô cùng đau đớn, “Bệ hạ cứ tiếp tục như vậy sẽ bị người đời khinh thường...”

Mấy ngày sau lại có một trung thần dâng tấu nói: “Trong nhà vì thần có một tiểu nữ, tên Tiêm Ảnh, thông tuệ hiền đức lại sở sở động lòng người, bệ hạ...”

Bạch Ngạn hạ chỉ: “Người này dẫn dụ thánh ý, hồ ngôn loạn ngữ, kéo ra ngoài chém.” cúi đầu, lại nói, “Đem nữ nhân trong miệng hấn cũng lôi ra Ngọ môn chém.”

“Bệ hạ...” Vị trung thần khóc rống lên, nước mắt chảy ào ào, “Người thiên vị như vậy, không nói lý lẽ như vậy, sẽ khiến giang sơn ta suy thoái, dân chúng ta lầm than...”

Mấy ngày sau, lại có người tâu rằng: “Bệ hạ, hậu cung phi vị vốn là gắn với giang sơn tiền triều, dùng để thu mua nhân tâm quần thần. 3000 giai lệ cứ coi như vật bài trí cho hậu cung, nếu không thì coi như cùng Hoàng hậu nương nương giải sầu cũng rất tốt mà.”

Chủ yếu là: nếu không có hậu cung, kịch cung đấu sẽ không có cách nào viết tiếp! Trăm vạn chữ của ta phải dùng như thế nào! Trên sử sách chuyện hậu cung tranh giành để vương phải viết như thế nào

Bạch Ngạn trầm ngâm một lát: “Ái khanh nói có lý, một mình Hoàng hậu ở hậu cung cũng quá mức tịch mịch.”

Vị trung thần kia cực kì mừng rỡ: “Ngô Hoàng anh minh.”

Bạch Ngạn phân phó: “Sau này tất cả tấu chương trên triều đều đem đến tẩm cung của Hoàng hậu đi.” Mất thấy vị trung thần kia còn đứng ngây ra không chịu đi, khoát tay nói, “Kéo hấn ra ngoài chém.”

“Bệ hạ...” Vị trung thần kia sống chết nguyên rủa: “Ngài mu muội vô tri như vậy, sớm muộn gì triều đại này cũng bị ngài làm cho diệt vong.”

Đến tận lúc này, sự tình Hoàng đế vì Hoàng hậu huyết tẩy cả triều đình đã truyền khắp kinh thành.

Một ngày nọ, một vị Vương gia của hoàng thất đang ngồi trong nhà mình ăn dưa hấu.

Một vị trung thần cầu kiến, nói: “Vương gia, bệ hạ chỉ độc sủng một mình Hoàng hậu, toàn bộ hậu cung trở nên vô dụng, cực kỳ bất lợi cho giang sơn xã tắc của triều ta, mong rằng Vương gia đi khuyên nhủ bệ hạ...”

“Ái khanh chớ lo...” Phan vương gia êm tai nói: “Tôi hôm qua bỗng vương đã xem tinh tượng rồi, nhìn thấy Tử Vi Tinh xuất hiện, chính là điềm báo đại cát...”

“Vương gia, bây giờ bệ hạ không người kế tục, làm sao Tử Vi Tinh có thể xuất hiện... Vương gia, hay là ngài đi khuyên nhủ bệ hạ một chút đi, để cho bệ hạ...”

“Người dám hoài nghi thuật chiêm tinh của bốn vương, người đâu... lôi hấn ra ngoài chém cho ta...”

“Vương gia...” Vị trung thần kia khóc rống không thôi, “Xin Vương gia nhất định phải cân nhắc việc khuyên nhủ Hoàng thượng, việc này liên quan đến an nguy của đất nước...”

Lại là một ngày ăn dưa.

Người hầu chạy vội từ cửa vào, há mồm thở dốc nói: “Phan vương gia, không tốt rồi không tốt rồi, quân khởi nghĩa quy mô lớn tiến vào Hoàng cung, chiếm lĩnh Kim Loan điện rồi.”

Phan Đại Vĩ quăng miếng dưa hấu đi: “Cái gì! Rõ ràng ta bói ra điềm lành lại trở thành điềm vong rồi sao?”

Một lát sau, lại cầm một miếng dưa hấu khác: “Quên đi, theo chế độ quân chủ lập hiến[3] cũng được.”

[3] : hay quân chủ đại nghị là một hình thức tổ chức nhà nước giữ nguyên vai trò của vua hay quốc vương từ thời phong kiến nhưng vị quân vương không nắm thực quyền . (Nguồn : wekipedia)

Lại mấy ngày nữa.

“Cái gì! Thế chế quân chủ lập hiến không phù hợp với tình hình của triều ta?”

“Được rồi, vậy thì chuyển qua chủ nghĩa xã hội tư bản.”

Lại mấy ngày nữa.

“Cái gì! Giai cấp tư sản bị giai cấp vô sản lật đổ?”

“Được rồi, vậy thì đi vào chủ nghĩa khoa học xã hội đi.”

Mấy ngày nữa.

“Cái gì! Chủ nghĩa khoa học xã hội lên núi, xuống nông thôn vận động để cho kinh tế quốc gia thụt lùi hai mươi năm?”

“Được rồi, vậy thì kiên trì trở về với chủ nghĩa khoa học xã hội thời kỳ sơ cấp, phù hợp với tình hình đất nước.”

Đào mắt lại qua mấy ngày.

“Cái gì! Chủ nghĩa khoa học xã hội thời kỳ sơ cấp còn không duy trì được trăm năm, tận thế đến rồi?”

“Được rồi, đã như vậy, mọi người cứ tiếp tục chờ truyện ra đi nha.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Hội Nghị

Đại viện của đoàn xe cùng đại viện ở đây nhìn bề ngoài thì giống nhau nhưng bên trong lại có rất nhiều điểm bất đồng, trụ sở của quân đội có tổng cộng 5 tòa biệt thự, bên ngoài bao gồm rất nhiều đất đai, trên đất trồng lại dùng hệ thống xây dựng rất nhiều nhà một tầng.

Từng phòng ốc đều phải phân loại, phía trên có các dấu hiệu dựng lên cho dễ nhận biết.

Trước tận thế, những người trong đoàn xe cũng chưa từng nhìn qua trụ sở lớn của quân đội, bây giờ tới xem, mặc dù cảm thấy mới lạ, nhưng nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có vậy, đất đai sử dụng một cách eo hẹp, có vẻ như còn không tốt bằng đại viện nhà mình, vì vậy ngừng lại ánh mắt dò xét, theo mọi người đi đến tòa biệt thự số 18 bên kia thì dừng lại.

Bên trên tòa biệt thự số 18 có gắn một tấm bảng “Nghị sự đường”.

Tiền Kim Hâm chỉ vào ghế dài bên ngoài nói: “Các cậu phải ở chỗ này đợi một lát, nhiều người như vậy, không thể mang tất cả vào được.”

Nói xong mang theo bốn người Bạch Thất đi vào tòa biệt thự số 18.

Trong sảnh lớn của biệt thự, có một bàn hội nghị bằng gỗ lim cực lớn, mà vốn một số đồ nội thất dùng để bày trí cũng bỏ cũ thay mới.

Đường Nhược mở to mắt xem xét, phát hiện mới có hai ngày trôi qua, nơi này đã được bố trí lại không khác gì với phòng họp của chính phủ mà kiếp trước cô thấy trên TV.

Đương nhiên, ngoại trừ một việc là nơi này nhỏ hơn rất nhiều.

Có rất nhiều người mặc quân phục đã ngồi sẵn ở đó.

Tiền Kim Hâm cùng cha Hồ cũng đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

Đám người Bạch Thất đi theo bọn họ, thấy trước mỗi ghế ngồi đều có bảng tên, có lẽ những bảng tên này đã được gắn cố định, vì vậy không dám ngồi xuống bên cạnh mà chỉ đứng ở đằng sau.

Rất nhanh, có binh sĩ chuyển thêm mấy cái ghế vào để cho ba người Bạch Thất ngồi phía sau Tiền Kim Hâm.

Bên kia, Chu đại tướng và Chu thiếu cũng có một vị trí trên bàn hội nghị, Tào tiến sĩ thì giống với bọn Bạch Thất, để binh sĩ chuyển ghế tới mới ngồi xuống.

Một lúc sau, tất cả những nhà chính trị của thành phố A còn sống, quan chức quân đội cũng đến đông đủ.

Thời điểm Vệ Lam đi vào, thấy ba người Bạch Thất ngồi ở phía sau Tiền Kim Hâm, đầu tiên là sùng sốt, sau lại thấy Bạch Thất cúi đầu chào, vì vậy cũng cúi đầu đáp lại, coi như là chào hỏi lẫn nhau.

Sau khi mọi người đến đông đủ, chủ hội nghị- Nguyên Chủ tịch vẫy vẫy tay về phía sau, binh sĩ phía sau được lệnh liền bung lên một xấp giấy A4 phát ‘Truyền đơn’ cho mấy người đang ngồi.

Tiền Kim Hâm cầm tờ giấy xem một lúc rồi truyền ra phía sau cho Bạch Thất.

Những người ngồi ở đây cũng làm y như vậy, xem xong rồi thì truyền cho người ngồi phía sau mình.

Bạch Thất cầm tờ giấy nhìn nhìn, phát hiện ở phía trên ghi số nhân viên tổn thất, đạn dược cùng với số lượng Zombie giết chết được khi quân đội tấn công một bệnh viện.

“Hiện tại tình hình không khả quan cho lắm, ngày hôm qua chỉ đi đánh chiếm một bệnh viện mà đã tổn thất hơn 100 nhân lực, số lượng đạn dược tổn thất cũng tăng thêm đáng kể... Cứ tiếp tục như vậy, nhân lực và vũ khí sẽ trở thành vấn đề khó khăn nhất của chúng ta.” Nguyên Chủ tịch thấy mọi người cũng đã xem qua nội dung trên tờ giấy một lần, liền bắt đầu hội nghị, “Trận chiến này không biết phải đánh tới khi nào mới dừng lại, tình huống như vậy đối với chúng ta mà nói cực kỳ bất lợi, xem ra trước kia chúng ta vẫn chưa chuẩn bị đủ.”

Chu đại tướng nhíu lông mày: “Trước kia ở khu Tây, còn bàn bạc nói muốn lấy nơi này làm trung tâm, tập trung binh lực chiếm lại nội thành, thoát nhìn tình hình hôm nay, muốn chiếm lại được nội thành chỉ sợ là rất khó khăn.”

“Lân hành động này hi sinh nhiều người như vậy, là do chúng ta đánh giá thấp số lượng Zombie trong bệnh viện, hay là do các chiến sĩ còn chưa kịp thích ứng?”

“Về kế hoạch đánh chiếm lại nội thành, bây giờ còn phải tinh táo suy nghĩ một chút, không nên lại cứng rắn xông vào, toàn bộ thành phố có khoảng 500 vạn người, cũng không biết được có bao nhiêu người còn sống sót... Giả dụ như không có ai còn sống, thì muốn chúng ta đối mặt với khoảng 500 vạn Zombie trong tình huống binh lực của chúng ta chỉ còn khoảng 4 vạn, dùng một chống đỡ một trăm chính là cùng đi đến chỗ chết...”

Trước đó trong quân đội cũng có không ít chiến sĩ bị nhiễm virus, sau khi tập hợp tất cả lại ở trụ sở quân đội bên phía khu Tây, mới phát hiện ra thành phố A chỉ còn lại hơn 4 vạn binh lực.

Nguyên Chủ tịch gật đầu: “Bây giờ cũng chỉ có thể củng cố lại căn cứ, sau lại suy nghĩ thêm về kế hoạch đánh chiếm lại nội thành.” Nói xong nhìn chung quanh một vòng, phát hiện Tiền Kim Hâm dẫn theo hai gương mặt mới, cũng không lộ ra biểu cảm ngạc nhiên gì, chỉ tiếp tục bàn bạc những việc khác.

Nội dung chủ yếu của phần việc tiếp theo là nhiệm vụ ở nhà máy điện hạt nhân, Nguyên chủ tịch hỏi có đại tướng nào ở đây muốn nhận nhiệm vụ này không.

Nhưng câu trả lời nhận được lại là sự trầm mặc của tất cả mọi người.

Tình hình bây giờ không rõ ràng, các đại tướng này khẳng định không muốn để cấp dưới của mình đi ném đá dò đường, tự tìm chỗ chết.

Sau khi thương lượng nhiều biện pháp, cũng không tìm được một biện pháp nào thích hợp.

Chu đại tướng nói: “Ba ngày sau thì tường vây của căn cứ có thể xây dựng xong, nội bộ sẽ an toàn tuyệt đối, nếu không thì ngày mai chúng ta lại tới bàn bạc một lần nữa, bây giờ nhân lực khan hiếm, cũng có thể thông báo nhiệm vụ ra bên ngoài, để cho dị năng giả trong căn cứ tham gia vào nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân lần này.”

Nguyên Chủ tịch mấp máy miệng, trên mặt giống như vừa bôi một lớp mực, hơi đen lại.

Nhưng ông ấy cũng không phản bác lại ý kiến của Chu đại tướng, bây giờ nhân lực dưới tay ông tổn thất nghiêm trọng, không thể chống lại Chu đại tướng được. Nếu không thì Chu đại tướng làm sao dám đạp lên mặt mũi của ông.

Ngược lại, cha Hồ nghe được lời này, cười lạnh một tiếng: “Chu đại tướng cũng biết bây giờ nhân lực khan hiếm sao?”

Nguyên Chủ tịch quay đầu nhìn cha Hồ.

Ông xác thực cũng rất tò mò, điều gì có thể khiến cho Hồ bí thư bình thường luôn im lặng hôm nay lại lạnh giọng với cấp trên.

“Hồ bí thư, ông có ý gì...” Chu đại tướng cau mày nói, “Nghe giọng điệu của ông giống như là rất bất mãn đối với tôi, chúng ta đều là người đem sức lực phục vụ cho đất nước, mọi người có chuyện gì thì cứ nói thẳng, không cần phải ngại.”

Cha Hồ cũng không sợ việc xé tầng da mặt này, nói: “Chu đại tướng, người sáng mắt không nói tiếng lòng, ban này Nguyên Chủ tịch cũng đã nói hiện tại nhân lực khan hiếm, Chu thiếu thân là tuần tra viên của căn cứ, hôm nay có người ở trong căn cứ gây gỗ, tại sao không bắt mấy người đó mà lại thả ra, đây không phải là cổ vũ kẻ xấu làm càn sao?”

“Ồ?” Nguyên Chủ tịch quay đầu sang nhìn Chu thiếu, hỏi: “Có chuyện này?”

Mặc dù binh lực của ông tổn thất nghiêm trọng, quyền lực suy yếu, nhưng tốt xấu gì vẫn là người lãnh đạo cả một quốc gia, uy nghiêm trước đây vẫn còn.

“Tôi...” Dù sao Chu thiếu cũng là sau khi tận thế xảy ra mới tham gia vào chính quyền hội nghị quân sự, trước đó ở trong hội nghị đều sẽ im lặng, chưa từng lên tiếng bao giờ, đột nhiên bị Nguyên Chủ tịch khí định thần nhân hỏi, trong đầu thoáng cái phiêu lên, thiếu chút nữa không nói ra được.

“Thụ Quang, thật sự có chuyện như vậy?” Chu đại tướng hỏi.

Cha Hồ nói: “Chẳng lẽ tôi rảnh rồi tới mức ở trong hội nghị nói giỡn với các ông?”

“Có phải cấp dưới chưa có sự cho phép của con đã làm việc không đúng đắn hay không?” Chu Đại tướng hạ cho con trai mình một bậc thang.

Chu thiếu lập tức phản ứng kịp: “Đúng, con cũng không biết chuyện này, hôm qua con lúc nào cũng tuần tra ở tường ngoài bên kia, đến tối mới trở về đại sảnh của căn cứ, cấp dưới cũng không thông báo chuyện này cho con...”

Chu đại tướng nói: “Quản lý lại cấp dưới của con cho tốt đi, bây giờ con cũng là một Thiếu úy rồi, không thể lại làm việc lỗ mãng được.”

Chu thiếu biết vâng lời: “Vâng.”

Vì vậy Chu đại tướng ngừng đầu nhìn Nguyên Chủ tịch nói: “Khi trở về tôi sẽ cho người điều tra thêm, tình hình bên ngoài không rõ, vật tư thiếu thốn, căn cứ vừa mới thành lập, mọi người còn chưa tìm hiểu rõ nội quy, khó tránh khỏi sẽ có một số kẻ bí quá hóa liều mà phạm pháp, coi thường pháp luật.”

Nguyên Chủ tịch miễn cưỡng gật đầu: “Hôm nay tất cả công trình thiết bị của căn cứ vẫn còn đang trong giai đoạn xây dựng, lòng người chưa ổn định, không cần thiết phải làm việc lỗ mãng, các cậu đều là những người gương mẫu, nếu như các cậu chấp pháp không nghiêm, như vậy sau này tất cả mọi người sẽ không coi đạo đức pháp luật ra gì rồi.”

Hồ Hạo Thiên nhìn về phía Bạch Thất, bĩu môi.

Hành động này chính là muốn nói với Bạch Thất, bản thân không hài lòng với kết quả này.

Nhưng anh cũng biết, lời nói của bọn họ ở nơi này tạm thời không có trọng lượng, có thể bằng mấy câu nói của cha Hồ mà đạt được kết quả như vậy, cũng được rồi.

Bạch Thất nhìn thấy ánh mắt Hồ Hạo Thiên, mỉm cười.

Bình tĩnh một chút, không cần vội.

Hồ Hạo Thiên cảm thấy mình đọc được ý tứ này từ cái mỉm cười của Bạch Thất.

Vì vậy anh lại bình tĩnh ngồi xuống.

Chuyện này qua đi, mọi người lại bàn bạc một chút về việc xây dựng căn cứ, lắp đặt thiết bị.

Cái gì mà xây dựng một cái rạp lớn, gieo trồng rau quả, rồi thì loại bỏ độc tố trong nước...

Bọn Hồ Hạo Thiên nghe mà đầu óc đau nhức..., những điều này đối với bọn họ mà nói, tựa như nghe một chút công thức toán học chuyên nghiệp vậy.

Thật sự, làm người đứng đầu chính phủ không dễ dàng gì, so với việc làm dân chúng bình thường thì khó hơn gấp mấy lần.

Câu nói này coi như không tệ, ‘tổ quán thất cái lại tổ quan’ (làm ăn mấy thành thói quen rồi nên không muốn làm quan)

Nếu như được chọn lại, vẫn sẽ làm một người tự do tự tại.

Bàn bạc xong mọi chuyện, Chu đại tướng lại để cho binh sĩ phân phát cho mỗi người một tờ giấy A4 khác.

“Trong tờ giấy này là nội dung một tháng nghiên cứu Zombie của Tào tiến sĩ.” Chu đại tướng nói, “Tào Mẫn, cô đứng dậy giải thích cho mọi người một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Bổng Nhiên Nổi Tiếng

ân, thú vị sao?”

Bọn người Hồ Hạo Thiên: “...”

Tiền Kim Hâm không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng quả nhiên là bổng dung nổi tiếng.

Bên này Tiền Kim Hâm vẫn còn tiếp tục nói: “Nếu tôi đã đem chuyện này nói ra, ông nên theo câu chuyện nói cho xong. Con người tôi nhìn vấn đề, đứng không cao thấy cũng không xa, cho nên Chu đại tướng cũng đừng cùng tôi nói cái gì mà nhìn xa trông rộng, hôm nay tôi chính là muốn lấy hạng lục xử lý xác Zombie đây.”

Lúc này, đến phiên Chu đại tướng bôi thêm một lớp phấn lót màu đen lên mặt.

Nhiệm vụ xử lý xác Zombie kia chính là nơi chủ yếu bọn họ kiếm ra tinh hạch, hiện tại bị người ta không công đoạt mất, đương nhiên không chịu.

Và lại, Chu đại tướng biết rõ mục đích muốn lấy tinh hạch của Tiền Kim Hâm chỉ là một điểm nhỏ mà thôi, mục đích chủ yếu có lẽ là trả thù, hiện tại ông cũng đã nhìn ra, bọn người Hồ Hành Sâm này xem chừng đã vào phe của Tiền Kim Hâm rồi.

Nguyên chủ tịch ngược lại thật sự tò mò: “Hạng mục xử lý xác Zombie này có chỗ nào đặc thù, lại có thể khiến cho hai ông tranh nhau sút đầu thế này.”

Chu đại tướng neho nửa con mắt nhìn về phía Tiền Kim Hâm.

Cho dù không nghĩ tới sẽ bị người ta phát hiện ra tác dụng của tinh hạch sớm như vậy, nhưng ông cũng không phải là người ngốc nghếch, lúc trước lợi dụng Lam Tinh lôi kéo được một đám người, dĩ nhiên đã nghĩ đến biện pháp ứng đối khi bị người ta vạch trần.

“Nếu Tiền đại tướng đã có hứng thú với hạng mục này như vậy, tôi cũng không sợ nói thẳng, hạng mục này đúng thật là tôi không thể giao cho ông, hi vọng ông có thể hiểu cho điểm khó xử của tôi, nếu ông có cần gì, có thể tới tìm tôi, tôi nhất định sẽ dùng hết khả năng của mình, thỏa mãn nhu cầu của Tiền đại tướng đây.”

Tiền Kim Hâm đứng lên, ‘Bốp’ một tiếng, đập quân chương lên bàn: “Hôm nay, ông không giao cũng phải giao! Chu Kinh Quốc, tôi hi vọng ông có thể trong vấn đề này hiểu rõ tình thế của mình, tự giải quyết cho tốt, đến lúc xé rách da mặt, đừng trách tôi vô tình.”

Chu đại tướng cũng không sợ: “Tiền đại tướng, tôi cũng đã nói rất rõ ràng, tôi sẽ tận dụng hết khả năng của mình, cho ông đồ vật ông cần, vì sao ông cứ phải ở chỗ này ép buộc.”

Nguyên chủ tịch vươn tay trấn an: “Có gì thì cùng ngồi xuống nói chuyện, vấn đề gì lại không thể giải quyết trên hội nghị, nếu không phải như vậy, mấu chốt bây giờ là mọi người phải hiểu lẫn nhau, các ông đều là nguyên lão, đại tướng, cần phải dẫn dắt, làm gương cho mọi người.”

Tiền Kim Hâm vươn tay về phía Bạch Thất.

Mặc dù ông không nói gì, Bạch Thất vẫn biết rõ ông muốn làm gì. Lấy ra một cái túi đen bằng nhung tơ, đưa cho ông.

Tiền Kim Hâm suy nghĩ một chút, ước chừng bên trong có mấy trăm viên tinh hạch, cũng không có mở ra nhìn kỹ, ném về phía Chu Kinh Quốc phía bên kia, nói: “Chu đại tướng, ông đem hạng mục xử lý xác Zombie cho tôi, mỗi tháng tôi cung cấp cho ông một ngàn tinh hạch, như thế nào đây?”

Túi nhung tơ màu đen rơi trên mặt bàn, từ miệng túi rơi ra vô số tinh hạch màu xanh da trời.

Nhớ ngày đó, Chu đại tướng có thể chỉ dùng khoảng 500 viên mỗi tháng là đổi được nhân tình của Tiền Kim Hâm.

Hôm nay nhân tình không còn, lại biến thành cừ hận, ông thật sự nguyện ý dùng một ngàn Lam Tinh, trước mặt mọi người giẫm nát thể diện của Chu Kinh Quốc.

“Cái này...”

“Lam Tinh!”

“Tiền đại tướng, làm sao ông lại có vật này?”

Mọi người ngồi đây nội tâm kích động một phen, loại tình cảnh này giống như một cánh rừng gặp phải trận gió to lửa lớn, phanh một tiếng liền bốc cháy lên.

Giờ phút này, trong mắt mỗi người đều đỏ bừng.

Đã từng có qua Lam Tinh, ai lại không biết tác dụng của Lam Tinh.

Nếu như mỗi ngày được cung cấp số lượng vô hạn, nếu như không cần vì vật này mà chịu sự quản chế của nhà họ Chu, nếu như dị năng của mình đủ lớn mạnh...

Tất cả mọi người cực kỳ cực kỳ muốn biết đáp án.

Tiền Kim Hâm và Chu Kinh Quốc đồng thời liếc nhau một cái.

Chu Kinh Quốc cũng đứng lên: “Đúng vậy, Lam Tinh này thật sự là được đào ra từ trong đầu Zombie đấy, chỉ là hạng mục xử lý xác Zombie này tôi vẫn không thể giao cho Tiền đại tướng, mà vật này cũng không phải là không có tác dụng phụ, tôi cung cấp Lam Tinh cho tất cả mọi người, đều sẽ thông qua nhiều lần thử nghiệm rồi loại bỏ trong phòng thí nghiệm, như vậy mới có thể đảm bảo hấp thu Lam Tinh không xảy ra vấn đề.”

Tiền Kim Hâm quay đầu nhìn Bạch Thất một cái.

Bạch Thất khẽ lắc đầu.

Ý tứ này rất rõ ràng: bọn họ chưa từng trải qua cái gì mà tinh luyện Lam Tinh rồi mới hấp thu năng lượng.

Tiền Kim Hâm cảm chén trà trước mặt ném về phía Chu Kinh Quốc, chén trà theo giọng của ông nổ tung ra: “Về với ông nội mày đi Chu Kinh Quốc, ông đây đi lên chiến trường, lái qua mấy bay, giết qua địch nhân, đánh qua Zombie, nhưng mà chưa từng nghe qua lời nói dối nào, con mẹ nó mày cho ông đây lên khóa nhất, mày tuyệt lắm!”

Tất cả những người ở đây đều nghe qua Tiền Kim Hâm là người bình tĩnh, nhưng lại không ngờ bình tĩnh thành bộ dạng như vậy.

Như thế mới là đàn ông chân chính!

Cục diện có chút hỗn loạn, nhưng những người ở đây lại không có lên tiếng.

Vào thời điểm này, ai có binh quyền, người ấy mới là Vương chủ, thực lực và quân quyền mới là chính quyền, có chính quyền thì lời nói mới có trọng lượng.

Hơn nữa, thấy người nhà họ Chu kinh ngạc, kỳ thật trong nội tâm mỗi người cũng thấy thoải mái!

“Ông...” Chu Kinh Quốc mặt đen như đáy nồi, hừ mũi vài cái, nói: ”Được, được, được, các ông lại cho rằng tôi lừa gạt các ông, đến lúc đó các ông sẽ phải hối hận. Nếu Tiền Kim Hâm muốn lấy hạng mục xử lý xác Zombie, tôi cho ông là được, bây giờ đất nước đang trong tình thế nước sôi lửa bỏng, ông lại phải ở chỗ này tranh chấp với tôi, ông thật là... không phụ sự kỳ vọng của nhân dân, làm tròn trọng trách của mình!”

Tiền Kim Hâm nhìn chằm chằm Chu Kinh Quốc, sau lại đem quân chương trên bàn cầm lên, đeo trước ngực: “Nếu ông đã nói như vậy, hạng mục xử lý xác Zombie kia tôi cũng không cần nữa.”

Chu Kinh Quốc: “...”

Nguyên chủ tịch tiếp tục hoà giải: “Các ông quyết định xem ai là người phụ trách hạng mục xử lý xác Zombie đi, sau đó chúng ta cũng có thể thảo luận một chút về Lam Tinh.”

Có thể làm tới chức Chủ tịch nước thì sao lại là nhân vật đơn giản, trước kia không biết lai lịch của tinh hạch, bị nhà họ Chu đi trước một chút, bây giờ đã nắm giữ mạch máu đối phương, đương nhiên phải một kích đâm trúng.

Vì vậy kết quả bàn bạc xuống là: xử lý xác Zombie vẫn để cho nhà họ Chu phụ trách, nhưng là mỗi lần đều phải cẩn thận kiểm tra đối chiếu số lượng Zombie và số lượng tinh hạch, sau đó sẽ chia đều cho các chính trị gia trong căn cứ.

Đối với kết quả này, tất cả mọi người không có ý kiến, cho dù nhà họ Chu có ý kiến, đối mặt với quyền lựa chọn dân chủ, ông ta cũng không thể lên tiếng phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Nhân Gian Bất Sách (Không Bắt Nạt Người Có Khó Khăn)

“Ngày mai bắt đầu, định ra danh sách thành viên nhận nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân, nhiệm vụ lần này quan trọng, không được phép có sơ suất, từng binh đoàn đều phải cử ra 200 chiến sĩ, còn nữa, ngày mai tôi sẽ cho người dán nhiệm vụ này lên bảng nhiệm vụ, để cho các dị năng giả trong căn cứ cùng tham gia...” Nguyên chủ tịch tổng kết lại nội dung cuối cùng của hội nghị, sau đó tuyên bố giải tán.

Hội nghị lần này diễn ra trong cả một ngày. Com trưa đều là do binh sĩ bung lên rồi ăn trực tiếp tại phòng họp.

Dĩ nhiên Tiền Kim Hâm và cha Hồ đều đã quen, nhưng ba người Hồ Hạo Thiên lại cực kỳ không quen kiểu ăn này!

Bọn họ đã quyết định: sau này nhất định không thêm đến mấy cái hội nghị chính trị này nữa.

Không chỉ lãng phí thời gian, bản thân cũng không có được lợi ích gì.

Nội dung của hội nghị, cha Hồ cũng là người truyền lời, chỉ cần lúc ăn cơm tối, ông tổng kết rồi nói lại cho mọi người trong đoàn xe một chút, cũng được rồi.

Hồ Hạo Thiên vượt vượt cái cổ đau nhức, đi ra khỏi phòng họp.

Sau lưng là Bạch Thất và Đường Nhục.

Bên ngoài đã trời tối, Hồ Hạo Thiên nhìn bầu trời bên ngoài một chút, lại quay đầu nhìn bốn phía một lượt: “Không phải là đám người chú Phan trở về rồi đây chứ?”

Bạch Thất cũng nhìn xung quanh một chút, nói: “Có lẽ vậy.”

“Chúng ta cũng trở về thôi, bọn họ đã lớn như vậy, ở trong căn cứ cũng không sợ đi lạc.”

“Ừ.”

Ba người theo Tiền Kim Hâm đi ra ngoài đại viện.

Bỗng nhiên một giây sau, một hồi âm thanh ”xôn xao ——” truyền vào tai mọi người.

Theo hướng tiếng phát ra, bên cạnh, một đám người đang vây quanh một cái bàn đá, tụ tập nghe ngóng cái gì đó.

Trong đám người đó, có binh sĩ trong đại viện, cũng có dị năng giả ngoài đại viện.

Những dị năng giả kia...

Lại chính là người của đoàn xe!

Trong đầu Hồ Hạo Thiên nặng nề giống như vừa bị người ta đập vào một lần nữa.

Anh lập tức đi qua, trực tiếp hỏi Lưu Bình: “Các cậu đang làm gì ở đây vậy?”

Lưu Bình nhìn nhìn Hồ Hạo Thiên, hưng phấn nói: ”Đội trưởng Hồ, các anh ra rồi, mau tới nghe, chú Phan đang kể về mối tình đầu của chú ấy, rất là cảm động...”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Hồ Hạo Thiên đi qua Lưu Bình, vỗ vỗ vào bàn đá: “Giải tán, giả tán, đều giải tán hết cho tôi.”

Hai binh sĩ kia ngẩng đầu nhìn Phan Đại Vĩ, lại nhìn sang Hồ Hạo Thiên. Bỗng thấy Tiền Kim Hâm đứng đằng sau Hồ Hạo Thiên, mới biết được hội nghị hôm nay đã kết thúc, lập tức đứng lên, hướng về phía Tiền Kim Hâm chào một cái, chạy bước nhỏ đến cửa lớn của đại viện, đứng ngay ngắn.

Một đám người của đoàn xe thì ngược lại, không thỏa mãn đứng dậy, La Tự Cường và Dư Vạn Lý thì khá bình tĩnh, chỉ ít bọn họ là những người từng trải, đối với câu chuyện giả tưởng về mối tình đầu của Phan Đại Vĩ cũng chỉ là ngồi nghe một chút giết thời gian thôi.

Nhưng Lưu Bình và Điền Hải, hai chàng trai trẻ này hoàn toàn bị Phan Đại Vĩ làm cho mê muội luôn rồi, dùng một từ để miêu tả thái độ của hai người họ đối với Phan Đại Vĩ bây giờ, chính là ‘ sùng bái ’.

Hai mắt Lưu Bình nhìn Phan Đại Vĩ đều tỏa sáng: “Chú Phan, khi nào về nói lại một lần nữa cho chúng cháu nhé, A Hải, A Hải, buổi tối tới chỗ chú Phan qua đêm đi.”

Diễn Hải nhìn nhìn Bạch Thất, lại nhìn Đường Nhược một chút, cũng chăm chăm gật đầu.

Đường Nhược: “...”

Cô thật sự tò mò về mối tình đầu của Phan Đại Vĩ rồi.

Diễn Hải nghe lời như vậy, là người có trách nhiệm như vậy, mà cũng có thể vì câu chuyện kia, một đêm không ngủ trong nhà của mình.

Hồ Hạo Thiên mang theo một đám người trong đoàn xe cáo biệt với hai người Tiền Kim Hâm.

Chỗ ở của cha Hồ và Tiền Kim Hâm không xa, đương nhiên hai người cùng nhau đi về.

Trên đường mọi người trở về, Lưu Bình vẫn còn chiêm ngưỡng câu chuyện của Phan Đại Vĩ.

Hồ Hạo Thiên nhìn về mặt giả bộ bình tĩnh, giấu đầu hở đuôi của Phan Đại Vĩ, vươn tay nắm lấy vai ông, nói: “Chú Phan, kể cho tôi nghe với được không.”

“Được chứ, không thành vấn đề.” Phan Đại Vĩ nói.

Hồ Hạo Thiên nói tiếp: “Ừ, ngày mai tôi cũng kể cho chị dâu nghe một chút.”

Dưới ánh trăng, trên gương mặt sáng loáng kia, lộ ra biểu cảm vô cùng cụ thể, sinh động.

Ông già, xem tôi làm sao chính chết ông, chúng tôi ở trong chịu đủ mấy cái nội dung chính trị tồi tàn, ông lại ở ngoài này làm người được sùng bái!

Phan Đại Vĩ: “...”

Vạch trần bộ mặt người khác là đáng xấu hổ đấy!

Hồ Hạo Thiên nói: “Đúng nhà, nhất định là chị dâu chưa từng nghe qua, không chừng sau khi chị dâu nghe xong, sẽ ghi nhớ chú cả đời đây này.”

Phan Đại Vĩ nghiêm túc nói: “Hồ đội, ban này chúng tôi chỉ là ngồi một chỗ cùng nhau giải trí thôi. Vừa rồi tôi thấy mấy người trẻ tuổi không có tiết mục giải trí nào, ngồi ở chỗ kia khổ đợi khổ chờ, vì vậy mới bịa đặt ra một vài câu chuyện vớ vẩn làm canh gà tâm hồn cho bọn họ nghe thôi, đối với tôi thì vợ tôi mới là chân ái, tôi không có cô ấy thì sống không nổi...”

Dưới ánh trăng, bóng hai người kéo thật dài, phảng phất như đang ngâm xướng hí kịch tới đoạn cao trào.

Ừ, trong đó, một cái có sắc thái bi thương.

Buổi tối đương nhiên Diễn Hải cũng không có qua đêm ở biệt thự của Phan Đại Vĩ, không phải cậu không muốn, mà là Phan Đại Vĩ cực tuyệt cực kì cao siêu.

Chú ấy đứng ở cửa nhà mình nhìn nhìn ánh trăng, yếu ớt nói với Diễn Hải: “Tôi sẽ không tiếp tục nói về tình yêu đã qua, bởi vì tôi yêu vợ của tôi, tình sâu như biển, vĩnh viễn không hối hận.”

Diễn Hải lần nữa bị cảm động, tình cảnh này đối với cậu mà nói, thật sự có cái loại ý cảnh ‘người yên lặng bi thương’ hiện ra.

Cậu ghen giọng, nói với Phan Đại Vĩ: “Chú Phan, cháu từng nghĩ rằng tình cảm của anh Bạch với chị Đường đã tốt nhất đẹp nhất rồi, vậy mà bây giờ mới biết được, thì ra chú Phan mới là người si tình nhất.”

Đứa trẻ nghiêm túc như vậy, ngoan ngoãn như vậy...

Đột nhiên Phan Đại Vĩ ho khan hai tiếng, phất phất tay với Diễn Hải, nói: “Trời tối rồi, về nghỉ ngơi sớm đi.”

Lúc Diễn Hải trở về biệt thự, Đường Nhược đã chuẩn bị xong đồ ăn từ lâu.

Ba người ngồi ăn cơm, trông Diễn Hải dường như vẫn còn buồn bực không vui.

Bởi vậy, Đường Nhược liền hỏi điều nghi hoặc trong lòng mình: “A Hải, chú Phan kể cho em nghe chuyện gì vậy?”

Có thể làm cho em thành cái bộ dạng này...

Diễn Hải ngẩng đầu nhìn Đường Nhược, nói: “Là một câu chuyện tình yêu rất ấm áp, chan chứa ánh mặt trời.”

Đường Nhược nói: “Có thật không, kể cho chị nghe với nhé?”

Diễn Hải nói: “Chú Phan kể là, khi chú ấy còn trẻ đã có người ái mộ, nhưng lại luôn luôn không nói cho chú ấy biết, yên lặng để trong lòng, về sau vì chú Phan mà bỏ ra rất nhiều thứ, kể cả tính mạng, chú Phan còn nói, cả đời chú ấy cũng không thể quên mất người con gái đó.”

Đường Nhược nói: “Tại sao cô ấy phải vì chú Phan mà bỏ ra nhiều thứ, kể cả tính mạng?”

Điền Hải giương mắt muốn giải thích, cuối cùng chỉ gãi gãi đầu: “Chú Phan nói rất nhiều, em cũng không thể kể hết ra, tóm lại là rất phức tạp.”

Đường Nhược: “...”

Được rồi, ‘nhân gian bất sách’.

Nếu em trai nhà mình thực sự đã bị tổn thương, cô cũng sẽ không vạch trần lời nói dối này làm gì.

Lúc ngủ, Đường Nhược hỏi Bạch Thất một chút nội dung trên hội nghị hôm nay.

“Chúng ta như vậy không phải là trực tiếp công khai chống lại nhà họ Chu rồi hả?”

Bạch Thất sờ sờ đầu của cô: “Ừ, coi là vậy đi.”

Đường Nhược nói: “Bởi vậy, chúng ta phải cẩn thận một chút vì nhà họ Chu có thể ngấm ngầm sử dụng ám chiêu phải không?”

Còn có tác dụng của tình hạch kia, đã bị các chính khách trong căn cứ biết, nhưng vẫn có thể nghi ngờ nguyên nhân thắng cấp dị năng của đám người mình không chỉ vì tình hạch.

Dĩ nhiên còn có vị Tào tiến sĩ kia.

Hôm nay ở trong hội nghị nói ra việc dị năng giả có thể thắng cấp, chẳng lẽ thật sự chỉ là muốn cho mọi người phần chấn một chút, an ủi nhân tâm?

Ở đó có nhiều chính khách trước đó đã từng sử dụng qua tình hạch như vậy, khẳng định sẽ liên tưởng đến việc tình hạch có thể làm tăng cấp dị năng đấy.

Hay nhà họ Chu cố tình để cho Tào tiến sĩ nói ra, sau đó lại muốn dùng tình hạch để câu dẫn mọi người một lần nữa, nào đâu ngờ rằng đã bị Tiền Kim Hâm biết trước, không đạt được mục đích lại còn khiến bản thân ê mặt?

Bạch Thất ôm lấy cô, nằm cùng một chỗ trên giường với cô, cũng trả lời cho cô tất cả những gì anh biết.

Muốn coi chừng nhà họ Chu thì cũng phải để đến khi căn cứ được xây dựng xong, trước mắt nhà họ Chu nhất định sẽ bận tâm đến mấy điều lệ trong căn cứ, sẽ không dám làm xằng làm bậy

Về phần tình hạch thì có thể giải thích được, đội xe bọn họ, một đoàn người ở chỗ này giống như là ngăn cách với mọi người lâu như vậy, mỗi ngày đều là đánh Zombie thu thập tình hạch, thắng cấp dị năng cũng là chuyện bình thường.

Dị năng không chỉ dựa vào việc hấp thụ tình hạch để thắng cấp mà còn có thể dựa vào ý chí nghị lực của bản thân mà thắng cấp theo.

Còn có Tào tiến sĩ.

Hành động nói ra việc dị năng giả có thể tăng cấp của Tào tiến sĩ ở trong hội nghị rốt cuộc đã gián tiếp hủy đi hậu đài của nhà họ Chu, hay còn vì nguyên do khác, Bạch Thất cũng không rõ ràng lắm.

Cuối cùng anh chỉ có thể nhắc nhở Đường Nhược: “Ồ kiếp trước, tuy nói Tào tiến sĩ nghiên cứu ra rất nhiều đồ đặc, nhưng cũng không phải hạng người tốt đẹp gì, cho nên sau này nhìn thấy cô ta thì em hãy chú ý một chút.”

Đường Nhược gật đầu.

Ngủ một đêm, ngày hôm sau, thật sự có tuần tra viên trong căn cứ tới mời bọn người Hồ Hạo Thiên đi qua làm ghi chép.

Nói là hôm trước để xổng mất mấy phần từ phản động, để bọn chúng chạy thoát khỏi vòng pháp luật bây giờ đã bắt lại được rồi, chỉ cần bọn người Hồ Hạo Thiên cung cấp đầy đủ thông tin, chứng cứ xác thực, mấy người này nhất định sẽ bị nghiêm trị.

Đối với loại chuyện giải thích tiền căn hậu quả này, Hồ Hạo Thiên từ lâu đã luyện tới mức độ thuần thục siêu phàm rồi. Chỉ một lát sau là đã xử lý xong chuyện này, sau đó lại trở về đại viện của đoàn xe.

Sự việc đã giải quyết xong, vậy có phải hay không cũng nên tính toán một chút những việc cần làm sau này với mọi người.

Dư Vạn Lý nói: “Bên ngoài tường chúng ta cũng không có khu kiến trúc nào tốt đâu, lại tiếp tục quay về làm công việc cũ à?”

Hồ Hạo Thiên trầm ngâm một tiếng, nhìn về phía Bạch Thất: “Nước của hai người vẫn còn đủ chứ?”

Bạch Thất nói: “Không có vấn đề gì.”

Đang nói, cửa ga ra của đại viện bị kéo lên, Vệ Lam từ ngoài tiến vào.

Người của đoàn xe lại nhao nhao trong lòng chửi mẹ.

Cho dù cậu có dị năng hệ Kim, gõ cửa rồi mới vào không được hay sao?!

Tự ý xông vào nhà dân, nhất định phải tố cáo cậu ta tự ý xông vào nhà dân!

Vệ Lam bước đến trước mặt mọi người, mắt lại nhìn Bạch Thất, nói: “Tôi nghĩ đoàn xe các anh có thể gia nhập nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân lần này.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Thật Đáng Ghét

Hồ Hạo Thiên nói: “Tại sao chúng tôi phải gia nhập, hôm qua đã nói hung hiểm như vậy, không phải là chính phủ muốn chúng tôi đi làm pháo hôi đấy chứ.”

Vệ Lam nói: “Đây là lần đầu tiên căn cứ thông báo nhiệm vụ cỡ lớn, điểm tích lũy và chế độ ban thưởng rất không tệ, sau khi hoàn thành, chắc chắn sẽ thưởng không ít, các anh có thể cân nhắc một chút.”

Hồ Hạo Thiên nghĩ nghĩ, chỉ một lượt, nói: “Thật ra, trông chúng tôi cũng không có vẻ là thiếu thốn gì...”

Vệ Lam theo đầu ngón tay của anh hướng chung quanh nhìn nhìn, mặt đen lại một chút.

Đoàn xe này dưới tình huống không có sự trợ giúp của quân đội lại có thể biến nơi này trở thành bộ dạng như vậy, thật đúng là, thật đúng là đáng ghét!

Nhưng anh cũng lập tức nghĩ ra đồ vật mình có thể dùng để trao đổi điều kiện với đoàn xe.

Vệ Lam: “Không bằng chúng ta đi vào bàn bạc điều kiện một chút, tôi có thể cung cấp đồ vật cho các anh?”

Đồ vật Vệ Lam có thể cung cấp cho người của đoàn xe dĩ nhiên là súng ống đạn dược.

Súng ống đạn dược công nghệ cao.

Hồ Hạo Thiên cũng không có lập tức đáp ứng, chỉ nói, chúng tôi cần bàn bạc với nhau một chút.

Sau khi Vệ Lam đi khỏi, để lại một khẩu súng nhỏ tinh xảo: “Có thể cầm chơi, có điều phải cẩn thận một chút, loại vật này toàn bộ Việt Quốc cũng không có nhiều, nếu không phải là vì lần này virus đến quá hung mãnh, loại đồ vật vẫn còn trong quá trình nghiên cứu chế tạo này không thể đem ra đâu đấy. Suy nghĩ thật kỹ một chút, tôi đợi câu trả lời của các anh.”

Anh ta vừa đi, người của đoàn xe liền vây quanh bàn xem xét khẩu súng ngắn này một chút.

“Cái này, có phải hay không là súng bắn nước.” Lưu Bình nói.

Phan Đại Vĩ gật đầu: “Ừ, hai mươi khối tiền một khẩu, cầm chơi đi.”

Lưu Bình: “...”

Phan Đại Vĩ quay sang nhìn cậu ta, biểu lộ ra vẻ mặt ‘không thể cứu chữa được’: “Tiểu Lưu, cậu đừng tưởng rằng mình có một khuôn mặt trẻ con thì mỗi lần đều có thể danh chính ngôn thuận nói ra lời nói có chỉ số thông minh thấp như vậy, nếu cậu còn tiếp tục chắc chắn sẽ có ngày lộ ra bản chất thực đấy.”

“...”

Cậu chỉ muốn đánh dấu sự hiện diện của mình trước mặt mọi người mà thôi!

“Tôi cũng chưa từng nhìn thấy loại vũ khí này đấy.” Hồ Hạo Thiên cũng không dám cầm, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì sao, không hiểu rõ nó thì vẫn nên cẩn thận một chút, “Vệ sĩ Hà, cậu có từng sử dụng hay thấy qua loại súng này chưa?”

Vệ sĩ Hà xem xét kỹ một lượt, cũng lắc đầu: “Chưa thấy qua.”

“Đây là súng hydro ion.” Bạch Thất vươn tay ra, dưới con mắt của tất cả mọi người, cầm lên, “Nguyên lý hoạt động chính là thông qua việc phóng i-on

hydro để tạo ra lực công kích.”

Kiếp trước, sau hai năm tận thế xảy ra anh mới có thể thấy được loại vật này, không nghĩ tới bây giờ quốc gia cũng đã phát minh ra.

Hơn nữa còn có điểm khác biệt, đó là hôm nay loại súng này nhỏ hơn hai năm sau rất nhiều.

Dĩ nhiên, cũng là bởi vì sau tận thế, các mặt hàng súng ống căn cứ cung cấp đều là loại thấp nhất.

Chỉ thấy anh bấm một cái nút nhỏ trên thân súng, một đạo ánh sáng màu xanh da trời từ họng súng phóng ra, bắn thẳng đến vách tường trong phòng.

“Phanh...” Một tiếng, vách tường lập tức biến ra một lỗ hổng lớn.

Lập tức, gió từ ngoài tường chui vào, phát ra tiếng vù vù, lao thẳng vào người bọn họ.

Rèm cửa bị thổi tung lên, xoắn lại một chỗ.

Giấy trên bàn bị thổi bay, rơi đầy đất.

Bạch Thất: “...”

Đường Nhược: “...”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Mọi người: “...”

“Ha ha.” Hồ Hạo Thiên nhìn lỗ hổng lớn trên vách tường, xoay người lại, “Cảm ơn tiểu Bạch đã ở trong biệt thự của tôi biểu diễn một phen cách dùng của loại súng này, tôi cảm thấy, có được đồ vật công nghệ cao như thế này, có lẽ tất cả mọi người nên thử dùng một lần, vậy thì những lần tiếp theo, chúng ta đổi địa điểm, tới biệt thự của tiểu Bạch, luân phiên dùng thử một lượt!” Bạch Thất: “...”

Anh nhớ rõ ràng, súng ion hydro mà kiếp trước anh dùng điểm tích lũy đôi lần không có uy lực mạnh như vậy, chỉ mạnh hơn súng laser xạ kích một chút, cùng lắm cũng chỉ đánh nát một cái bình hoa thôi.

Vì cái gì mà đồ vật nhìn nhỏ xinh như súng bắn nước này lại có uy lực mạnh đến thế.

Trong lòng Bạch Thất cũng muốn hồng mắt, nhưng mà bề ngoài...

Anh bình tĩnh xoay người, cất súng vào trong túi áo: “Thật ra lượng hydro ion bên trong vật này rất nhanh sẽ cạn kiệt, cho nên nếu không phải tình huống nguy hiểm, không nên đem ra tập luyện rồi, bây giờ đã gần giữa trưa, chúng ta về ăn cơm trước rồi sau đó tới bàn bạc.”

Toàn thân Hồ Hạo Thiên đều tỏa ra mùi ‘Không được đi, nhất định phải quyết chiến đến hừng đông’ của chủ nhà!

Nhưng mà lúc xế chiều, Tiền Kim Hâm đã tới.

Ý của ông cũng rất rõ ràng, để cho đoàn xe tham gia nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân lần này.

“Hôm nay cấp trên vừa mới hạ lệnh, cần lực lượng của mười di năng đoàn, cộng thêm binh lực trong quân doanh, nhiệm vụ lần này là nhiệm vụ dù có chết cũng phải hoàn thành, bất luận là kẻ nào cũng không được phép chống đối, nếu không lập tức xử bắn, hơn nữa thân nhân gia quyến cũng sẽ bị liên lụy, nếu không tuân theo, xử phạt nặng nhất chính là sau này không được nhận sự che chở của quân đội.”

Bọn người Hồ Hạo Thiên sững sốt một chút.

Sau khi nheo mắt, cũng hiểu được.

Tận thế xảy ra cũng đã hai tháng, căn cứ quân đội ở khu Tây hoạt động lâu như vậy, xem ra đã tiêu hao quá mức lượng điện bên trên cung cấp.

Chỉ bằng loại vật như pin năng lượng mặt trời này, muốn chèo chống cho lượng điện tiêu thụ cho khoảng mười vạn nhân khẩu trong căn cứ, rõ ràng là không thể nào, vì kế hoạch hôm nay, hiển nhiên sống chết muốn đánh chiếm lại nhà máy điện hạt nhân.

Tiền Kim Hâm nói tiếp: “Nhiệm vụ lần này, không chỉ thành phố A đồng ý cung cấp binh lực, toàn bộ khu Hoa Nam chỉ cần có thể liên lạc với căn cứ đều chủ động cung cấp binh lực, tôi không thể tự mình tham gia, cho nên muốn các cậu thay thế tôi, cùng với cấp dưới và binh sĩ của tôi tham gia nhiệm vụ.”

Tiền Kim Hâm cũng không để cho người trong đoàn xe tay không đi chiến đấu, bảo cấp dưới mang ra vài khẩu súng.

“Trước mắt thì đây là những đồ vật tân tiến nhất trong quân đội, mặc dù bây giờ căn cứ chủ động mở kho súng ống cho mọi người sử dụng, nhưng những thứ đó đều là đồ đã bị loại bỏ, đồ vật này trong tay tôi cũng không có nhiều, tôi phải phí bao nhiêu nước bọt mới được đồng này, hãy dùng tiết kiệm.”

“Mặt khác súng ống cỡ lớn cũng không thể lấy ra cho các cậu dùng được, các cậu đều chưa từng trải qua huấn luyện bắn tỉa súng ống, sợ rằng trong thời gian ngắn không thể thích ứng ngay được. Lại nói, sau khi tôi xem qua dị năng của các cậu, khẳng định cũng không có vấn đề gì.”

Lúc gần ra về, lại nói một câu: “Không thể sử dụng loại vật này lung tung, cấp trên đã hạ lệnh, nếu phát hiện có người sử dụng trong căn cứ, lập tức xử bắn.”

Ngoài cửa sổ, ánh trăng như nước, chiếu lên cánh cửa sổ thủy tinh, toàn bộ thế giới như được trạm ngọc.

Người của đoàn xe ngồi trong biệt thự của Hồ Hạo Thiên, bàn bạc xem có muốn đi đánh chiếm lại nhà máy điện hạt nhân cùng quân đội hay không.

Đương nhiên, cái lỗ thủng trên tường kia đã dùng dị năng hệ thổ chặn, lấp, bịt rồi.

Bạch Thất cũng đã bồi thường.

Bây giờ lượng điện trong căn cứ có hạn, rất nhiều hạng mục đều chưa chính thức triển khai, mở rộng.

Nhiều người tập trung ở đây như vậy, nếu như cũng không đủ trợ cấp, quân đội trong căn cứ cũng không đủ lực lượng, như vậy, nơi này bị Zombie tấn công cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Trước đó quốc gia cho xây dựng cao ốc Hải Hòa cũng đã bị sập, còn lại mấy nhà rom rạ này cũng không chắc chắn an toàn, dưới tình huống trời đất bao la bốn bề là Zombie thì bọn họ biết đi nơi nào.

Cho nên, mọi người trong đoàn cũng quyết định tham gia nhiệm vụ lần này.

Vì quốc gia, cũng vì chính mình.

Hơn nữa, đối với lần đánh Zombie này, Tiền Kim Hâm đều cho bọn họ trang bị, hơn nữa là trang bị cao cấp, trang bị cộng với dị năng, mọi người cũng tin tưởng đoàn xe mình ra ngoài đánh Zombie cấp một sẽ không có vấn đề gì đâu.

Loại súng Tiền Kim Hâm cho cũng không khác của Vệ Lam, có lẽ là sợ thời điểm làm nhiệm vụ mọi người không biết sử dụng, còn giới thiệu kĩ càng, có điều là cái này sử dụng còn dễ hơn súng ống nhiều, chỉ cần dùng sức nhấn cái nút kia một cái là được rồi.

Hôm nay bàn bạc nhiệm vụ đi nhà máy điện hạt nhân, đương nhiên không chỉ có người trong tòa biệt thự của Hồ Hạo Thiên.

Trong tòa biệt thự số 25, Chu đại tướng ném tờ giấy trong tay: “Thời điểm tìm người làm chuyện này, tại sao không tìm cha bàn bạc một chút, tự mình chủ trương như vậy, bây giờ con báo cha phải thu thập cục diện rồi rảnh này cho con như thế nào.”

Chu thiếu đứng ở một bên, động cũng không dám động: “Con, con cũng không biết tại sao bọn họ lại có thể lên chung một thuyền với Tiền Kim Hâm... Cha, cha nhìn cái Tùy Tiệp, đoàn đội Tùy Tiệp này (thật là khó dùng mở miệng!), bộ dáng của những người kia, tuyệt đối không thể chỉ có một chút vật tư, pin năng lượng mặt trời bọn hắn cũng có nhiều như vậy, huống chi là những vật tư khác.”

Chu đại tướng nói: “Mặc dù vậy, con cũng phải điều tra rõ ràng rồi mới làm việc, hấp tấp lỗ mãng như vậy, sau này cha làm sao dám giao quân quyền trên tay cho con!” Ngồi xuống ghế sa lon, ông thở dài, “Hôm nay bốn người này bị Vệ Lam bắt giữ, cũng chỉ có thể vứt đi, đáng tiếc cho dị năng của những người này... Con mau đi tìm người bịt miệng bọn chúng cho tốt, loại chuyện này cũng không còn cần cha phải dạy cho con.”

Chu thiếu liên tục gật đầu: “Biết rõ biết rõ... Chỉ là cha, dị năng của đám người trong đoàn đội Tùy Tiệp kia có vẻ không kém, bây giờ bọn hắn theo phe Tiền Kim Hâm, đối với chúng ta sau này chính là bất lợi rất lớn”

Chu đại tướng quay đầu về phía Tào tiến sĩ: “A Mẫn, cô thử tính xem, nếu chúng ta hấp thụ Lam Tinh từ những ngày đầu tiên của tận thế, có thể có tốc độ tăng tiến dị năng như bọn họ hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Phú Sinh

“Cô Giang, nếu cô còn không mở cửa, tôi sẽ báo cảnh sát đó!” Thím Lý lên tiếng đe dọa.

Bà vừa dứt lời, cửa phòng vệ sinh mở ra. Một người phụ nữ đứng trước mặt bà, nhưng mà cô ta không phải là Giang Vũ Phi.

Một người còn sống rành rành đột nhiên biến thành một người khác, thím Lý ngây ngốc há hốc mồm.

"Cô là ai?"

“Nghe tôi giải thích. Hơn một tiếng trước, có một người phụ nữ cho tôi cái này, kêu tôi ở trong phòng vệ sinh giả làm cô ấy, có thể giả bao lâu thì giả bấy lâu. Cô ấy cho tôi hai ngàn, tôi nhận tiền nên mới giúp cô ấy.” Người phụ nữ quơ quơ cái máy ghi âm trong tay, rồi lại duỗi tay ra đẩy thím Lý.

Thím Lý nhìn thấy quần áo rải rác trong nhà vệ sinh, lập tức hiểu tất cả!

Giang Vũ Phi mặc quần áo khác, hóa trang rồi bỏ trốn!

Thím Lý lập tức nhớ tới người phụ nữ trung niên đi ra từ nhà vệ sinh lúc trước, khả năng lớn nhất là cô ta chính là Giang Vũ Phi.

“Rốt cuộc cô là ai!” Thím Lý nghiêm nghị hỏi người phụ nữ trước mắt.

“Tôi chỉ là người đi vệ sinh thôi, tôi không phải là ai cả! Thật sự không liên quan đến chuyện này!” Người phụ nữ quay người muốn chạy, thím Lý túm lấy tay cô ta, người phụ nữ dùng sức đẩy bà ra rồi nhanh chóng lao ra khỏi nhà vệ sinh.

Thím Lý đụng vào vách tường, đầu choáng váng một hồi, mãi một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần.

Lúc bà vội vàng đuổi theo ra ngoài, người phụ nữ kia đã biến mất. Bà mau chóng lấy điện thoại di động gọi cho Nguyễn Thiên Lăng, nhưng điện thoại reo rất lâu cũng không có người bắt máy...

Mấy vệ sĩ âm thầm đi theo bọn họ lao đến, nhú mào hỏi thím Lý: “Xảy ra chuyện gì?”

“Cô Giang chạy mất rồi, không thấy đâu cả!” Thím Lý lo lắng nói.

“Lập tức chia nhau đi tìm!” Máy vệ sĩ phân tán ra khắp nơi để tìm Giang Vũ Phi.

Lúc này, Giang Vũ Phi đã ngồi trên trục thẳng.

Cô đeo kính râm, cúi đầu xem giấy tờ trong tay, hỏi người đàn ông bên cạnh: “Sau này em tên là Tiêu Vũ sao?”

“Ừ, đây là thân phận mới của em, giấy tờ đều là thật. Em có thể yên tâm mà sử dụng.” Giang Vũ Phi khó hiểu hỏi: “Tại sao phải lấy họ Tiêu?”

Người đàn ông bên cạnh nhếch môi, ngũ quan đẹp đẽ, quyền rũ mê người, tựa như một chàng hoàng tử hoàn mỹ.

“Lấy họ Tiêu của anh không được sao?”

Cô chỉ hỏi thăm dò mà thôi, thật không ngờ quả thật là anh có ý lấy họ Tiêu cho cô.

Giang Vũ Phi cắt kỹ giấy tờ, không tiếp tục chủ đề này nữa. Họ không có quan hệ gì, chỉ cần cô có thể sống một cuộc sống mới là được.

“Chúng ta sẽ đi nơi nào?”

“Đến rồi sẽ biết.”

“Anh muốn đi cùng em?”

“Anh chỉ đưa em đến nơi an toàn, sau đó anh sẽ để lại mấy người âm thầm bảo vệ em, đợi một thời gian sau, khi không có người nào tìm em nữa, lúc đó vệ sĩ sẽ đi.”

Giang Vũ Phi gật đầu: “Cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn, đây là chuyện anh nên làm.” Tiêu Lang mỉm cười, trong mắt tràn ngập sự chân thành.

“Không, anh không nên làm cho gì em cả. Tiêu Lang, lúc trước là em hiểu lầm anh, anh không nợ em cái gì cả, anh vẫn luôn giúp đỡ em, em mới là người nợ anh rất nhiều.”

Trước đây cô từng cho rằng anh vứt bỏ cô mà bỏ đi một mình, là anh đã sai. Bây giờ cô mới biết căn bản là anh không có sai, anh cũng chưa từng có lỗi với cô.

Anh là một người tốt, cô có thể gặp được anh là may mắn lớn nhất trong cuộc đời này.

“Vũ Phi, anh nói đây là chuyện anh nên làm cho em thì chính là chuyện nên làm cho em. Một ngày nào đó, em sẽ hiểu tất cả.”

“Em vẫn không hiểu ý của anh.” Giang Vũ Phi cảm thấy rất mơ hồ, trong lời nói của anh như có ẩn ý gì đó.

Tiêu Lang đắp kín chăn cho cô, khẽ cười nói: “Ngủ một lát đi, đến nơi anh sẽ gọi em.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Biến Dị

Edit: Hà My

Beta: Sakura

Cho dù có lưu luyến bao nhiêu, đến lúc rời đi vẫn là phải đi.

Nhà máy điện hạt nhân cách thành phố A không sai biệt lắm 1000km.

Mọi người ngồi lên chiếc xe Jeep mà lúc trước lái hướng đến thành phố A.

Hồ Hạo Thiên nhìn xe của Bạch Thất, nhíu mày: “Đồ đạc thì không nhiều, nhưng lại không nhét được toàn bộ vào, nếu có cơ hội đi qua thành phố H, chúng ta vào lấy mấy chiếc xe tới.”

Lưu Bình kỳ quái: “Đội trưởng Hồ, sao phải qua thành phố H lấy?”

Giờ này cậu hai của Lưu Bình còn không có tìm thấy, nhưng lúc trước Kim Hâm cũng đáp ứng, sẽ phái người đi tìm người giúp cậu, cho nên nhiệm vụ lần này Lưu Bình cũng đi theo đoàn xe của mọi người ra ngoài.

Hồ Hạo Thiên nói: “Địa phương khác tôi không biết, nhưng thành phố H đã từng là địa bàn của tôi, tôi biết rõ ở đâu có xe tốt, công ty con của tôi có xe địa hình mới nhất!”

Đối với việc ăn cướp sản nghiệp của Hồ Hạo Thiên, mọi người không có bất kỳ dị nghị gì, một điểm áp lực tâm lý đều không có.

Nhưng những điều này phải chờ đến lúc đến thành phố H mới có thể làm.

Mỗi đoàn đội dị năng giả đi ra khỏi căn cứ đều bị nhắc nhở lần nữa. Mang tốt thẻ CMND trong căn cứ, nếu không có thẻ CMND, sau khi trở lại căn cứ phải giao nộp lượng lớn phí tổn mới có thể tiến vào.

Tường vây của trụ sở này do tất cả dị năng giả hệ Thổ cùng mọi người trong quân đội ngày đêm không ngừng cố gắng sau đã hình thành quy mô.

Tổng cộng có 4 cổng, trong đó cổng chính đối diện nội thành thì bị phong kín.

Số người trong nội thành quá khổng lồ, hiện tại cả tòa thành thị đều có thể gọi là thành Zombie, vì ngăn ngừa đưa tới Zombie vây thành công kích nên cái cổng này đã bị phong kín.

Cổng Bắc trực tiếp bị phong kín.

Cổng Nam, cổng Đông dùng để dị năng giả ra ngoài, đồng thời để cho người sống sót chạy đến.

Cổng Tây là đường quân dụng.

Nhiệm vụ lần này, tất cả mọi người đều đi ra bằng cổng Tây.

Xe bọc thép quân dụng đi đầu tiên, xe của dị năng giả theo sau, từng chiếc từ cổng Tây đi ra ngoài, lái qua tường vây và hào, ra căn cứ.

Rất xa, đã nhìn thấy đông nghịt một mảnh ở phía trước, tất cả đều là Zombie.

Mấy ngày nay có rất nhiều người sống sót đến khu tây, căn cứ tại thành phố A hôm nay trong mắt Zombie như là một miếng thịt to.

Cũng may Zombie còn chưa tiến hóa đến cấp 4, bằng không thì với cảm giác của Zombie cấp 4, xa xa đều có thể ngửi thấy được mùi thịt, mà đến vây công căn cứ, hay gọi Zombie triều.

Đoàn xe của Bạch Thất đi theo sau xe vật tư của quân đội, đi đầu đoàn xe của dị năng giả.

Quân đội vì bảo tồn đạn dược, không có tùy tiện lấy đạn ra bắn trên đường. Thời điểm này, dị năng giả thuộc quân đội là quân chủ lực, bọn họ ngồi chung trên mấy chiếc xe tải quân dụng, phóng thích các loại dị năng quét sạch Zombie trên đường. Nhóm dị năng giả còn lại bởi vì đi theo sau quân đội, trên cơ bản cũng không có cơ hội xuất thủ.

Vì vậy tất cả mọi người ngồi trên xe nhìn Zombie ở bên ngoài không ngừng ngã xuống, nhóm dị năng giả Tốc độ đi theo bên cạnh đảo lấy tinh hạch.

Một bên đào một bên còn muốn đuổi kịp đoàn xe, cho dù xuất động toàn bộ dị năng giả Tốc độ, vẫn không thể đào hết tinh hạch Zombie ở dọc đường.

Quân đội đi ra ngoài thời điểm quy định, dị năng giả chính mình đánh chính mình đào là không cần nộp tinh hạch lên trên, phân phối theo đoàn xe của mình.

Giữa trưa, đoàn xe tại một địa phương tầm mắt khoáng đạt đỗ xe lại chỉnh đốn.

Sau khi dừng lại, Phan Hiểu Huyền đi từ phía sau tới, gõ cửa kính bên ghế lái phụ.

Diễn Hải mở khóa xe. Phan Hiểu Huyền ngồi vào ghế lái phụ. Quay đầu đối với Đường Nhược ở đằng sau nhẹ răng cười: “Mình có một tin tức tốt nói cho cậu biết đây.”

Đường Nhược hiểu kỳ: “Tin tức tốt gì?”

Phan Hiểu Huyền nói: “Hắc hắc, Tô Tiêm Ảnh cũng tham gia nhiệm vụ lần này, mình vừa mới nhìn thấy cô ta ở phía sau đây này.”

Sở dĩ cô thích nghe ngóng cái sự tình cầu huyết này, chủ yếu cũng là bởi vì lần trước tại biệt thự của Bạch Thất, thấy rõ tình cảm giữa hai người họ.

Loại này liền chen vào không lọt mà lại cứ thích chen vào, sao Tô Tiêm Ảnh có thể chen vào.

Cho nên, cô mới sung sướng đùa cợt với Đường Nhược.

Đường Nhược bị chẹn họng, nhìn Phan Hiểu Huyền cười vô lại, vì vậy ở trong đầu tìm ra một lời nói ác độc trích ra từ sách: “Hiểu Huyền, cậu có thể nói lại lần nữa, mình cam đoan sẽ không đánh chết cậu đâu.”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Cô nương, từ khi hai ta thân thiết hơn thì cậu đã không còn đáng yêu nữa rồi!

Hai người đang trò chuyện, thấy Tào tiến sĩ mặc một áo khoác trắng từ trên xe quân đội đi xuống.

Lần này Tào tiến sĩ mặc áo khoác màu áo trắng, cũng không đi giày cao gót nữa, trên chân đeo một đôi giày đế bằng màu trắng.

Cô cầm một camera đang quay chụp ảnh thực vật bên cạnh con đường, chụp xong, còn muốn dặn dò gì đó với trợ thủ bên cạnh.

Dặn dò xong, trợ thủ liên tục gật đầu, tại trên máy vi tính ghi chép.

Phan Hiểu Huyền xem trong chốc lát, cảm thán một câu: “Những tiến sĩ này thật kiên nhẫn, thời gian ăn cơm nghỉ trưa còn phải tranh thủ làm nghiên cứu.”

“Mỗi công việc đều có chuyên môn khác nhau.” Đường Nhược nói một câu, nghĩ đến ngày đó Bạch Thất đánh giá Tào tiến sĩ, liền thuận tiện thả lỏng tinh thần của mình đi ra ngoài.

Đối với loại chuyện nghe lén này, cô nên vụng trộm làm là được.

Bởi vì khoảng cách khá xa nên Đường Nhược đánh ngưng tụ tinh thần lực của mình kéo dài không ngừng ra.

“Thẻ tích to ra, có điểm báo biến dị, mang mỗi thứ một tí để vào trong thùng mang về cho Tôn tiến sĩ nghiên cứu...”

“Còn có những con kiến này, cũng mang trở về, kết cấu ở giữa ngực bụng chúng không bình thường, có biến hóa cực lớn...”

Tào tiến sĩ nói xong, nhướn mày: “Ài?”

Cô quay đầu tìm một vòng, lại không có cảm nhận được cái gì, lại từ từ quay lại.

“Tào tiến sĩ, làm sao vậy?” Trợ thủ hỏi cô.

Tào Mẫn lắc đầu.

Có phải quá mệt mỏi hay không làm cho mơ hồ.

Trong nháy mắt vừa rồi cô cảm giác như có người đứng tại bên cạnh mình. Bên này thu hồi tinh thần lực xong thì Đường Nhược cũng có chút hoảng hốt.

Không hổ là một tiến sĩ sử dụng trí tuệ, tinh thần lực tiến bộ nhanh chóng như vậy.

Vài ngày trước còn cảm giác tinh thần lực của mình có thể lập tức nghiền áp cô ấy, mới thời gian vài ngày, lại phải lau mắt mà nhìn.

Đột nhiên, cô lại nghĩ tới nội dung lần trước Chu Đại tướng nói tại hội nghị, bọn họ có thể tinh luyện tinh hạch...

Cho dù đối phương không phải tinh luyện tinh hạch, nhưng là, có thể thật sự nghiên cứu ra một loại phương pháp có thể đề cao dị năng hay không, giống như nước không gian của mình vậy.

Vì vậy, sau khi Phan Hiểu Huyền đi, Đường Nhượng mang theo vấn đề này hỏi Bạch Thất.

“Em nói là, trong mấy ngày ngắn ngủn, cô ta có thể cảm giác tinh thần lực của em rồi hả?” Bạch Thất hỏi.

Đường Nhượng nghĩ nghĩ: “Có phát giác ra một điểm khác thường, chắc không có cảm giác đến tinh thần lực của em.”

Bạch Thất lâm vào trầm mặc.

Nếu như trên tay Tào tiến sĩ có nghiên cứu ra đồ vật tương đương với loại nước không gian trên tay Đường Nhượng, cái kiếm 2 lưỡi này, anh nhất định phải nghĩ cách biết rõ.

Đường Nhượng lần nữa nói nội dung mình nghe được cho Bạch Thất: “Bọn họ nói bọn họ và những con kiến kia đều đang biến dị.”

“Uh” Bạch Thất nói, “Thế tích của chúng sẽ càng ngày càng lớn, không chỉ hai loại này, còn trùng khác càng là như thế, hiện nay năng lượng hạt nhân đã rò rỉ ra bên ngoài, có điều nhân loại trước mắt còn chưa phát hiện ra, chờ đến nhà máy điện hạt nhân thì sẽ biết rõ thôi.”

Lần này không chỉ Đường Nhượng, ngay cả Điền Hải cũng quay ra hỏi: “Anh Bạch, anh nói là, về sau trong không khí mà chúng ta hít thở cũng có vật chất phóng xạ?”

“Uh”

Đường Nhượng nói: “Thân thể chúng ta kỳ thật đều đã bị phóng xạ ô nhiễm rồi hả?”

Tuy rằng phương diện này cô không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, cũng biết rằng năng lượng hạt nhân bị rò rỉ, tế bào của mình sẽ bị tổn thương, từ đó bị ung thư, loại bệnh ung thư này tại kiếp trước thế giới kia của cô, là bệnh nan y.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Bát Quái

Bạch Thất nói: “Thế chất dị năng giả đều đã được cải biến, có bức xạ hạt nhân cũng không cần sợ hãi, về sau quốc gia sẽ dải tấm cách ly phóng xạ trên mặt đất, cho nên người bình thường chỉ cần không ra căn cứ, cũng sẽ không có vấn đề.”

Đường Nhượng và Điền Hải có chút trầm mặc.

Thật sự là trời mưa cả đêm phòng nhà bị đột, gặp được virus Zombie không nói, còn rò rỉ năng lượng hạt nhân nữa.

Địa phương qua đêm đều đã lên kế hoạch thật kỹ lưỡng.

Lần này người tham gia nhiệm vụ rất nhiều, tăng thêm dị năng giả quân đội, ước chừng có khoảng 1600 người.

Quy mô “kho thịt di động” lớn như vậy, tùy tiện ở bên ngoài mở lều vải khẳng định không an toàn.

Như là Tào tiến sĩ đã nói, hiện tại Zombie đã đạt tới cấp 1, đang tiến tới Zombie cấp 2, so với thời điểm nhóm người Bạch Thất tìm nơi nương tựa thành phố A, phạm vi Zombie cảm giác được cùng với lực hành động khẳng định tiến bộ rất nhiều.

Lần này địa phương được tuyển để qua đêm là một thôn trang nhỏ.

Từng dị năng giả Tốc độ phải đi ra dò đường tìm hiểu một phen sau đó, tới báo cáo: “Bước đầu đoán chừng có hơn 2000 Zombie phân bố tại từng phòng, nhìn một vòng, không có nhìn thấy người sống sót.”

Vệ Lam cảm tư liệu của thôn này trước tận thế gật đầu: “Theo công tác thống kê một năm trước tận thế, thôn này ước chừng chỉ có 689 người, trong đó ước chừng còn có 360 người là công tác ngoại tỉnh, như vậy tính ra Zombie tại đây là từ nơi khác tới...”

Sĩ quan phụ tá nói: “Thời kỳ đầu chính xác là còn người sống sót tại đây...”

Vệ Lam im lặng một lát. Nghĩ đến hình ảnh những người sống sót đau khổ chờ đợi ở trong phòng, đợi đến lúc không phải là cứu viện mà là Zombie thì

không thể nói tiếp đề tài này được nữa.

Đau lòng cũng không thể khiến người chết sống lại, hiện tại nên làm là phải sống sót thế nào.

Vệ Lam phân phó xuống dưới, triệu tập binh sĩ trong quân đội cùng dị năng giả trong căn cứ đi thanh trừ sạch sẽ Zombie trong thôn trang này.

Dị năng giả vùng dị năng, quân đội dùng súng ống, nhanh chóng thanh lý sạch sẽ thôn trang này.

Lối vào dùng xe bọc thép vây quanh toàn bộ, như vậy có thể an tâm ở chỗ này vượt qua một đêm.

Có điều phòng ở quá ít, tổng cộng đếm cũng chỉ có 89 gia đình, trừ những nơi ở xa, còn có phòng ốc không an toàn, như vậy cũng chỉ còn lại 48 nhà trệt.

Quân đội chọn lựa vùng lộ tuyến ngoại thành này cũng là trải qua tính toán kỹ càng đấy, hiện tại mới là sau tận thế không quá ba tháng, trên đường rất nhiều người muốn tìm nơi nương tựa quân đội, giữa bị chặn trên đường hoặc trấn an những người sống sót khác trên đường, còn không bằng trực tiếp đi vùng ngoại thành, tránh đi lượng lớn Zombie, cũng có thể tránh đi lượng lớn người đến nương tựa.

Gần 1600 người, dùng 48 căn phòng...

Như thế, ước chừng là 33 người ở tại một căn phòng qua đêm.

Bên quân đội cùng một chỗ, dị năng giả bị phân công cùng một chỗ.

Như vậy đoàn xe của mọi người và đoàn đội khác kết nhóm ở chung qua đêm.

Tin tức tốt là, chuyện cầu huyết cũng không có phát sinh, đương nhiên, chuyện cầu huyết chính là ở cùng với đoàn đội của Tô Tiềm Ảnh.

Tin tức xấu là, bọn họ ở cùng với Tào tiến sĩ trong một phòng.

Nhưng thực ra là Tào tiến sĩ chủ động tới ở bên này.

Bọn Đường Nhượng ở bên cạnh trốn mắt há hốc mòn thương thức xong trận tuồng này.

Trận khai mạc là như thế này.

Vệ Lam cầm một cái túi ngủ, đi tới nói với Bạch Thất: “Không ngại tôi trải chăn đệm nằm ở chỗ này chứ?”

Bạch Thất nói: “Không sao cả.”

Dù sao mười mấy người chen vào một cái phòng như vậy, ai cùng ai thật đúng là không sao cả.

Sau đó đội mọi người trải tốt chăn đệm xuống đất, Tào tiến sĩ lại từ bên ngoài tới, nói với Vệ Lam: “Không ngại tôi trải đệm ở đây chứ?”

Vệ Lam nói: “Tôi ngại.”

Tào tiến sĩ nói: “Uh.”

Sau đó mở túi ngủ của mình mang đến, tự trải xuống bên cạnh Vệ Lam.

Mọi người trong phòng: “...”

Tuy rằng bọn họ cũng không phải người thích bát quái, nhưng mà hai người không nên tại trước mặt mọi người diễn ân ái...

Đây là muốn làm cái gì?!

Ránh rồi quá sao?!

Đương nhiên Bạch Thất và Đường Nhượng ngủ chung một cái túi ngủ.

Hai người ngoại trừ lần ở siêu thị trước, cũng xác thực không có tại trước mặt nhiều người ngủ chung, còn ngủ giường lớn.

Nhưng mà hiển nhiên, những ánh mắt thế tục của mọi người đối với Bạch Thất mà nói, đều là mây bay.

Hôm nay anh đã như tiên nhân mọc cánh, một mình một thế giới, mèo khen mèo dài đuôi rồi.

Đúng vậy, người địa cầu trước mắt đã không cách nào ngăn cản kỹ năng không biết xấu hổ của Bạch Thất rồi.

Anh ngồi ở trên túi ngủ đã trải xong, ngoắc Đường Nhượng: “Tôi đây.”

Đường Nhược đang hơi do dự, đảo mắt xem xét, Hồ Hạo Thiên và Dương Lê cũng nằm chung một cái túi ngủ, dựa vào nhau thấp giọng nói chuyện đầy.

Đã như vậy, Đường Nhược cũng không ngưng ngừng, trực tiếp nằm xuống.

Vừa nằm xuống, đã bị Bạch Thất ôm vào ngực.

Tay trái Bạch Thất ôm lấy cô, đắp chăn mỏng cho hai người xong, hôn trán cô một chút: “Ngủ đi, ngày mai còn tiếp tục đi.”

Đường Nhược vốn tưởng rằng cái hôn trán này là ra hiệu đi ngủ.

Nào biết đâu rằng...

Anh còn hôn một đường từ trán xuống dưới!!!

Đường Nhược: “...”

Đường Nhược đầu đầy vạch đen đẩy anh ra, im lặng nổi giận: “Đây đang là bên ngoài!”

Bạch Thất thấp giọng cười cười, quả nhiên không hề trêu chọc cô, dùng tay sửa sang tóc đen như lụa của cô: “Tốt, không đùa em nữa, ngủ đi.”

Đường Nhược gạt đầu, đang định nhắm mắt ngủ, lại không cẩn thận nhìn thấy một đạo ánh mắt.

Nếu không là ánh mắt kia quá mức nóng bỏng thì cô cũng không chú ý tới.

Nhìn sang, Tào tiến sĩ nằm ở trong túi ngủ bên trên nhìn mình.

Tào Mẫn trông thấy Đường Nhược phát hiện ánh mắt của mình, đồng thời giống lần thứ nhất thấy Đường Nhược, không có lộ ra thần sắc xấu hổ gì.

Ngưng mắt, đổi mặt.

Sau đó, Tào tiến sĩ cười nhạt một tiếng với cô, không đợi Đường Nhược phản ứng, nhắm mắt lại, không hề nhìn cô nữa.

Cái nụ cười kia, Đường Nhược không hiểu rõ lắm.

Trong đôi mắt kia có cảm giác thê lương, bên trong nụ cười như gần như xa...

Đường Nhược cảm giác rõ ràng bên trong mắt Tào tiến sĩ muốn nói lại thôi.

Không khỏi đánh rùng mình.

“Làm sao vậy?” Bạch Thất sờ mặt cô, phát hiện có chút lạnh, ôm cô chặt hơn, “Lạnh?”

“Không có việc gì” Đường Nhược dúi đầu vào ngực Bạch Thất, không nói thêm gì nữa.

Dù sao khoảng cách gần như vậy, Tào tiến sĩ nhất định có thể nghe được hai người đối thoại, còn không bằng không nói lời nào.

Hôm nay tinh thần lực của Đường Nhược tịnh tiến, nửa đêm nếu có một động tĩnh nhỏ, đều có thể làm cô bừng tỉnh.

Vì vậy, thời điểm Tào tiến sĩ nửa đêm rời giường, Đường Nhược đã tỉnh.

Đương nhiên, cô không dám động, còn rất chú ý cẩn thận bọc mình một tầng tinh thần lực, sợ bị đối phương phát hiện.

Dưới tình huống không mở mắt, cô trông thấy Tào tiến sĩ ngồi xuống sau đó cẩn thận nhìn chăm chăm vào Vệ Lam đang ngủ bên cạnh.

Sau đó, không biết cầm cái gì, đổ vào miệng Vệ Lam một giọt.

Đường Nhược rất kinh ngạc, loại kinh ngạc này như chính mình phát hiện ra một bí mật to lớn mà không thể kể cho người khác.

Qua một đêm, trời sáng.

Đường Nhược và Bạch Thất cùng nhau rời giường sửa sang túi ngủ, không khỏi vô ý thức nhìn về phía Tào tiến sĩ.

Tào tiến sĩ đang nói chuyện cùng Vệ Lam: “Tối hôm qua ngủ ngon giấc không?”

Vệ Lam cũng không ngoái đầu lại, chăm chú gấp túi ngủ của mình: “Uh”

Vì vậy Tào tiến sĩ cười rộ lên, rất rục rờ.

Bát quái ah, bát quái, vô tình nhìn thấy một bát quái rất lớn ah.

Cảm giác độc chiếm bí mật thực không tồi, hay là tìm người chia sẻ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tuồng

Khi tâm tư của Đường Nhược đang vượt qua vạn khe núi Thiên Sơn, Phan Hiểu Huyền đi tới, lấy bánh bao ngày hôm qua mẹ mình làm từ trong không gian ra đưa cho cô: “Tiểu Bạch nhà cậu thật tốt ah, lúc ra ngoài còn mang bữa muối theo, cậu không phát hiện, hôm qua có thật nhiều người bị muối đốt thật thê thảm...”

Phan Hiểu Huyền người nói vô tình, Đường Nhược người nghe có ý.

Hôm nay muối đang tiến hóa, các loại virus, không phải là có thể truyền qua đường máu?

Vô ý thức, Đường Nhược lại đưa ánh mắt dời về phía Tào tiến sĩ, bởi vì cô tin tưởng, thời điểm Phan Hiểu Huyền nói lời này với mình thì cô ta cũng đã nghe được.

Quả nhiên, tiến sĩ Tào đứng ở nơi đó, thu hồi nụ cười, nhanh chóng nhìn xung quanh một vòng, cũng không cùng Vệ Lam nói tiếp, mà trực tiếp ra cửa, xuống lầu.

Bạch Thất thu thập xong túi ngủ cùng bữa muối các loại đồ đạc, cầm chén nước đi đến. Một bên đưa tới, một bên tiếp nhận bánh bao trong tay Đường Nhược: “Phải đánh răng rửa mặt trước, sau đó ăn sáng.”

Cứ như vậy, hai người Đường Nhược và Phan Hiểu Huyền rửa mặt tại ban công trên gian phòng tầng hai.

Đây là một tòa nhà hai tầng ở nông thôn, bên ngoài có tường vây, lúc đứng trên ban công tầng hai, vẫn có thể trông thấy sự tĩnh khác bên ngoài, đương nhiên, phía lầu hai khác cũng có thể thấy bọn họ ở đây.

“Ai ai... Cậu xem cậu xem...” Đột nhiên, Phan Hiểu Huyền dung khuỷu tay chạm Đường Nhược đứng ở một bên.

Đường Nhược chuyển mắt nhìn lại, thấy Phan Hiểu Huyền miệng đầy bọt kem đánh răng, lại đối với mình mồm miệng nói không rõ, không khỏi đưa ly nước trong tay mình cho cô: “Cậu muốn nói với mình, là vừa rồi cậu nuốt phải kem đánh răng à?”

Phan Hiểu Huyền trực tiếp dùng mu bàn tay lau bọt kem đánh răng bên ngoài miệng, hất đầu sang bên cạnh: “Cậu quản bọt kem đánh răng cái gì ah, mau xem bên kia, bên kia bên kia...”

Đường Nhược:... ”

Cô gái à, chẳng lẽ cô không phát hiện ra từ lúc hai ta thân thiết hơn thì cô ngày càng phóng khoáng rồi đó.

Đường Nhược nhìn cái tay đầy bọt vô cùng thê thảm, yên lặng tránh đi, sau đó cũng nhìn theo phương hướng Phan Hiểu Huyền chỉ.

Đó là cái sân bên cạnh bọn họ, rất nhiều người ở trong sân rửa mặt, hoặc nấu bữa sáng, hoặc ăn sáng...

Nhưng mà, có một đám người ở trong sân tranh luận cái gì. Nhìn kỹ cô gái bị vây ở giữa một chút...

Đột nhiên Đường Nhược phát hiện ra, cô thấy được một cô gái kỳ ba, Tô Tiêm Ảnh.

Cô ta đang được một người đàn ông ôm vào trong ngực, roi lệ đầy mặt.

Mà người đàn ông mặt mũi tràn đầy đau lòng ôm chặt lấy cô ta, cùng người ở phía trước giằng co.

Cùng bọn họ giằng co là một người phụ nữ chừng 30 tuổi, mặt mũi hung dữ chỉ trích cái gì.

So sánh bộ dáng của người phụ nữ kia với Tô Tiêm Ảnh đang thút thít nỉ non, càng thêm nổi bật dáng người nhu nhược của Tô Tiêm Ảnh.

Kỳ thật Đường Nhược có tinh thần lực, nghe thấy đối thoại bên kia cũng là chuyện dễ dàng.

Nhưng hiển nhiên cô không cần làm loại chuyện này.

Chỉ thấy Phan Hiểu Huyền miệng đầy bọt kem đánh răng đứng đó phiên dịch: “Tô Tiêm Ảnh, mày đoạt ai không được tại sao lại tới đoạt chồng của tao, mày không chịu được cô đơn à... Lão nương không đánh chết mày thì tao không gọi XXX... Mày có bản lĩnh trốn ah... Mày đồ hồ ly tinh... Mày là đồ đàn bà không biết xấu hổ, mỗi ngày bán thân mà sống, mày...”

Đường Nhược: “...”

Phan Hiểu Huyền tiếp tục: “Bây giờ là Phạm Vân Giang nói: Cô không nên nói lung tung, Tiêm Ảnh chỉ có một người đàn ông là tôi, cô cứ ngâm máu phun người như thế, coi chừng tôi tát một cái đánh chết cô, cô mới là tiện nhân, Tiêm Ảnh là cô gái đơn thuần, thiện lương nhất mà tôi từng gặp...”

Đường Nhược: “...”

“Kể tiếp Tô Tiêm Ảnh nói: Anh Vân Giang, anh không nên tranh chấp với bọn họ, em thanh giả tự thanh, chỉ cần anh tin tưởng em không có làm việc đó, em đã đủ hài lòng, em may mắn cỡ nào mới có thể kết bạn với anh, thích anh, sau đó ở bên anh...”

Đường Nhược: “...”

“Tiếp theo là Phạm Vân Giang nói...”

Đường Nhược cảm giác nếu mình nghe tiếp, khẳng định phải chịu trọng thương, vì vậy lên tiếng nói sang chuyện khác: “Hiểu Huyền, cậu hiểu môi ngữ à?”

Phan Hiểu Huyền cầm bàn chải đánh răng, tiếp tục hoàn thành đại kế đánh răng: “Loại chuyện này cần biết môi ngữ làm gì ah, chỉ cần nhìn xem đều có thể đoán được, trước cậu... Úc, không, là lúc ở đại học F, bạn gái Phạm Vân Giang với Tô cô nương toàn như thế, giống như đúc đầy, kể tiếp Tô cô nương sẽ nói cô gái kia mang ra chứng cứ, nói mình lúc nào câu dẫn bạn trai cô ta, nếu như không có chứng cứ, cô ta sẽ đi XX cục cáo cô gái kia phi bang, còn khời tô cô ấy...”

Đường Nhược: “...”

Giống như ngực bị trúng tên, rút vụn điểm HP.

Dùng xong bữa sang, tiếp tục đi ra.

Bên Tô cô nương, các cô cũng chỉ đứng trên ban công nhìn một trận đùa giỡn miễn phí mà thôi, không gọn nổi sóng lớn.

Ngược lại là Phan Hiểu Huyền chắc nển giận Tô cô nương lâu rồi, hơn nữa bởi vì hai người đã trải qua tường của Tô cô nương, kèm thêm người vốn dĩ phải là đối tượng tranh cãi với Tô cô nương nay lại trở thành người xem như mình thì Phan Hiểu Huyền cảm thấy hai người có điểm giống nhau kỳ lạ.

Cho nên, cô xem hết tường vui này vẫn rất hưng phấn theo từ trong phòng ra đến xe, kéo tay Đường Nhược đi trên đoạn đường này.

“Cậu xem cậu xem, những binh lính kia giống như bị muối cắn vậy, mặt sưng cả lên...”

“Còn có, cậu xem, bên trên chồng chất nốt muối đốt, thật đáng thương...”

“Ài, có người còn gãi rách cả ra, mặt đầy sẹo thì sao bây giờ, hiện tại mời dị năng Trị liệu đến chữa một lần nhưng là rất quý đấy...”

Hiện tại mặt mày xấu xí cũng không có phiên toái như trước tận thể còn phải đi phẫu thuật thẩm mỹ, giờ chỉ cần một hệ trị liệu là xong không lưu lại sẹo.

Trên đường đi Đường Nhược đều lắng lắng nghe, đợi lúc mình muốn lên xe, đột nhiên mỉm cười, rất khuyến thành rồi nói: “Hiểu Huyền, rốt cục mình tin cậu là con ruột của chú Phan rồi.”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Úc!

Rãnh máu đã cạn, đập phát chết luôn rồi!

Đối với sự kiện con muối này, Đường Nhược vẫn còn có chút lo lắng, tranh thủ lúc ở trong xe kể chuyện này cho Bạch Thất nghe.

Bạch Thất nghe xong, từ từ nói: “Buổi tối mấy người chúng ta đừng tách ra, không để cho người khác lại gần.”

Đường Nhược đã hiểu: “Ý anh là, những người bị mấy con muối kia đốt sẽ lây virus, biến thành Zombie?”

Bạch Thất nói: “Sau tận thể xác thực có thể như vậy, nhưng tình huống bây giờ anh cũng không rõ ràng lắm, cái virus gây bệnh này cũng muốn đạt tới lượng nhất định mới có thể, trước mắt mà nói, anh cũng không thể trăm phần trăm khẳng định.”

Diễn Hải xoay đầu lại: “Anh Bạch, ý của anh là về sau chúng ta phó tay với mấy con muối này ư, thế nhưng mà muối nhỏ như vậy, lại để cho người khó lòng phòng bị, nên làm cái gì bây giờ?”

Bạch Thất nói: “Dị năng giả cũng không cần quá lo lắng, mọi người phát sốt xong đã cải biến thể chất, cho nên chỉ cần không phải bị cắn tổn thương quá nặng, tìm dị năng giả Trị liệu trị hết một lần là được.”

Bạch Thất vừa nói như vậy, bọn họ mới có chút yên lòng.

Nhưng mà quân đội cũng không phải tất cả đều thức tỉnh dị năng giả, hiện tại trong đội ngũ 1200 chiến sĩ ở bên trong chỉ có 200 dị năng giả, còn lại đều là binh lính bình thường.

Ba người đợi ở trong xe gần một giờ, lại thấy xe quân đội ở phía trước còn không có dấu hiệu khởi động.

Dị năng giả ở đằng sau đều xuống xe hỏi thăm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Cầm Thú

Điền Hải cũng khó hiểu: “Phía trước phát sinh chuyện gì sao?”

Đường Nhượng nghĩ nghĩ nói: “Vừa rồi Tào tiến sĩ chắc cũng nghe thấy Hiểu Huyền nói, em đoán cô ấy đang kiểm tra binh lính bị muỗi đốt.”

Đường Nhượng vừa nói xong, quả nhiên có binh lính vội vàng chạy hướng về phía đoàn xe dị năng giả bên này, sau đó xin hết dị năng giả Trị liệu đi qua, Dương Lê cũng ở trong đó.

Chuyện này vừa xảy ra, nhóm dị năng giả thảo luận càng lớn.

“Đây là gặp chuyện gì rồi, điều hết hệ trị liệu qua đó?”

“Mới đi có một ngày thôi, đã xảy ra chuyện rồi, cái nhiệm vụ này kế tiếp nên làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, nghe nói theo như kế hoạch là muốn tập hợp tại thành phố S sau 5 ngày, mà cứ chờ đợi như thế này thì bao giờ mới có thể đến thành phố S đây.”

Tất cả mọi thành viên trong đoàn xe theo Hồ Hạo Thiên từ phía sau đi tới.

Hồ Hạo Thiên gõ cửa kính bên Bạch Thất.

Bạch Thất mở cửa xe cùng Đường Nhượng đi xuống.

“Hình như trong quân đội phát sinh chuyện lớn gì rồi, hỏi mấy người lính kia thì họ không nói, mà trực tiếp đưa Tiểu Lê đi qua bên kia.” Hồ Hạo Thiên nói.

Bạch Thất nhìn phía trước, nói: “Đội vợ anh trở về, hỏi một chút có lẽ có thể biết.”

“Uh.” Hồ Hạo Thiên gật đầu.

Quân đội giải quyết vấn đề nội bộ, dị năng giả cũng không có chuyện gì làm, vì vậy đoàn người bày ghế xuống ven đường, ngồi tại chỗ đợi quân đội giải quyết xong vấn đề.

Hiện tại ban ngày mát, Bạch Thất ngồi bên cạnh Đường Nhượng trực tiếp ôm vào trong ngực.

Sau đó, động thủ động cước với cô!

Mọi người trong đoàn đối với hai người tú ân ái, bắt đầu từ lúc trước không thể chịu đựng được, đến bây giờ tùy ý tự nhiên, thật có thể nói là thần tốc tiến bộ, thế cho nên hiện tại mọi người đối mặt với tình huống đột nhiên phát sinh đều bình tĩnh rất nhiều.

Đã không cần được, vậy thì thần nhiên tiếp nhận đi!

Không người phát hiện Bạch Thất người ta đang đem nhiệm vụ này phát dương quang đại đến toàn bộ thế giới!

Uh, vợ chồng ân ái cũng có thể xúc tiến quốc gia hài hòa phát triển!

Quân đội cùng dị năng giả cộng lại thành một khối “thịt lớn” dừng lại trên đường, để cho đám Zombie ở phụ cận ngửi thấy mùi mà đến.

Tại hoàn cảnh đông dị năng giả, còn có lượng lớn súng ống, tự nhiên đám Zombie sẽ một đám ngã xuống một đám tiến lên.

Nhưng trên đường lớn, Zombie thật sự quá nhiều, trước đã ngừng một đêm, hôm nay số lượng có thể nói là liên tục không ngừng.

Đoạn mọi người trong đoàn ngồi cũng có một vài Zombie lần lượt tiến tới.

Chỉ có điều, những chuyện như vậy hôm nay đã không cần mọi người tự mình động thủ.

Diễn Hải cậu bé thật thà này tại thời điểm zombie còn ở thật xa, sẽ ném ra một quả cầu lõi lập tức để cho đám zombie hóa thành cây khô.

“Quá tàn nhẫn, rõ ràng ngay cả thân thể huyết nhục đều không lưu lại cho bọn chúng...” Luru Bình ngồi trên ghế chắc chắn hai tiếng. Hiện tại không cần cậu dụ quái nữa rồi, giờ phút này rất nhàn nhã.

“Tôi rất thích Tiểu Hải đưa bé chất phác nhé.” Hồ Hạo Thiên cho mọi người trong đội tại một địa phương xa một chút dựng tường đất, “Ài. Tiểu Bạch, em trai này cậu từ nơi nào được thế, nếu tôi có con gái, tôi sẽ cho cậu ta làm con rể rồi...”

Bạch Thất nhìn Đường Nhục cười cười, không trả lời.

“Đội trưởng Hồ, giữa ban ngày cậu đừng có nói mơ.” Phan Đại Vĩ lấy điều thuốc, “Nhưng mà tôi không giống cậu, tôi có một con gái như hoa như ngọc bằng tuổi Tiểu Điền, bà mối này có thể làm...” Nói xong đứng lên, “Tiểu Điền, lại đây lại đây, ném cái quả lõi nhỏ là được rồi... Đứng đây đúng đích, lại ném quả lớn hơn chút, rất tốt rất tốt, còn có bên kia, có năm con đang lách vào cùng một chỗ, phải ném cái lớn một chút, đứng đúng, chính là như vậy, quả thực quá đẹp trai xuất sắc rồi... Đứng đúng, ném một cái xa hơn phía bên kia...”

Trong tay ông cầm điều thuốc lá, kèm theo giọng nói run run...

Tàn tro như bông liễu (1), bởi vì gió bắt đầu thổi, toàn bộ bay tới trên mặt Luru Bình.

Luru Bình lau mặt một cái, lại một đồng tro bay tới, cậu không thể nhịn được nữa, nhảy xuống ghế. “Lão Phan, chú có chút ý thức công cộng tí đi, chuyên gia nói rồi, chúng ta hút thuốc lá là muốn giảm thọ đấy!”

Phan Đại Vĩ đột nhiên kịp phản ứng, trực tiếp ném thuốc lá, nắm cổ áo cậu ta rồi đẩy ra: “Mau mau, Tiểu Điền đang cố gắng ở đó như vậy, cậu còn ở chỗ này tát nước, cậu quá cô phụ tín nhiệm của đoàn đội rồi... Chạy nhanh đi qua dụ quái cho tôi...”

Luru Bình: “...”

Vừa rồi tại sao phải tiện miệng!

“Luru Bình, hiện tại phương hướng không đúng, cậu chạy hình chữ S cái rắm ah, không phải đội trưởng Hồ đã dựng tường sao, Tiểu Điền cường đại như vậy, trực tiếp chạy thẳng, chạy thẳng hiệu hay không ah...”

“Cậu này đồng đội ngu như heo, chạy nhanh, tới điểm ah... Chạy xa như thế làm gì... Lại để cho quái vật tụ tập, lại để cho kỹ năng của Tiểu Điền hiệu suất lớn nhất ah...”

“Đứng đúng, cái kỹ năng này của Tiểu Điền thật tốt, tiếp tục, lại ném một cái, chỗ đó có một lớp, tiêu diệt hết tiêu diệt hết...”

Hồ Hạo Thiên mở ba lô, lấy ra một bao hạt dưa, hỏi Bạch Thất: “Hạt dưa không?”

Bạch Thất lắc đầu, cúi đầu hỏi Đường Nhục: “Muốn nước không?”

Đường Nhục nói: “Vừa uống rồi, hiện tại không khát.”

La Tự Cường hỏi Hồ Hạo Thiên: “Có đậu phộng không?”

Hồ Hạo Thiên mở túi hạt dưa: “Không có.”

Dư Vạn Lý mở túi mình ra: “Có ô mai, cậu lấy không?”

La Tự Cường nhận xong rồi nói: “Đây không phải là Cửu Chế hay sao?”

“Ben trên có lẽ có ghi.”

“Tôi đã nói với cậu, ô mai của Cửu Chế mới ngon nhất.”

“Vậy sao, tôi thích ăn nhất ô mai Trân Châu.”

“Ài, cậu còn cái hạt dưa kia không, chia tôi ít...”

“Tôi nói với anh, hạt dưa ăn ít chút, ăn nhiều không tốt...”

Một đám người, cắn hạt dưa cắn hạt dưa, động thủ động cước tiếp tục động thủ động cước, chia sẻ ô mai thì tiếp tục thảo luận công nghệ chế tác ô mai.

Ba người bên cạnh...

“Luu Bình, cậu đấy, huấn luyện lâu như vậy, có thể dụ quái được hay không, càng dạy càng ngốc a... Thật là một cái cách đi cầu thi ah...”

“Tiểu Điền, không cần lo cho nó, đúng đúng, mình cũng có thể dụ quái, thật sự quá tuyệt vời...”

“Tốt tốt, bên trái còn có một lớp đã tới, cẩn thận một chút...”

“Luu Bình, không được trốn đằng sau tường, chạy xa như thế làm gì, quái đều mất dấu rồi á...”

Lần đầu Phan Hiểu Huyền nhìn thấy tình cảnh này, ngẩn ngang trong gió.

Đằng sau một ít đoàn đội dị năng giả đồng thời đánh zombie: đám bọn họ nhìn xem như vậy quý dị họa phong, đều trực tiếp mộng ép.

Cmm, đây là đoàn đội gì thế!

Tất cả đều không nhân tính như vậy, từng người ngồi xem cuộc vui, để cho hai người đồng đội nhỏ nhất chạy vào trong đồng xác chết!

Mặt người dạ thú!

Theo chân bọn họ làm đồng đội quả thực là tám đời xui ve!

Đương nhiên cũng có dị năng giả mất sắc chứng kiến dị năng của Điền Hải, mỗi lần thời điểm điện quang ngưng tụ đều phát quang lóe lóe, ầm ầm vang một lời cầu xuống, lập tức có thể làm mười zombie ngã xuống.

Lại nhìn dị năng giả Tốc độ kia, nhìn xem tựa hồ rất gấp gáp nóng nảy chạy trốn, nhưng nhìn kỹ, cũng có thể nhìn ra dị năng kia kỳ thật rất thành thạo luyện tập kỹ năng kéo zombie.

“Ài ài, mọi người nhìn bên cạnh...”

“Bọn họ là đoàn đội gì, có vẻ rất mạnh.”

“Không biết...”

“Tôi cảm thấy được, đoàn bọn họ có lẽ chỉ có cậu nhóc hệ Lôi mạnh một chút.”

“Cũng đúng, những người kia đều nhìn không giống bộ dáng sẽ đánh zombie.”

“Cậu chó đùa, người không có dị năng sẽ ra ngoài làm nhiệm vụ sao?”

Một bên Tô Tiêm Ảnh đang trốn sau lưng Phạm Văn Giang nghe được những dị năng giả kia nói chuyện, ngoảnh mặt lại. Bông liễu bay trong gió: bông liễu có to, có thể bay trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Gặp Kịch Thích

Edit: Hà My

Beta: Sakura

Tiếp đó, cô nhìn thấy gương mặt mà mấy trước giờ ngày nhớ đêm mong.

Ngay lập tức, mắt chợt lóe sáng, Tô Tiêm Ảnh định tiến lên vài bước, muốn đi tới bên Bạch Thất chào hỏi.

Thế nhưng lại nhìn thấy Đường Nhược ở trong ngực anh.

Ánh mắt cô âm ỉ, cắn khước miệng.

Tại sao lúc nào người đàn ông này với à kia như hình với bóng thế?

Cô cũng từng muốn trên đường đi vô tình gặp được đối phương, nhưng từ ngày đó về sau, cô lẩn lút trên đường vài ngày nhưng không có nhìn thấy Bạch Thất. Về sau, cô muốn đến khu biệt thự của Bạch Thất, nhưng muốn vào biệt thự phải có thẻ CMND, người bình thường đều không cho phép tùy tiện đi vào. Tô Tiêm Ảnh đành phải tạm thời tiếc nuối buông tha.

Mà hôm nay, cô thật vất vả lại nhìn thấy anh...

Cùng một cái nhiệm vụ, có phải có cơ hội rất lớn hay không...

Tô Tiêm Ảnh đi lên phía trước hai bước, zombie vốn bị Phạm Văn Giang áp chế nhào về phía cô.

“Tiêm Ảnh...” Phạm Văn Giang tay mất lạnh lẽo bắn ra một mũi tên băng, kéo Tô Tiêm Ảnh lại, “Em làm sao vậy, sao lại như mất hồn mất vía?”

“Không có...” Tô Tiêm Ảnh gục đầu xuống.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác màu xanh nhạt, quần áo sang màu, càng thêm thân hình đơn bạc.

Phạm Văn Giang là chủ lực của đoàn đi năng giả này, dừng lại một lúc như vậy, công kích của zombie khiến cho mọi người trở tay không kịp, lập tức có chút luống cuống chân tay.

Đoàn đội bên trong vốn khó chịu với Tô Tiêm Ảnh, giờ phút này tự nhiên bắt lấy cái sai lầm này.

“Tô Tiêm Ảnh, cô làm cái gì vậy, đi năng giả hệ sức mạnh không đánh zombie thì thôi, còn ở đây thêm phiền cho bọn tôi.”

“Đúng vậy, cô nhu nhược cho ai xem đâu, thế nhưng cô là đi năng giả có lực lượng lớn vô cùng.”

“Đã gia nhập vào cái đoàn đội này, nên tuân thủ điều lệ đội, cô trốn sau lưng đội trưởng làm gì?”

Phạm Văn Giang cau mày nói: “Các người đừng bảo Tiêm Ảnh đánh zombie, tôi giết nhiều mấy con, làm phần của em ấy là được rồi.”

Mấy cô gái khác đều quệt miệng im lặng.

Trong mắt Tô Tiêm Ảnh đầy nước mắt: “Cảm ơn anh Văn Giang, bọn chúng tuy là zombie, nhưng là trong mắt em, bọn họ vẫn là con người như chúng ta, em... em không thể hạ thủ...”

“Uh...” Phạm Văn Giang cười cười, tiếp tục kéo cô ta ra sau, cho cô ta một con dao, “Cho dù không đánh, em cũng cầm lấy, phòng ngừa vạn nhất.”

Tô Tiêm Ảnh gật gật đầu, cầm dao.

Cô ta thấy Phạm Văn Giang đã đem lực chú ý ở zombie đằng trước, vì vậy vô ý thức quay đầu về phía Bạch Thất bên kia.

Bạch Thất đang cầm một hột ô mai, nhét vào miệng Đường Nhược.

Đường Nhược ngậm ô mai xong rồi liếm liếm mép ngoài bị ô mai dính vào.

Bạch Thất nhướn mày, không quan tâm xung quanh, trực tiếp cúi đầu, hôn lên miệng cô.

Tô Tiêm Ảnh: “...”

Hai mắt cô ta đỏ bừng, tựa hồ nhận phải kích thích lớn.

Giờ phút này, bên cạnh Phạm Văn Giang lại xuất hiện một con zombie xấu xí.

Nhìn zombie phía trước mở miệng lớn dính máu, giống như trông thấy đôi môi của cô gái kia được Bạch Thất hôn.

Tô Tiêm Ảnh giờ dao trong tay, cứng nhắc tiến lên, vung một đường, đâm vào đầu zombie.

Máu vẩy ra, tung tóe bắn hết lên quần áo của Tô Tiêm Ảnh.

Máu tung tóe khiến cho Tô Tiêm Ảnh càng thêm dùng lực chém giết zombie phía trước.

“Tiêm Ảnh?” Phạm Văn Giang ngờ ngạc nhìn Tô Tiêm Ảnh đang chém mỗi một đao là một kích trí mạng với zombie, “Em, em làm sao vậy?”

Nhưng, Tô Tiêm Ảnh giống như không có nghe thấy, chỉ từng bước từng bước chém giết zombie phía trước, tro mắt nhìn hai người phía bên kia,

Cô ta trông thấy Bạch Thất bị Đường Nhựt đẩy ra,

Lại trông thấy Bạch Thất trầm thấp cười rộ lên, vỗ đầu Đường Nhựt.

Cô ta trông thấy Đường Nhựt quay đầu đi.

Cô ta lại trông thấy Bạch Thất xoay mặt Đường Nhựt, cọ xát vào mặt cô.

Cô ta trong cơn giận dữ, rất muốn lôi ra cô gái để mình thay vào.

“Không phải vừa nói cái gì, đều là con người không hạ thủ nha,”

“Đúng vậy, hiện tại giết hung ác hơn mọi người.”

“Cô ta diễn cử thuận buồm xuôi gió như vậy?”

“Ai biết cô ta bị kích thích cái gì đây này.”

Một câu “bị kích thích” để cho Phạm Văn Giang cũng theo đường nhìn của Tô Tiêm Ảnh nhìn lại.

Sau đó, hắn cũng nhìn thấy một đoàn đội Tùy Tiễn ngồi, cùng đôi nam nữ bên trong đoàn đội.

“Người kia...” Phạm Văn Giang cảm giác mình rốt cục đã hiểu nguyên nhân, “Người kia không phải Đường Nhựt à...”

Hắn biết rõ Tô Tiêm Ảnh trước kia luôn so sánh với Đường Nhựt, vì thế còn nhiều lần bị Đường Nhựt đánh tiến vào phòng y tế, đương nhiên có thể hiểu được tâm tình Tô Tiêm Ảnh nhìn thấy Đường Nhựt.

Vì vậy, hắn càng thêm đau lòng Tô Tiêm Ảnh, giờ tay ôm lấy cô ta: “Tiêm Ảnh, em yên tâm, anh nhất định sẽ không bỏ em đâu.”

“Đường Nhựt?” Tô Tiêm Ảnh rốt cục nghe thấy lời nói của Phạm Văn Giang, thu con dao máu chảy đầm đìa, hỏi: “Anh Văn Giang, anh cảm thấy người kia thật Đường Nhựt?”

Phạm Văn Giang lại nhìn kỹ một chút, “Tuy quần áo có chút cải biến, chắc có lẽ không sai đâu, dù sao anh cùng cô ta cũng coi như từ nhỏ lớn lên bên nhau đấy, hơn nữa người đàn ông bên cạnh cô ấy chính là Bạch Ngạn trên báo chí.”

Tâm Tô Tiêm Ảnh thoáng cái chìm xuống.

Chắc Đường Nhựt biết rõ cùng mình tranh đoạt Phạm Văn Giang không có kết quả, do đó trở về ngoan ngoãn đính hôn sao?

Nhưng là, nếu cô gái kia là Đường Nhựt, thì vĩnh viễn chiếm thượng phong là mình sao có thể bại bởi cô ta!

Không, tuyệt đối không thể.

Vì cái gì chính mình lại tiếp nhận kẻ kém cỏi Phạm Văn Giang, đưa Bạch Ngạn giới giang cho Đường Nhựt?!

Không cho phép, tuyệt đối không cho phép.

Nhất định phải đổi lại!

Cô ta dẫn theo dao, nước mắt óng ánh, ào ào rơi xuống: “Anh Văn Giang, nhất định Đường Nhựt đang giận em, cho nên khi đó tại thời điểm nhìn thấy chúng ta trên hành lang, cũng không chào hỏi chúng ta, cô ấy giận chúng ta ở bên nhau, giận em đoạt anh từ trên tay cô ấy tới, đã như vậy, chúng ta chia tay đi, em không thể làm tổn thương trái tim Đường Nhựt...”

Phạm Văn Giang đau lòng ôm lấy cô ta: “Tiêm Ảnh, chúng ta sống của chúng ta, không cần cô ta chào hỏi chúng ta, hơn nữa cô ta không đến chúng ta càng vui hơn...” Nhưng là tình huống bây giờ không lạc quan, đứng trong đồng xác chết nói chuyện yêu đương như thế, đoàn đội bọn họ còn không có năng lực làm chuyện đó, hắn cũng chỉ có thể buông Tô Tiêm Ảnh ra, “Tiêm Ảnh, không bằng em lên xe trước nghỉ ngơi một chút, bọn anh trước giải quyết những zombie này, anh lại đi cùng em.”

Thân thể Tô Tiêm Ảnh có chút lắc lư: “Anh Văn Giang, em sẽ cùng mọi người sống vai chiến đấu, em nghĩ thông rồi, em cũng muốn đối diện với mấy cái đồ vật đáng sợ này, bọn họ nói rất đúng, những zombie này đã không phải là đồng loại của chúng ta rồi, cho nên em muốn cố gắng khiến cho mình thích ứng điều này.”

Cô cũng muốn để cho mình trở nên cường đại, cường đại đến để cho người đàn ông ưu tú kia chú ý đến mình, cường đại đến tiếp tục dẫm nát Đường Nhựt dưới lòng bàn chân.

Nhưng là...

Muốn cái biện pháp gì mới có thể khiến Bạch Ngạn hiểu được.

Lại để cho anh hiểu được: kỳ thật Đường Nhượng yêu Phạm Văn Giang, do không đoạt được từ tay mình, nên mới có thể tùy tiện đính hôn với anh thôi.

Cô còn muốn cho Đường Nhượng mất mặt mũi hoàn toàn trước mặt mọi người, lại để cho Bạch Ngân phi nhỏ cô ta, tránh cô ta như rắn rết!

Nghĩ đến mình có thể đứng chung với Bạch Ngân, nghĩ đến Đường Nhượng tiếp tục bại dưới tay mình thì tâm tình Tô Tiêm Ảnh mới hơi chút chuyển biết tốt đẹp một chút.

Phạm Văn Giang không biết cách nghĩ chân thật trong nội tâm Tô Tiêm Ảnh, nghe được cô ta nói muốn sống vai chiến đấu với mình thì cười rộ lên: “Tốt, em có thể suy nghĩ cẩn thận thật sự quá tốt.”

Việc đỗ xe buổi sáng này, trực tiếp mất khoảng hai giờ.

Không có dấu hiệu giết chết zombie, cho nên khi quân đội bắt đầu dùng loa tuyên bố thời điểm có thể đi, tất cả mọi người không hề lưu luyến lên xe.

Dương Lê vừa về đến nơi, Hồ Hạo Thiên cao thấp dò xét cô: “Không có bị thương chứ?”

Dương Lê cầm trên tay lam tinh, vừa hấp thu vừa nói: “Không có, là trong quân hôm qua có người gác đêm bị muỗi cắn, mời chúng ta qua đó trị liệu.”

“Bị muỗi cắn cũng cần hệ trị liệu đi qua chữa? Không phải chỉ cần bôi dầu gió thì tốt rồi nha.” Lưu Bình kỳ quái.

Phan Hiểu Huyền nói: “Quả nhiên là muỗi, buổi sáng trong lúc vô tình em đoán được chân tướng.”

Tất cả mọi người nhìn về phía Phan Hiểu Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Xem Cuộc Vui

“Mọi người không phát hiện ra con muỗi đốt đau hơn rất nhiều nha, hơn nữa cái kia đốt một cái đau chỉ một nốt nhỏ ah, cái miệng vết thương kia giống như bị lỗ kim to dùng chọc vậy.”

Dương Lê nói tiếp: “Đúng vậy, thời điểm lúc em nhìn thấy cũng hiểu được không thể tưởng tượng nổi, vết muỗi đốt to lắm, nghe nói hiện tại Tào tiến sỹ đang nghiên cứu muỗi, không biết con muỗi này đốt phải có chứa virus lây bệnh không.”

Mọi người trong đội trầm mặc một hồi, tâm tình cắn hạt dưa vừa thoáng cái cũng biến mất.

Bạch Thất nói: “Lên xe trước, quân đội đã chú ý tới, khẳng định có biện pháp giải quyết, xe đằng trước đã khởi động rồi.”

Vì vậy, tất cả mọi người trong đoàn ngồi trên xe của mình tiếp tục đi theo xe quân đội.

Trên đường đi, Đường Nhượng lại đem việc mình hôm qua nhìn thấy, chuyện Tào tiến sỹ làm đối với Vệ Lam nói ra.

“Em nói là tiến sỹ Tào cho Vệ Lam uống cái gì đó?” Bạch Thất hỏi.

Đường Nhượng gật đầu: “Đúng vậy, hơn nữa đêm qua tựa hồ ngồi cạnh anh ta thật lâu.”

Bạch Thất ôm cô vào ngực: “Tối hôm qua em không ngủ sao, lại đây dựa vào anh chốc lát ah.”

Đường Nhượng hắc tuyến: “Em nói trọng điểm không phải cái này, anh không hiểu kỳ vật kia của Tào tiến sỹ là gì sao?”

Bạch Thất nói: “Đồ của cô ta là cái gì, chúng ta tạm thời không cần biết rõ, dựa vào vẻ mặt Vệ Lam lúc sang dờ giường cũng không tệ lắm, hẳn không phải là độc dược trí mạng. Hiện tại chúng ta có hai phỏng đoán, tiến sỹ Tào là dị năng giả Tinh thần lực, thời điểm cô ta nửa đêm dờ giường anh không cảm giác đến, cho nên có khả năng, Vệ Lam cũng không cảm giác được. Còn có chính là thời điểm cô ta bắt đầu nhìn Vệ Lam, kỳ thật Vệ Lam biết rõ nhưng là tại tình huống hẳn biết rõ, nuốt vào nước thuốc của tiến sỹ Tào.”

Đường Nhượng nói: “Tại sao anh lại cảm thấy Vệ Lam có cảm giác được Tào tiến sỹ nửa đêm dờ giường?”

“Vệ Lam là thiếu tướng quân đội, quan quân được huấn luyện từ lâu, anh không tin tính cảnh giác của anh ta sẽ thấp như vậy.” Bạch Thất sờ đầu Đường Nhượng, “Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán, có lẽ anh ta cũng không biết.”

Phân tích như vậy, Đường Nhượng cảm giác thấy chuyện này càng khó bề phân biệt: “Quan hệ của tiến sỹ Tào và Vệ Lam sẽ là như thế nào đây? Bọn họ

một người bộ dáng rất lạnh lùng, một người bộ dáng lại giống như muốn nịnh hót đôi phương...”

Bạch Thất dùng tay bao trùm lên ánh mắt của cô: “Ngoan, nằm một lát thôi, những chuyện như thế này, thời điểm nên biết đều sẽ biết, không cần chúng ta biết đến, chúng ta biết đến cũng vô dụng.”

Mắt Đường Nhượng bị bao trùm, tựa trong ngực Bạch Thất, yên tĩnh.

Cô không cách nào biết được ý nghĩ của người khác, càng không có khả năng nắm giữ thế cục tương lai, nhưng cô cùng Bạch Thất có thể tăng thực lực của mình lên, mặc kệ âm mưu dương mưu đều không cần kiêng kỵ.

Nghĩ thông suốt điểm này Đường Nhượng nhắm mắt lại, trong vòng ôm áp quen thuộc, chậm rãi ngủ.

Hệ trị liệu không chỉ có một mình Dương Lê, đoàn đội khác cũng có dị năng giả Trị liệu, bị mời đi trị liệu đấy.

Một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh mọi người đều biết chuyện muối biển dị.

Đã mọi người đều biết chuyện này, như vậy ngày hôm sau đi ngủ không có tùy tiện như ngày đầu tiên như vậy.

Trong quân nghiêm khắc hạ lệnh, quy định buổi chiều đầu tiên tổ chức như thế nào thành đoàn đi ngủ, về sau cũng muốn dựa theo cái này bố trí.

Còn trực tiếp để cho người làm đăng ký.

Đêm nay qua đêm vẫn là tại thôn trang, hôm nay trên đường còn gặp rất nhiều người muốn tìm nơi nương tựa quân đội thành phố A.

Nhưng mà những chuyện này cũng không cần làm phiền bọn Bạch Thất, quân đội tự nhiên sẽ OK.

Cái thôn trang này đã từng là thôn trang kiểu mẫu, trong thôn phòng ốc đều là thống nhất thiết kế, mỗi tòa nhà mỗi tầng đều là cách cục giống nhau.

Chiều dùng biện pháp cũ, tập trung mọi người ở cùng một phòng ốc thanh lý sạch sẽ, đem xe quân dụng bọc thép bao bọc ở quanh lối vào, làm cái điểm đậu xe tương đối an toàn.

Từng có lần thứ nhất trọn mắt há hốc miệng, mọi người trong đoàn xe đối với việc Tào tiến sỹ đến cũng không còn phản ứng lớn vậy nữa rồi.

Chính mình nên làm gì vẫn làm việc đó.

Cái thôn này đều xây theo như một tầng, không có tầng hai cũng không có sân thượng.

Bạch Thất dài chân đệm xuống dưới đất ở vị trí trong cùng, anh trải giường chiếu, Đường Nhượng ở bên cạnh cắm điện cho sấy muối.

Cái sấy muối này do Lưu Bình sửa, cũng chỉ dùng năng lượng mặt trời bổ sung điện.

“Tiểu Nhượng Tiểu Nhượng...” Hai người đang sửa soạn, Phan Hiểu Huyền từ bên ngoài chạy như gió tới, “Mau tới mau tới, Tô cô nương lại tranh chấp...”

Đường Nhượng: “...”

Kỳ thật cô thật không có hứng thú gì với Tô cô nương ah.

Nhưng mà Đường Nhượng không có hứng thú không có nghĩa là những người khác không có hứng thú.

Dù sao buổi tối vào đêm sớm, mọi người trong đoàn xe cũng không có chuyện gì tiêu khiển, vì vậy mọi người quyết định cùng đi ra xem trận tuồng này.

Cái thôn này quy hoạch hài hòa khoa học, phòng đều dùng xi – măng là bằng phẳng, bốn phía vây quanh thành một đại viện.

Chỗ đoàn đội của Tô Tiêm Ảnh cùng đoàn đội Tùy Tiệp là tựa bên cạnh nhau, chung một cái đại viện.

Bên ngoài, rất nhiều người đã chiếm được vị trí tốt, mỗi người đều đồng dạng hưng phấn cùng xem hiện trường trực tiếp.

Không có biện pháp, là người đều sẽ có lòng bất quái, mà hôm nay lại không có bất kỳ hạng mục giải trí nào.

Tựa như hôm nay là một cuộc chiến tranh chấp, mọi người cũng thể hiện ra dục vọng hào hứng bùng bùng.

Trong đại viện người xem thấy thời điểm đoàn đội Tùy Tiệp cùng Vệ Lam đi ra, ngược lại đều rất tự giác mà mở ra một khe hở cho bọn họ.

Bởi vì buổi sáng đã được chứng kiến thực lực của đoàn đội này.

Nhường đường chỉ là một loại phản ứng bản năng.

Người có dị năng giả cường đại, ở chỗ này có thể đại biểu một loại địa vị.

Tận thế còn không qua ba tháng, nhưng một ít quy củ ở “Tân thế giới” tương lai đã chậm rãi tại lòng mọi người hình thành.

Về sau, loại quy củ này chỉ càng ngày càng thâm căn cố đế.

Đứng đấy xem quá mệt mỏi, rất nhiều người vốn chính là ngồi trong sân hóng mát đấy, mọi người xem thấy chút ít cuộc vui, vì vậy cũng từng cái đều đi chuyển ghế đi ra ngồi xuống.

Bạch Thất nắm tay Đường Nhược lườn những người xung quanh đang liếc qua, nói với Điền Hải: “Đi vào trong chuyển cái ghế tới.”

Chỉ chốc lát sau Điền Hải chuyển hai cái ghế dựa đi ra, không chỉ Điền Hải, Lưu Bình cũng chuyển hai cái.

Loại ghế dài này có thể ngồi rất nhiều người, đoàn đội Tùy Tien đều có thể ngồi xuống.

Chính giữa “sân khấu” Tô Tiêm Ảnh như trước được Phạm Văn Giang ôm vào ngực, khóc không thành tiếng.

Hai giọt nước mắt tròn vo, theo vành mắt của cô ta lăn ra, giống như dung nhập vào trong bóng đêm: “Chị dâu Triệu, tại sao chị phải nhắm vào tôi, tôi rõ ràng không có làm gì, vì sao mỗi lần chị đều muốn oan uổng tôi...”

Người phụ nữ kia thò tay muốn bắt tóc của Tô Tiêm Ảnh: “Mày cái đồ trong ngoài không đồng nhất, mày bề ngoài kỹ nữ, vì cái gì còn muốn lập đền thờ trình tiết cho mình, để cho người khác đều cho rằng tao bắt nạt mày...”

“Cô không nên quá phận nhé, rõ ràng là chồng cô động thủ với Tiêm Ảnh trước, bị tôi đánh một quyền còn lật lọng vu oan Tiêm Ảnh...”

Lưu Bình không biết từ nơi nào móc ra một gói óc chó đến: “Cái này chiếu tiếp đoạn buổi sáng xem rồi à?”

Phan Hiểu Huyền từ trong không gian lấy ô mai ra: “Ồ, cậu cũng thấy đoạn buổi sáng ư, xem ở đâu vậy?”

Buổi sáng, cô cũng xem như đã hiểu rõ đoàn đội mình thực lực cường đại.

Hỗn độn qua đi cũng đã tiếp nhận cuộc sống xa hoa bây giờ của mình

Lúc giả bộ mà không giả bộ mới là gốc!

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Ân Oán

Edit: Hà My

Beta: Sakura

Lưu Bình cắn hạt óc chó răng rắc: “Ồ sân nhỏ lúc sáng, tôi cho rằng có chuyện gì nên mới đi xem. Cái nội dung này buổi sáng diễn qua một lần, tại sao buổi tối lại diễn nữa.”

“Ai biết được.” Phan Hiểu Huyền đưa cả hộp ô mai cho Đường Nhược nói: “Có lẽ người ta rảnh rồi đến hoảng nên muốn biểu diễn một chút, anh không biết à, Tô cô nương là sinh viên khoa biểu diễn của trường em đấy.”

Lưu Bình nói: “Không trách được, khóc là khóc luôn.” Nhét hạt óc chó vào miệng, lại đưa mấy hạt cho Điền Hải: “Em nói chúng ta đi đùa giỡn cái khác, bọn họ có thể diễn vở khác không? Cái vở này đã diễn rồi có chút không thú vị ah.”

“Anh Lưu, hình như bọn họ không phải đang diễn trò, bọn họ đang cãi nhau...” Điền Hải nhận hạt óc chó, bắt đầu lột vỏ.

“Vậy sao.” Lưu Bình lại giương mắt đi nhìn.

“Ô ô ô...” Tô Tiêm Ảnh đang trình diễn khóc thút thút nỉ non, khóc thê lương trầm bổng, giống như tiếng than địa ngục.

Ả đảo mắt, thấy được Bạch Thất và Đường Nhược mà mình đang chờ.

Vì vậy, chuyển bước chân nhào tới chỗ đó.

Đoàn đội Tùy Tiệp tuy ngồi ở vị trí đầu tiên nhưng vẫn cách xa hiện trường sự cố, Tô Tiêm Ảnh bỏ nhào về phía trước vốn không thể trực tiếp bỏ nhào vào bọn họ, ả lại chống thân thể chạy chậm về phía trước một khoảng.

Hồ Hạo Thiên trông thấy một người nước mắt đầm đìa chạy về hướng bọn họ, lập tức run tay vẫn còn bóc hạt dưa, dựng tường đất ngay trước mặt ả: “Cô gái, chạy sai rồi chạy sai rồi, bên này là chỗ xem.”

Quần chúng vây xem: “...”

Lời nói ác độc vô hình trí mạng!

Rõ ràng coi đối phương thật sự là con hát rồi!

Tô Tiêm Ảnh nghe Hồ Hạo Thiên nói vậy, nhìn nhìn về mặt mọi người bên cạnh cũng là về mặt “Cô mau trở về diễn tiếp”, thân thể có chút không vững, nước mắt rơi tỉ tách trên mặt đất: “Vì cái gì, vì cái gì các người đối với tôi như vậy, đến cùng tôi đã làm cái gì?”

Hồ Hạo Thiên không hiểu: “Cô làm tốt vô cùng, cống hiến thời gian rảnh vì mọi người...”

Nữ chính số 2 từ “sân khấu” đã chạy tới, muốn kéo Tô Tiêm Ảnh, bị Phạm Vân Giang đang chạy tới áp chế ngừng lại: “Chị Triệu, tôi xem chị là đàn bà mới hạ thủ lưu tình đây, chị còn cố tình gây sự tiếp, đừng trách tôi trở mặt không nhận người.”

Người phụ nữ chửi bới: “Rõ ràng là ả khiêu khích trước đây chứ, cô ta bị tâm thần, anh còn yêu thương thiết cô ta, chắc cũng bị tâm thần.”

Tô Tiêm Ảnh nhìn Phạm Vân Giang, lại nhìn chăm chăm vào Đường Nhược, thẳng thắn nói: “Đường Nhược, tại sao cậu lại đối với mình như vậy, có phải do anh Vân Giang yêu mình, cho nên cậu mới làm bộ không biết mình? Nếu quả thật bởi vì anh Vân Giang, mình trả anh ấy lại cho cậu ah, cậu yêu anh ấy như vậy, tại sao lại làm lơ anh ấy, cậu rõ ràng yêu anh Vân Giang, trước không phải nói không phải anh ấy không lấy chồng sao? Sao cậu lại hà tiện như vậy gặp một người yêu một người...”

“Ha ha!” Thời điểm nghe tới câu nói sau cùng, Đường Nhược vươn tay, trực tiếp ném ra một quả cầu nước.

Quả cầu nước này to gấp đôi lúc tay tron ném ra kia ...

Đủ để chứng minh Đường Nhược rất giận.

Trước kia, cô không biết Tô Tiêm Ảnh, vì vậy lúc cô nhìn thấy ả muốn đến gần Bạch Thất, cô cũng chỉ là dùng thái độ cảnh cáo.

Mà hôm nay cô đã sớm hiểu được ân oán trước kia của hai người.

Như Tô Tiêm Ảnh nhắc tới chuyện trước khi cô đến, Đường Nhược cũng nhin, dù sao sự tình chủ trước đã làm không thể xóa nhòa.

Nhưng cô ta lại nói cô gặp một người yêu một người..

Nói như vậy tựa hồ nói tình cảm Đường Nhược cô với Bạch Thất như là tìm người tùy tiện ngủ vậy!

Như vậy, đương nhiên Đường Nhược sẽ giận.

Con thỏ nóng nảy đều sẽ cắn người, huống chi Đường Nhược còn không phải thỏ!

Nhưng mà tên băng của Bạch Thất còn nhanh hơn cầu nước một bước, nó bắn xuyên thẳng qua sát miệng Tô Tiêm Ảnh, khiến khóe miệng chảy máu.

Theo sau tên băng bay vọt ra cùng lúc còn có bóng ảnh màu đen của Bạch Thất, chỉ thấy bóng dáng màu đen lướt qua tường đất Hồ Hạo Thiên dựng, tay áo theo gió bay lên, đến trước mặt Tô Tiêm Ảnh, nhắc chân trực tiếp đạp ả xuống mặt đất.

Ánh trắng chiếu lên người Bạch Thất, như sương như tuyết.

Anh từ trên cao nhìn xuống, như nhìn một con sâu cái kiến nhìn ả.

Ngay cả nói đều lười nói với ả.

Cái tay kia vừa giờ, một đoàn kiếm trực tiếp từ không trung hình thành!

“Tiểu Bạch!”

“Không được!”

“Tiểu Bạch, bình tĩnh một chút!”

Hồ Hạo Thiên là người thứ nhất hét lên, thứ hai chính là Đường Nhược, sau cùng là Phan Đại Vĩ.

Bọn họ thấy Bạch Thất bay vút đi, lại xuất đao trong tay, cũng biết Bạch Thất muốn làm gì.

Ba người đồng thời lên tiếng, mục đích cũng chỉ có một.

Hạ kiếm lưu người!

Đương nhiên, bọn họ cũng không phải vì Tô Tiêm Ảnh chết cảm thấy đáng tiếc, mà là bên này qua lại nhiều người như vậy, trước mặt bao người, giết người không tốt công đạo với mọi người.

Quy tắc xã hội dù đã không còn tồn tại, điều lệ căn cứ vẫn phải tuân thủ.

Cho dù ở đây không phải căn cứ, nhưng có nhiều người của căn cứ đi ra đây.

“Tiêm Ảnh...” Phạm Văn Giang đứng ở nơi đó, vốn định đi lên, lại bước không nổi chân, hần kiến thức thủ đoạn của Bạch Thất, trong lòng e sợ.

Tại sao lại có thể như vậy?!

Sao lại không dám bước lên trước rồi...

Rõ ràng hần yêu Tô Tiêm Ảnh như vậy, vì sao lại không dám vì cô dốc sức liều mạng với người đàn ông kia?

“Bạch Ngạn, không được.” Đường Nhục vòng qua tường đất rất nhanh đi đến bên cạnh, giữ chặt tay Bạch Thất, “Không đáng làm bẩn tay anh.”

“Anh...” Tô Tiêm Ảnh trong lòng run run, ả không thể tin được, cũng không muốn tin tưởng, Bạch Thất vậy mà ở trước mặt mọi người, đối với mình như thế.

Ả lựa chọn buổi tối hôm nay đến náo loạn, tự nhiên là đã suy nghĩ đầy, khi ả phát hiện mình và bọn Đường Nhục ở cùng một sân thì đã muốn trước mặt mọi người diễn như trên.

Lúc đến, nhiều người như vậy, ả tin tưởng đoàn đội Tùy Tiện sẽ không đối với mình thế nào.

Thứ hai, nhiều người như vậy, có thể để cho tất cả mọi người biết rõ, Đường Nhục thật tình yêu thích là Phạm Văn Giang!

Bạch Thất bị Đường Nhục kéo, Phạm Văn Giang lập tức tiến lên bắt đầu giúp đỡ Tô Tiêm Ảnh, hần muốn nói một câu: Anh không được quá can rờ, cho dù tận thế, giết người cũng là phạm pháp đấy.

Thế nhưng, nhìn mặt Bạch Thất lạnh lùng đến muốn kết băng, như thế nào cũng không nói ra được.

Vì cái gì, đồng dạng là dị năng giả hệ Băng, mình lại kém hơn anh ta nhiều như vậy.

“Vì cái gì, tại sao anh lại tốt với Đường Nhục như vậy, anh lại vì cô ta mà đối với em như thế, rõ ràng cô ta không yêu anh...” Tô Tiêm Ảnh nghiêng mắt nhìn Bạch Thất, môi trên tuôn ra máu tươi, “Cô ta yêu Phạm Văn Giang ah...”

“Bộp~” Bạch Thất trực tiếp sử dụng đao xẹt qua mặt ả, đậm mực mở miệng: “Mặc kệ trước cô ấy thế nào, hôm nay cô ấy là của Bạch Ngạn tôi thế là đủ rồi.”

Tô Tiêm Ảnh có cảm giác đau nhức trên mặt, nhưng lại cảm giác được trên mặt có đồ vật ấm áp chảy xuống.

Dùng tay che mặt mình, cảm nhận được con tức sâu sắc đánh úp lại, mặt mũi ả tràn đầy nước mắt, gào khóc nói: “Tại sao anh lại đối xử với em như vậy, em ở đâu không sánh bằng Đường Nhục, lại một lần nữa làm tổn thương em...”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Điên Cuồng

Phan Hiểu Huyền đứng lên: “Tô Tiêm Ảnh, cô không nên đi hỏi người khác tại sao phải đi làm tổn thương cô, cô nên hỏi một chút chính mình, vì sao tất cả mọi người không sao, mà chỉ mình cô lại phát sinh loại chuyện này. Nếu như cô thanh giả tự thanh, vì sao mỗi người nhìn rồi không có việc gì đi nhục nhã cô chứ?”

Người phụ nữ bên kia nói tiếp: “Đúng, nếu cô thật không có bi ối đến tình trạng kia, tại sao tôi phải nắm chặt cô không buông, còn buổi sáng nữa, nếu cô dám nói cô không có ý cầu dẫn chồng tôi, nếu cô nói không có, tôi cắt bỏ đầu mình cho cô!”

“Không có, tôi không có, sợ đi mỗi ngày bị các người bắt nạt...” Tô Tiêm Ảnh kêu lên: “Là vì tôi nhường nhịn các người, các người lại từng bước một tắc lại một tắc tiến đến!”

“Cô còn dám nói cô không có, tốt, cô gièm pha tôi trước mặt mọi người còn chưa đủ, cô là nhảy xuống Hoàng Hà cũng không chết đúng không...” Người phụ nữ nói, đi vào trong đám đông kéo một người đàn ông đi ra, “Anh nói, rốt cục anh với con đi này có chuyện gì, hôm nay nếu anh còn che chở cô ta, trước mặt nhiều người như vậy em thề, trở về để cho bác em chặt anh...”

Người đàn ông kia run rẩy nhìn về phía Tô Tiêm Ảnh, lại nhìn về phía người phụ nữ: “Lão bà, anh thật sự oan uổng ah, anh cũng không biết buổi sáng hôm nay vì sao cô ta lại cởi quần áo trước mặt anh ah... Buổi tối hôm nay càng khoa trương, không phải anh...”

Tô Tiêm Ảnh nhào tới: “Anh ngậm máu phun người... Sao anh lại có thể như vậy...”

Cánh tay người đàn ông bị nắm chặt, bởi vì Tô Tiêm Ảnh là dị năng giả hệ sức mạnh, cánh tay đều bị nắm bầm tím: “Tiêm Ảnh, cô không nên lại náo loạn nữa, về sau chúng ta cũng đừng gặp nhau, chia tay đi, những vật kia tôi đưa cho cô... Coi như tiền chia tay a...”

Tuy lão bà hấn hung giữ buu hấn chút, nhưng cô ta có một người bác làm quan ở căn cứ ah, sau này mình còn phải nhờ toàn bộ vào bác cô ta phù hộ.

Hơn nữa cho dù Tô Tiêm Ảnh xinh đẹp, cũng không thể đem làm cơm ăn ah, lại nói hấn biết sau lưng Tô Tiêm Ảnh cũng không hấn chỉ có một người đàn ông là hấn...

“Anh anh...” cả người Tô Tiêm Ảnh đều run rẩy, muốn nói chút gì đó lại không được, ả không nghĩ qua người đàn ông này sẽ thật sẽ thừa nhận quan hệ với mình.

Phan Đại Vĩ nhăn mày, hành vi nghề nghiệp thường ngày của ông hiện ra: “Cô gái, nghe anh già một câu, mặc kệ cô làm chuyện gì, đều phải hiểu được quay đầu lại là bờ. Giống như trên chiếu bạc, kỳ thật thua vài lần không coi vào đâu, sợ là thời điểm nên nhận thua không nhận thua, lún sâu càng bồi càng lớn. Nói thông tục chút, không làm không chết, đạo lý này, cô hiểu chưa?”

Phạm Văn Giang khó chịu ôm Tô Tiêm Ảnh vào trong ngực: “Tiêm Ảnh, chúng ta đi thôi, không cần xem người khác nghĩ thế nào, chỉ có thể giới hai người chúng ta, không phải là điều em muốn sao?”

Phan Hiểu Huyền nhìn Phạm Văn Giang thương hại: “Yêu một người, đối với một người tốt không sai, nhưng là mời anh nhìn rõ ràng, người bên cạnh anh không có giá trị đến mức anh đối như vậy với cô ta.”

Tô Tiêm Ảnh nhìn Phan Hiểu Huyền, run rẩy bả vai kịch liệt, nước mắt như nước sông vỡ òa.

Ả nghĩ mãi không rõ, vì cái gì có người như vậy đứng ra nói giúp Đường Nhược, rõ ràng là Đường Nhược đứng núi này trông núi nọ, chần chừ.

Cô ta không yêu Phạm Văn Giang nữa, như vậy đêm nay mình diễn như vậy còn có ý nghĩa gì.

Ả xoay người, khàn giọng nói với Đường Nhược: “Đường Nhược, con đi này, đồ đàn bà hai mặt, mày phụ anh Văn Giang như vậy, mày sẽ xuống địa ngục.”

Đường Nhược giận quá hóa cười, hơi lạnh bắn ra: “Như vậy hai ta tuyệt sẽ không gặp nhau, tôi nhất định sẽ nhìn cô lên thiên đường trước đấy.”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Đội đến cậu mang lên vương miện cao lãnh là lúc quân lâm thiên hạ...

Mình mới biết được, nguyên lai trước đó.

Là mình cần rồi!

Hai chữ “thiên đường” trong miệng Đường Nhược vừa mới rơi xuống, Tô Tiêm Ảnh đã thấy một mảnh sáng rơi trước mặt mình.

Ánh sáng màu trắng, một mảng mênh mông.

Tiếng động xung quanh toàn bộ đều biến mất, yên tĩnh cực điểm.

Tô Tiêm Ảnh không cách nào phân biệt chùm sáng này tốt hay xấu, cũng không cách nào phân biệt vị trí chính mình.

Trước mắt ả cảnh tượng thay nhau xuất hiện.

Hồ nước. Con đường. Cây liễu...

Sau đó là một căn phòng cũ nát.

Ả trông thấy một cô bé, cô bé kia trốn trong tủ chén, vụng trộm nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài, mẹ cô bé cùng một người đàn ông lẫn lộn trên giường, mẹ cô còn phát ra tiếng kêu sung sướng.

Người đàn ông kia, không phải bố cô, tuy nhiên cô bé cũng không biết bố cô bé là ai, nhưng cô bé biết rõ ràng người kia không phải bố cô bé.

Đen trắng bóng râm thay đổi, cô bé thấy người đàn ông cùng mẹ mình lẫn lộn trên giường đi đến trước mặt mình, ngồi xổm xuống nói với cô bé: “Cô bé, cháu rất nhanh sẽ biến thành một người đàn bà đấy...”

Ả trông thấy cô bé kia bên dưới người đàn ông kia kêu lên sợ hãi, gào rú, thút thít nỉ non, nhưng mà lại bất lực.

Buổi tối, mẹ cô trở về, nhìn thấy người cô bé đầy vết thương, chỉ nói một câu: “Thật là ngu xuẩn.”

Cái này khuất nhục đến quá mãnh liệt, vì làm nền tảng sau từng bước kinh tâm động phách.

Lại chuyển đến thời điểm, là thời điểm tốt nghiệp trung học, nam sinh mà cô bé ái mộ đã lâu chủ động thổ lộ.

Đây là sự tình làm cho người ta sung sướng cỡ nào ah, đáng tiếc đêm đó cô bé bị một đám nữ đồng học chặn trong ngõ hẻm đánh bầm dập mặt mũi.

“Con đi, giống hệt mẹ mày, mày như vậy, dựa vào cái gì tranh giành với tao...”

Dựa vào cái gì tranh giành với cô ta?

Đương nhiên là có.

Ả mang theo thân thể tàn phá ở trong căn nhà nhỏ cùng hoàng tử của mình nước sữa hòa nhau

Ả thống hận ký ức lúc nhỏ, mặt khác hưởng thụ làm thế nào không chế dục vọng đàn ông.

Từ đó cô ta bị tâm thần phân liệt chia thành hai nhân cách để an ủi mình

Chị em, bạn bè, người yêu, cô hết thảy không có.

Chỉ cần đàn ông là đủ rồi.

Duy nhất đồ vật làm ả nhớ kỹ là câu nói kia của mẹ ả, “Phải đem giá trị thân thể của mày, hóa thành lợi ích lớn nhất...”

Giấc mộng này tiếp tục thời gian quá lâu, sống hay chết, yêu cùng đau nhức, hy vọng cùng tuyệt vọng một mực tràn ngập.

Rốt cục đến thời điểm, ả nhìn thấy Đường Nhượng.

Cô gái khiến ả điên cuồng ghen ghét!

Đường Nhượng đứng lại nơi ánh sáng trắng xóa, lộ ra vẻ thương hại với ả: “Cuộc đời của cô, hóa ra là bộ dạng như vậy.”

Bộ dạng như vậy?

Thống khổ cũng tốt, tốt đẹp cũng tốt, liên quan gì đến cô?

Vì cái gì, vì cái gì cô xinh đẹp như vậy, vì cái gì cô có thể như nàng công chúa bình thường được người khác nâng trong lòng bàn tay, vì cái gì mình lại bị trào phúng như vậy...

Cơ thể Tô Tiêm Ảnh chết lặng, khó thở.

Dây cung, rốt cục bị căng gãy...

“Vì cái gì!” Tô Tiêm Ảnh ôm đầu, đụng vào người đàn ông bên cạnh: “Anh đồ ma quỷ, anh một bên chiếm hữu cơ thể tôi luôn miệng nói yêu tôi, một mặt lại cùng người phụ nữ khác ân cần trước mặt tôi, nguyên lai anh đáp ứng tôi muốn giết lão bà mình rồi ở bên tôi hóa ra đều là giả dối, giả dối...”

Ả là dị năng giả sức mạnh, một đầu đụng vào trên người đàn ông xong khiến người đàn ông đột nhiên lui về phía sau vài bước.

“Anh muốn giết tôi, anh vì người đàn bà chỉ có bề ngoài này mà muốn giết tôi... Tôi muốn giết anh...” Người phụ nữ họ Triệu nghe được lời nói của Tô Tiêm Ảnh..., trong cơn giận giữ, nắm một cây dao dùng để chém zombie từ không gian của mình ra, cầm theo tiến lên, “Tôi còn định tha thứ cho anh, hóa ra tôi mới là đồ ngốc bị anh lừa dối...”

“Bà xã, bà xã... Em đừng nghe cô ta nói bậy, anh chưa từng nói như vậy...” Người đàn ông khăn trương bước về phía sau.

“Các người đều là rác rưởi tanh tưởi, thời điểm trên giường cùng tôi thì ngoan ngoãn phục tùng, thời điểm trở mặt so với ai đều hung ác...”

Tô Tiêm Ảnh chửi bới người đàn ông, Phạm Văn Giang lại muốn ôm lấy ả: “Tiêm Ảnh, em làm sao vậy?”

Vì cái gì một phút sau lại biến thành bộ dạng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Đến Thành Phố S

Nhưng Tô Tiêm Ảnh lại gạt bỏ tay Phạm Văn Giang: “Anh cũng giống như vậy, anh chỉ làm bộ rất yêu tôi, thật ra anh chỉ yêu chính bản thân mình mà thôi, là hư vinh của anh mà thôi, được ah, hiện tại tôi cho anh biết, tôi đã ngủ với tất cả bọn họ, anh còn có thể yêu tôi sao? Được ah, nói cho tôi xem, lại nói anh yêu tôi chân thành đi...”

“Tiêm Ảnh...” Phạm Văn Giang cau mày kéo ả lại, hẳn không muốn ở lại chỗ này mất mặt tiếp, bình thường hẳn có thể nói năng hùng hồn đầy lý lẽ rằng Tô Tiêm Ảnh vô tội, nhưng hôm nay đến cả người trong cuộc đều nói mình không phải người vô tội đấy, vậy hẳn kiên trì thế nào.

Cho nên rất nhanh Phạm Văn Giang tiến lên vài bước muốn mang Tô Tiêm Ảnh về.

Nhưng lực lượng của Tô Tiêm Ảnh lớn hơn hẳn vô cùng, Phạm Văn Giang kéo thế nào đều không được.

Hai người lôi kéo nhau, Tô Tiêm Ảnh bởi vì quán tính, ngã ra sau.

Thật sự chỉ là trong chớp mắt.

Thời điểm trong nháy, đã thấy một thanh đao xuyên qua thắt lưng ả, mũi đao xuyên đến trước ngực...

Tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Thời điểm Bạch Thất thấy cây đao kia xuyên qua lưng Tô Tiêm Ảnh, ôm Đường Nhược lại, nhanh chóng bịt kín mắt cô.

Người đàn bà này chết thì anh rất vui, nhưng không vui lại để cho Đường Nhược thấy hình ảnh như thế.

Người phụ nữ họ Triệu cầm chuôi đao kinh sợ buông tay ra: “Tôi... Tôi, tôi... Chính là cô ta tự động tới! Không phải là tôi... Tôi không nghĩ muốn giết cô ta...”

Đường Nhược thò tay cầm lấy tay Bạch Thất, nhẹ nói: “Chúng ta rời nơi này đi.”

“Ừ.” Bạch Thất lên tiếng, sau đó đưa cô vòng qua nơi này, mới buông tay đang trùm lên mắt cô.

“Tiêm Ảnh, Tiêm Ảnh...”

“Mau gọi dị năng giả trị liệu đến...”

“Không phải tôi, không phải tôi giết cô ta...”

Âm thanh đằng sau cũng không liên quan đến chuyện của bọn họ.

Một hồi hải kịch vụng về như vậy, cuối cùng dùng tính mạng của cô ta mà hạ màn chấm dứt để kết thúc.

Rốt cuộc là quá ngu xuẩn, hay vẫn quá đáng thương, cũng thật sự đều không liên quan đến bọn họ.

Bạch Thất và Đường Nhược đi xuyên qua đám người đến cái sân nhỏ này. Nhưng lại không chú ý tới ánh mắt của Tào tiến sĩ sau lưng.

Một loại ánh mắt chứa vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Tại thôn trang nhỏ này, hai người Bạch Thất tự nhiên không có khả năng đi đến chỗ rất xa. Chỉ tới một góc tường phòng nhỏ, thì ngừng lại.

Bạch Thất nhìn Đường Nhược, giơ tay sờ lên mặt cô: “Vì cái chết của cô ta mà đáng tiếc?”

Đường Nhược thoáng dừng một chút, không có trả lời.

Xuyên qua thế giới này đến nay, tuy cô đã gặp rất nhiều zombie cùng hình ảnh huyết tinh, nhưng quả thật lần này là lần đầu tiên trông thấy một người sống

chết trước mắt mình.

Bạch Thất ôm cô, ôm cô vào trong ngực: “Không cần tiếc, loại người như cô ta cho dù hiện tại không chết, tính cách như vậy ở cái tận thế này cũng không sống lâu đâu.”

Đường Nhược rốt cục nói: “Em không có tiếc cho cô ấy, chỉ là em cảm thấy cái chết của cô ta, có lẽ em cũng muốn gánh một chịu phần lớn trách nhiệm”

Bạch Thất: “Là cô ta tự tìm đấy, như thế nào lại trách em”

Đường Nhược đem tinh thần lực bao bọc hai người lại vào trong: “Trước khi tiến vào đầu óc cô ấy... Giống như có thể không chế suy nghĩ của cô ấy, em còn thấy được ký ức từ nhỏ đến lớn của cô ấy...”

Bạch Thất buông Đường Nhược ra, có chút kinh ngạc: “Em vừa nói có thể không chế được suy nghĩ của cô ta?”

Anh không nghĩ rằng tinh thần lực của Đường Nhược có thể phát triển nhanh đến vậy, anh tưởng không chế tư duy của người khác như thế nào cũng phải chờ tới tinh thần lực đã ngoài cấp 4 mới có thể sử dụng với người khác, mà hôm nay Đường Nhược mới cấp 2 đã có thể không chế được suy nghĩ của người khác rồi...

Đường Nhược nghĩ nghĩ nói: “Cũng không thể không chế hoàn toàn, chỉ là can thiệp trong nháy mắt, về sau lúc cô ấy điên cuồng, em thì không làm được rồi.”

“Ừm” Bạch Thất nói: “Đợi đến cấp 3 mới có thể càng tùy ý một chút, về sau có thể luyện tập không chế cái tinh thần lực này.”

Đường Nhược lập tức không có thương cảm như vừa rồi, có chút dờ khóc dờ cười nói: “Em muốn tìm ai luyện tập, anh sao?” Bạch Thất hôn khóe miệng Đường Nhược, nở nụ cười: “Cũng có thể.”

Lúc hai người trở về, sự tình trong nội viện cũng đã giải quyết.

Tô Tiêm Ảnh bị thương quá nặng, không cứu được. Người phụ nữ họ Triệu tuy chỉ ngộ sát, cũng coi như thành lập nên tội giết người, nhưng tình huống bây giờ đặc thù, cũng cho phép cô ta lấy công chuộc tội.

Phan Hiểu Huyền giảng giải cho Đường Nhược nội dung tiếp theo.

Cuối cùng, cô tổng kết một câu: “Ác nhân cũng thật sự có ác báo ah.”

Đối với vấn đề Tô Tiêm Ảnh ác hay không, Đường Nhược không bình luận.

Bởi vì thế giới quan của Tô Tiêm Ảnh bị lệch từ nhỏ đến lớn, tự nhiên không đường ra được nhân sinh quan chính xác.

Trong mắt cô ta, như vậy là chính xác. Nhưng trong mắt người khác, cô ta như vậy là sai lầm.

Đêm nay Đường Nhược ngủ không an ổn, hôm nay lần đầu tiên cô tiến vào đại não của người sống, vốn dĩ tinh thần lực tiêu hao nghiêm trọng, mà nửa đêm, mặc dù Tào tiến sỹ không có cho Vệ Lam uống nước thuốc lần nữa, nhưng vẫn như trước ngồi xuống nhìn Vệ Lam.

Đường Nhược cảm giác mình như vậy nữa, sẽ suy nhược thần kinh mất.

Tối hôm qua thiếu chút nữa một đêm không ngủ, ngày hôm sau sắc mặt cũng không tốt theo.

Bạch Thất biết rõ nguyên nhân, rời giường xong trực tiếp ôm lấy cô vào trong xe mình.

Liền đồ đạc trên mặt đất trong phòng cũng là Điền Hải thu dọn đấy.

Phan Hiểu Huyền không biết nguyên nhân, trông thấy Đường Nhược ngay cả bữa sáng cũng không ăn mà đã lên xe, đi qua thông qua cửa sổ xe đưa cho cô mấy cái bánh gạo, vốn muốn nói vài câu nhưng Bạch Thất hoàn toàn cho thấy nét mặt “Xin miễn tiếp khách” đến, cho nên cũng chỉ có thể rời đi.

Phan Hiểu Huyền vừa đi.

Bạch Thất để cho Đường Nhược dựa vào mình ngủ.

Đường Nhược cũng thật sự mệt muốn chết rồi, không có nói thêm cái gì, trực tiếp tựa vào người Bạch Thất nằm ngủ.

Ngày hôm qua mọi người đã biết sự lợi hại của muỗi, lần này nhân viên gác đêm cũng có chuẩn bị, vì vậy sáng sớm hôm nay tiếp tục lên đường bình thường.

Lần này quân đội đi liên tục 5 ngày mới tới thành phố S.

Vệ Lam làm trưởng quan chấp hành nhiệm vụ lần này, quân đội đến trụ sở khác làm giao tiếp tự nhiên cũng là anh ta.

Lần này có thể liên lạc với căn cứ tổng cộng có 4 cái, thành phố Biên Hòa, thành phố S cùng thành phố H và thành phố A của Vệ Lam.

Tổng cộng 3700 tên lính, khoảng 900 dị năng giả, trong 3700 lính cũng có khoảng 800 chiến sĩ là dị năng giả.

Thành phố S kiến thiết sớm hơn thành phố A, thời điểm bọn người Bạch Thất đi qua cổng bắc, từng người còn phải làm đăng ký, trừ độc cho xe, chỉ định đến các loại địa phương ở kho hàng lớn lần lượt trải qua kiểm tra mới có cho tiến vào căn cứ thành phố S.

Thành phố A nguyên nhân bởi vì ở xa nhất, thời điểm bọn họ đến, binh sĩ thành phố khác cũng đã tập trung lại đây.

“Thật không tiện, Vệ Lam, chậm trễ thời gian của các cậu.” Thị trưởng thành phố S nghênh đón Vệ Lam. “Chủ yếu là con virus này thật lợi hại, còn có thể truyền nhiễm thông qua muỗi, không thể không kiểm tra nghiêm mật.”

Vệ Lam vươn tay cùng hắn bắt tay một chút: “Không có việc gì, mọi người làm theo luật, chúng tôi có thể hiểu được. Nói đến muỗi đốt, Tào tiến sĩ đang nghiên cứu, cô ấy nói có thể tinh luyện ra một loại vắc – xin phòng bệnh, để cho người bình thường sinh ra kháng thể đối với con muỗi này.”

“Thật vậy chẳng? Kia thật sự là quá tốt, trước chúng tôi bên này không biết, bị sau cũng không để ý, trong căn cứ đột nhiên xuất hiện một đám zombie, làm ở đây tổn thất thảm trọng, nếu như có vắc – xin phòng bệnh, vậy thì xử lý tốt rồi...”

“Lần này mọi người tổn thất bao nhiêu người...”

Hai người vừa đi vừa nói, thị trưởng mang Vệ Lam đi phòng họp gặp những trưởng quan chấp hành tới từ những trụ sở khác.

Phụ tá của Vệ Lam theo từ thành phố S an bài tốt nhóm các binh sĩ cùng dị năng giả chỗ ở chung.

Cái chỗ ở này là trên quảng trường dựng lều vải tạm thời, nhân viên quá nhiều, căn cứ căn bản không an bài được, đành ở trên quảng trường, để cho người nhận nhiệm vụ tới nhà máy điện hạt nhân ở chỗ này chen lẫn.

Vì vậy mọi người trong đoàn xe cầm lều vải mình mang đến, dựng trên quảng trường.

Đất trống cũng có hạn, lều vải được dựng lên cũng chỉ là loại lều nhỏ hai người mà thôi.

Chưa đến một giờ, tất cả mọi người đều dựng tốt lều trại, có chút đoàn đội là còn chậm trễ, còn có người từ quân đội đến hỗ trợ.

Đoàn xe Tùy Tiện đem vây lều trại thành hình tròn, chính giữa để một khoảng đất trống, để cho mọi người có thể ngồi cùng một chỗ với nhau nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Tô Cô Nương

Dựng xong lều vải là đến giờ cơm chiều, không gian của Phan Hiểu Huyền tăng lên đến khoảng 20m², có thể mang rất nhiều đồ vật, cho nên thời điểm mọi người đi ra, trừ đồ đạc mang trên xe, còn lại đều chất đầy trên xe của cô ấy.

Bếp lò, nồi sành bát đũa đều lấy ra, có thể nấu cơm ngay tại chỗ.

Trước khi đi theo quân đội, tuy có cơm ăn, nhưng căn bản đều là đồ ăn sẵn.

Quả hạch, óc chó cái gì, bánh đậu xanh, thịt kho đóng gói chân không...

Một đoàn người cũng đã lâu không được ăn cơm nhà

Bữa nay mọi người nấu mỳ sợi, trực tiếp gấp từ nồi cho vào bát mình.

Đương nhiên bên trong có rất nhiều nguyên liệu, lạp xưởng hun khói, trứng mặn cái gì...

Mọi người đang ăn, một giọng nói kinh hi truyền tới: “Bạn Bạch...”

Đương nhiên, họ Bạch có rất nhiều, cho nên, tiếng gọi bạn Bạch này cũng không có khiến cho Bạch Thất xoay đầu lại.

Nhưng mà người nọ hiển nhiên cảm thấy gặp được người quen ở chỗ này là việc vô cùng may mắn, lập tức chạy tới, “Bạn học Bạch Ngạn, nhìn thấy bạn ở đây thật sự là quá tốt.”

Bạch Thất ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hứa Bản Minh đã từng gặp ở CLB Khoa học kỹ thuật.

Hiển nhiên, Bạch Thất đã quên mất nhân vật như thế. Anh lễ phép “Uk” một tiếng, cúi đầu tiếp tục kẹp thức ăn cho Đường Nhược.

Nhưng đã từng làm tiếp đón sinh viên đại học S Hứa Bản Minh, sao lại không gặp loại chuyện này, lập tức ngồi vào bên cạnh Bạch Thất: “Mọi người không có việc gì thật sự là quá tốt, lần trước mọi người đi thu thập vật tư, còn vừa đi không trở lại, làm bọn mình lo lắng gần chết.”

Bạch Thất đầu đều không nâng.

Hứa Bản Minh nhìn bọn họ đều đang ăn mì, không để ý đến mình, chuyển chủ đề nói: “Bạn học Đường, nhìn thấy bạn ở đây cũng thật tốt quá, cậu cùng bạn Bạch thật là lợi hại, luôn ở bên nhau...”

Đường Nhược ngẩng đầu nhìn anh ta một cái.

Cảm giác, những lời này, là lạ đấy.

Ngoại trừ Đường Nhược liếc sang, mọi người đều không để ý đến Hứa Bản Minh.

Hứa Bản Minh cảm giác dù sao mình cũng đã ngồi xuống thì nói tiếp: “Mọi người thả gia vị gì vào nồi vậy, thơm quá ah.”

Ngoại trừ Phan Đại Vĩ thỉnh thoảng phát ra tiếng khi ăn mì, lại không nghe thấy tiếng của người khác.

“Đây không phải là mì nấu trứng gà sao? Mì nấu trứng gà, màu sắc vàng óng ánh, trông rất ngon...”

Động tác hút mì của Phan Đại Vĩ vang lên.

“Loại trứng gà này có mùi thật thơm, còn có thuần mùi thơm tinh bột lúa mì, quả thật là già trẻ đều thích hợp...”

Phan Đại Vĩ uống canh phát ra tiếng ừng ực.

“Nhìn xem sợi mì mềm mại, nhẹ nhàng, khoan khoái ngon miệng, hình như dinh dưỡng rất phong phú...”

Phan Đại Vĩ đánh ợ một cái.

Hứa Bản Minh còn muốn nói tiếp cái gì đó.

Phan Đại Vĩ bỏ bát xuống, tán thưởng nói: “Trước kia tôi còn không biết món này ngon như vậy, cháu giảng một hồi, đột nhiên chú cảm thấy món này thật ngon vô cùng.” Nói xong vỗ bả vai Hứa Bản Minh, “Người trẻ tuổi không tệ, không tệ có tài ăn nói.”

Hứa Bản Minh: “...”

Tôi nói lâu như vậy, các người không có nghe ra ý tưởng chính của tôi là cũng muốn một bát ư! Mì đều đã ăn xong, cũng không có phần của Hứa Bản Minh, anh ta đành phải đứng lên: “Vậy thì mình đi trước, bạn học Bạch, có rảnh qua đội của bọn tôi bên kia ngồi một chút ah, các bạn cùng trường đại học S và đại học D đều ngồi bên trong, Vũ Vi cũng bên đó đấy.”

Bạch Thất “ừm” một tiếng, ôm cả người Đường Nhược khom mình tiến vào trong lều.

Lúc ở trên xe Đường Nhược chưa ngủ đủ, hiện tại ở trong lều vải của bọn họ, nhất định phải để cho cô ngủ nhiều một lát.

Tự tìm mất mặt, Hứa Bản Minh cũng không có lộ ra vẻ mất hứng.

Tận thế đã đến hơn hai tháng, hùng tâm tráng chí lúc ban đầu thức tỉnh dị năng đã biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại kinh nghiệm tang thương kéo dài đưa đẩy tại tận thế.

Tại cái dạng xã hội này, nếu như không muốn xem sắc mặt người khác, như vậy cần có năng lực đầy đủ cường đại!

Hứa Bản Minh trở về vị trí đoàn đội bọn họ, rất tự nhiên nói ra việc mình nhìn thấy Bạch Thất.

“Cái gì, Bản Minh, cậu nói thật sao, cậu nhìn thấy Bạch Ngạn rồi hả?” Tô Vũ Vi có chút kích động, thiếu chút nữa kéo Hứa Bản Minh mang mình đi tìm Bạch Thất.

Cô rất kích động, vốn tưởng rằng Bạch Thất ngày đó ra cửa thu thập vật tư, cũng sẽ trở lại CLB Khoa học kỹ thuật, cho dù không trở lại CLB Khoa học kỹ thuật, cũng sẽ tìm đến căn cứ quân đội thành phố H.

Nào biết đâu rằng một đi là hai tháng đều không nhìn thấy đối phương. Hai tháng, nếu như tại trước tận thế, cô còn tin tưởng sẽ có ngày mình còn gặp lại anh, nhưng hôm nay bên ngoài nhiều zombie như vậy, Bạch Thất còn phải bảo vệ Đường Nhược không có dị năng...

Cô chờ chờ, đều cảm giác đối phương có khả năng táng thân trong bụng zombie.

Bây giờ nghe Hứa Bản Minh nhắc tới, đương nhiên không chỉ vui như thế.

Hứa Bản Minh nhìn bộ dạng của cô, có chút âm thầm nói: “Đúng vậy ah, còn nhìn thấy vị hôn thê của anh ta là bạn học Đường nữa.”

Đồng Cầm Cầm nghe xong ở một bên, ngạc nhiên nói: “Vị hôn thê của Bạch Ngạn đúng là da dày ah, không có dị năng còn dám tới đây làm nhiệm vụ, không sợ bị người khác dùng nước miếng làm cho chết đuối sao?”

Hứa Bản Minh nghĩ nghĩ, nói: “Mọi người trong đoàn bọn họ không tệ lắm, vừa rồi cơm tối là mì sợi nấu với trứng gà, bên trong còn có Lạp Xưởng hun khói cùng trứng mặn các loại.”

“Thật đúng là...” Đồng Cầm Cầm hướng về phía Hứa Bản Minh nhìn một cái, “Minh đúng là hiếu kỳ với tiểu thư chỉ có bề ngoài kia rồi, có thể có bao nhiêu năng lực, làm cho một Bạch Ngạn đối xử như vậy với cô ta.”

Nghe được Bạch Ngạn không phải tới một mình, còn mang theo cái gọi là vị hôn thê, Tô Vũ Vi vừa rồi còn kích động cao hứng thoáng cái đã không còn, cô ta nhìn Đồng Cầm Cầm, nhẹ nói: “Cầm Cầm, không phải cậu nói Bạch Ngạn sau một tháng sẽ ghét vị hôn thê này sao?”

Đồng Cầm Cầm dừng một chút, nói: “Đó là bởi vì Bạch Ngạn không có người tham chiếu để so sánh, Bạch Ngạn đã là người trọng tình trọng nghĩa, cậu càng nên đi theo anh ấy, bằng không thì Bạch Ngạn sẽ bị cô gái kia liên lụy chết.”

Tô Vũ Vi cúi đầu: “Không, mình sẽ không đi làm người thứ ba đâu.”

Cô tự nói với lòng mình, trừ khi bọn họ chia tay trước, hoặc Bạch Ngạn trước buông tha vị hôn thê của anh.

Hứa Bản Minh vẫn đứng bên cạnh nghe được lời nói này, lòng mày không khỏi buông lỏng: “Vũ Vi, kỳ thật trên cái thế giới này đàn ông tốt hơn Bạch Ngạn còn nhiều, rất nhiều...”

Cô ta chưa nói xong, Đồng Cầm Cầm ngắt lời nói: “Cậu muốn nói cậu tốt hơn Bạch Ngạn nhiều sao?”

Hứa Bản Minh quệt miệng, nhỏ giọng nói: “Ít nhất, mình không có chộc hoa đào.”

Đồng Cầm Cầm cắt một tiếng nói: “Đó là do cậu không có mị lực.”

Ở thành phố S một đêm, Vệ Lam cùng những quan chấp hành nói một đêm, còn mời Bạch Thất đi qua thương thảo, đối với loại hội nghị chính trị này, Bạch Thất thật sự không có dục vọng đi qua, vì vậy tặng cơ hội này cho Hồ Hạo Thiên, nhưng Hồ Hạo Thiên cũng thật sự không muốn bị anh ta tàn phá.

“Cái hội nghị này còn mệt hơn đại hội cổ đông, tôi mới không đi.”

Phan Đại Vĩ nói: “Ồ, tôi còn chưa tham gia loại hội nghị này bao giờ đây.”

“Chú Phan, vậy cái nhiệm vụ gian nan này đành phải giao cho chú rồi!”

Vì vậy Phan Đại Vĩ hấp tấp đi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.